

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

ป่าดงพงพี

ตอน โมวกลิ

DCID LIBRARY

0000011116

ก 158.4 ม:ท

ค 516 น

ด 1

กระทรวงศึกษาธิการ

40.-

นายพิศิษฐ์ ชิงชัย ออกแบบปก

ตัวอย่าง

ตัวอย่างสื่อการเรียนการสอน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ

หนังสือส่งเสริมการอ่าน

ปาดงพงพี

ตอนโมวกลี

ระดับมัธยมศึกษา

ของ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ISBN 974-01-1582-9

พิมพ์ครั้งที่สิบแปด ๕,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๔๒

องค์การค้ำของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

๒๒๕๕ ถนนลาดพร้าว วังทองหลาง กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ตามที่กรมวิชาการได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ปาตงพงพี ตอน
ไมวกลีสำหรับชั้นเตรียมอุดมศึกษา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๗ และกระทรวงศึกษาธิการ
ได้อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้ นั้น เนื่องจากหนังสือนี้มีคุณค่าสาระ
เหมาะที่จะใช้เป็นหนังสือส่งเสริมการอ่าน ระดับมัธยมศึกษา ได้เป็นอย่างดี
กระทรวงศึกษาธิการจึงอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนต่อไปได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๒๗

พ.ร.น.

(นายพจนอม แก้วท่าเน็ด)

รักษาราชการแทนรองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

วันที่ ๑๑ พ.ค. ๒๕๒๘
เลขทะเบียน ๓ ๖๔๑ ๑.๑
เลขเรียกหนังสือ ๓ ๕๖.๒ ๑:๗

๓ ๕๖.๒ ๑

คำนำการพิมพ์ครั้งที่ ๑๐

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง ปาตองพงพี ตอนโมวกลี นี้ หม่อมเจ้าพรพิมล-
พรรณ รัชนี้ ทรงแปลจากหนังสือเรื่อง The Jungle Book ของ Rudyard Kip-
ling กระทรวงศึกษาธิการได้เคยอนุมัติให้ใช้เป็นหนังสืออ่านประกอบสำหรับ
ชั้นมัธยมวิสามัญปีที่ ๖ และชั้นเตรียมอุดมศึกษาปีที่ ๑ - ๒ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๗
ต่อมา พ.ศ. ๒๕๒๐ กรมวิชาการได้ปรับปรุงต้นฉบับให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและ
กระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุมัติให้ใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลาย ตามหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช ๒๕๑๘

เนื่องจากเนื้อหาสาระของหนังสือนี้มีคุณค่าให้แง่คิดต่าง ๆ เกี่ยวกับการ
เป็นผู้นำและการปรับตัว ตลอดจนให้ความเพลิดเพลิน เหมาะที่จะใช้เป็นหนังสือ
ส่งเสริมการอ่าน ระดับมัธยมศึกษาได้เป็นอย่างดี จึงได้มอบให้องค์การคำของ
คุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่ายต่อไป

(นายวิเวก ปางพุฒิพงศ์)

รักษาราชการแทน

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๑ ตุลาคม ๒๕๒๗

สารบาญ

- เรื่องที่ ๑ พี่น้องของโมวกลี
เรื่องที่ ๒ กากี มาช่วย
เรื่องที่ ๓ ความกลัวมีมาอย่างไร
เรื่องที่ ๔ เสือ! เสือ!
เรื่องที่ ๕ ปล่อยป่าเข้าบ้าน
เรื่องที่ ๖ พระแสงขอช้าง
เรื่องที่ ๗ หมาแดง
เรื่องที่ ๘ วังในฤดูวสันต์

- หน้า
๑
๒๔
๕๓
๗๒
๙๒
๑๒๒
๑๔๕
๑๗๔

ป่าดงพงพี

ตอนโมวกลี

เรื่องที่ ๑

พี่น้องของโมวกลี

เวลา ๑๙ นาฬิกาวันหนึ่งในฤดูร้อน หมาป่าตัวพ่อตื่นขึ้นในถ้ำเล็กที่เขา
สีโอนี (ในอินเดีย) ตื่นขึ้นแล้วก็เอาเท้าหลังเกาตัว เกาหาง แล้วเหยียดขาทีละข้าง
เพื่อจะไล่ความม่วงให้หลุดไปทางปลายเท้า หมาป่าตัวแม่นอนเอาเท้าเกยลูกสี่ตัว
ซึ่งซุกกันนอน ประเดี๋ยวก็ลุกขึ้นยุง ประเดี๋ยวก็เบียดซุกกันเข้าไปอีก พระจันทร์
ส่องแสงเข้าไปทางปากถ้ำซึ่งครอบครัวหมาป่าใช้เป็นที่อยู่ของมัน

หมาป่าตัวพ่อนอนมาวันยังค่ำเพราะใช้กลางวันเป็นกลางคืน ครั้นตื่นขึ้น
ก็ออกเสียงว่า “ออฮร์ห์” แล้วบ่นว่า “ถึงเวลาต้องออกหากินอีกแล้ว” ลุกขึ้น
ขยับจะไถนออกนอกถ้ำ ก็พอดีมีเงาสัตว์หางพุดตัวหนึ่งผ่านมาหน้าถ้ำ สัตว์หางพุด
นั้นคือหมาจิ้งจอกซึ่งเรียกกันในพวกสัตว์ว่า “อ้ายเสียจน” เป็นชื่อดูหมิ่น พวก
หมาป่าเกลียดอ้ายเสียจนเพราะมันโกงและสอพลอ ชอบยุยงส่อเสียด และ
คอยกินของโสโครกที่มนุษย์ทิ้งในกองมูลฝอยที่ข้างหมู่บ้าน มันไม่มีฤทธิ์เดชอะไร
แต่ก็ต้องกลัวมันยิ่งกว่าสัตว์อื่น ๆ เพราะมันเป็นบ้าง่าย ๆ และเมื่อเป็นบ้างแล้วมันก็
ไล่กัดไม่เลือกกว่าใคร จนชั้นเสือก็ต้องหนี มนุษย์กลัวหมาป่า และสัตว์ก็กลัว
เหมือนกัน

อ้ายเสียจนเมียงเข้าไปหน้าถ้ำแล้วว่า “ข้าแต่ท่านผู้เป็นใหญ่ ข้าพเจ้าขอ
อวยพรให้ท่านโชคดี หาอาหารได้ง่าย และขอให้ลูกของท่านมีเขี้ยวอันคมเพื่อจะ
ได้กรุณาไม่ลืมสัตว์ที่หาอาหารยาก”

พ่อหมาตอบอย่างไม่เต็มใจว่า “หิวก็เข้ามาดูเถิด ในถ้ำนี้ไม่มีอาหารดอก
กินกันหมดแล้ว”

อ้ายเลี้ยจันตอบว่า “อาหารของสัตว์ชั้นสูงอย่างท่านอาจไม่มี แต่ว่าสัตว์ต่ำ ๆ อย่างข้าพเจ้า ถ้าได้กระดูกแห้งที่ท่านทิ้งแล้ว ก็ได้อาหารทั้งมือ ข้าพเจ้าเป็นอะไรจึงจะเลือกโน้นเลือกนี้”

มันพูดอย่างนั้นแล้วก็เข้าไปในถ้ำ พบกระดูกท่อนหนึ่งซึ่งมีเนื้อติดอยู่บ้าง มันก็กินอย่างอร่อย ครั้นกินแล้วมันก็เลียปากออกไปนอกถ้ำ กล่าวแก่พ่อหมาป่าว่า “ขอบคุณท่านที่ให้อาหารข้าพเจ้ามือหนึ่ง ลูกของท่านทั้งครอกนี้น่ารักจริง ตางามนัก ตัวน้อย ๆ น่าเอ็นดู ข้าพเจ้าจะระลึกเสมอว่า ลูกพญามหากษัตริย์ก็เป็นธรรมดา ก่อนจึงเป็นผู้มีวาสนาใหญ่”

ที่อ้ายเลี้ยจันพูดเช่นนั้นมันแกล้งพูด มันรู้ดีว่าชมเด็กต่อหน้ามักเกิดเหตุร้าย ครั้นพ่อแม่หมาป่าทำท่าอึดอัด กล่าวว่าคำพูดของมันจะนำภัยมาสู่ลูก มันก็ยิ้มเยาะอยู่ในใจ อีกประเดี๋ยวมันพูดแสดงความร้ายอีกว่า “เสียชานผู้เป็นสัตว์ใหญ่จะย้ายแหล่งหากินจากที่เก่ามาอยู่แหล่งนี้ บอกข้าพเจ้าว่าจะมาอยู่ตามแถบเขาหมู่บ้านนี้ระหว่างปากษหน้า”

เสียชานคือเสือดาเก ซึ่งหากินอยู่แถบแม่น้ำไคคงคา ห่างจากถ้ำหมาป่าประมาณทาง ๒ โยชน์

พ่อหมาป่าได้ยินว่าเสียชานจะย้ายมาก็โกรธนัก กล่าวว่า “มันไม่มีสิทธิ์ที่จะย้ายแหล่ง ตามกฎของป่าต้องบอกล่วงหน้าแล้วจึงจะย้ายได้ ถ้ามันย้ายมาจริงก็จะทำให้สัตว์ที่เป็นอาหารของเราแตกตื่นไปตั้งโยชน์ เวลานี้ข้าตัวเดียวต้องหาอาหารให้พอทั้งครอบครัว”

แม่หมาป่าว่า “แม่ของอ้ายเสือตัวนั้นเรียกลูกว่าอ้ายเก เพราะขามันเกมาตั้งแต่กำเนิด มันไล่ฆ่าใครไม่ทันจึงคอยฆ่าแต่วัวเชื่อง ๆ ที่มนุษย์เลี้ยง มนุษย์ชาวบ้านแถบแม่น้ำไคคงคาเกลียดมันจนมันอยู่ไม่ได้ ถ้ามันย้ายมาอยู่แถบนี้มนุษย์ชาวบ้านที่นั่นก็จะเกลียดมันอีก มันฆ่าวัวของเขา เขาก็จะฆ่ามัน ครั้นเขาออกต้อนอ้ายเกมันก็จะหนีไปไกล เขาไม่รู้ว่ามันไปแล้วก็จะเผาป่าเราและลูกเล็ก ๆ ของเราก็จะพลอยเดือดร้อนเพราะอ้ายมันตัวเดียว”

อ้ายเสียจน “ท่านจะให้ผมไปบอกเขียข่านเช่นนั้นหรือ”

พ่อหมาป่า “ไป! อย่ามาอยู่ที่นี้ เอ็งจะไปตามหลังอ้ายเกนายของเอ็งก็ไป เอ็งทำอัมปลงคลพแล้ว”

อ้ายเสียจนพูดอ้อมในหน้า “ให้ไป ผมก็ไปสิ นั่นแหละ ฟังเสียงพญาเสือเอาเองเถิด มาอยู่ในดงข้างล่างนั้นแล้ว ผมรู้อย่างนี้ก็ไม่ต้องบอกข่าวให้ท่านทราบ”

พ่อหมาป่านิ่งฟัง ได้ยินเสียงมาจากดงที่ลาดจากเนินเขาลงไปแม่น้ำเป็นเสียงโกรธคำราม และเสียงขึ้น ๆ ลง ๆ หนัก ๆ เบา ๆ ของสัตว์ที่จับสัตว์เป็นอาหารไม่ได้ และไม่ปิดบังความหิวของตน

พ่อหมาป่า “อ้ายโง่ มาคืนแรกก็มาทำเสียงอย่างนั้น มันนึกว่ากวางที่นี้เชื่องเหมือนวัวอ้วนที่มันไล่ทัน ที่แม่น้ำโขงคาหรืออย่างไร”

แม่หมาป่า “ฟังสิ ฟัง คินนี้มันไม่ไล่ฆ่าวัวหรือกวางดอก มันจะฆ่าคนที่เดียว”

แม่หมาป่าว่าดังนั้นเพราะเสียงเขียข่านเปลี่ยนไปคนละอย่าง ฟังเหมือนมาจากรอบทิศ ไม่รู้ว่าเสืออยู่ทางไหน เป็นเสียงซึ่งทำให้คนที่ไปนอนค้างในป่าตกใจกลัววังเหินเปะปะ บางทีหนีเข้าไปหาเสือทีเดียว

พ่อหมาป่าแยกเขี้ยวว่า “อ้ายบัดซบ จะหาตัวแมลงและกบกินไม่ได้แล้ว จึงจะหนีไปฆ่าคน แล้วก็มาทำในย่านของเราด้วย”

กฎแห่งป่าซึ่งจะเกิดขึ้นด้วยเหตุอันดีเสมอ มีว่าไม่ให้สัตว์ทำร้ายมนุษย์เว้นแต่ทำเพื่อจะสอนลูกให้รู้วิธีฆ่า แต่เมื่อทำเช่นนั้นก็ต้องทำในแหล่งอื่น ไม่ใช่แหล่งหากินของตน เหตุที่เกิดมีระเบียบการปฏิบัติในหมู่สัตว์ขึ้นเช่นนี้ ความจริงก็เพราะว่าถ้าไปฆ่าคนเข้า ไม่ช้าก็จะมีคนผิวขาวขี่ช้างไปลงโทษ และมีคนพื้นเมืองถือฆ้อง พลุ และไต้ เทียวต้อน ไล่คั้น สัตว์ทั้งปาก็พลอยเดือดร้อนด้วยกันหมด เหตุจริงเป็นเช่นนี้ แต่เหตุที่พวกสัตว์อ้างนั้นคือว่ามนุษย์เป็นสัตว์อ่อนแอไม่มีเขี้ยวไม่มีเล็บจะรักษาตนเอง ถ้าสัตว์ไหนฆ่าสัตว์นั้นก็ไม่นับเป็นนักกีฬา นอก

จากนี้ยังมีเหตุที่เชื่อกันในสัตว์ว่า ถ้ากินมนุษย์ก็มักจะเป็นชี้เรื้อน และทำให้เขี้ยวคลอนด้วย

เสียงคำรามของเขี้ยวข้างดังขึ้นจนในที่สุดเป็นเสียง “ออรร์” คือ เสียงที่โจนเข้าทำร้ายสัตว์อื่น

ทันใดนั้นมีเสียงร้องครวญครางก้องป่า เป็นเสียงเขี้ยวข้างนั่นเอง แต่ไม่เป็นสง่าเช่นเสียงเสือเลย แม่หมาป่าพูดว่า “โจนคิดแล้ว จับไม่ได้ ดูทีชีอะไร”

พ่อหมาป่าวิ่งออกไปดู ได้ยินเขี้ยวข้างร้องครวญและคำราม แล้วเขยกเข้าดงไป พ่อหมาป่ากลับเข้าไปบอกแม่หมาป่าว่า “อ้ายงั้นบัดชบจนโจนเข้าไปเหยียบถูกกองไฟของคนตัดฟืน ไฟไหม้ดินพองกลับไป อ้ายเสียจนก้อยู่ที่นั่นด้วย”

แม่หมาป่ายกหูขึ้นฟังไปทางปากถ้ำแล้วว่า “มีอะไรขึ้นมาทางนี้เตรียมสู้เถอะ”

เสียงไม้ในดงแกรกกรากไถสัปดาห์เข้ามา พ่อหมาป่าก็หมอบเตรียมจะโจนเข้ากัด ในทันใดนั้นถ้าท่านอยู่ที่นั่น ท่านคงจะได้เห็นของประหลาด คือหมาป่าโจนแล้วหยุดชะงักเวลาที่ตัวยังลอยอยู่ พ่อหมาโจนจะกัดเมื่อยังไม่รู้ว่าจะกัดอะไร พอเห็นเข้าก็ชะงัก มีผลคือตัวลอยขึ้นไปสูงตั้ง ๔ ฟุต แล้วกลับลงดินเกือบจะตรงที่เดิม

พ่อหมาป่าบอกแม่หมาป่าว่า “มนุษย์ ลูกมนุษย์ ดูซิ”

ที่ปากถ้ำมีเด็กเปลือยกายคนหนึ่ง เดินยังไม่แข็งดี มีอียดกึ่งไม้ไว้ ตาแลดูพ่อหมาป่าแล้วหัวเราะ

แม่หมาป่าว่า “นั่นหรือลูกมนุษย์ ยังไม่เคยเห็นเลย เอาเข้ามานี้เถ”

หมาป่าซึ่งเคยคาบลูกของตนเองนั้น ถ้าจำเป็นจะคาบไข่มุ่ไม่ให้แตกก็คาบได้ พ่อหมาป่าคาบเด็กมนุษย์กลางหน้า พาเข้าไปวางไว้ข้างเด็กหมาโดยไม่มีรอยเขี้ยวขีดเลย

แม่หมาป่าว่า “เล็กนิดเดียว ล่อนจ้อนหมด ดูซิ กล้าเหลือเกิน”

เด็กมนุษย์แหวกเข้าไปชุกกับเด็กหมาเพื่อจะให้อุ่น แม่หมาปาวา “ดูซิ มันกินนมเหมือนลูกของเราเอง นี่หรือลูกมนุษย์ เคยมีหมาป่าที่โหดบ้างไหมที่ อดว่ามีลูกมนุษย์ในครอบเดียวกับลูกหมาของตน”

พ่อหมาปาวา “เคยได้ยินบ้างดอกว่าเคยมี แต่ไม่เคยมีในฝูงของเราหรือ ในเวลาที่ข้าจำได้ ดูซิ ไม่มีขนเลย จะฆ่าให้ตายด้วยตีน ๆ เดียวก็ได้ แต่มันกลับ มองดู แล้วไม่กลัวเลย”

หมาป่าพูดกันอยู่เช่นนี้ ก็พอดีมีเงามาบังแสงเดือนที่ปากถ้ำ เพราะเขย้าน ตามหาเด็ก เสียงอ้ายเลียจานตามมาข้างหลังแล้วบอกว่า “ทางนี้แหละขอรับ มัน เข้าไปในถ้ำนี้” เขย้านก็เอาศีรษะโผล่เข้าไปในปากถ้ำ แต่ถ้ำนั้นเล็ก เสือโคร่ง เข้าไม่ได้

พ่อหมาป่าโกรธตาลุกเป็นไฟ แต่สะกดวาจาไว้ได้ ถามว่า “เขย้านให้ เกียรติแก่เรา ทำไมมานี้จะประสงค์อะไร”

เขย้านตอบว่า “ประสงค์จะเอาอาหารของข้า ลูกมนุษย์หนีมาทางนี้ พ่อแม่หนีไปทางอื่นหมด เอาตัวส่งออกมาเถอะ”

เมื่อเขย้านโจนเข้าไปจะกัดคนนั้น โจนพลาดไปเหยียบกองไฟเข้าจริง อย่างที่พ่อหมาปาวา จึงทำให้โมโหร้ายยิ่งขึ้นอีก แต่พอรู้ว่าปากถ้ำเล็กเสือโคร่ง จะเข้าไปทั้งตัวไม่ได้ แม้จะโผล่เข้าไปได้ก็ทำอะไรไม่ถนัด จะเข้าไปต่อสู้กับหมาป่า เจ้าของถ้ำ เสือกก็เสียเปรียบ ไม่อาจสู้ได้

พ่อหมาป่าพูดว่า “พวกเราหมาป่าเป็นสัตว์อิสระ เรารับคำสั่งจากหัวหน้า ไชลองของเรา ไม่ใช่รับคำสั่งจากสัตว์ลายพาดกลอนซึ่งกินวัวเชื่อง ๆ ลูกมนุษย์ ของเรา ถ้าจะฆ่า เราก็จะฆ่าตามใจเรา”

“ตามใจใครแน่ เอ็งรู้หรือเปล่าว่าเอ็งพูดกับใคร กูเป็นเสือ กูหรือจะมา ยืนดมอาหารของกูอยู่ที่หน้ารังหมา กูคือเขย้านพญาเสือ เอ็งจงส่งลูกมนุษย์ ของกูออกมาโดยเร็ว!”

เสือโคร่งว่าดังนั้นแล้วก็ตามรามก็งัดฝ่า แม่หมาป่าสลัดลูกออกจากนมโจนเข้าสู่หน้าเสือ สองตาเหมือนดวงเดือนเขียวส่องอยู่ในที่มืด

“อ้ายเก กูคือราक्षะ (รากษส) จะเป็นผู้ต่อสู้กับมึง ลูกมนุษย์นี้ของกูกูไม่ให้มึงฆ่า ไม่ให้ใครฆ่า กูจะเลี้ยงไว้ให้วิ่งกับโขลง ให้ไล่ฆ่าสัตว์กับโขลง ในที่สุดจะให้ไล่ฆ่ามึงเอง มึงอ้ายกินกบ อ้ายกินปลา จะฆ่าเด็กไม่มีขนกูจะเลี้ยงเด็กไม่มีขนไว้ให้ฆ่ามึงทีหลัง ไปเถียว! มึงไปจากถ้ำกูเดี๋ยวนี้ กลับไปหาแม่ของมึง อ้ายสัตว์ไฟไหม้ มึงเขยยกกว่าเมื่อแรกเกิด! ไปเร็ว”

พ่อหมาป่ายืนตะลึงดูเมีย แปลกใจที่เห็นแม่หมาปากกล้าหาญกับเสือถึงเพียงนั้น พ่อหมาป่าแทบจะจำไม่ได้เพราะนานมาแล้วว่า กว่าจะได้แม่หมาป่าก็ต้องกัดกับตัวอื่น ๆ ตั้ง ๕ ตัว เวลานั้นแม่หมาป่าวิ่งกับโขลงเสมอเข้าเสมอไหล่กับตัวผู้แก่ง ๆ และได้ชื่อว่าราक्षะ เพราะความเก่งแลความดุร้าย ส่วนเมียข้านั้นนึกว่าถ้าลำพังพ่อหมาป่าก็พอจะพูดจาข่มขู่ได้ แต่แม่หมาป่ามันร้ายนักในถ้ำเล็ก เช่นนั้นเมียข้านจะกลับตัวก็ไม่ได้ ถ้าถึงกัดกันขึ้นก็เสียเปรียบและแม่หมาป่าคงจะสู้ไม่คิดชีวิตเป็นแน่ เมียข้านเห็นท่าไม่ดีก็ถอยออกนอกถ้ำคำรามไปพลาง ครั้นห่างออกไปแล้วก็ว่า “สัญชาติหมาก็เห่าอยู่แต่ในถ้ำของตนคอยดูกันเถอะว่าหมาในโขลงจะว่ากระไรบ้าง ในเมื่อจะเอาลูกมนุษย์มาเลี้ยง ลูกมนุษย์นี้ของกู มันก็มาหาเขี้ยวของกูจนได้ อ้ายพวกขโมยหางพวงหรือจะมาขัดคอกู”

เมื่อเมียข้านไปแล้ว แม่หมาป่าก็กลับไปนอนกกลูก พ่อหมาป่าว่า “อ้ายเกมันพูดมีคำจริงอยู่ ลูกมนุษย์นี้จะต้องเอาออกแสดงต่อโขลง ไม่เช่นนั้นจะเกิดเหตุอย่างไร จะเลี้ยงไว้หรือ”

“เลี้ยงแน่เถียว มันมาหาเรากลางคืน มาคนเดียวเมื่อกำลังหิว แล้วก็ไม่กลัวเลย ดูซิมันผลักลูกของเราไปข้างหนึ่ง แล้วเข้าแทนที่เหมือนพี่น้องครอกเดียวกัน ถ้าปล่อยออกไป อ้ายเกก็จะกัดกิน แล้วหนีกลับไปโวงคงคาเวลาที่มนุษย์เขี้ยวตามหามัน เราก็คือเดือดร้อน เฮ้ นอนนิ่ง ๆ โมวกลี (ลูกกบ) ข้าจะให้ชื่อเจ้าว่า โมวกลี เจ้าจงอยู่ให้โต แล้วไล่ฆ่าเมียข้านเหมือนที่มันจะฆ่าเจ้า”

พ่อหมาป่าว่า “โหลงจะยอมหรือไม่ก็ยังไม่รู้”

กฎของหมาป่ามีชัดเจนว่า ถ้าหมาป่าตัวไหนเป็นคู่เมียกันแล้ว จะออกจากโหลงไปตั้งครอบครัวอยู่ตามลำพังก็ได้ ถ้ามีลูก เมื่อลูกโตพอจะยืนและเดินได้ ก็ต้องพาไปชุมนุมโหลงเพื่อให้รู้จักให้ทั่วกัน การชุมนุมโหลงนั้นมีทุกคืนเดือนเพ็ญ มีที่ประชุมซึ่งหมาป่าไปรวมกัน เมื่อพระจันทร์เต็มดวงเดือนละครั้ง ลูกหมาป่านั้นเมื่อได้แสดงตัวในที่ประชุมโหลงให้รู้จักทั่วกันแล้วจะเที่ยวไปที่ไหนก็ตามใจ แต่ถ้ายังไม่ได้กักดวงตายก็ถือว่ายังเป็นลูกหมา ถ้าหมาป่าตัวไหนฆ่าลูกหมาตาย ถ้าจะแก้ตัวว่ากระไรก็ไม่พ้นโทษ ถ้าโหลงรู้ว่าตัวไหนเป็นผู้ฆ่า ผู้ฆ่าจะต้องตาย ตกไปตามกัน กฎหมาป่าข้อนี้ถ้าเราคิดดูก็เห็นว่าจำเป็นจะต้องเป็นเช่นนั้น

พ่อหมาป่าคอยจนลูกวิ่งได้คล่องแล้ว ก็พาทั้งครอบครัวไปแสดงในชุมนุมโหลง แม่หมาป่าก็ไปด้วย ที่ประชุมนี้เป็นลานอยู่บนเขาเตี้ย มีก้อนหินบังทางโน้นทางนี้ พอให้หมาป่าซ่อนได้ตั้ง ๑๐๐ ตัว หมาป่าโหลงนี้หัวหน้าชื่ออเกละเป็นหมาใหญ่สี่เทา ซึ่งเป็นหัวหน้าโหลงได้ด้วยกำลังและความฉลาด อเกละนอนเป็นประธาน ลูกหมาอยู่บนก้อนหิน ในลานมีหมาป่ารุ่นใหญ่สีน้ำตาล ซึ่งแต่ละตัวอาจฆ่าวงได้โดยลำพัง ไปจนรุ่นเล็กสีด้าอายุเพียง ๓ ปี ซึ่งทะเบียนว่าอาจฆ่าวงได้ หมาป่าที่อยู่ในลานชุมนุมนั้นมีประมาณ ๔๐ ตัว อเกละได้เป็นหัวหน้ามาปีเศษแล้ว อเกละนี้เมื่อยังหนุ่มได้ติดกับที่มนุษย์วางดักไว้ถึง ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งถูกตีสลบมนุษย์นึกว่าตายแล้วก็ทิ้งไว้ แต่กลับฟื้นขึ้นได้ เหตุฉะนั้นอเกละจึงรู้จักอุปายและท่าทางของมนุษย์ ในเวลาประชุมนั้นไม่มีใครพูดอะไรมาก ลูกหมาป่าอยู่กลางวงก็ปล้ำกัน เบียดกันนอน และทำต่าง ๆ ตามวิสัยลูกหมา พวกพ่อแม่หนึ่งล้อมอยู่ ประเดี๋ยวก็มีหมาใหญ่เดินเข้าไปกลางวงเที่ยวดูลูกหมาตัวนั้นตัวนี้แล้วก็กลับไปนอนที่เดิม บางทีแม่หมาก็ผลักลูกของตัวเข้าไปกลางวง เพื่อให้เห็นหน้า เพราะกลัวหมาอื่น ๆ จะไม่สังเกตจำไว้ อเกละที่อยู่บนก้อนหิน ประเดี๋ยว ๆ ก็ร้องว่า “พวกเรา รู้กฎแล้ว จงดูให้ดี จงดูให้ดี พวกเรา รู้กฎแล้ว”

เมื่อดูลูกหมาทั้งหมดแล้ว พ่อหมาป่าก็ผลักไมวกลีเข้าไปกลางวง แม่หมาป่าขนคอชันขึ้นเหมือนเตรียมผจญศัตรู ส่วนไมวกลีนั้นเมื่อเข้าไปอยู่กลางวงก็หัวเราะ แล้วเล่นกรวดซึ่งเห็นขาวอยู่ในแสงจันทร์ อเกละนอนเฉยจนชันหัวยังไม่ยกขึ้นดู กำชับไขลงว่า “จงดูให้ดี จงดูให้ดี”

ขณะนั้นมีเสียงร้องเข้าไปในลานชุมนุม คือเสียงเขี่ยข่านเสือโคร่งว่า “ลูกมนุษย์เป็นอาหารของข้า จงคืนมาให้ข้า ไขลงสัตว์อิสระไม่มีเกี่ยวข้องกับลูกมนุษย์ จงส่งอาหารของข้าคืนมา”

อเกละนอนเฉย แม้แต่หูก็ไม่กระดิก กล่าวว่า “พวกเราจงดูให้ดีเราเป็นสัตว์อิสระ เราไม่มีหน้าที่ที่จะต้องฟังคำสั่งของใครนอกจากพวกเราเองจงดูให้ดี”

มีเสียงฮือหลายเสียงในไขลงหมาป่า หมาตัวหนึ่งรุ่นอายุ ๔ ปี ย้อนเอาปัญหาของเขี่ยข่านถามอเกละว่า “เราเป็นสัตว์อิสระ เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับลูกมนุษย์ กฎปาวางไว้ว่า ถ้ามิได้แย้งว่าไขลงจะยอมรับรองลูกสัตว์ตัวไหนหรือไม่ก็ต้องมีสมาชิก ๒ ตัว เป็นผู้ชี้แจงขอให้รับรอง และสมาชิกทั้ง ๒ นั้นจะต้องไม่ใช่พ่อและแม่”

อเกละถามว่า “ใครจะพูดเข้าข้างลูกมนุษย์นี้บ้าง สมาชิกคนไหนจะพูดก็พูดไป”

ไม่มีหมาป่าตัวไหนพูด และแม่หมาป่าก็ขยับตัวเตรียมกัดเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิต เพราะรู้ว่าหากเกิดต่อสู้กันขึ้น ก็จะต้องต่อสู้กับหมาป่าทั้งไขลง

ในลานชุมนุมนั้นมีสัตว์ตัวหนึ่งซึ่งไม่ได้เป็นหมาป่า แต่หมาป่าทั้งหลายยอมให้เข้าชุมนุมไขลงได้ สัตว์นั้นคือภาลู (สันสกฤต ภัลลุก) หมีสีน้ำตาลซึ่งดุง่วง ๆ อยู่เสมอ แต่เป็นผู้สอนลูกหมาป่าให้รู้จักกฎของป่า ภาลูนี้จะไปไหนก็ได้ พวกหมาป่าไม่รังเกียจ เพราะกินเพียงผลไม้ รากไม้และน้ำผึ้ง ไม่เป็นปฏิกิริยาแก่หมาป่าในทางแย่งอาหาร คินนั้นภาลูอยู่ที่ลานชุมนุมด้วยตามเคย ครั้นได้ยินปัญหาเรื่องเด็กมนุษย์ ภาลูก็ลุกขึ้นยืน ๒ ขา ถามว่า “ลูกมนุษย์หรือ ข้าเอง ข้าจะ

พูดให้ลูกมนุษย์ ลูกมนุษย์ไม่เป็นอันตรายแก่ใคร ข้าไม่ใช่นักพูด แต่ข้าจะพูดให้ลูกมนุษย์ จงยอมรับลูกมนุษย์ไว้ในโหลงเถิด ข้าจะเป็นผู้สอนเอง”

อเกละ “ต้องการผู้พูดอีกหนึ่ง ภาสูได้พูดแล้ว และภาสูเป็นครูเด็ก ๆ ของเรา ใครจะพูดรับรองภาสูอีกผู้หนึ่ง”

ขณะนั้นมีเงาดำตกลงมาจากข้างบนเงาหนึ่ง เป็นเงาเสือดำนั่งกระโดดจากกิ่งไม้มาสู่ลานซุ่มนุ้ม เสือดำนั่งตัวนี้ชื่อ บาซีระ ขนดำทั้งตัวแต่มีลายซึ่งเห็นเหมือนแพรลายน้ำ หมาป่าทั้งหลายย่อมรู้จักบาซีระ แต่ไม่มีใครอยากขัดใจ เพราะฉลาดไม่แพ้ยายเสียจน กล้าเหมือนควายเถื่อน แล้วถึงคราวบุกบันก็เข้าบุกบันเหมือนช้างถูกเจ็บ แต่เสียงที่บาซีระพูดนั้นหวานเหมือนน้ำผึ้งซึ่งหยดจากรังบนต้นไม้ อ่อนนุ่มเหมือนขนสีดำซึ่งราวกับกำมะหยี่อย่างเอก

บาซีระ “ดูก่อนอเกละ ดูกรเจ้าทั้งหลายในโหลง ข้าไม่มีเสียงจะพูดได้ในที่ซุ่มนุ้ม เพราะไม่ใช่สมาชิกของเจ้าก็จริง แต่กฎปามีอยู่ว่า ถ้ามีปัญหาในเรื่องเด็กซึ่งไม่ถึงกับจำต้องฆ่าดังนี้ ชีวิตของเด็กนั้นถ้ามีผู้มาขอซื้อก็ยอมให้ซื้อได้ กฎไม่ได้ว่าไว้ว่าผู้ซื้อจะต้องเป็นสัตว์นอกโหลงหรือในโหลงถูกหรือไม่ถูก”

พวกหมาที่อายุน้อยมักจะหิวอยู่เสมอ เมื่อได้ยินดังนั้นก็ช่วยกันร้องว่า “ถูกแล้ว ๆ ฟังบาซีระเถิด เด็กนี้จะซื้อก็ได้ตามกฎหมายของป่า”

บาซีระ “ข้าว่าข้าไม่มีสิทธิ์จะออกเสียงที่นี้ จึงต้องขออนุญาตเสียก่อน” มีเสียงดัง ๒๐ เสียงว่า “จะว่าอะไรก็ว่าไปเถิด”

บาซีระ “ที่จะฆ่าเด็กอ่อนเช่นนั้นน่าบัดสี ต่อไปข้างหน้าเด็กนี้โตขึ้นก็อาจเป็นประโยชน์แก่โหลง อาจแหวกช่องทำทางดี ๆ ให้ได้ ภาสูได้พูดเพื่อประโยชน์แก่เด็กนี้แล้ว และข้าจะเพิ่มน้ำหนักราคาของภาสูขึ้น “โดยรับซื้อชีวิตเด็กนี้ คือให้วัวอ้วนตัวหนึ่งซึ่งพึงได้ฆ่าตายเมื่อตะกั้เอง ถ้าท่านตกลงขายลูกมนุษย์นี้ตามกฎหมาย ข้าจะให้วัวนั้น ตกลงหรือไม่ตกลง”

มีเสียงกว่า ๒๐ เสียงว่า “เป็นไรไป ลูกมนุษย์นี้ปล่อยไว้ก็ไม่เป็นไรพอถึงฤดูฝนหนาวเข้าก็ตาย หรือหน้าร้อนแดดจัดเข้าก็ตาย มันเหมือนกบไม่มีขน มัน

จะทำอะไรเราได้ ปลอยให้มันวิ่งกับโขลงเถิด ไหน บาซีระ ไหน วัวอยู่ที่ไหน พวกเราจงรับลูกมนุษย์นี้ไว้โขลงเถิด”

เสียงอเกละกำชับลงมาจากก้อนหิน “จงดูให้ดี โขลงหมาป่า จงดูให้ดี”

โมวกลีเล่นกรวดเรื่อยไปไม่ได้สังเกตว่า พวกหมาป่าเข้าไปดูกลางวงที่ละตัว ทีละตัว เมื่อดูแล้วต่างตัวก็ออกไปคอยอยู่นอกลานชุมนุม เพื่อให้บาซีระพาไปกินวัวอ่อน ไปกันหมดแล้วก็เหลืออยู่แต่อเกละ บาซีระ ภาลากับหมาป่าครอบครัวของโมวกลีเท่านั้น เวลานั้นเสียงเขี่ยข่านร้องก้องป่า มันโกรธมากที่โขลงหมาป่าไม่ส่งโมวกลีให้มันกิน

บาซีระ “เออร้องไปเถอะ ต่อไปภายหน้าเด็กไม่มีขนนั้นมันจะทำให้เอ็งร้องไปคนละอย่าง ถ้าข้าพูดผิดข้าก็ไม่รู้จักมนุษย์”

อเกละ “นี่ตกลงกันอย่างนี้ก็ดีแล้ว มนุษย์และลูกมนุษย์มันฉลาด เด็กนี้มันคงช่วยเราได้ในภายหน้า”

บาซีระ “จริงทีเดียว มันจะช่วยได้ในเวลาที่ต้องการความช่วยเหลือเพราะใครจะเป็นหัวหน้าโขลงอยู่เสมอนั้นไม่ได้”

อเกละไม่ว่าอะไร ในใจนึกถึงเวลาที่หัวหน้าโขลงทุกตัวจะมาถึง คือเมื่ออายุมากขึ้น ๆ กำลังก็ลดลงทุกที จนในที่สุดพวกโขลงกลับฆ่าหัวหน้าเสีย แล้วตั้งหัวหน้าขึ้นใหม่ หัวหน้าใหม่นั้นเมื่อแก่เข้าก็ถูกฆ่าอีกเหมือนกัน

อเกละพูดกับพ่อหมาป่าว่า “เมื่อตกลงกันอย่างนี้แล้วก็พากันกลับซี ต้องส่งสอนฝึกซ้อมมันให้สมกับเป็นสัตว์อิสระ”

โดยประการฉะนี้ โมวกลีจึงได้เข้าอยู่ในโขลงหมาป่า ด้วยราคาวัวอ้วนตัวหนึ่งเพิ่มคำรับรองของภาล

ที่นี่เราจะต้องข้ามไป ๑๐ หรือ ๑๑ ปี ต้องเดาเอาว่าระหว่างนั้นโมวกลีมีชีวิตอยู่ในโขลงหมาป่าอย่างไรบ้าง ถ้าจะนำมาเขียนก็จะเต็มสมุดหลายเล่ม โมวกลีโตขึ้นอย่างที่ลูกหมาป่าโต แต่ลูกหมาป่าโตเร็วจนเป็นหมาป่าใหญ่ก่อน โมวกลีโตเป็นเด็ก พ่อหมาป่าได้สอนโมวกลีให้รู้จักฐานะของตน ให้รู้ความหมายแห่งสิ่ง

ทั้งหลายในป่า จนเมื่อได้ยินเสียงหญาแตรกรกรากหรือรู้สีกว่าลมพัด หรือได้ยินเสียงนกเค้าแมวร้องอยู่ข้างบน ได้ยินเสียงค้างคาวที่เกาะอยู่บนต้นไม้ หรือเห็นปลากะโตะในลำธารก็เข้าใจเหมือนมนุษย์ที่ทำงานอยู่ในสำนักงานย่อมเข้าใจการทำงานของตน ในเวลาที่ไม่ได้เรียนก็นั่งตากแสงตะวันแล้วนอน ตื่นขึ้นกินแล้วก็นอนอีก ถ้าร้อนหรือรู้ตัวว่าต้องการล้างก็ลงว่ายน้ำในสระที่มีในป่า เมื่อต้องการกินน้ำผึ้งก็ปีนขึ้นไปเอาบนต้นไม้ ภาสูกได้สอนไว้ว่าน้ำผึ้งและผลไม้เหล่านั้นกินอร่อยไม่น้อยกว่าเนื้อสัตว์ และบาสิระได้สอนให้ปีนต้นไม้ได้อย่างคล่องแคล่ว บาสิระเคยปีนขึ้นไปนอนบนกิ่งไม้ (เสือดำปีนต้นไม้ได้อย่างแมว) แล้วเรียกโมวกสิว่า “มาสิ มาสิ” เหมือนคนสอนเด็กให้เดินตอนแรก ๆ โมวกสิค่อย ๆ ไล่ไปที่ละน้อย แต่ทีหลังก็โจนไปมาได้เกือบเท่าสิง ในเวลาชุมนุมไขลงโมวกสิก็เข้าไปชุมนุมด้วย เมื่ออยู่ที่ลานชุมนุมนั้นได้ความรู้อย่างหนึ่ง คือถ้าโมวกสิจ้องตาดูหมาป่าตัวไหน ประเดี๋ยวเดียวหมาป่าตัวนั้นก็ต้องหลบตา จ้องตอบอยู่ไม่ได้ เมื่อรู้ดังนั้นก็เลยสนุกแกลังจ้องเล่นร่าไปจนเบื่อไปเอง บางทีโมวกสิช่วยถอนหนามจากตีนหมาป่า เพราะหมาป่าทุกตัวเคียดร้อนเมื่อถูกหนามตำตีน บางทีดอกหญ้าบางชนิดติดขน รำคาญอยู่นาน ๆ จึงจะหลุดไป บางทีโมวกสิลงจากเขาย่องเข้าไปดูในหมู่บ้านเวลากลางคืน แอบดูมนุษย์ที่อยู่ในกระท่อม แต่ไม่ไว้ใจเลย เพราะบาสิระเคยให้ดูหีบใบหนึ่งซึ่งซ่อนไว้ในดง มีประตูซึ่งปิดได้เอง และโมวกสิก็เกือบเดินเข้าไปติด บาสิระบอกว่าหีบนั้นคือกับ ถ้าเข้าไปก็ออกไม่ได้เวลากลางวัน โมวกสิชอบไปกับบาสิระ เข้าไปอยู่กลางดงลึกแล้วนอนตลอดวัน ครั้นเวลากลางคืนก็ตามบาสิระไปดูว่า เวลาจับสัตว์เป็นอาหารนั้นทำอย่างไรบ้าง เวลาหิวบาสิระฆ่าสัตว์ทุกชนิดเป็นอาหารและโมวกสิก็ทำเช่นเดียวกัน แต่มีเว้นสัตว์ชนิดหนึ่ง คือเมื่อโมวกสิโตพอที่จะเข้าใจได้แล้ว บาสิระสอนว่าต้องไม่ฆ่าวัวเลย เพราะที่โมวกสิมีชีวิตอยู่ได้ก็ด้วยเอาชีวิตของวัวมาแทนบาสิระชี้แจงว่า “สัตว์ในป่านี้นี้เจ้ามีแรงฆ่าตัวไหนได้ก็ทำได้ตามใจของเจ้า แต่วัวตัวหนึ่งได้เสียชีวิตไปในการกู้ชีวิตของเจ้า เจ้าจะฆ่า

วัวไม่ได้เป็นอันตราย ไม่ว่าวัวเล็กวัวใหญ่ กฎของปาเป็นอย่างนั้น” คำสอนของบาฟีระนี้ โมวกลีทำตามโดยมิได้พลั้งเพลอเลย

โมวกลีโตขึ้นและแข็งแรงขึ้นทุกที ตามธรรมเนียมเด็กที่เรียนรู้ความ แต่ไม่รู้ว่าเป็น ทั้งไม่ต้องนึกถึงอะไรเลยนอกจากอาหารที่จะกินเข้าไปวันหนึ่ง ๆ

แม่หมาป่าได้บอกโมวกลี ๒ - ๓ ครั้งว่า เชียข่านนั้นไวใจไม่ได้เป็นอันตราย โมวกลีจะต้องฆ่าเชียข่านเสียสักวันหนึ่ง คำที่บอกเช่นนี้ถ้าเป็นหมาปาก็คงจำไว้ ทุกชั่วโมงไม่มีเวลาเว้น แต่โมวกลีเป็นเด็กมนุษย์ถึงจะถือตัวว่าเป็นหมาป่า ถ้าพูดภาษามนุษย์ได้ก็คงจะเรียกตัวเองว่าหมาปาก็จริง แต่ก็ยังเป็นคนอยู่นั่นเอง ส่วนเชียข่านนั้นคอยจะหาโอกาสทำร้ายโมวกลีอยู่เสมอออกละหัวหน้าไขลงยิ่งแก่เข้ากำลังก็ยิ่งลดลง เสือขาเกก็หาเพื่อนได้ในโขลงหมาป่า เพราะหมาป่ารุ่นใหม่ชอบตามเสือไปในเวลาหาอาหาร เพื่อจะกินเดนเสือ

การที่หมาป่าทำเช่นนี้ ถ้าออกละยังมีกำลังอยู่ก็ไม่ยอมเป็นอันตราย แต่เมื่อกำลังลดลงไปแล้ว ก็ไม่กล้าไปบังคับหมาหนุ่ม ๆ ให้เต็มที่อยู่แต่ก่อน เชียข่านยอพวกหมาป่าว่า มีกำลังแลความสามารถในการจับสัตว์เป็นอาหารเหตุฉะนั้นจึงยอมเชื่อฟังออกละหมาแก่ ซึ่งไม่ช้าก็ตาย ทั้งจะปล่อยให้เด็กมนุษย์เข้าไปอยู่ในโขลงด้วย เชียข่านถามว่า “จริงหรือที่ข้าได้ยินว่าเวลาเข้าไปที่ลานชุมนุมพวกเจ้าไม่กล้าจ้องดูเด็กมนุษย์” เมื่อเชียข่านยอแล้วกลับยุยงนี้พวกหมาป่าหนุ่ม ๆ ก็ทำขนคอชันและคำราม

บาฟีระเป็นผู้มีตามีหูอยู่รอบด้าน เพราะมีผู้เก็บข่าวไปบอกอยู่เสมอ ๆ จึงรู้เรื่องที่เสือโคร่งยุยงหมาป่าหนุ่ม ได้บอกโมวกลีหลายครั้งว่าเชียข่านจะฆ่าโมวกลีสักวันหนึ่ง แต่โมวกลีหัวเราะตอบว่า “ข้ามีโขลงเป็นพวกและมีท่านกับมีภาสู่ถึงหากว่าภาสู่จะขึ้นเคียงเต็มทนก็คงจะช่วยข้า ก็เมื่อมีพวกพ้องเช่นนี้จะไปกลัวอายเกทำไม”

วันหนึ่งเป็นวันร้อนจัด บาฟีระตื่นขึ้นในป่าก็เกิดมีความคิดสำคัญขึ้นใหม่ ความคิดนี้เพราะข่าวที่ได้ยินมาใหม่ ๆ ในหมู่หมาป่า คงจะเป็นข่าวซึ่งบาฟีระ

ทราบมาอีกที คือจากเม่น เวลานั้นโมวกสีนอนหนุนหมอนกำมะหยี่ดำคือขนของ
บาฬีระ บาฬีระบอกว่า “นี่นะ เจ้าน้องน้อย ข้าบอกเจ้าก็ครั้งแล้วว่าเสียชาน
เป็นศัตรูของเจ้า”

โมวกสีนับไม่เป็น จึงตอบว่า “บ่อยเท่ากับลูกตาลบนต้นนั้น แต่ว่าจะ
เป็นไรไป อ้ายเกมันเป็นสัตว์ไม่มีอะไรนอกจากหางยาวแล้วก็พุดดัง ๆ เหมือนมโย
(นกยูง) บนต้นไม้เนั้น เวลานั้นข้าหาวนอน จะไปกังวลถึงอ้ายเกทำไม”

บาฬีระว่า “นี่ไม่ใช่เวลานอน เป็นเวลาที่เจ้าต้องคิดเอาตัวรอด ภาสูกี้รู้
ข้าก็รู้ ไชลองก็รู้ แม้แต่สัตว์โง่ ๆ เช่นพวกกวางก็รู้เหมือนกัน อ้ายเสียจานก็ได้บอก
เจ้าแล้ว”

โมวกสีว่า “โอ้โฮ อ้ายเสียจาน เมื่อเร็ว ๆ นี้มันมาบอกข้าว่าข้าเป็นเด็ก
มนุษย์ ข้าไม่ดีพอที่จะขุดถั่วหมูด้วยข้า ข้าจับหางพวงของมันเอาตัวฟาดกับ
ต้นตาล ๒ ที เป็นการกำชับให้มันพุดมีสัมมาคารวะ”

บาฬีระ “เจ้าทำอย่างนั้นแหละโง่ อ้ายเสียจานมันเป็นสัตว์ปากบอนก็จริง
แต่มันอาจบอกอะไรที่เป็นประโยชน์แก่เจ้ามาก ๆ สิมตาขึ้นดูบ้างซี เสียชานมัน
ไม่กล้าฆ่าเจ้าในป่าอย่างเปิดเผย แต่เอกละก็แก่แล้ว ไม่ช้าก็ไม่มีแรงจะฆ่ากวางได้
เมื่อฆ่ากวางไม่ได้แล้วก็จะไม่ได้เป็นหัวหน้าต่อไป ส่วนพวกหมาป่าที่ดูเจ้าเมื่อ
ครั้งแรกเจ้าไปเข้าชุมนุม เดียวนี้ก็แก่ไปแล้วโดยมาก พวกหมาป่าหนุ่ม ๆ ก็ชวนกัน
ไปเชื่อฟังเสียชาน หาวว่าเจ้าเป็นเด็กมนุษย์ไม่ควรปล่อยให้อยู่ในไชลอง ส่วนเจ้า
นั้นไม่ช้าก็จะเป็นคนผู้ใหญ่”

โมวกสี “ทำไมคนจึงจะวิ่งกับไชลองพี่น้องของตนไม่ได้ ข้าเกิดในป่าทำ
ตามกฎของป่าเสมอมา หมาป่าตัวไหนมีบ้างไหมที่ข้าไม่เคยตอนหนามให้หมาป่า
พวกนั้นไม่ใช่พี่น้องของข้าหรืออย่างไร”

บาฬีระเหยียดตัวบิดขี้เกียจ “น้องน้อย คล้าได้คางข้าดูซี”

โมวกสีเอามือลูบใต้คางบาฬีระ คล้าลงไปใต้ขนกำมะหยี่อันคลุมกล้าม
เนื้อยักษ์ซึ่งเป็นคลื่น ก็พบรอยแห่งหนึ่ง

บาฬีระ “ในป่านี้ไม่มีใครรู้เลยว่าข้ามีรอย ๆ นั้น คือรอยปลอกคอ ข้า
นี้แหละ น้องน้อย ข้าคือบาฬีระนี้แหละเกิดในบ้านมนุษย์ แม่ของข้าก็ตายใน
บ้านมนุษย์ในสวนในกรุงของพระราชกรุงอุทัยบุรี เรื่องเดิมมีอย่างนี้ข้าจึงรับชื่อชีวิต
เจ้าไว้เป็นการสนองคุณมนุษย์ เมื่อข้าชื่อเจ้านั้นเจ้าเป็นเด็กเล็กไม่มีขน นั่งอยู่
กลางลานซุมมุม เจ้ายังไม่เข้าใจอะไรเลย ข้าเกิดในบ้านมนุษย์ไม่เคยเห็นปาเลย
มนุษย์เอาอาหารให้ข้ากินในกรงเหล็กจนข้าโต วันหนึ่งข้ารู้สึกตัวเป็นเสือดำมี
กำลังมาก ไม่ใช่ของเล่นของมนุษย์ ข้าจึงพังกรงไว้ ๆ ซึ่งทำลายง่ายที่สุดแล้วก็
มาอยู่ในป่า เดียวนี้ข้าเป็นสัตว์ร้ายมีอำนาจเป็นที่ยำเกรงยิ่งกว่าสัตว์อื่น ๆ จน
ชั้นเขี้ยวขานก็สู้ข้าไม่ได้ เพราะข้าเคยอยู่กับมนุษย์เลยได้ความรู้จากมนุษย์ ข้าจึง
เป็นใหญ่กว่าสัตว์อื่น จริงหรือไม่จริง”

โมวกลี “จริงแน่ สัตว์ในป่านี้กลัวบาฬีระทั้งนั้น เว้นแต่โมวกลี”

บาฬีระ “ก็เพราะเจ้าเป็นเด็กมนุษย์ ข้าเป็นสัตว์ป่าเกิดในบ้านมนุษย์
แล้วมาอยู่ป่า เจ้าเป็นลูกมนุษย์มาอยู่ป่าแล้วก็ต้องไปหามนุษย์ ไปหาพวกพี่น้อง
ของเจ้า เว้นแต่เจ้าจะถูกฆ่าเสียที่ลานซุมมุม”

โมวกลี “ใครจะฆ่าข้าทำไม ไม่เห็นมีเหตุอะไร”

บาฬีระ “จงดูข้าสักครู่ก็จะรู้”

โมวกลีจึงดูตาบาฬีระครู่เดียว บาฬีระก็หันหน้าหนี

บาฬีระว่า “เห็นหรือยังล่ะ แม้ข้าเองซึ่งเป็นสัตว์ร้ายที่สุดในป่า ยังสู้ตา
เจ้าได้ประเดี๋ยวเดียวก็ต้องหันหน้าหนี ข้าเกิดในบ้านมนุษย์ ข้าเองรักเจ้าสัตว์อื่น ๆ
เกลียดเจ้า เพราะดูตาเจ้าไม่ได้ เพราะเจ้าฉลาดกว่า เพราะเจ้าสามารถถอนหนามให้
รวมความคือว่าเพราะเจ้าเป็นมนุษย์”

โมวกลีก็หันหน้าถอนใจใหญ่ แล้วว่า “ข้าไม่รู้อะไรจริงอย่างที่เจ้าว่า”

บาฬีระ “นั่นนะซี ระเบียบป่าเป็นอย่างไร ระเบียบป่าต้องขบกัดก่อน
แล้วพุดทีหลัง เจ้าไม่ระวังตัว สัตว์ทั้งหลายจึงรู้ว่าเจ้าเป็นมนุษย์แท้ ๆ เจ้าจึง
ระวังตัวเถิด เวลานี้เอกละจะฆ่ากวาดได้แต่ละตัวก็ลำบากมาก เพราะกำลังลดลง

ไปทุกวัน ข้าทนายว่าคราวแรกท่อเกลจะกัดดวงแล้วเอาไว้ไม่อยู่ พวกโขลงก็จะหันหลังใส่ท่อเกลแล้วเล่นงานเจ้าด้วยพร้อมกัน พวกโขลงคงจะไปประชุมกันที่ลานชุมนุม เพื่อจะตัดสินโทษท่อเกลกับเจ้า แล้วก็คง...แล้วก็คง...”

บาฬีระนึกอยู่ครู่หนึ่งแล้วว่า “นึกได้แล้ว เห็นจะแก้ไขได้ นี่แน่ะ น้องน้อยเจ้าจงรีบไปในหมู่บ้านมนุษย์ ที่นั่นเขามีดอกไม้แดง เจ้าจงไปเอาดอกไม้แดงมาไว้ใช้เป็นเครื่องมือเมื่อถึงเวลาคับขัน เจ้าจะได้ดอกไม้แดงเป็นเพื่อนซึ่งมีกำลังกว่าข้าหรือภานุ หรือพวกหมาป่าในโขลงที่ยังรักเจ้า รีบไปเถอะ ไปเอาดอกไม้แดงมาเตรียมไว้”

ที่บาฬีระเรียกดอกไม้แดงนั่นคือไฟ สัตว์ในป่าไม่ค่อยกล้าเรียกชื่อ ใช้เรียกเสียง ๆ ไปเสีย สัตว์ป่าทุกตัวกลัวไฟเป็นที่สุด

โมวกลี “อ้อ ดอกไม้แดงที่ขึ้นอยู่ข้างกระท่อมนั่นหรือ ได้ซี ข้าจะไปเอามาไว้”

บาฬีระ “นั่นซี พุดอย่างลูกมนุษย์แท้ จำไว้ ดอกไม้แดงนั้นมนุษย์ปลูกไว้ในหม้อ รีบไปเอามาทั้งหม้อ แล้วเก็บไว้สำหรับฉุกเฉิน”

โมวกลี “ได้ ข้าจะรีบไปเอามาไว้” โมวกลีเอาแขนกอดคอบาฬีระ “แต่ว่านี่แน่ะบาฬีระ แน่ใจหรือว่าเรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นเพราะอ้ายเกตัวเดียว”

บาฬีระ “น้องน้อยเอ๋ย ข้ายกเอาบุญแจกรงที่ข้าพึ่งออกมาจากบ้านมนุษย์มาอ้างเป็นคำสาบานว่า ข้าแน่ใจทีเดียว”

โมวกลี “ถ้าเช่นนั้น ข้าอ้างเอาวัวที่เป็นราคาซื้อชีวิตข้าเป็นคำสาบานว่าจะทดแทนอ้ายเกให้พอกัน บางทีจะเลยไปกว่าสักหน่อย” โมวกลีพุดอย่างนั้นแล้วก็ลุกขึ้นโจนไป

บาฬีระพุดกับตัวเอง “มันเป็นมนุษย์แท้ ๆ ใจคอมมนุษย์แท้ ๆ อ้ายเกเอ๋ยมิ้งไม่เคยไล่ฆ่าอะไรที่ร้ายยิ่งกว่าไล่ฆ่ากบน้อยตัวนี้ในคีนันเลย”

โมวกลีโจนจากที่ซึ่งอยู่กับบาฬีระแล้วก็วิ่งฝ่าป่าเข้าไปลึก รีบวิ่งเพราะใจกำลังร้อน ไปถึงปากถ้ำเวลาจวนค่ำก็หยุดพักหายใจ แลจากเนินสูงลงไปในทุก

ในเวลานั้นลูกหมาป่าออกไปข้างนอกหมด แต่แม่หมาป่าอยู่ แม่หมาป่ารู้ด้วยเสียงหายใจว่ามีเรื่องร้อนเกิดแก่ไมวกลี จึงถามว่า “ลูกเอ๋ย มีเรื่องอะไร”

ไมวกลี “มีเรื่องเพราะได้ยินคางคกพูดถึงเขียข่าน วันนี้ข้าจะไปหากินในไร่ของมนุษย์” พูดเท่านั้นแล้วก็มุดต้นไม้ไปทางลำธารซึ่งไหลไปลงที่ต่ำ พอใกล้ลำธารก็หยุดยืนฟัง เพราะได้ยินเสียงโหลงกำลังไล่กวาง ได้ยินเสียงกวางร้องขู่ว่า “รู้ได้ว่ากว้างไปไม่ไหวแล้วก็หันหน้าสู้ ทันใดนั้นมีเสียงหมาป่าพวกหนุ่มร้องบอกกันว่า “อเกลละ ! อเกลละ ! พวกเราหลีก หลีกให้่อเกลละสำแดงกำลัง หลีกให้หัวหน้าโหลงเป็นผู้กัด โจนซี่ ! อเกลละ ! โจนซี่”

ไมวกลีไม่เห็นอเกลละโจน แต่รู้ว่าโจนผิดกัตกว้างเอาตัวไว้ไม่ได้ ที่รู้ก็เพราะได้ยินเสียงฟันหมาป่ากระทบกัน แล้วได้ยินเสียงร้องเมื่อถูกจับ เพราะกวางเตะกระเด็นไป

ไมวกลีได้ยินดังนั้นก็ไมค่อยฟังอะไรอีก เผ่นออกวิ่งต่อไปทีเดียว เมื่อไปถึงไร่ของมนุษย์ก็ได้ยินเสียงโหลงเบาลงจนไม่ได้ยิน ครึ่งถึงหมู่บ้านก็เข้านั่งแอบกองฟางข้างหน้าต่างเรือน แล้วบอกตัวเองว่า “บาชีระพูดจริง หายถูกทุกอย่าง พรุ่งนี้แหละเป็นวันของอเกลละและของกุพพร้อมกัน”

เมื่อไมวกลีเหลือवलดูรอบข้างแล้ว ก็ย่องเข้ามอดูในเรือน ดูเตาไฟที่อยู่ในนั้น เห็นผู้หญิงลุกขึ้นเอาก่อนด้า ๆ ให้ไฟกิน ไฟก็มีชีวิตมากขึ้น ครั้นไฟจับอีกเอาก่อนด้า ๆ ให้กินก็หายจับมีกำลังขึ้นอีก ไมวกลีแอบคอยอยู่จนตรู่ เห็นเด็กคนหนึ่งหยิบหม้อสานด้วยไม้แต่ข้างในไส้ด้วยดิน เอาดอกไม้แดงเป็นก้อน ๆ ใส่หม้อจนเต็ม แล้วเอาหม้อใส่ใต้ผ้าห่มเดินออกนอกเรือนจะไปเลี้ยงวัว (เวลานั้นหนาว เด็กเอาไฟไปผิง)

ไมวกลีนึกในใจว่า “เท่านั้นเองหรือ ถ้าเด็กนั้นทำได้ กูก็ทำได้ ไม่ต้องกลัวอะไรเลย” นึกดังนั้นแล้วก็เดินออกจากที่กำบัง ตรงเข้าแย่งเอาหม้อไฟจากมือเด็กชาวบ้าน แล้ววิ่งเข้าหมอกหนึ่ไปเข้าป่า เด็กชาวบ้านก็ร้องให้ลั่นอยู่ข้างเรือน

โมวกลีพูดแก่ตัวเอง “พวกนั้นก็เหมือนกูนี่เอง ดอกไม้แดงนี้ถ้าไม่ให้อะไรกินก็ตาย ต้องให้กิน” นึกดังนั้นแล้วก็เอากิ่งไม้ใส่ลงในหม้อ แล้วเป่าเหมือนที่เห็นหญิงในเรือนป่า ไฟก็ลุกแดงขึ้น ครั้นเดินไปได้ครึ่งทางก็พบบาฬีระ ซึ่งมีน้ำค้างใสเหมือนพลอยอยู่บนขนทั่วไปทั้งหลัง

บาฬีระ “อเกละกัดแก้งไม้ไม่ได้ พวกโฆลงจะฆ่าเสียแต่คินนี้แล้ว แต่ตามหาเจ้าไม้ได้ตัว เพราะจะฆ่าพร้อมกัน เทียวคันบนเขาเท่าไรก็ไม่พบ”

โมวกลี “ข้าลงไปอยู่ในไร่ของมนุษย์ แล้วก็ไม่ต้องกลัวอายเกหรือกลัวใครในโฆลง ดูซิ เห็นไหม” ชูหม้อให้ดู

บาฬีระ “ดีแล้ว ข้าเคยเห็นมนุษย์เอากิ่งไม้แห้งแทงลงไป ในหม้อประเดี้ยว ดอกไม้แดงก็เกิดที่ปลายกิ่ง เจ้าไม่กลัวหรือ”

โมวกลี “ไม่กลัวเลย กลัวทำไม จำได้แล้วเมื่อข้ายังเล็ก ก่อนเป็นหมาป่า ข้าเคยนอนใกล้ดอกไม้แดง อุ่นสบายดีนัก”

ตลอดวันนั้นโมวกลีไม่ไปไหน คอยระวังหม้อไฟอยู่ในถ้ำ เอาไม้แห้งใส่เป็นฟืน แล้วเอากิ่งแห้งจุดไฟให้ลุกที่ปลายกิ่ง ลองกิ่งโน้นกิ่งนี้ดูว่ากิ่งไม้ชนิดไหนจะเหมาะ แล้วเตรียมไว้กิ่งหนึ่งสำหรับใช้ในเวลาดองการ ครั้นคำอ้ายเสียจนก็ไปที่หน้าถ้ำ ตะโกนเรียกว่าให้ไปประชุม โมวกลีได้ยินก็หัวเราะจนอ้ายเสียจนตกใจวิ่งหนี แล้วโมวกลีก็ไปที่ลานชุมนุม จนไปถึงที่แล้วยังไม่เลิกหัวเราะ

ที่ลานชุมนุมนั้นอเกละนอนอยู่ข้างกองหิน ซึ่งเป็นที่สำหรับหัวหน้าเป็นการแสดงว่าตกจากตำแหน่งหัวหน้าแล้ว แต่อาสนะหัวหน้านั้นยังว่างอยู่ส่วนเซียว่านเดินไปมาแสดงตัวอย่างเปิดเผย มีพวกหมาป่าที่เคยติดตามกินเศษอาหารเป็นพวกหนุนหลัง เซียว่านได้รับความยกยอกจากส่วนมากในโฆลง บาฬีระนอนนิ่งอยู่ข้าง ๆ โมวกลี โมวกลีเอาหม้อไฟวางไว้หว่างเขา พอไปถึงพร้อมกัน เซียว่านก็เริ่มพูด มันไม่เคยกล้าเช่นนั้นในเวลาที่อเกละยังมีกำลัง

บาฬีระกระซิบกับโมวกลีว่า “มันไม่มีสิทธิ์จะพูด ค้านขึ้นซี มันเป็นลูกหมา เดียวก็ตกใจ”

ไมวกลีขึ้นขึ้น “พวกเราเป็นสัตว์อิสระ เชื้อข่านเป็นหัวหน้าโขลงตั้งแต่ครั้งไหน เราจะประชุมกันเรื่องหัวหน้าโขลง ธุระอะไรของเสือโคร่ง”

เชื้อข่าน “เวลานี้ไม่มีหัวหน้าโขลง และมีผู้ขอให้ข้าพูด”

ไมวกลี “ใครขอ พวกเราเป็นหมาจึงจอกหรือจะได้ช่วยกันยกยอأيัยตัวฆ่าวัวเชื่อง เรื่องหัวหน้าโขลงเป็นธุระของโขลง ไม่ใช่ธุระของสัตว์อื่น”

เสียงหนึ่งร้องว่า “นิงซี เจ้าเป็นลูกมนุษย์”

อีกเสียงหนึ่ง “ให้มันพูดไปเถอะ มันทำตามกฎของเราก็เป็นพวกเรา”

เสียงพวกหนุ่มร้องแก่งแย่งกันในเรื่องไมวกลีเอะอะ จนพวกหมาผู้ใหญ่ชูงอกมาว่า “ให้หมาป่าตายพูด”

ธรรมเนียมในโขลงนั้น ถ้าหัวหน้าสิ้นฤทธิ์จนกีดขวางไม่อยู่ ก็เรียกว่าหมาตาย อยู่ไปไม่ช้าก็ตายจริง ๆ

อเกลละเงยหัวขึ้นเหมือนหนึ่งมีความเหน็ดเหนื่อย แล้วว่า “เจ้าทั้งหลายซึ่งเป็นสัตว์อิสระ ทั้งพวกเจ้าที่เป็นเหมือนหมาจึงจอกของเชื้อข่านด้วย ข้าได้นำโขลงมาหลายปีแล้ว ข้านำไล่สัตว์จนได้ฆ่า ฆ่าแล้วก็พากลับ ไม่เคยมีพวกเราติดกับหรือเจ็บป่วยเพราะถูกขวิดถูกเตะอะไรเลย มาบัดนี้ข้าก็กีดขวางไม่อยู่แล้ว พวกเจ้าก็รู้กันทั้งนั้นว่า เจ้าทำอุบายให้เป็นเช่นนั้น พวกเจ้าพากันไล่กวางซึ่งหนุ่มมีกำลังมาก เพื่อจะให้เห็นว่าข้าหมดกำลังเสียแล้ว เจ้าคิดอุบายเช่นนั้นด้วยความฉลาดของเจ้า บัดนี้เจ้ามีสิทธิ์ที่จะฆ่าข้าเสียในลานชุมนุมเดี๋ยวนี้ ข้าจึงขอถามว่า หมาป่าตัวไหนจะเป็นผู้ฆ่า ข้ามีสิทธิ์ตามกฎหมายแห่งป่าว่าผู้จะฆ่าต้องเข้ามาทีละครั้ง”

เมื่ออเกลละว่าเช่นนั้นแล้ว พวกหมาป่าทั้งหลายก็นิ่งเงียบหมด เพราะพากันคร่ำเขี้ยว ไม่มีตัวไหนจะหาญเข้าสู่อเกลละตัวต่อตัวจนถึงชีวิต

เชื้อข่านร้องว่า “จะมัวคิดกันทำไมถึงหมาไม่มีฟันตัวนี้ ไหน ๆ มันก็ต้องตายอยู่นั่นเอง เด็กมนุษย์ตัวนี้สืบลอยให้อยู่มานานแล้ว เจ้าทั้งหลายเป็นสัตว์อิสระ เจ้าย่อมรู้จักมาแต่แรกว่า อัยนี้ควรเป็นอาหารของข้า จงส่งมาให้ข้าเสียเถิด

ข้าเบื่อเรื่องครึ่งมนุษย์ครึ่งหมาป่านี้เต็มทีแล้ว มันมาอยู่ป่าก็มาทำความลำบากให้แก่สัตว์ป่าตั้ง 10 ปีมาแล้ว ถ้าพวกเจ้าไม่ส่งย้ายนี้ให้ข้า ข้าก็จะหากินอยู่ที่นี้ ไม่ย้ายไปไหนเลย และถ้าหากินอยู่ที่นี้ ข้าก็จะไม่ให้พวกเจ้ามีกระดูกกินสักก้อนเดียว ย้ายมันเป็นมนุษย์ เป็นลูกมนุษย์ ข้าจึงเกลียดมันเข้าไปถึงไขข้อในกระดูกของข้า”

พวกหมาป่าเกือบครึ่งโหลงช่วยกันร้องว่า “มันเป็นมนุษย์ มันไม่มีกระดูกอะไรในโหลงของเรา ปล่อยมันกลับไปอยู่ในพวกมนุษย์ด้วยกันเถิด”

เขี้ยว “จะปล่อยมันเข้าไปทำให้มนุษย์ทั้งหมู่บ้านเป็นอริกับเราหรือทำอย่างนั้นไม่ได้ จงส่งมันมาให้ข้าเถิด มันเป็นมนุษย์ พวกเราจะจ้องดูตาของมันก็ได้”

อเกละชูหัวขึ้นพูด “มันเคยกินอาหารอย่างเดียวกับเรา เคยนอนกับเรา เคยต้อนสัตว์ให้เรา และเคยทำถูกต้องตามกฎหมายแห่งป่าเสมอ”

บาฟีระ “ข้าได้เสียวัวทั้งตัว โหลงจึงได้รับมันเข้าไปไว้ในโหลง วัวตัวหนึ่งที่ข้าเสียให้ก็มีค่าเล็กน้อย แต่น้ำคำที่ตกลงกับบาฟีระแล้วนั้น บางทีบาฟีระจะไม่ยอมทิ้งง่าย ๆ ถ้าจะต้องต่อสู้กันก็ตามที” บาฟีระพูดเสียงอ่อย ๆ แต่เปิดปากให้เห็นเขี้ยว

พวกโหลงพากันฮือ แล้วว่า “วัวตัวหนึ่ง ๑๐ ปีมาแล้ว เราไม่นิยมกระดูกที่แห้งมาตั้ง ๑๐ ปี”

บาฟีระ “คำปฏิญาณก็ไม่นิยมด้วยหรือ พวกเจ้าเรียกตัวว่าสัตว์อิสระ ก็อิสระจริง ๆ ที่เดียว”

เขี้ยว “ลูกมนุษย์จะมาวิ่งกับหมู่สัตว์ในป่าไม่ได้ ส่งมาให้ข้าเถิด”

อเกละ “มันเป็นพี่น้องของเราทุกอย่าง เว้นแต่ชาติเกิด พวกเจ้าจะฆ่ามันได้ลงคอหรือ ข้ามีอายุยืนเกินไปจนได้เห็นของเหลว ๆ ในโหลงเสียแล้ว พวกเจ้าบางตัวก็ลดตัวลงไปจนถึงกินเนื้อวัวเชื่อง ข้าได้ยินว่าเขี้ยวสอนให้เจ้าบางตัวยอมเข้าไปในหมู่บ้านเวลามืด แล้วลากเด็กมนุษย์มาจากประตูเรือน ข้าก็

รู้แล้วว่าพวกเจ้าซี้ซลาด ซ้ารู้แล้วว่าตัวข้าเองจะต้องตาย ชีวิตของข้าเป็นของไม่สำคัญ ไม่เช่นนั้นข้าก็จะขอเอาชีวิตของข้าแลกกับชีวิตลูกมนุษย์ ในเวลานี้โหลงไม่มีหัวหน้า จึงสืมเกียรติของโหลงเสียหมด แต่เพื่อรักษาเกียรตินั้นข้าจึงยอมให้คำสัตย์ว่าถ้าโหลงไม่ฆ่าลูกมนุษย์นี้แล้ว ใครจะมาฆ่าข้า ๆ จะไม่อำเขี้ยวเลย จะยอมนิ่งให้ฆ่า ไม่ต่อสู้จนติดเคียว ถ้าตกลงอย่างนั้นก็จะทุ่มชีวิตพวกในโหลงถึง ๓ ชีวิต ข้ายอมทำได้เพียงเท่านี้ จะทำอะไรยิ่งกว่านั้นก็ได้ไม่ได้ แต่ถ้าพวกเจ้ายอมตาม ก็คือข้าช่วยให้พวกเจ้าพ้นอภัยศอตสูที่ฆ่าพี่น้องในโหลงที่มีได้ทำอะไรผิด และโหลงได้รับเข้าพวกตามกฎแห่งป่า”

อเกละพูดดังนั้นแล้วพวกในโหลงก็ร้องว่า “มันเป็นมนุษย์ มันเป็นมนุษย์” แล้วก็คาราม และมุงกันเข้าไปข้างเขียข่าน เขียข่านก็ขึ้นต้นกระดิกหาง

บาฬีระกระซิบกับโมวกลีว่า “เจ้าต้องทำอะไรเองแหละ พวกที่เข้าข้างเจ้าทำอะไรอีกไม่ได้แล้ว นอกจากต่อสู้”

โมวกลีทะลึ่งขึ้นยืน มือถือหม้อไฟ ยืนแขนทั้ง ๒ ออกไป แล้วหวาดต่อหน้าโหลง ในใจโกรธและเสียใจจนแทบจะคลั่ง เพราะหมาป่าในโหลงนั้นมีนิสัยตามธรรมชาติของมัน ไม่เคยบอกโมวกลีเลยว่าเกลียด เพิ่งจะมาแสดงให้เห็นในครั้งนี้

โมวกลี “ฟังเถิด พวกเจ้า ไม่ต้องแ่ง ๆ อย่างหมาดอก พวกเจ้าบอกข้าในคืนนี้แทบไม่หยุดปากว่าข้าเป็นมนุษย์ อันที่จริงถ้าไม่เกิดเหตุขึ้นดังนี้ข้าก็คงจะเป็นหมาป่าอยู่กับเจ้าจนตลอดชีวิต แต่เมื่อเจ้ามาทำอย่างนี้แล้ว ข้าก็ต้องเชื่อว่าเจ้าพูดถูก ข้าจะไม่เรียกพวกเจ้าว่าพี่น้องเหมือนแต่ก่อน ข้าจะเรียกเจ้าว่าสาด (หมา) อย่างที่พวกมนุษย์เรียก พวกเจ้าจะทำอะไรหรือไม่ทำอะไรก็ไม่ไฉ่ เรื่องที่มนุษย์จะทำไปได้ตามอำเภอใจพวกเจ้า เป็นเรื่องที่ข้าจะบังคับ ข้าเป็นมนุษย์ ข้าจึงจะแสดงให้เห็นอำนาจมนุษย์เสียก่อน ข้ามีดอกไม้แดงอยู่ในมือข้า คือดอกไม้แดงซึ่งเป็นของของมนุษย์ พวกหมาป่าต้องกลัว”

โมวกลีพูดดังนั้นแล้วก็ทิ้งหม้อไฟลงบนดิน ไฟก็ติดหญ้าแห้งลุกขึ้นสัตว์ที่อยู่ในซุ่มนุดกใจกลัวก็ถอยห่างออกไป โมวกลีเอากิ่งไม้แห้งจุดไฟแล้วแกว่งใส่พวกหมาป่า หมาป่าตกใจก็ถอยหนีไปหมอบตัวซ่อนอยู่

บาฟีระกระซิบว่า “เจ้าได้อ่านาจแล้ว ช่วยชีวิตอเกละด้วย มันเป็นมิตรของเจ้าเสมอมา”

อเกละไม่เคยขอความกรุณาต่อใครเลย ในคราวนี้เมื่อโมวกลียื่นกายเปลือยผมยาวเพื่อย แสงไฟทำให้มีเงาเคลื่อนไหวไปมาทุกที่ที่ยับตัว สัตว์ทั้งหลายก็ระยอไปหมด อเกละนั่งดูเหมือนวิงวอนด้วยตา แต่ไม่พูดว่าอะไร

โมวกลี “เห็นแล้ว เห็นได้เห็น พวกเจ้านี่สาด (หมา) ทั้งนั้น ข้าจะไปละข้าเป็นมนุษย์ต้องไปอยู่กับมนุษย์ด้วยกัน ข้าไม่มีธุระกับสัตว์ป่าต่อไปแล้วข้าจะลืมน้ำของพวกเจ้า ลืมว่าเคยเป็นมิตรกับเจ้า แต่ข้าไม่จรัยเหมือนเจ้า ข้าเคยเป็นเหมือนพี่น้องของเจ้า เป็นพี่น้องทุกอย่างยกเว้นแต่ชาติเกิดเพราะฉะนั้นข้าสัญญาแก่เจ้าว่า เมื่อข้าเป็นมนุษย์ไปอยู่ในพวกมนุษย์แล้ว ข้าจะไม่ยุยงมนุษย์ให้คอยทำร้ายเจ้า เหมือนกับเจ้าจะทำร้ายข้า” โมวกลีเอาเท้าเตะไฟ ไฟก็ลุกโชนขึ้น “ข้ารับจะไม่ทำให้เกิดการทำลายกันระหว่างมนุษย์กับโขลงของเจ้า แต่ข้าจะต้องใช้หนี้ภัยเกลี้ยก่อนจึงจะไป”

โมวกลีว่าดังนั้นก็เดินตรงเข้าไปที่เขียข่าน เขียข่านหมอบกระพริบตา ดูไฟไม่วายความกลัว โมวกลีตรงเข้าจับหนวดใต้คางกระซอก บาฟีระตามเข้าไปด้วยเมื่อจะเกิดเหตุ

โมวกลี “ลุกขึ้นซี อ้ายหมา! ลุกขึ้น มนุษย์พูดมึงต้องลุกขึ้น ถ้าไม่ลุกกูจะเผาขนมึงให้ไหม้เตียนนี้”

เขียข่านนอนหัวเกลือกดิน ตาหลับเพราะกลัวไฟที่กิ้งไม้

โมวกลี “อ้ายฆ่าวัวเชื่องตัวนี้มันจะฆ่ากูในซุ่มนุดคราวนี้ เพราะเมื่อกูยังเด็กมันฆ่ากูไม่ได้ มนุษย์ตื่นหมาอย่างนี้ อย่างนี้! อย่างนี้!” เอากิ่งไม้ตีหัว

เขียข่าน “มึงอย่ากระดิกนะ อ้ายเก! ถ้ามึงกระดิกตัวกูจะเอาดอกไม้แดงตำลงไปในลำคอมึง”

เขียข่านถูกตีหัวก้นอนนิ่งครางด้วยความกลัว

โมวกลี “อ้ายแมวป่าใหม่ไฟ ไปซิวะ...จำไว้ละ คราวหน้ากูมาที่ลานชุมนุมนี้จะมาอย่างมนุษย์มา เอาหนั่งอ้ายเกคลุมหัวมาด้วย ข้อบังคับของข้านอกจากนี้ก็คือให้อะกละไปตามใจ พวกมึงฆ่าอะกละไม่ได้เพราะกูสั่งไม่ให้ฆ่าพวกมึงมาอยู่ที่นี่นานพอแล้ว ราวกับเป็นสัตว์ดิบดีอะไรที่จริงหมาทั้นนั้นไป ! ไปให้หมด” โมวกลีพูดพลางเอาไฟที่ติดกิ่งไม้ฟาดทางนั้นทางนี้รอบพวกหมาป่าต่างก็วิ่งหนี บางตัวก็มีไฟติดขนร้องอุโไป

เมื่อไปกันแล้ว ก็มีเหลืออยู่แต่อะกละ บาซีระ และหมาป่าอีกประมาณ ๑๐ ตัว ที่เข้าข้างเดียวกัน ขณะนั้นเกิดอาการแปลกขึ้นมาในตัวโมวกลี ซึ่งไม่เคยเป็นมาก่อนเลย คือหายใจชะงักแล้วร้องไห้ น้ำตาไหลอาบหน้า

โมวกลีเรียกบาซีระ ถามว่า “นี่อะไร บาซีระ ข้าเป็นอะไรไป ข้าไม่ยอมไปจากป่า ทำไมจึงเป็นเช่นนี้ข้าจะตายละหรือ”

บาซีระ “เปล่าดอก ไม่ใช่อะไรดอก น้ำตาเท่านั้นเอง มนุษย์ใช้น้ำนั้นบ่อย ๆ ข้ารู้แล้วว่าเจ้าเป็นมนุษย์โต ๆ ไม่ใช่ลูกมนุษย์ น้ำตาจะตกก็ให้มันตกเถิด ไม่เป็นไรดอก”

โมวกลีได้ฟังดังนั้น ก็ปล่อยตัวให้ร้องไห้เหมือนอกจะพัง ตั้งแต่จำความได้มายังไม่เคยร้องไห้เลย เมื่อหยุดร้องไห้แล้วจึงว่า “ที่นี้ข้าจะไปหามนุษย์ละแต่ข้าจะต้องไปลาแม่เสียก่อน”

ออกจากลานชุมนุมโมวกลีก็ไปที่ถ้ำหมาป่า เข้าไปขอขบร้องไห้จนน้ำเปือกขนแม่หมาป่าพวกหมาป่าก็หอนอย่างเศร้าที่สุด

โมวกลีกำขบมันว่า “ไม่ลืมข้านะ”

ลูกหมาป่า “ถ้ายังไล่สัตว์ได้ก็ไม่ลืมเป็นอันขาด เมื่อเจ้าไปเป็นมนุษย์

แล้วจงมาที่ตีนเขาบ้าง ข้าจะไปหาเจ้า จะพูดกับเจ้า กลางคืนจะเข้าไปเล่นกับเจ้าในไร่”

พ่อหมาป่าว่า “ลูกกบน้อยของข้า เจ้าจงมาหาข้าอย่าช้านัก แม่ของเจ้ากับข้าแก่แล้ว”

แม่หมาป่าว่า “รีบกลับมาหาแม่นะลูก ถึงเจ้าเป็นลูกมนุษย์ ข้าก็รักเจ้า ยิ่งกว่ารักลูกของข้าเอง”

โมวกลี “จะกลับมาเป็นแน่ทีเดียว เมื่อมาก็จะเอาหนังของอ้ายเซียว่าน มาวางในลานชุมนุมด้วย อย่าลืมนะ บอกพวกในป่าอย่าให้ลืมข้า”

ครั้นเวลาจวนรุ่ง โมวกลีก็ลงจากเนินเขาไปหาสัตว์ซึ่งเข้าใจยาก คือมนุษย์

เรื่องที่ ๒

“กาก็” มาช่วย

เรื่องต่อไปนี้เป็นเรื่องเล่าย้อนไปในตอนโมวกลี (เด็กมนุษย์) ยังมีได้ถูกขับออกจากป่าที่เขาสีโอนี่ให้ไปอยู่กับพวกมนุษย์ด้วยกัน ก่อนที่โมวกลีได้แก้แค้นเสียข่านเสือโคร่งคู่อริ ดังที่โมวกลีได้ปฏิญาณไว้ ตอนนี้เป็นเรื่องแต่ครั้งภาสู (หมี) สั่งสอนโมวกลีให้รู้จักกฎแห่งป่า ภาสูชอบใจโมวกลีที่เป็นสัตว์ปัญญาไว เข้าใจง่ายและจำแม่นผิดกว่าหมาป่าทั้งหลาย เป็นนิสัยของลูกหมาป่า มันสมควรเรียนรู้เพียงกฎที่จะใช้ในโขลงของตัวเองหรือในพวกหมาป่าด้วยกันเท่านั้น พวกลูกหมาป่าเรียนกฎพอจำได้แล้วก็วิ่งหนีจากครู กฎนั้นมีว่า “ห้าต้องไม่ทำเสียง ตาเห็นได้ในที่มืด หูได้ยินลมแม้นในสำนักพายู ฟันคมและขาวย เหล่านี้เป็นเครื่องหมายในโขลงของเรา เว้นแต่อย่าเสีย जानและอย่าหมากินศพ ซึ่งเราไม่ชอบ”

แต่โมวกลีเป็นลูกมนุษย์จึงต้องเรียนกฎมากขึ้นอีก เวลาที่โมวกลีกำลังท่องกฎอยู่กับภาสู บางทีบาฆีระ (เสือดำ) ก็เดินโผล่เข้าไปดูว่าโมวกลีเรียนได้ดีหรือไม่ดี เมื่อโมวกลีท่องบทเรียนดัง ๆ ให้ภาสูฟัง บาฆีระก็เอาหัวฟิงดันไม้แสดงความพอใจโมวกลีป็นเก่งเกือบเท่าว่ายน้ำ และว่ายน้ำเก่งเกือบเท่าวิ่ง อาจารย์ภาสูจึงสอนกฎทางบกและทางน้ำให้โมวกลี เป็นต้นว่า วิธีสังเกตว่ากิ่งไม้คู่กับกิ่งไม้ดีนั้นต่างกันอย่างไร ถ้าไปพบรังผึ้งที่อยู่สูงกว่าพื้นดิน ๕๐ ฟุต ควรพูดอย่างไรจึงจะถูกใจผึ้ง ถ้าไปทำให้มั่ง (ค้างคาว) ตกใจเวลามันเกาะอยู่บนกิ่งไม้เวลากลางวัน จะควรพูดกับมันอย่างไร และถ้าจะกระโดดลง去玩น้ำที่มีงูอาศัยอยู่จะต้องบอกอย่าให้มันรู้ตัวเสียก่อนสัตว์ป่าทุกชนิดไม่ชอบถูกรบกวน ถ้าใครไปรบกวนก็พร้อมอยู่เสมอที่จะกระโจนเข้าต่อสู้ ภาสูจึงสอนให้โมวกลีรู้ไว้ทุกอย่าง ทั้งสอนให้รู้จักคำพูดสำหรับสัตว์ต่างถิ่นที่จะเข้าไปหากินในแหล่งที่ไม่เคยเข้าไปหากิน ต้องร้องให้ดังซ้ำ ๆ กันจนกว่าจะได้รับเสียงตอบ เสียงชนิดใดเป็นเสียงสัตว์พลัดถิ่นเข้ามาหากินเสียงสัตว์แปลกถิ่นนั้นถ้าฟังแล้วก็จะได้ความว่า “ขออนุญาต

ให้ข้าพเจ้าเข้ามาฆ่าสัตว์กินที่นี้หน่อย เพราะข้าพเจ้าหิว” เสียงตอบก็คือ “เข้ามาฆ่าสัตว์กินได้ แต่อย่าฆ่าเล่น ๆ” เหล่านี้เป็นต้น

ข้อเหล่านี้โมวกสิต้องท่องจำขึ้นใจทั้งนั้น จึงเปื้อที่ต้องท่องอย่างละตั้ง ๑๐๐ ครั้งซ้ำ ๆ กัน วันหนึ่งโมวกสิเกียจร้านค้าท่องบทเรียน จึงถูกตบ โมวกสิโกรธเลยวิ่งหนีไป ภาตุเล่าให้บาฬิระฟังว่า “มันจะเกียจร้านไม่ได้ ลูกมนุษย์ถึงมาอยู่กับสัตว์ในป่าก็ไม่หยาเป็นมนุษย์ มันจำต้องเรียนให้รู้กฎแห่งป่าไว้ทุกข้อ”

บาฬิระตอบว่า “อย่าลืมว่ามันยังเด็กนัก จะให้มันท่องจำคำสั่งสอนของเจ้าครวละมาก ๆ หัวเล็ก ๆ ของมันจะจำได้หรือ” ถ้าปล่อยตามใจบาฬิระ โมวกสิคงถูกพะนอนเสียจนเสียเด็กเป็นแน่

ภาตุ “อะไรในป่า...มีบ้างหรือที่เล็กจนไม่ถูกฆ่า ไม่มีเลย เพราะมันเล็กนะซีข้าจึงสอนกฎให้มันรู้ไว้มาก ๆ เมื่อมันไม่จำ ข้าก็ตบมันบ่อย ๆ เดือนไม่ให้มันลืม”

บาฬิระบ่นว่า “ตบบ่อย ๆ เจ้ารู้หรือว่าเพียงไหนไม่บ่อย เจ้ามันตีเหล็กดูทีไร วันนี้หน้ามันเข้าไปทั้งหน้าด้วยตีนเบาของเจ้า”

ภาตุ “ให้มันเข้าแต่หัวไปถึงตีนด้วยฝีมือข้าผู้รักมัน ยิ่งดีกว่าปล่อยให้มันเป็นอันตรายเพราะความไม่รู้ เตี้ยนี้ข้ากำลังสอนมนต์สำหรับป่า ซึ่งอาจคุ้มครองมันไม่ให้พวกนกและพวกงูทำร้าย ทั้งมนต์สำหรับสัตว์สี่ตีนทุกชนิดเว้นแต่พวกในโขลงเดียวกันถ้ามันจำมนต์นั้นไว้ได้ มันก็จะขอความคุ้มครองจากสัตว์ทั้งปวงในป่าได้หมด ข้าให้วิชามันถึงเพียงนั้นแล้ว ข้าตบนิดเดียวจะเป็นไรไป”

บาฬิระ “เอาเถิด ต่อไปนี้ถ้าเจ้าจะตบลูกมนุษย์อีก จงระวังสักหน่อยให้เป็นแต่เพียงตบ ไม่ใช่ฆ่า มันไม่ใช่ดอกไม้สำหรับลิบเลียที่ขอของเจ้า นี่แหละภาตุ ที่เจ้าว่ามนต์นั้นมันอะไร? ตัวข้านี้เห็นจะช่วยสัตว์อื่นมากกว่าขอให้ใครช่วย แต่ก็อยากรู้มนต์ไว้เหมือนกัน” บาฬิระพูดแล้วก็ชี้ขาหน้าให้เหยียดออกแล้วชมเล็บของมันเองซึ่งเป็นสีเหมือนเหล็กกล้า คมราวกับลิ่ว

ภาณุ “ข้าจะเรียกโมวกลีมา ท่องให้ฟัง มานี่! โมวกลี! ลงมานี่! เจ้าน้องน้อย”

โมวกลีร้องตอบลงมาจากต้นไม้ว่า “หัวของข้าดังเหมือนเสียงผึ้ง” แล้วก็ไถลตัวลงจากต้นไม้ แสดงอาการโกรธแค้น ประชดว่า “ข้าจะลงมาหาบาฬีระ ไม่ใช่ลงมาหาเจ้า อ้ายเฒ่าอ้วน”

ภาณุฟังคำตอบของโมวกลีก็นึกเคืองและเสียใจปนกัน แต่ก็ยังมีกรุณา จึงว่า “ลงมาหาบาฬีระหรือลงมาหาข้าก็เหมือนกัน มาแล้วก็จงท่องมนต์ที่ข้าสอนเจ้าวันนี้ให้บาฬีระฟังทีหรือ”

โมวกลี “จะให้ท่องมนต์สำหรับสัตว์จำพวกไหน” นึกอยากอวดบาฬีระขึ้นมา “ในป่ามีหลายภาษาด้วยกัน แต่ข้ารู้แล้วทุกภาษา”

ภาณุ “เจ้ารู้เพียงเล็กน้อยดอก อย่าอวดว่ารู้มาก เห็นไหม บาฬีระศิษย์ของข้ามีมากนกหนาแล้ว สอนวิชาให้นับตัวแทบไม่ถ้วน แต่ไม่มีใครเลยที่ชอบครู มีลูกหมาป่าตัวไหนบ้างที่ไปหากินเป็นอิสระแล้ว จะกลับมายาขอบใจครูเฒ่าเพราะได้วิชาที่ข้าสอนไปจึงหากินได้สะดวก แน่ละแะโมวกลี ไหนลองทำเสียงสัตว์ออกหากินให้ฟังซิเจ้าปราชญ์ใหญ่”

โมวกลี “เจ้ากับข้าเป็นเลือดเนื้ออันเดียวกัน” แล้วโมวกลีก็ทำเสียงหมีย่อยอย่างสัตว์จำพวกหมาสัตว์อื่นทำ

ภาณุ “ถูกแล้ว ทีนี้ลองเสียงนก”

โมวกลีก็ทำเสียงนก ลงท้ายเสียงเป็นเหยี่ยว

บาฬีระ “ลองทำเสียงงูซิ”

โมวกลีก็ทำเสียงงู ชัดเหมือนเสียงงูจริง ๆ ครั้นเห็นผู้ฟังพอใจ ก็แสดงความยินดีด้วยกิริยาเตะตีนของมันไปมา และตบมือดังลั่น แล้วกระโดดขึ้นบนหลังบาฬีระนั่งห้อยตีน แกว่งตีนแล้วเอาชนกระทุ้งสี่ข้างซึ่งมีขนเป็นมันย่องของบาฬีระเล่น แล้วก็ทำหน้าล้อภาณุต่าง ๆ นานา ตามแต่มันจะนึกออก

ภาลว่า “นั่น นั่น ไม่สมรากับที่ถูกตบจนหน้าช้ำดอกหรือ ต่อไปเจ้าคงต้องนึกถึงบุญคุณข้าบ้าง” พุดแล้วภาลก็เล่าให้บาฬีระฟังว่า ได้ไปอ้อนวอนขอมนต์จากหฤ (ช้างป่า) มาสอนให้โมวกลี เพราะหฤมีความรู้ทางนี้ทุกอย่าง หฤได้พาโมวกลีไปถึงบ่อน้ำ เพื่อไปเรียนมนต์จากงูน้ำเพราะภาลทำเสียงงูไม่ชัด แต่โมวกลีทำเสียงได้ชัดเหมือนเสียงงูจริง ๆ โดยเหตุที่ภาลอุตส่าห์สั่งสอนโมวกลีดังนี้ ภาลจึงคิดว่าต่อไปโมวกลีคงจะปลอดภัยทั้งสิ้นในป่า งู นก หรือสัตว์ทุกชนิดจะไม่ทำอันตรายโมวกลีเลย

ภาลยกตีนหน้าตบท้องป่อง ซึ่งคลุมด้วยขนอันนุ่มของตัวเองด้วยความปลื้มใจ และว่า “ต่อไปนี้ โมวกลี เจ้าไม่ต้องกลัวอะไรอีกหละ”

บาฬีระกระซิบว่า “นอกจากในโขลงของมันเอง” แล้วพุดตัง ๆ กับโมวกลี “เฮ้ย! ค่อย ๆ ซี้เจ้าน้องน้อย ระวังซี่โครงของข้าหน่อย เดินไปเดินมาอย่างนี้ไม่ได้การละ เจ้าผู้ค้นความผืนทั้งหลาย”

โมวกลี “จริง ๆ นา แล้วก็จะกึ่งกึ่งไม้และของสกปรกลงหัวเจ้าภาลเฒ่าพวกนั้นมันสัญญากับข้าแล้ว จริงเทียว”

ภาล “วูฟ” มันเอื้อมตีนหน้าไปปัดตัวโมวกลีตกจากหลังบาฬีระ โมวกลีจึงล้มตัวลงนอนอยู่ในระหว่างตีนหมี สังเกตดูอาการภาลก็รู้ว่าโกรธมาก “โมวกลีนั่นเจ้าไปพุดกับยายเจ้าบรรดาโลด (พวกลิง) มาแล้วหรือ”

โมวกลีขำเลิองตาดูบาฬีระ เพื่อจะดูว่าบาฬีระโกรธด้วยหรือไม่ แต่ก็เห็นตาของบาฬีระเขียวเหมือนสีหยก

บาฬีระ “โมวกลี เจ้าไม่ควรไปคบยายพวกลิงสี่เทานั้นเลย มันเป็นสัตว์ไม่มีกฏ กินไม่เลือกอะไร เจ้าไปคบมันก็ขายหน้าที่สุด”

โมวกลี “เมื่อภาลตบข้า” โมวกลียังนอนหงายอยู่หว่างตีนภาล “ข้าก็หนีไปจากภาล ยายพวกลิงสี่เทานั้นมันสงสารข้า มันก็ลงจากต้นไม้มาปลอบข้า สัตว์อื่น ๆ ไม่มีใครเวทนาข้าเลย” โมวกลีพุดแล้วก็สูดจุกเหมือนจะร้องไห้

ภาล “ความสงสารของสิ่งเปรียบเหมือนความนิ่งของกระแสน้ำในลำธาร หรือความเย็นของแดดในฤดูร้อน (ซึ่งไม่นิ่งและไม่เย็นเลย) เจ้ายังอุตส่าห์เชื่อได้ แล้วมันว่าจะไรต่อไปอีก”

โมวกลี “แล้ว...แล้วก็...มันให้ข้ากินผลไม้และของอร่อย ๆ แล้วมันอุ้มข้าขึ้นไปบนยอดไม้ บอกว่าข้าเป็นพี่น้องเลือดเดียวกับมัน ชั่วแต่ข้าไม่มีหาง ข้าควรจะเป็นหัวหน้าของพวกลิงสักวันหนึ่ง”

บาฬีระ “ลิงไม่มีหัวหน้า มันโกหก ขึ้นเชื่อว่าลิงเป็นโกหกเสมอ”

โมวกลี “มันเอื้อเฟื้อข้ามาก มันชวนให้ข้าไปหามันอีก ทำไมไม่เคยมีใครมาพาข้าไปอยู่ในฝูงลิงนะ มันก็ยืนสองตีนอย่างเดียวกับข้า มันไม่ได้ดืบข้าแรง ๆ มันเล่นกันตลอดวัน ภาลุใจร้าย ให้ข้าลุกขึ้นเถิด ข้าจะไปเล่นกับพวกลิงอีก”

ภาลุพูดรากับฟาร้องในคืนร่อนว่า “ฟังนะ ! เจ้าลูกมนุษย์ ! ข้าสอนกฎและมนต์ของป่าสารพัดอย่างให้เจ้า จนเจ้ารู้จักทำมิตรกับสัตว์ในป่าได้ทุกชนิด เว้นแต่ลิงซึ่งเป็นสัตว์อยู่บนต้นไม้ ที่ข้าไม่สอนเจ้าในเรื่องลิงก็เพราะลิงไม่มีกฎ ไม่มีระเบียบ สกฤด้า ไม่มีภาษาของตนเอง ดีแต่ขโมยใช้คำพูดที่มันได้ยินจากผู้อื่น กระท่อนกระแท่น ในเวลาที่มันผลุบ ๆ โผล่ ๆ แอบฟังอยู่บนต้นไม้ แล้วก็จำไป ประเพณีของมันไม่เหมือนประเพณีของเรา มันไม่มีหัวหน้า ไม่มี ความจำ ดีแต่ชอบอวดตัว พูดพล่ามไม่เป็นเรื่องเป็นราว แสร้งทำตัวว่าเป็นใหญ่อยู่ในป่า มุ่งจะทำแต่กิจสำคัญ แต่อันที่จริงเพียงแต่ผลไม้หล่นก็เห็นเป็นของสนุก หัวเราะเป็นขบเป็นขันเสียเหลือเกิน จนลืมอะไร ๆ หมด พวกเราในป่าไม่ยอม วิสาสะกับลิง พวกเราไม่กินน้ำแห่งเดียวกับมัน เราไม่ไปในที่ ๆ มันไป เราไม่ยอมหากินในที่ ๆ มันหากิน เราไม่ยอมตายในที่ ๆ มันตาย ตั้งแต่เจ้ามาอยู่ป่า เจ้าเคยได้ยินข้าออกชื่อมันสักคำเดียวไหม”

โมวกลีกระซิบบอกว่า “ไม่เคย” กระซิบเพราะเมื่อภาลุหยุดพูดแล้วปาก็เงียบไม่มีเสียงอะไรอีก แม้พูดเบา ๆ ก็ไม่มีเสียงอื่นกลบเลย

ภาณุ “นั่นนะซี เจ้าไม่เคยได้ยื่นขาออกซื้อสิ่งสักคำเดียว เพราะพวกในป่าไม่พูดถึงหรือนึกถึงมันเลย สิ่งมีด้วยกันเป็นอันมาก ซึ่งล้วนประพุดติตัวชั่วช้าสกปรก ไม่มีความอาย ถ้ามันมีความต้องการซึ่งคงที่คงวาอยู่บ้าง ก็คือมันอยากให้พวกเราทำรู้จักมัน แต่ก็ไม่มีใครยอมรู้จักมัน แม้เวลาที่มันทิ้งผลไม้และทำของโสโครกลงมาใส่หัวเรา ”

ภาณุพูดยังไม่ทันจบ ก็มีผลไม้กับกิ่งไม้ตกลงมาราว ๆ ทั้งได้ยินเสียงทุ้ตะคอกเสียงร้องเจี๊วจ้าว ลิงกระโดดโลดเต้นอย่างโกรธอยู่บนต้นไม้

ภาณุเอ่ยว่า “ชาติลิงเป็นชาติที่ห้ามขาด ทุกชาติในป่าไม่มีใครยอมคบเจ้าจงจำไว้”

บาฬีระช่วยซ้ำเติม “ห้ามขาดทีเดียว น่าเสียดายที่ภาณุไม่กำชับให้เด็ดขาด ห้ามไม่ให้โมวกลิศคบกับลิง”

ภาณุ “จะให้ข้าเนรีกำชับ ข้าจะเดาได้อย่างไรได้ว่าโมวกลิศชอบเล่นกับสัตว์สกปรก เช่นอ้ายพวกลิง ไฟ!”

เมื่อพูดกันมาเพียงนั้นแล้ว ก็มีของทิ้งลงมาจากหัวอีก บาฬีระกับภาณุเดินเลี้ยวไปเสีย พาโมวกลิศไปด้วย ทุกสิ่งทุกอย่างที่ภาณุติเตียนลิง เป็นความจริงทั้งสิ้น ลิงเป็นสัตว์อยู่บนยอดไม้ ผูกสัตว์ที่อยู่ตามพื้นดินไม่ค่อยมองขึ้นไปดูสัตว์ที่อยู่ในป่าจึงไม่มีโอกาสจะร่วมทางกับพวกลิง แต่พอถึงเห็นหมาป่านอนเฝ้าหรือเห็นเสือเป็นแผลหรือหมีเจ็บลุกไม่ได้ เป็นแก้งเอากิ่งไม้ทิ้งลงมาบ้าง ผลไม้บ้าง ทิ้งลงมาให้ถูก โดยหวังจะให้สังเกตมัน แล้วก็ทำเสียงร้องอย่างไม่มีความคิด บางทีก็ร้องทำให้ขึ้นไปต่อสู้กับมันบนต้นไม้ บางทีก็ร้องเจี๊วจ้าวจากวิวาทกันเองโดยไม่มีเหตุ บางทีก็เอาศพลงมาทิ้งไว้ใกล้ ๆ พอที่พวกสัตว์ป่าจะเห็นได้

พวกลิง อวดอ้างเสมอว่ามีหัวหน้ามีกฎมีประเพณีของมันเอง แต่ก็จัดทำไม่สำเร็จไปได้ เพราะความทรงจำของมันนั้นจะมีอยู่ตลอดชั่ววันนี้ถึงพรุ่งนี้ก็ได้ มันจึงทำอะลุ่มอล่วยในใจมันว่า “สิ่งอะไรที่ฝูงลิงคิดขึ้นวันนี้ วันหน้าสัตว์พวกอื่น ๆ ในป่าจึงจะคิด” เมื่อมันหลอกตัวเองดังนั้นแล้วก็พากันสบายใจ

ลิ่งอยู่ที่สูง พวกสัตว์ป่าตามขึ้นไปไม่ถึง หรือจะพูดอีกทางหนึ่งก็ว่า ไม่มีสัตว์ป่าตัวใดต่อมตัวลงไปคบกับลิ่ง เหตุฉะนั้นพวกลิ่งจึงยินดีนักเมื่อโมวกสียอมเล่นด้วย ยิ่งเมื่อได้ยินว่าการที่โมวกสียอมคบกับมันนั้นภาลู้ไม่ชอบมันก็ยิ่งดีใจใหญ่

ขึ้นชื่อว่าบรรดาสัตว์แล้ว เป็นไม่คิดทำอะไรเสียเลย แต่เผอิญมีลิงตัวหนึ่ง เกิดมีความคิดเก้งขึ้นมาอย่างประหลาด มันจึงนำไปเล่าสู่กันฟังว่า ถ้าได้โมวกสียไปไว้ในฝูงของมันจะมีประโยชน์มากเพราะมีฝีมือसानไม้เป็นแผ่นใช้บังลมได้ เพราะฉะนั้นถ้าจับตัวโมวกสียได้ จะได้ให้สอนพวกลิงรู้จักวิธีसानไม้

โมวกสียเป็นลูกคนตัดฟัน มีนิสัยสืบจากพ่อแม่ ทำอะไร ๆ ได้หลายอย่าง ชั่วแต่กิ่งไม้แห้งก็เอามาต่อกันจนเป็นกระท่อมเล็ก ๆ ได้ โดยที่ไม่ได้นึกว่าจะทำอย่างไร สักแต่ทำไป ๆ เท่านั้น พวกลิ่งแอบดูอยู่บนต้นไม้ เห็นว่าการเล่นของโมวกสียนั้นเก่งอย่างประหลาด มันจึงตกลงในพวกมันว่าคราวนี้จะได้หัวหน้าเป็นแน่ เมื่อมีหัวหน้าแล้วก็จะเป็ชาติสัตว์ที่ฉลาดที่สุดในป่า ฉลาดจนสัตว์อื่น ๆ จะต้องยอมรู้จักแล้วก็จะพากันอิจฉาไปหมด ลิ่งคิดดังนี้แล้ว จึงไต่ตามสะเกดรอยภาลู้บาชีระและโมวกสียไปเจียบ ๆ จนถึงคราวนอนพักเวลากลางวัน โมวกสียก็กายที่ไปคบลิ่งอันเป็นชาติเลวทราม ก็นอนนอนตรงกลาง ให้บาชีระกับภาลู้นอนขนาบสองข้าง คิดว่าจะไม่เกี่ยวข้องกับลิ่งอีกเลย คิดแล้วก็นอนหลับไป

โมวกสียรู้สึกตัวตื่นเมื่อมีมือมาจับขาจับแขน เป็นมือเล็ก ๆ แต่แข็งแรงแล้ว ก็มีกิ่งไม้ระอยู่ตามหน้า ครันมองลงมาจากกิ่งไม้ที่แกว่งไปแกว่งมา ก็เห็นภาลู้ส่งเสียงร้องก้องป่า แลเห็นบาชีระกระโดดจะปีนต้นไม้ อ้าเขี้ยวยาวไปทั้งปาก ฝูงลิ่งเห็นดังนั้นก็กุก้องด้วยความมิชย แล้วยิ่งกลับปีนสูงขึ้นบาชีระจะได้ปีนตามขึ้นมาไม่ถึง ต่างร้องตะโกนบอกกันว่า “มันดูเราแล้ว อ้ายบาชีระมองดูเราแล้ว พวกป่าต้องชมว่าเรากล้าที่หาอุปายได้อย่างฉลาด” แล้วก็ชวนกันหนีไปการที่พวกลิ่งพากันปีนไปตามต้นไม้ซึ่งเป็นทางหลวงของมันนั้น เป็นสิ่งพิสดารจนไม่มีใครเล่าได้แจ่มแจ้ง มันมีทางเดินใหญ่และทางเดินแยก ทั้งขึ้นเขาลงห้วยเป็น

ทางเหมือนที่ทำไว้สูงจากพื้นดินตั้ง ๕๐ ฟุต หรือ ๓๐ ฟุตหรือตั้ง ๑๐๐ ฟุต ตามทางเหล่านั้นพวกลิงจะเดินได้สะดวกแม้ในเวลากลางคืน มีลิงมีกำลังสองตัว จับต้นแขนโมวกลีไว้ตัวละข้างจุดโผนขึ้นไปบนยอดไม้พาตัวเหวี่ยงไปที่หนึ่งไกล ตั้ง ๒๐ ฟุต แต่ถ้าลิงเหวี่ยงตัวของมันเอง จะไปไกลกว่านั้นตั้ง ๒ เท่า โมวกลี ตัวหนักจึงเหวี่ยงไปไม่ค่อยไกลนัก แม้โมวกลีจะรู้สึกวิ่งเวียนเวลาเหวี่ยงก็ยังไม่อดนึกสนุกไม่ได้ ใจหายใจคว่ำเหลือเกิน ครั้นมองลงมาที่พื้นดินก็เห็นน้ำกลั้วที่สุด การที่จุดแล้วเหวี่ยงตัวไปอย่างเขย่าย้อนในที่สูงซึ่งไม่มีอะไรนอกจากลมอยู่รอบตัวนั้น ทำให้โมวกลีรู้สึกหัวใจขึ้นมายุ่งระหว่างพื้น ลิงที่จุดตัวโมวกลีไปนั้น รีบลากตัวขึ้นยอดไม้จนถึงกิ่งเล็ก ๆ ทำให้ปลายกิ่งสั่นและโน้มต่ำลงไป แล้วมันก็แผ่นไปในอากาศแล้วตกต่ำลงไปจนถึงกิ่งล่างของต้นไม้ต้นหน้า แล้วมันก็ใช้มือจับต้นเหี่ยวเกาะให้หยุด แล้วก็ไจนจากที่นั่นไปยังต้นไม้ต้นหน้าต่อไป โมวกลีมองลงมาบางที่ก็เห็นป่าเขียวเป็นทิวไปไกล รวากับทะเลสีป็นอยู่บนเสากระโดงเรือ เมื่อมองลงไปเบื้องล่างจะแลเห็นแต่น้ำกับฟ้าที่ไม่สิ้นสุด บางที่หน้าของโมวกลีก็ปะทะกับกิ่งไม้ใบไม้ กิ่งไม้ตีหน้าไม่ได้หยุด บางที่โมวกลีกับผู้พาที่ขึ้นไปสูง บางที่ก็ไจนต่ำลงมาเกือบถึงดิน แล้วก็พากันดันแหวกกิ่งไม้ต่อไป ร้องเสียงเจี๊วจ้าวไปด้วย ลิงทั้งฝูงต่างรีบเร็วไปตามทางบนต้นไม้ พาโมวกลีตัวเชลยไปต่อไป

บางที่โมวกลีนึกกลัวจะหลุดจากมือลิงแล้วตกลงดิน ที่หลังก็นึกโกรธ แต่รู้ว่าถึงจะกลัวหรือโกรธเท่าใดก็ไม่ควรดิ้นรน โมวกลีจึงได้แต่เนิ่งคิด ข้อแรกคิดว่าควรจะส่งข่าวไปบอกภานุและบาชีระ โมวกลีคาดว่าลิงคงพาตัวไปไกล หากภานุและบาชีระจะตามมาก็คงไม่ทัน มองลงไปดูพื้นดินก็ไม่มีประโยชน์ จะเห็นก็เพียงกิ่งไม้บังดินหมด โมวกลีจึงแหงนหน้าขึ้นไปบนฟ้า เห็นจิล (เหี่ยว) กำลังร่อนวนเวียนอยู่บนอากาศ คอยมองหาสัตว์ที่จะตายหรือที่จะจับกินเป็นอาหาร จิลเห็นฝูงลิงกำลังลากอะไรมาจึงร่อนต่ำลงดูว่าสิ่งที่ลิงลากมาด้วยนั้นจะสมควรเป็นอาหารของมันหรือไม่ ครั้นเห็นโมวกลีถูกฝูงลิงลากตัวไปตามต้นไม้ ได้ยินโมวกลีท่องมนต์ว่า “เราเป็นเลือดเนื้อเดียวกัน จิลกับข้า” จิลก็ร้องเป็นเสียง

แสดงความแปลกใจ แต่ในทันใดนั้น โมวกลีก็หายไปในช่วงไม้ จิลจึงรีบบินไปตักอยู่ที่ต้นไม้ต้นหน้า ครั้นโมวกลีถูกลากไปถึง โมวกลีจึงร้องบอกจิลว่า “จิลจงสังเกตไว้ให้ดี ว่ามันลากข้าไปทางไหนแล้วไปบอกภาลูหมีเฒ่าแห่งโขลงสีโอนี่ และบอกบาซีระแห่งลานชุมนุมด้วย”

จิลถามว่า “เจ้าน้องชาย จะให้ว่าใครบอก” จิลถามชื่อเพราะไม่เคยรู้จักหน้าโมวกลีมาก่อน เป็นแต่ได้ยินชื่อเท่านั้น

โมวกลี “บอกว่าโมวกลี ลูกกบ ลูกมนุษย์ มันเคยเรียกข้าดังนั้นเจ้าจงสังเกตทางที่ข้าไปไว้ให้แม่น”

คำท้ายที่โมวกลีพูดจวนจะเป็นเสียงตะโกนร้องกรีด เพราะกำลังถูกเหยี่ยวเต็มแรงไปในอากาศ จิลรับคำแล้วก็บินขึ้นไปลอยอยู่สูง จนแลเห็นเป็นจุดเล็ก ๆ ลอยอยู่จุดเดียว กิริยาเช่นนี้คือจิลกำลังเฝ้าดูฝูงลิงด้วยดวงตาของเหยี่ยว ราวกับส่องกล้องจุลทรรศน์ ส่องให้รู้ว่าลิงจะพาโมวกลีไปทางไหน

จิลคิดว่า “มันคงจะพาไปไม่ไกลถึงไหน เพราะลิงไม่เคยทำอะไรอย่างความตั้งใจเลย คิดอย่างหนึ่งครั้นทำเข้าจริงก็มักทำเสียอีกอย่างหนึ่ง นั่นเป็นนิสัยบรรดาโลค ในครั้งนี้ถ้าสังเกตตามสายตาของข้า พวกลิงจะก่อความเดือดร้อนให้แก่พวกมันเอง ภาลูหมีเฒ่ามันมิใช่เป็นสัตว์ที่อ่อนแอ บาซีระนั่นเล่าตามที่รู้ก็มีฤทธิ์นัก มันจะสังหารไม่ช้าแต่แพะอย่างเดียว” จิลนึกดังนั้นพลางตามองดูโมวกลีไปพลาง

ในช่วงนี้ ภาลูกับบาซีระซึ่งอยู่ทางโน้นโกรธดุเดือดและเป็นทุกข์ในใจนัก บาซีระปีนต้นไม้อย่างที่ไม่เคยปีนมาก่อน แต่ก็ปีนไปไม่ถึงไหนกิ่งไม้ทนน้าหนักไม่ไหวก็หัก ตัวบาซีระก็ไถลงดิน เล็บทุกเล็บเต็มไปด้วยเปลือกไม้

บาซีระร้องเอ็ดภาลู “ทำไมเจ้าจึงไม่ห้ามลูกมนุษย์ให้เด็ดขาด ไม่ห้ามมันแล้วไปตบมันจะมีประโยชน์อะไร” ภาลูกำลังออกวิ่งรุ่มง่ามหมายจะตามไปให้ทันฝูงลิง

ภาลู “เถอะน่า รีบไปกันเถอะ เราอาจไปทัน”

บาฬีระ “ผีตืนอย่างเจ้าจะไล่วัวเจ็บให้เหิน้อยก็ไม่ได้ เจ้าอาจารย์สอน
แห่งป่า เจ้าผู้ตบลูกมนุษย์ เจ้ากึ่งไปทำนั้นสัก ๔๐ เส้น ก็คงระเบิดออกเป็น
สองซีก นิ่งนิ่ง ๆ เกิด แล้วลองใช้หัวคิด คิดหาอุบายแก้ไข เวลานี้ไม่ใช่เวลาวิ่งไล่
ถ้าเราตามเข้าไปใกล้ อ้ายลิงอาจปล่อยโมวกลีให้ตกจากยอดไม้ก็ได้”

ภาล “อารุลา! วฐู! มันอาจขี้เกียจลากไปไกล ปานนี้ปล่อยให้ตกเสียแล้ว
ใครจะไว้ใจบรรดาไล่ก ข้าเสียใจเหลือเกิน ขอให้เอาศพค้างคาวมาทิ้งลงใส่หัวข้า
ขอให้ส่งกระดูกดำให้ข้ากิน (หมีไม่กินเนื้อสัตว์ กินแต่ผลไม้และน้ำผึ้ง ที่ภาล
พูดเช่นนั้นเป็นการประชดตัวเองเท่านั้น) ขอให้ผลักข้าไปที่รังผึ้งป่า ข้าจะได้ถูก
ผึ้งต่อยจนตาย ตายแล้วให้ผึ้งข้าไว้หลุมเดียวกับอ้ายหมากินศพ ข้าเศร้าใจกว่าหมี
ทั้งหลาย อารูลาลา! วาอุอา! โธเอ๋ยโมวกลี! ข้าควรจะสั่งมันเป็นคำขาดไม่
ให้คบพวกลิง แทนที่จะไปตบหัวมัน คำที่ข้าไปตบหัวมัน ปานนี้มันคงไม่มีหัวคิด
จำคำสั่งสอนของข้าไว้ได้ มันคงอยู่เปล่าเปลี่ยวกลางป่า แล้วลืมนต์ที่ข้าสอน
เสียหมด”

ภาลรำพันดังนั้นแล้ว ก็ยกดินหน้าขึ้นกุมหูทั้งสองข้าง แล้วลงนอนกลิ้ง
เกลือกไปมา ร้องครวญครางอย่างมีความทุกข์

บาฬีระ “มันจะลืมนอย่างไรได้ เมื่อตะกี้นั้นยังท่องมนต์ให้ข้าฟังถูกต้อง
ภาลเจ้าเสียใจจนไม่มีสติ ไม่มีความจำ ไม่มีความถือตัว พวกในป่าจะคิดว่ากระไร
ถ้าข้าเสียใจจะม้วนตัวของข้าอย่างอีกที (เม่น) แล้วร้องครวญครางอย่างเจ้า”

ภาล “พวกในป่าจะว่ากระไรก็ช่างมัน ข้าไม่ทุกข์ ข้าเป็นทุกข์กลัวว่าปาน
นี้มันจะตายเสียเท่านั้น”

บาฬีระ “ถ้าอ้ายพวกลิงไม่แก้งปล่อยตัวโมวกลีทิ้งลงจากยอดไม้ด้วย
เห็นเป็นของสนุก หรือฆ่าเสียเพราะความเกียจคร้านของพวกมันแล้ว ข้าก็ไม่
วิตก ลูกมนุษย์มันรู้จักรักษาตัว มันฉลาดและมันมีความรู้ นอกจากความเก่ง
สองสิ่งนั้นแล้ว ยังมีดวงตาที่ทำให้สัตว์ในป่าต้องกลัวมัน แต่เพราะเป็นเวลาร้าย

ของมันที่ตกอยู่ในอำนาจฝูงลิง เพราะว่าลิงอยู่บนต้นไม้สูง ไม่ต้องกลัวสัตว์ป่าอื่น ๆ เลย” บาซีระพูดแล้วก็เลียตีนหน้าเพื่อตริกตรอง

ขณะนั้นภาลูลูกทะเลขึ้น พู่ว่า “ข้านี้โง่จริง ภูนี้เป็นไอ้อ้วนสีน้ำตาลขอบแต่เที่ยวขุดรากไม้ ช่างโง่เง่าเสียนี้กระไร เนอะอะ ข้านี้ก็ขึ้นมาได้อย่างหนึ่งแล้ว หดีช้างป่าเคยบอกไว้ว่าสัตว์ทุกชนิดย่อมมีเครื่องกล้วเป็นพิเศษ เช่น ลิงกลัวงาก (งูเหลือมอยู่ตามเขา) กากก็ป็นแก่งเท่ากับลิง มันป็นขึ้นไปขโมยเวลากลางดึก พวกลิงออกซื้อกากก็เป็นกล้วจนหางเหี้ยน เราจึงลองไปปรึกษากาก (งูเหลือม) ดูเถิด”

บาซีระ “มันจะเต็มใจช่วยเราหรือ มันไม่ใช่สัตว์พวกเดียวกับเรา ตีนก็ไม่มี แต่ว่ามีตาบาปที่สุด”

ภาลู่ออกจะมีหวังขึ้นมาบ้าง อธิบายว่า “กากมันแก่มากจริง แต่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยม มันหิวอยู่เสมอ ถ้าเราไปติดสินบนว่าจะช่วยจับแพะให้มันหลาย ๆ ตัว มันก็คงช่วยเรา”

บาซีระไม่ค่อยรู้จักงูเหลือม จึงคอยระแวงอยู่ว่างูเหลือมคงไม่ช่วย ประการว่า “งูเหลือมกินอาหารมือหนึ่งแล้วก็นอนหลับไปตั้งเดือน เวลานี้ก็คงยังหลับ ถ้ามันตื่นขึ้น มันจะหาแพะของมันเอง เจ้าจะว่ากระไร”

ภาลู “ถ้าเช่นนั้น เจ้ากับข้าจะไปด้วยกันเถอะนะ เจ้าผู้เป็นพรานเก่าเราไปเล่าเรื่องให้งูเหลือมฟัง ให้มันเห็นเหตุผลของเราจนได้” ภาลูพูดดังนั้นแล้วก็เอาไหลสืตัวบาซีระ ประหนึ่งวิงวอนหรือชักชวนให้บาซีระเห็นดีด้วย บาซีระเลยตกลงตามภาลู สัตว์ทั้ง ๒ ก็ชวนกันไปหากาก (งูเหลือมตัวใหญ่) ณ ที่อยู่ของมันบนเขาแห่งหนึ่ง

กากก็นอนตากแดดเวลาบ่ายอยู่บนแง่เขายื่น กำลังชมหนังใหม่ของมันอยู่ มันหยุดพักกิจธุระทั้งสิ้นมา ๑๐ วันแล้วเพื่อเปลี่ยนหนังใหม่ (ลอกคราบ) เดียวนี้หนังของมันสวยสะอาดหมดจดยิ่งนัก มันกำลังยกจมูกที่ใหญ่ของมันแกว่ง

ไปมาอยู่ใกล้พื้น แล้วม้วนกายซึ่งยาวตั้ง ๓๐ หลาโค้งไปโค้งมา แล้วกลับขดเป็นกลุ่มทำเป็นรูปแปลก ๆ พลังเลียมริมฝีปากนึกถึงอาหารที่มันจะกิน

ภาลูเห็นงูเหลือมหินทำกิริยาเช่นนั้น ทั้งเห็นหนังสือน้ำตาลมีเสียงแซ่มของมันสดใสบาใจหันไปบอกบาซีระว่า “เรามาเหมาะเวลานัก มันยังไม่ได้กินอาหาร แต่ระวังหน่อย บาซีระ มันเพิ่งลอกคราบ ตายังมัวมองไม่เห็นถนัด แล้วมันก็ฟาดตัวไว้นักด้วย”

กาก็ไม่ไขว่พิษ ที่จริงกาก็กลับดูถูกงูพิษหาว่าเป็นสัตว์ขี้ลาด ฤทธิ์ของกาก็อยู่เวลารัด ลงมันได้ตัวครอบตัวสัตว์ใด ๆ แล้ว ก็ไม่มีอะไรจะพูดอีกได้

ภาลูนั่งตัวตรงปราศรัยกับก่า “ท่านจงหากินสะดวก” ธรรมชาติงูเหลือมหินหุ้มกตึง ได้ยินไม่ค่อยถนัด ในชั้นแรกกาก็จึงไม่ได้ยินคำทักทายของภาลู พอได้ยินเสียงอะไรแว่ว ๆ มันก็ม้วนตัวหลบหัวลงต่ำ ในท่าจะคอยต่อสู้อันตราย

ต่อเมื่อรู้ว่าภาลูไม่ใช่ศัตรูมันจึงปราศรัยตอบ “การหากินของพวกเราจะสะดวกด้วยกันทั้งหมด โอโฮ ภาลูเที่ยวมาถึงนี้เที่ยวหรือ ขอเจ้าจงหากินสะดวกเถิด บาซีระ เวลานี้ผู้หนึ่งในพวกเราทั้ง ๓ นี่ต้องการอาหาร เจ้ารู้ว่ามีสัตว์ชนิดที่เป็นอาหารอยู่ใกล้ ๆ นี่บ้างไหม กวางตัวเมียหรือตัวผู้ขนาดย่อมแหละเหมาะ เวลานี้ท้องข้าเหมือนบ่อไม่มีน้ำ”

ภาลูตอบเนือย ๆ ว่า “เรามาเที่ยวหากิน” ที่ตอบดังนั้นก็เพราะรู้ว่าพูดรบกวนกับก่าไม่ได้ ตัวมันใหญ่นัก

ก่า “ขอให้ข้าหากินกับเจ้าด้วยเถิด เจ้าทั้ง ๒ จะตะครุบเพิ่มขึ้นอีกทีหนึ่งหรือไม่ก็ไม่เป็นไร แต่ว่าข้า...ข้าต้องคอยตามทางเดินในป่าตั้ง ๆ วัน แล้วปีนอยู่ตั้งครั้ง ๆ คิน เมื่อจะได้สิงหนุ่มสักตัวหนึ่ง ปสส...ฮิว กิ่งไม้เดี๋ยวนี้ไม่เหมือนกิ่งไม้เมื่อข้ายังเป็นหนุ่ม เดี่ยวนี้กิ่งไม้มักผุและแห้งเปราะไปทั้งนั้น”

ภาลู “เป็นเพราะน้ำหนักตัวของเจ้าหนักนักใช่ไหม”

ก่าอวดตัวขึ้นมานิด ๆ “ตัวของข้ามันยาว ยาวพอใช้ ถึงกระนั้นก็ยังเป็นความผิดของต้นไม้ ที่ขึ้นใหม่ ข้าเกือบพลัดตกเมื่อข้าออกมาหากินครั้งสุดท้าย

เกือบตกต้นไม้ทีเดียว เพราะหางของข้าวดักกิ่งไม่แน่น แล้วเสียงพลาดเพราะ ลื่นนั้นเล่าดังจนปลุกบรรดาโล็ค (ลิง) ให้ตื่นขึ้น มันแข่งดำข้าวใหญ่ เรียกชื่อ ข้าด้วยถ้อยคำชั่วร้ายต่าง ๆ มากมาย”

บาสิระกระซิบอยู่ใต้หมวด ทำที่เหมือนจำคำที่ลิงใช้ต่างได้ “มันด่าว่า อ้ายไม่มีตีน อ้ายไล่เดือนสีเหลือง”

กาก็ “สสสส อ้ายพวกลิงเรียกข้าดังนั้นหรือ”

บาสิระได้ที่จึงพูดอย่างอ่อนหวานยุว่า “มันเรียกเจ้าทำนองนั้นแหละ ตะโกนดำให้เราฟังเมื่อวันเพ็ญก่อนนี้ แต่เราทำเป็นไม่ได้ยินมัน อ้ายพวกลิง เป็นสัตว์ไม่มีมายอายุเลย มันจะว่าอย่างไรก็ได้ทั้งนั้น มันหาความจนถึงว่าเจ้า ไม่มีฟัน ไม่กล้าต่อสู้กับสัตว์ใหญ่กว่าลูกแพะ มันหาว่าเจ้ากลัวจนเขาแพะตัวผู้”

งูนั้น ยิ่งเป็นงูที่ระมัดระวังเช่นงูเหลือมหินแก่ตัวนี้แล้ว นาน ๆ จึงจะ แสดงความโกรธสักทีหนึ่ง แต่ในเวลาบาสิระและภาลูลเห็นกล้ำเนื้อที่เหนียง คอหอย ๒ ข้างของกาก็เด่นขึ้น ๆ ลง ๆ ไม่ได้หยุดแสดงว่ามันเกิดโทโส

กาก็ว่า “พวกบรรดาโล็คย้ายที่ไปแล้ว วันนี้เมื่อข้าออกมาผึ่งแดด ข้า ได้ยินเสียงมันพากันไปตามยอดไม้”

ภาลูล “นั่นแหละ อ้ายพวกบรรดาโล็คนั่นแหละ เพื่อนเอ๋ย ที่เรากำลัง ออกติดตามอยู่เวลานี้” ภาลูลพูดเพียงเท่านี้ คำพูดก็ติดอยู่ที่คอหอย เพราะระลึก ได้ว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีสัตว์ป่าเอาธุระกับการเป็นอยู่ของลิง

กาก็ตอบอย่างสุภาพแสดงความสนใจในเรื่องลิงหนักเข้า “ถ้าเช่นนั้น ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยที่ทำให้เจ้าพรานใหญ่ทั้ง ๒ ซึ่งข้าเชื่อแน่ว่า เป็นหัวหน้าใน ปาของเจ้าเองต้องเที่ยวสะกดรอยตามบรรดาโล็ค”

ภาลูล “ที่แท้ข้าก็ไม่ใช่เป็นอะไรมากไปกว่าเป็นหมีเฒ่า บางทีก็เป็นอาจารย์ ใจเฒ่า ผู้สอนกฎแห่งป่าให้แก่ลูกหมาโขลงสีโอณี และบาสิระนี่...”

บาสิระ “ก็คือบาสิระ” พูดได้เพียงนั้นมันก็หุบขาตะไกรเพราะไม่เห็น พ้องด้วยว่าทำไมภาลูลจึงถ่อมตัวเพียงนั้น ลักครู่จึงพูดต่อ “ข้อที่เราเดือดร้อน

นั่นดังนี้ สิ่งคืออ้ายพวกขโมยผลไม้และอ้ายพวกเก็บใบตาล ได้ลักลูกมนุษย์ของเราไป เจ้าคงเคยได้ยินเรื่องลูกมนุษย์แล้วกระมัง”

กาท “ข้าเคยได้ยินข่าวจากอีกก็ (ผู้มีความหยิ่งเพราะชนของมัน คือ เม่น) เล่าว่าโขลงหมาป่าได้รับลูกมนุษย์เข้าไปในโขลง แต่ข้ายังไม่เชื่อเพราะอีกก็ชอบเล่าแต่เรื่องที่รู้มาครั้ง ๆ กลาง ๆ แล้วก็เล่าเลวเติมที”

ภาลู “แต่เป็นเรื่องจริง มันเป็นลูกมนุษย์ที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย มันดีที่สุดในตลาดที่สุดและกล้าหาญที่สุดในพวกมนุษย์ มันเป็นศิษย์ของข้า มันจะทำชื่อของภาลูให้โด่งดังไปในป่า นอกจากนั้นข้า....เรา... รักมันเหลือเกิน กาทเอ๋ย”

กาทสั่นหัวไปมาร้องว่า “ทสส ทสส ข้าก็รู้ว่ารักเป็นอย่างไร มีนิทานข้าจะเล่าให้ฟัง”

บาฬีระซึ่งขัดขึ้นทันที “ถ้าเจ้าจะเล่านิทาน ควรเก็บไว้เล่าในคืนที่มีอากาศโปร่งเวลาที่เรากินอิมหนาสำราญแล้ว เราจะได้สรรเสริญเรื่องของเจ้าให้สมควร แต่เวลานี้ลูกมนุษย์ของเรากำลังตกอยู่ในมือบรรดาอ้ายโล็ค เรารู้ว่าในมือสัตว์ป่าทั้งหลายมันกลัวกาที่ผู้เดียว”

กาท “แน่นอน มันกลัวข้าผู้เดียว มันมีเหตุที่ควรกลัวข้า มันดีแต่พูดพล่าม โง่และหยิ่ง...หยิ่งโง่ แล้วก็พูดพล่าม นั่นคือพวกลิง แต่ถ้ามมนุษย์ตกไปในเงื้อมมือมัน ก็ไม่ใช่โชคดีของมนุษย์ สิ่งเปื้อนผลไม้ที่มันเก็บแล้วมันก็โยนทิ้งเสีย บางทีก็ซุกฝังไม้อยู่ตั้งครึ่งวัน มีความมุ่งหมายจะเอากิ่งไม้ นั้นไปทำเป็นอะไรใหญ่โต แต่แล้วก็กลับหักกิ่งไม้ นั้นเป็น ๒ ท่อนเสียทันที ลิงเป็นเช่นนั้น ลูกมนุษย์ที่ตกอยู่ในมือมัน จึงไม่เป็นสิ่งควรอิจฉา ไหน อ้ายพวกลิงเรียกข้าว่าอ้ายปลาตีเหลืองไม่ใช่หรือ”

บาฬีระ “มันเรียกเจ้าว่าอ้ายไส้เดือน อ้ายไส้เดือนได้ดิน แล้วยังเรียกเจ้าร้ายยิ่งร้ายกว่านั้นไปอีก แต่เวลานี้ข้าจะพูดให้เจ้าฟังก็ให้นึกกระดากปาก”

กาท “เราต้องเตือนให้มันพูดคำสุภาพเสียบ้างเมื่อมันกล่าวถึงนายของมัน เราต้องช่วยเตือนมันไม่ให้ใจลอย ไหน มันพาลูกมนุษย์ไปทางไหน”

ภาลู “ป้าเท่านั้นที่รู้ทางที่มันพาไป ข้านี้กว่า มันพาไปทางทิศตะวันตก เราคิดว่าเจ้าซี กาก์เอ๋ย เจ้าคงรู้ทางที่มันพาลูกมนุษย์ไปกระมัง”

กาก์ “ข้าณะรี ข้าจะรู้ได้อย่างไร ข้าได้แต่จับตัวมันเวลามันเข้ามาในทางของข้าเท่านั้น ข้าหรือจะเที่ยวตามจับบรรดาโล็ค หรือกบ หรืออ้ายตัวเขียว ๆ ตามป่อน้ำ”

พูดกันมาเพียงนี้ ก็ได้ยินเสียงดังในท้องฟ้า “แหงน! แหงน! แหงน! ขึ้นมาซี! อิลโล! อิลโล! ภาลูแห่งโขลงสีโอนี่ แหงนขึ้นมาซี!”

ภาลูแหงนคอดั่งบ่าขึ้นไปดูบนท้องฟ้า ดูว่าเสียงนั้นมาจากไหน ก็เห็น จิล (เหี่ยว) กำลังร่อนต่ำลง แสงพระอาทิตย์ส่องใต้ปีกแฉลบ เป็นเวลาที่เหี่ยวจะเข้านอนอยู่แล้ว แต่มันยังมัวร่อนหาหมี หมูไม้ที่บับังไว้จึงมองหาไม่พบ

ภาลูเห็นแล้วก็ร้องถามไป “มีธุระอะไรหรือจิล”

จิล “ข้าพบไมวกสีตกอยู่ในฝูงบรรดาโล็ค มันสั่งให้ข้ามาบอกเจ้า ข้าเฝ้าดูตามรอยไป พวกบรรดาโล็คพามันไปจนเลยแม่น้ำ ไปที่เมืองลิงที่สำนักเย็น มันคงต้องค้างอยู่ที่นั่นในคืนนี้ หรือคงอยู่ตั้ง ๑๐ วันหรือจะอยู่เพียงชั่วโงงเดียวข้าก็ไม่รู้ ข้าสั่งม้ง (ค่างขาว) ให้เฝ้าดูไว้ในเวลามืด นี่เป็นคำสั่งที่ข้ารับมาบอกเจ้า ขอให้เจ้าผู้อยู่เบื้องต่ำจงมีความสะดวกในการหากินเถิด”

บาซีระร้องบอกจิลว่า “ขอให้เจ้าได้กินอาหารอย่างเต็มที่ และขอให้นอนหลับสนิทเถิด จิลเอ๋ย ข้าจะจำเจ้าไว้ ถ้าไปฆ่าสัตว์กินคราวหน้า ข้าจะเหลือหัวไว้ให้เจ้ากินแต่ผู้เดียว เจ้าเหี่ยววิเศษสุดในฝูง”

จิล “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร เด็กมันรู้มนต์ มันท่องมนต์ให้ข้าฟัง ข้าทำอะไรน้อยไปกว่านี้ไม่ได้” แล้วจิลก็บินสูงขึ้นเพื่อจะไปรังของมัน

ภาลูหัวเราะอย่างปลื้มอยู่ในคอ กล่าวคือ “มันไม่ยกลิ้มใช้ลิ้นของมัน มันเป็นเด็กเล็กเพียงนั้น เวลาถูกจุดถูถูก็วิ่งไปตามต้นไม้ ก็ยังอุตส่าห์จำมนต์ของนกที่ข้าสอนไว้ได้แม่น”

บาฬีระ “ก็เพราะเจ้าบังคับให้มันท่องจนแม่น มันจึงจำไม่ลืม ข้าตื่นตื่นมันนัก พวกเราจึงพากันไปเถิด ตามมันไปที่สำนักเยนเดียนี่แหละ”

สัตว์ทั้งหลายรู้จักสำนักเยนด้วยกันทั้งนั้น แต่น้อยตัวเคยไปถึง เพราะที่เรียกว่าสำนักเยนนั่น เป็นเมืองเก่าซึ่งร้างมานานแล้ว จนจมหายอยู่ในป่า พวกสัตว์ป่ามักไม่ค่อยใช้ที่ ๆ มนุษย์เคยอาศัยอยู่ หมูป่าอาจเคยอยู่ แต่ว่าสัตว์จำพวกง่าสัตว์อื่นเป็นอาหารเป็นไม้ย่อมอยู่เป็นอันขาด นอกจากนั้นสำนักเยนเป็นสถานที่ ๆ ลิงชอบไปอยู่เท่ากับชอบอยู่ตามที่อื่น ๆ ทั่วไป ไม่มีสัตว์ชนิดที่นับถือตัวเองใด ๆ จะเข้าไปใกล้ที่นั่น เว้นแต่เวลาแล้งจนไม่มีน้ำตามที่อื่น ๆ เพราะในบ่อใหญ่หรือในที่เก็บน้ำซึ่งขารุดแล้ว แต่ก็ยังมีน้ำขังอยู่บ้าง

“ทางที่เราจะเดินไปถึง แม้จะไปเร็วที่สุดก็เห็นจะเปลืองเวลาตั้งครึ่งคืน” บาฬีระพูดดังนี้เลยทำให้ภานุนิ่งงงไป “ข้าจะรีบไปเร็วที่สุดที่จะไปได้ นะภานุ เราไม่ควรย่ำเท้าอยู่ที่ไม่ไหว เจ้าตามไปถึงทีหลังก็ได้ แต่ว่าเรา กากกับข้าต้องรีบสาวตีนไปโดยเร็ว”

กาก “ตื่นหรือไม่ตื่น ข้าก็จะไปให้ทันเจ้าผู้มี ๔ ตีนให้จงได้”

ภานุตั้งใจจะไปให้เร็ว แต่ไม่ช้าก็ต้องหยุดนั่งหอบ บาฬีระกับกากก็ต้องทิ้งภานุไว้ให้ตามไปที่หลัง ฝ่ายบาฬีระนั้นรีบวิ่งโจนไปเป็นห่วง ๆ ด้วยฝีตีนอันว่องไวของเสือดำ ส่วนกากก็ผู้เป็นงูเหลือมหินตัวใหญ่นั้น ไม่พูดว่าอะไร มันเลื้อยเร็วไปจนทันบาฬีระ ต่อเมื่อถึงลำธารบาฬีระจึงชนะกาก เพราะบาฬีระกระโดดข้ามลำธารได้สะดวก ส่วนกากก็ต้องลงว่ายน้ำข้ามไป ชูหัวสูงขึ้นจากพื้นน้ำตั้ง ๒ ฟุต แต่ถ้านบนพื้นราบ ๆ กากก็เลื้อยทันบาฬีระอย่างสบาย

เวลาเกือบโพล้เพล้ บาฬีระบอกกากว่า “ข้าขอเอากุญแจกรงที่ข้าหักหนีมาได้ขึ้นอ้างสาบานว่า เจ้าเลื้อยไม่ช้าเลย กากเอ๋ย”

กากตอบว่า “เวลานี้ข้ากำลังหิวจัด แล้วมันยังเรียกข้า อ้ายกบหลายจุดอีก”

บาฬีระรีบเสริม “มันเรียกว่าอ้ายไส้เดือน ไม่ใช่กบ อ้ายไส้เดือนใต้ดิน มีหน้าซำยังว่าอ้ายไส้เดือนสีเหลืองอีกด้วย”

กาก็ “ทั้งนั้นแหละ ล้วนคำดำ ๆ นั้นแหละ ฉิวมันนัก เรารีบไปเร็ว ๆ เถิด” กาก็รีบเลี้ยวไป ตาแลหาทางลัดอยู่ตลอดเวลา

พวกลิงที่อยู่สำนักเย็นไม่ได้คิดเป็นห่วงเกรงเพื่อนของโมวกลีเลย เมื่อมันพาโมวกลีไปไว้ที่เมืองร้างได้แล้ว ก็พากันตื่นเต้นยินดีไปชั่วคราว โมวกลีไม่เคยเห็นเมืองร้างมาก่อน ถึงแม้ว่าเป็นเมืองสลักหักพัง ก็ยังเห็นเป็นสถานที่ประหลาดงดงามหนักหนา กษัตริย์ในอินเดียองค์ใดองค์หนึ่งเมื่อสมัยก่อนได้สร้างเมืองอยู่บนเขาสูงเล็ก ๆ เวลายังมองเห็นรอยหินที่ก่อเป็นทางยาวตั้งแต่นอกเมืองไปจนถึงประตูเมืองที่พังไปแล้ว แต่ตัวมันยังมีเหลืออยู่บ้าง ตามบานพับซึ่งสนิมกินจนผุ มีต้นไม้ขึ้นหยั่งรากลงไปในอิฐปูน และชุดันคลุมกำแพงไว้เป็นส่วนมาก ใบเสมาก็หักลงจนไม่มีขึ้นดี เถาวัลย์เลื้อยห้อยลงมาจากหน้าต่างตึกตามฝาตึกเต็มไปด้วยไม้เถาห้อยเป็นชùmเชิง ปรกลงมาอย่างแน่นหนา

วังไม่มีหลังคานี้อยู่บนยอดเขา หินอ่อนซึ่งเคยปูชานชาลาและคาคอ้งน้ำพุก็แตกจนมีคราบคลุมเป็นสีแดงสีเขียว แม้หินปูพื้นในลานซึ่งเคยเป็นโรงช้างต้นของกษัตริย์ ก็มีหญ้ามีต้นไม้นต่าง ๆ ขึ้นแทรกจนห่างกันออกไป บางแห่งหินก็ถูกหนุ่นจนล่อยพันระดับเดิมทั้งแผ่น ถ้าดูไปจากตัววังก็จะเห็นเป็นบ้านไม่มีหลังคายาวเป็นแถว ๆ เหมือนรวงผึ้งซึ่งมีความมืดอยู่แทนน้ำผึ้ง จะเห็นหินก้อนหนึ่งไม่มีรูปไม่มีเค้าอะไรเหลือ แต่เคยเป็นเทวรูปเครื่องสักการะตั้งอยู่กลางทาง ๔ แพร่ง จะเห็นหลุม ๆ ป่อ ๆ ตามมุมถนนซึ่งเคยเป็นป่อน้ำสาธารณะมาแต่ก่อน จะเห็นเบื้องบนของโบสถ์พังซึ่งเคยเป็นรูปโดมมีต้นมะเดื่อป่าขึ้นอยู่ตามข้าง ๆ ที่สลักหักพังเหล่านี้ พวกลิงเรียกว่าเมืองของมัน มันทำเป็นรังเกียจพวกสัตว์ป่าอื่น ๆ เพราะเหตุว่าสัตว์เหล่านั้นอยู่ตามป่า ไม่มีเมืองอยู่เหมือนพวกมัน ถึงกระนั้นพวกลิงก็ไม่เข้าใจว่าตึกหักพังเหล่านี้ แต่เดิมสร้างขึ้นสำหรับอะไรหรือควรใช้อย่างไร พวกมันพากันนั่งล้อมอยู่ในห้องโถงใหญ่ ซึ่งแต่เดิมเคยเป็นท้องพระโรงสำหรับกษัตริย์ออกขุนนาง มันนั่งเกาหาเหาตามร่างกายกัน หลอกตัวเองว่าเหมือนคน หรือมิฉะนั้นก็ชวนกันวิ่งไต่เข้า ๆ ออก ๆ ตามบ้านที่

ปราศจากหลังคา บ้างเก็บเศษปูนเศษอิฐหักไปซ่อนไว้ที่มุมหนึ่ง แต่ไม่ข้ามันก็ลืมหูลืมตา บ้างก็วิวาทกันส่งเสียงร้องเป็นหมู่ ๆ แล้วก็แยกกันไปวิ่งขึ้น ๆ ลง ๆ เล่นตามซาลาในสวนร้างนั้น บ้างตรงเข้าเขย่าต้นกุหลาบและต้นส้มเพื่อจะดูเวลาผลและใบหล่นลงจากต้น มันพากันเที่ยวตรวจดูทางเดินมืด ๆ ตามซอกเล็กซอกน้อยในวัง และเที่ยวไปตามห้องใหญ่ห้องน้อยประมาณ ๑๐๐ ห้อง แต่มันก็จำไม่ได้ว่าที่ไหนมันเคยเห็นแล้วและที่ไหนมันยังไม่เคยเห็น บ้างก็แยกกันไปพวกละ ๒-๓ ตัว บ้างก็ไปทั้งหมู่เที่ยวเดินเกะกะไปพบกันเข้าก็บอกกันว่า มันทำท่าเหมือนคนทำ บ้างลงไปกินน้ำในบ่อแล้วกลับทำให้น้ำขุ่นเป็นต้มไปหมด บ้างก็เกิดวิวาทกันเอง แล้วก็ชวนกันวิ่งไปเป็นฝูงใหญ่ ๆ เกี่ยวกับกองร้องตะโกนว่า “ไม่มีชาติใดในป่าจะมีปัญหาเท่า ดีเท่า ฉลาดเท่า มีกำลังเท่า และอ่อนโยนเสมอพวกบรรดาโลด” เมื่อวิ่งพลุกพล่านจนเบียดเมืองร้างแล้ว ก็กลับป็นขึ้นยอดไม้หวังให้สัตว์ป่าทั่วไปสังเกตหรือยอมรับจักมัน

ฝ่ายไมวกลีผู้เคยรับการฝึกฝนให้อยู่ในระเบียบของกฎแห่งปามาอย่างดีแล้วก็ไม่พอใจและไม่เข้าใจว่าพวกลิงมีชีวิตอยู่อย่างนี้ด้วยเหตุอันใด เมื่อพวกลิงพากันมาจุดไมวกลีเข้าไปในสำนักเย็นนั้นเป็นเวลาบ่าย แทนที่จะได้นอนดั่งไมวกลีเคยนอนขณะเดินทางไกลมาแล้ว มันกลับจับมือกันเต้นและร้องรำทำเพลงโง่ ๆ อยู่รอบตัวไมวกลี ลิงตัวหนึ่งเป็นผู้พูด บอกพวกพ้องของมันว่า การที่จับไมวกลีมาได้ครั้งนี้จะเป็นเหตุการณ์ชนิดใหม่ซึ่งจะจารึกแน่นอยู่ตลอดไปในพงศาวดารของบรรดาโลด เพราะไมวกลีจะเป็นผู้สอนให้พวกของมันสานกิ่งไม้และเอาไม้กิ่งโต ๆ มาสลัดกันเข้าทำเป็นเครื่องกันฝนทั้งยังกันหนาวได้ด้วย ครั้นเห็นไมวกลีเลือกเถาวัลย์มาไขว้ออก ๆ เข้า ๆ พวกลิงก็ทำตามอย่างบ้าง แต่ทำอยู่เดี่ยวเดียวก็สิ้นสนุก กลายเป็นถึงทางเพื่อนกันเล่นแล้วก็กระโดดลีลาขูตะคอกกันไปมา

ไมวกลีบอกพวกลิงว่า “ข้าหิว ข้าเป็นคนแปลกหน้าเข้ามาในป่านี้พวกเจ้าจงไปหาอาหารมาให้ข้ากินบ้าง หรือมิฉะนั้นก็ขออนุญาตให้ข้าไปหากินเอง”

ได้ยืนดั่งนั้นถึงตั้ง ๓๐ หรือ ๔๐ ตัวก็กระโดดไปหาผลไม้เปลือกแข็ง หรือมะละกอปามาให้โมวกลี แต่ประเดี๋ยวก็กลับวิวาทกันเองตามทาง ผลไม้ที่ไปเก็บมาเลยตกหมด ครั้นเมื่อเสร็จวิวาทกันแล้วจะขนผลไม้กลับมาก็ลำบากนัก เลยไม่ขนมาเลย โมวกลีระบมไปทั้งตัว ไหนจะโกรธ ไหนจะหิว จึงออกเดินไปตามเมืองร้างแต่ลำพัง ส่งเสียงอย่างสัตว์พลัดถิ่นเข้ามาหากินในถิ่นแปลก แต่ก็ไม่มีเสียงใดขานตอบ โมวกลีจึงรู้สึกว่าได้พลัดเข้ามาอยู่ในถิ่นที่เลวที่สุด จึงคิดอยู่ในใจว่า “ทุกสิ่งที่ภาลูลกล่าวถึงบรรดาโลดเป็นความจริงทั้งสิ้นมันไม่มีกฎ ไม่มีเสียงเป็นเครื่องหมายเวลาออกหากินไม่มีหัวหน้าไม่มีอะไรหมด นอกจาก คำโง่ ๆ กับมือเล็ก ๆ สำหรับขโมยเท่านั้น ถ้ากูอดอาหารตายหรือถูกฆ่าตายอยู่ที่นี่ จะต้องเป็นความผิดของกูผู้เดียว แต่ก็จะต้องพยายามกลับป่าของกูให้ได้ ภาลูลคงตึกูเป็นแน่ แต่ก็ยังดีกว่าวิ่งเที่ยวไล่ตามเก็บใบกุหลาบกับอ้ายพวกบรรดาโลด”

คิดดังนั้นแล้ว โมวกลีก็ออกเดินไปถึงกำแพงเมือง มิทันไรพวกลิงก็ไปจุดตัวกลับมาอีก มันบอกโมวกลีว่า การที่โมวกลีได้มาอยู่ที่นี่ ไม่รู้หรือว่ามีความสุขสบายเพียงไร แล้วมันก็เข้าหยิกโมวกลีเป็นการสอนให้กตัญญูแก่พวกมัน โมวกลีกัดฟันไม่พูดว่าอะไร ครั้นพวกลิงกุก้องพากันไปที่ซาลาเหนือที่ยังน้ำก่อด้วยศิลาแลงซึ่งมีน้ำฝนขังอยู่ครึ่งถัง โมวกลีก็ไปด้วย กลางซาลามีตำหนักประทับร้อนก่อด้วยหินอ่อนสีขาว สร้างสำหรับพระมเหสีซึ่งตายไปประมาณ ๑๐๐ ปีมาแล้ว หลังคาซึ่งเป็นรูปโค้งอย่างรูปโดม พังเสียตั้งครึ่งลงมาปิดทางเดินออกจากวัง ซึ่งเป็นทางมเหสีเคยเดินออกมาชมสวน ฝาผนังนั้นทำด้วยหินอ่อนทำอย่างลึบแลสลักเป็นลายเลื้อย ฝีมือประณีตและสีขาวราวกับสีนวล ผังลายด้วยโมราไฟทิวรีและหินสีต่าง ๆ ครั้นพระจันทร์ขึ้นพ้นเขาก็ส่องแสงมาต้องลึบแลฝีมืองามนี้แล้วฉายเงาลงไปที่ดิน แลดูเหมือนแผ่นกำมะหยี่ดำปักฝีมือเอก มีลวดลายอย่างวิจิตร

แม้โมวกลีจะระบมไปทั้งตัวทั้งหาวนอนทั้งหิวก็ดี ก็ยังไม่เว้นหัวเราะขันพวกลิงที่ช่วยกันบอกพร้อม ๆ กันคราวละตั้ง ๒๐ ตัว ว่าพวกมันทั้งสำคัญ

บาฬีระ “ข้ารู้แล้ว ถ้าภาลูลูอยู่ที่นี้ด้วยก็จะดี แต่เวลานี้เราต้องลงมือทำอะไรลงไปตามแต่จะทำได้ พอเมฆก้อนนั้นเข้าบังพระจันทร์ไว้หมด ข้าก็จะรีบขึ้นไปบนบานชาลา พวกมันกำลังประชุมอยู่ที่นั่นเรื่องโมวกลี”

กาگیให้พรว่า “หากินสะดวกนะ” แล้วก็เลื้อยไปที่กำแพงด้านตะวันตกซึ่งเผชิญเป็นที่สลักหักพังน้อยกว่าแห่งอื่น ภูเหลื่อมต้องชักเข้าอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะหาทางเลื้อยข้ามก้อนหินไปได้

ขณะนี้เมฆดำก้อนนั้นเข้าบังพระจันทร์ไว้จนมืดดวง โมวกลีพิศวงว่าจะเกิดเหตุอันใดขึ้นอีก ก็พอดีได้ยินผีตีนบาฬีระวิ่งขึ้นมาบนบานชาลา เสือดำย่องอย่างเบากริบแล้วโชนเข้าสู่พวกลิงทันที มันรู้ว่าที่จะกัดลิงทีละตัวนั้นเข้าไม่ทันการ มันจึงเข้าตบซ้ายตบขวาในท่ามกลางพวกลิงที่หนึ่งล้อมโมวกลีอยู่เป็นวงซ้อนกันตั้ง ๕๐-๖๐ ตัว พวกลิงแผดร้องด้วยฤทธิ์กลัวและโกรธ บาฬีระเหยียบลิงที่พลาดล้มลงอย่างไม่มีท่า ลิงตัวหนึ่งร้องสั่งพวกพ้องว่า “มันมาตัวเดียว! ฆ่ามันเสีย! ฆ่าให้ได้!” ลิงทั้งฝูงก็เข้ากัด ข่วน ตะกุก และฉุดกระชากอยู่รอบตัวบาฬีระ ลิงอีก ๕ ตัว หรือ ๖ ตัว ตรงเข้าจับโมวกลีลากไปบนกำแพงตำหนักประทับร้อน แล้วผลักตัวลงในช่องโหว่ที่บนโดม ถ้าโมวกลีเป็นเด็กที่เคยฝึกหัดอย่างมนุษย์ก็คงชอกช้ำมาก เพราะตกสูงตั้ง ๑๕ ฟุต แต่ว่าก่อนที่โมวกลีจะตกถึงดิน มันได้กลับตัวไปตามทางดังที่ภาลูลูเคยสอนไว้ ดินจึงถึงดินก่อน

พวกลิงร้องบอกโมวกลีว่า “คอยอยู่นั้นแหละ จนกว่าเราจะฆ่าเพื่อนของเจ้าตายเสียก่อน แล้วทีหลังเราจะเล่นงานกับเจ้าต่อไป ถ้าชาติมีพิษ (งูพิษ) ยังคงปล่อยให้เจ้ามีชีวิตอยู่”

โมวกลีท่องมนต์ขึ้นว่า “เราเป็นเลือดเนื้ออันเดียวกัน เจ้ากับข้า” แล้วได้ยินเสียงงูเลื้อยแซบซ่าบอยู่ในรกรอบตัว โมวกลีก็ท่องมนต์ขึ้นอีกครั้งหนึ่งเพื่อให้งูได้ยินถนัด

พวกงูประมาณครึ่งโหลร้องเสียงต่ำบอกกันว่า “ถูกแล้วพวกเราจะลดพंगาน” ในที่สลักหักพังทุกแห่งในอินเดีย ไม่ช้าก็เร็วต้องเป็นที่อยู่ของงู ใน

ตำหนักประทับร้อนก็เต็มไปด้วยงูเห่า “ยีนึง ๆ เจ้าน้องน้อย เดี่ยวตื่นเจ้าจะเหยียบพวกเราเข้า”

ไมวกลีจึงยีนึง มองดูตามช่องลายเลื่อยที่ลับแลหินอ่อน ฟังเสียงต่อสู้ อย่างไกลาหลออยู่รอบตัวบาซีระ ได้ยินเสียงลิงร้อง ได้ยินเสียงขู่ตะคอกและเสียงกลุ่มรุมกัน ได้ยินเสียงบาซีระคำรามลิก ๆ เวลาถอยและยกตัวหงสะบัดพัดฟาดลิงที่เป็นกลุ่มอยู่บนหลังและรอบตัว ตั้งแต่เกิดมาบาซีระฟังจะต่อสู้ถึงตายในครั้งนี้อย่าง

ไมวกลีคิดว่าภาสูก็คงมาด้วย บาซีระไม่มาแต่ผู้เดียว แล้วก็ร้องดังขึ้นว่า “บาซีระ ! กระโดดลงบ่อเร็ว ! กลิ้งตัวลงบ่อเสีย ! กลิ้งมาแล้วโจนลงน้ำเลย !”

บาซีระได้ยินเสียงไมวกลี รู้สึกว่าไมวกลีไม่เป็นอันตราย จึงเพิ่มความกล้าขึ้นอีกไม่น้อย มันอดใจสู่วางแหวกทางทีละเล็กทีละน้อยเพื่อจะลงไปบ่อ ๒ มือตบลงไปพลาง ขณะนั้นได้ยินเสียงภาสูกำลังมาจากกำแพงด้านใกล้ป่าเป็นเสียงร้องเมื่อจะเข้าสู่ ภาสูกพยายามอย่างที่สุดแต่จะทำให้ถึงเร็วกว่านี้ไม่ได้ ภาสูก็ร้องบอกว่า “บาซีระ ข้าอยู่ที่นี่ กำลังปีนข้ามกำแพง ขำรีบ อาฮูวอรา หินสั่นพลาดจากตีนข้า คอยข้าประเดี๋ยว อ้ายอุบาทว์ยิ่งยวด ! อ้ายบรรดาโลด !”

แล้วภาสูก็ปีนขึ้นไปบนซาลา ทันใดนั้นก็ถูกฝูงลิงเข้ารุมสู้อยู่เป็นกลุ่มสูงถึงหัว แต่ภาสูกตั้งหัวขึ้นนั่งถ่างขา ยกตีนหน้าทั้ง ๒ ข้างเข้ารัดลิงทีละหลายตัว สุดท้ายจะรัดได้ ยกตีนขึ้นตบทางโน้นทางนี้เหมือนเรือจักรข้างตีนน้ำ

เสียงจ่อมแจ่มในบ่อน้ำบอกให้ไมวกลีรู้ว่าบาซีระลงไปบ่อแล้ว ฝูงลิงจะตามลงไปไม่ได้ บาซีระลงไปหายใจหอบอยู่ในน้ำ ชูหัวขึ้นพ้นน้ำ ฝูงลิงคอยอยู่ที่หน้าบันไดปากบ่อ เดินเจี๊ยวจ๊าวไปมาด้วยความโมโหคอยจะกระโดดเข้าต่อสู้บาซีระอีก ถ้าบาซีระจะขึ้นจากปากบ่อมาช่วยภาสูก

ฝ่ายบาซีระ ยืนลูกคางขึ้นพ้นน้ำ เห็นจนแค้นเข้าแล้วก็เลยทอมนต์ขอความคุ้มครองจากงู “เราเป็นเลือดเนื้ออันเดียวกัน เจ้ากับข้า” บาซีระเชื่อว่า

หญิงออก แล้วขโมยสิ่งแข็งแรงที่สุดไปง่าย ๆ กาก์แก่ซึ่งปลอมตัวเหมือนกิ่งไม้ผุหรือเหมือนตอไม้ผุ ผู้มีปัญญาเคยดูผิดเสียนักต่อนักแล้ว ในที่สุดกิ่งไม้คองปลอมนั้น ก็ดักจับมันได้ กาก์เป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกลิงกลัวกว่าบรรดาสัตว์ป่าทั้งสิ้น เพราะมันไม่รู้ว่าอำนาจของกาก์มีขอบเขตสักเพียงไหนไม่มีสิ่งตัวไหนกล้ามองดูหน้ากาก์ ถ้ามันรัดเอาแล้ว ไม่มีสิ่งสักตัวเดียวจะรอดชีวิต เพราะความกลัว ดังนั้นพวกลิงจึงตะลี้ตะลั่นหนีตัวมันจนพูดไม่ออก หนีขึ้นไปบนกำแพงและบนหลังคา ภาลู่จึงถอนหายใจเพราะค่อยโล่งอก ขนของภาลู่สั้นหนากว่าขนของบาฬีระมากนัก ถึงกระนั้นก็ยังเจ็บมากเวลาเข้าต่อสู้กับลิง

กาก์อำปากเป็นครั้งแรก ทำเสียง “อสสส” เสียงยาวยืด ลิงอยู่ไกล ๆ มุ่งจะมาช่วยพวกพ้องที่ถูกทำร้าย ณ สำนักเย็นต่างตกตะลึงไปตามกัน ต่างเกาะเบียดซ้อนกันจนกิ่งไม้ที่มันรุมกันเกาะอยู่โน้มกิ่งต่ำลงมาแล้วลั่นจวนจะหัก ส่วนลิงพวกที่อยู่บนกำแพงและที่อยู่ตามหลังคาบ้านร้างก็เียบกันหมด ในเวลาที่เียบนี้โมวกลีได้ยินเสียงบาฬีระขึ้นจากบ่อ กำลังสะบัดน้ำออกจากตัว ประเดี๋ยวก็เกิดมีเสียงขึ้นมาอีก คราวนี้เป็นเสียงลิงหนีขึ้นไปบนกำแพง บ้างหนีไปเกาะบนคอเทวรูป บ้างก็ร้องหรือไม้กึ่งนั่งจับเจ้าอยู่ตามเสมากำแพง

ฝ่ายโมวกลี เวลานี้เต้นแรงเต้นก้าด้วยความดีใจอยู่ในตำหนักประทับร้อนนั่นเอง เอาตาจ่อมองตามสายสลับลั่นแล แล้วก็ทำเสียงเหมือนนกเค้าแมวร้อง เพื่อแสดงเยาะเย้ยและดูหมิ่น

บาฬีระร้องบอกว่า “ช่วยแก้ลูกมนุษย์ออกมาจากกับนั้นที่ ข้าทำอะไรไม่ไหวอีกแล้ว เรารีบพาลูกมนุษย์กลับเถิด เดียวมันกลับมาสู้ต่ออีก”

กาก์ตอบว่า “มันไม่กล้ากระดิกตัว จนกว่าข้าจะสั่งมัน เฮ้ย ! อยู่那儿แหละ ! เมื่อกาก์ทำเสียงเช่นนั้น เสียงลิงก็กลับเียบไปอีก กาก์หันไปพูดกับบาฬีระ “ข้าจะให้ถึงเร็วกว่านี้ไม่ได้ น้องเอ๋ย แต่ดูเหมือนข้าได้ยินเจ้าเรียกข้า”

บาฬีระ “ข้าคงเรียกเจ้าเมื่อกำลังต่อสู้ก็เป็นได้ ยังไง ภาลู่ เจ้าเจ็บหรือเปล่า”

ภาลู “ข้าไม่แน่ใจว่า มันไม่ได้ทิ้งข้าออกเป็นชิ้นหมีเล็กหมีน้อยสัก ๑๐๐ ตัว” ภาลูพูดพลางสะบัดตีนที่ละข้าง “วาว! ข้าระบมไปทั้งตัว กาก์เอ๋ยเราเป็นหนี้เจ้า ข้านี้กว่าเราเป็นหนี้เจ้า บาชีระกับข้า”

กาก์ “ไม่เป็นไรดอก ลูกมนุษย์มันอยู่ในไหนเล่า”

โมวกลี “ข้าอยู่ที่นี่ ในกับนี้ ข้าปีนออกไปไม่ได้” เพราะยอดโดมที่พุ่งอยู่สูงกว่าหัวโมวกลี

พวกงูเห่าที่อยู่ตำหนักประทับร้อนช่วยกันตะโกนออกมาว่า “พาดัวมันไปเสียเถิด มันเดินราวกับมโย (นกยูง) มันจวนจะเหยียบลูกเล็ก ๆ ของข้าบีแบนหมด”

กาก์หัวเราะหิ ๆ “ฮา ลูกมนุษย์นี้มันมีเพื่อนไปทุกหนทุกแห่ง ถอยหลังไปเจ้าเด็ก ชอนตัวให้พ้นเจ้าพวกมีพิษ ข้าจะฟังกำแพงนี้”

กาก์มองอย่างพิณิจพิเคราะห์จนพบรอยร้าวที่ลึบแลเห็นอ่อน แสดงว่าที่ตรงนั้นชำรุด แล้วมันก็เอาหัวลองเคาะดู ๒ - ๓ ทีเพื่อกะระยะ มันชูหัวขึ้นพื้นดินสูงสัก ๖ ฟุต เอาหัวโขกลงที่ลึบแลเห็นอ่อนเต็มแรงสัก ๖ ครั้ง ลึบแลก็พังลงไปเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โมวกลีจึงกระโดดข้ามช่องโหว่ออกมา โจนเข้าไประหว่างภาลูและบาชีระ กอดคอใหญ่ของสัตว์ทั้ง ๒ ไว้ข้างละคอ

ภาลูกอดโมวกลีเบา ๆ กระซิบว่า “เจ้าเจ็บบที่ไหนบ้างไหม”

โมวกลีว่า “ทั้งระบมทั้งหิวทั้งมีรอยฟกช้ำไม่น้อยเลย แต่ว่า โอ มันทำกับเจ้าอย่างไม่ปราณีปราศรัย นั้นแน่ะ เลือดของเจ้าไหล”

บาชีระเสียริมฝีปาก พูดว่า “สัตว์อื่นก็เจ็บมากเหมือนกัน” พูดพลางคุดพลิงที่ตายเกลื่อนอยู่บนซาลา และตามขอบบ่อ

ภาลู “ไม่เป็นไร ถ้าเจ้าพ้นอันตรายมาแล้วก็เป็นการดี เจ้ากบเล็ก ๆ ผู้เป็นที่ปลื้มใจของข้ายิ่งกว่ากบทั้งหลาย”

บาชีระ “เรื่องนั้นเราจะพิจารณากันภายหลัง” พูดเสียงแห้งแล้งซึ่งโมวกลี

ไม่ชอบฟัง “แต่ว่านี่แน่ะการกั ผู้ซึ่งเราเป็นลูกหนี้ในการต่อสู้ครั้งนี้ และเจ้าไมวกลี เจ้าเป็นหนี้ชีวิตของเจ้าการกั จงขอบใจมันเสียตามประเพณีของเรา”

เมื่อไมวกลีเหลียวหน้าไป ก็เห็นห้วงงูเหลือมหินตัวใหญ่แกว่งไกวสูงจาก หัวไมวกลีประมาณฟุตเดียวเท่านั้น

การกั “นี่หรือมนุษย์ หน้ของมันเป็นนุ่มเหลือเกิน มันไม่ติดกับบรรดาไส้ค มากนัก นี่แน่ะเจ้าเด็ก! เวลาโพล์เพล้ระวังให้ดี เมื่อข้าจะเห็นเจ้าผิดเป็นลึงไป เวลาข้าลอกคราบใหม่ ๆ”

ไมวกลีตอบว่า “เราเป็นเลือดเนื้ออันเดียวกัน เจ้ากับข้า ข้ารอดชีวิตเพราะ เจ้าในคีนนี้ สัตว์ที่ข้าฆ่าเป็นอาหารของข้าจะเป็นอาหารของเจ้า ถ้าเจ้าหิวการกัเอ๊ย”

การกัแสดงความรู้สึกที่ดวงตาของมัน ตอบไมวกลีว่า “ขอบใจเจ้าละ เจ้าน้องน้อย สิ่งใดเล่าที่เจ้าผู้เป็นพรานกล้าหาญจะฆ่า ข้าถามไว้เมื่อข้าจะได้ไปด้วย เวลามันออกฆ่าสัตว์คราวหน้า”

ไมวกลี “ตัวข้ายังเล็กนัก ฆ่าอะไรยังไม่ได้ แต่ข้าไล่ต้อนแพะไปหาผู้ กินแพะได้ เวลาเจ้าท้องว่างจงมาหาข้า ดูว่าข้าจะพูดจริงหรือไม่ ข้ามีความสามารถ ฆ่าสัตว์ได้ด้วยสิ่งนี้ (ไมวกลียก ๒ มือชูขึ้น) หรือถ้าเจ้าไปติดกับข้าก็คงได้ใช้ หนี้เจ้าเพราะข้าเป็นหนี้เจ้า เป็นหนี้บาฬีระและภาลูด้วย ข้าขอให้เจ้าหากินสะดวกเถิดเจ้าทั้งหลายผู้เป็นนายข้า”

ภาลูครางค่อย ๆ แล้วว่า “ช่างว่าจริง” เพราะไมวกลีได้ตอบแสดงความ ขอบใจอย่างงดงาม

งูเหลือมพาดหัวของมันเบา ๆ ลงบนบ่าไมวกลีสักครู่หนึ่ง แล้วว่า “เจ้า มีน้ำใจกล้าหาญ มีล้นสุภาพ เหล่านี้จะพาเจ้าไปไกลในพวกสัตว์ป่า เจ้าเด็กจง รีบไปเสียเร็ว ๆ พร้อมกับเพื่อนของเจ้าด้วย จงไปนอนเสีย พระจันทร์จะตก อยู่แล้ว สิ่งไรที่เกิดต่อนั้นไป ไม่เป็นสิ่งที่เจ้าควรจะดูเลย”

พระจันทร์คล้อยลงไปบังเสา ฝูงลิงที่เบียดเสียดกันอยู่บนกำแพงและ บนเสา กองสุมกันแลดูเหมือนครุยผ้าขาดซึ่งสั่นเทิ้ม ภาลูลงไปกินน้ำในบ่อบาฬีระ

ก็กำลังเสียงชนให้เรียบอยู่ ส่วนกาก็เลื้อยออกไปกลางซาลา ขาตะไกรของมันกระทบกันทำเสียงดัง ชวนให้ตาของลิงจ้องเบ่งดูมัน

กาว่า “พระจันทร์ตกแล้ว ! ยังมีแสงสว่างพอเห็นได้ไหม”

มีเสียงตอบลงมาจากกำแพง ครางเหมือนเสียงลมพัดผ่านยอดไม้ “กาก็เอ๋ยเรายังมองเห็น”

กา “ดีแล้ว ข้าจะเริ่มระบำละ ระบำของกาที่ผู้หิว จงนั่งนิ่ง ๆ คอยดูนะ” แล้วกาก็เลี้ยวตัววงกว้าง ๒ หรือ ๓ รอบ ยกหัวแกว่งไปทางซ้ายที่ทางขวาที่ แล้วก็หดตัวของมันเป็นวงกลมและเป็นเลขแปดครึ่ง ประเดี๋ยวก็เปลี่ยนเป็นรูปสามเหลี่ยมและสี่เหลี่ยม จนกลายเป็นรูปห้าเหลี่ยม แล้วก็หดตัวเป็นกองพะเนิน มันไม่ได้หยุดนิ่งเลย แต่ว่าเคลื่อนตัวไปช้า ๆ ไม่รีบร้อนพลางทำเพลงเสียงอู้อี้ต่ำ ๆ อยู่ตลอดเวลา บัดนี้ยิ่งมีดลง ๆ จนในที่สุดรูปต่าง ๆ ที่กาหดตัวของมันนั้นก็ไม่มีใครเห็น แต่พวกลิงยังได้ยินเสียงเกสิดูไถไปตามพื้นเวลามันหดและเลี้ยวตัวไปมาอยู่บนซาลา

ภาลูกับบาชีระยีนตะลึงนั่งเหมือนก้อนหิน คำรามอยู่ในลำคอ ขนลุกชัน โมวกสีเองก็จ้องดูด้วยความพิศวง

ในที่สุดกาก็ส่งเสียงขึ้นว่า “บรรดาโลค ! ถ้าข้าไม่สั่งให้เจ้ากระดิกมือกระดิกตีน เจ้ากระดิกได้ไหม ตอบซี”

พวกลิง “นอกจากท่านสั่งให้ทำ พวกเรากระดิกมือกระดิกตีนไม่ได้ กาก็เอ๋ย”

กา “จันติละ พวกเจ้าจงกระเียบมาใกล้ข้าก่าวหนึ่ง”

พวกลิงที่อยู่เป็นแถวก็เข้าไปใกล้กาอย่างหมดเรี่ยวหมดแรง ภาลูก็ก้าวเข้าไปด้วย ทำอย่างเดียวกับพวกลิง

กา “ใกล้เข้ามาอีก !” พวกลิงก็ทำตามอีก

โมวกสีเอื้อมมือไปเหนี่ยวภาลูกับบาชีระไว้ ไม่ยอมให้ก้าวเข้าไป สัตว์ใหญ่ ๒ ตัวนั้นก็สะดุ้งขึ้นทั้งตัว คล้ายกับตื่นจากฝัน

บาฬีระกระซิบข้างหูโมวกลีว่า “เอามือจับบ่าข้าไว้ จับไว้แน่น ๆ อย่านั่นเข้าไป...เข้าไปที่กาเก อาร์”

โมวกลี “ชั่วแต่กาเก เฒ่าทำวงอยู่บนผืนเท่านั้นเอง ไม่เห็นมีอะไรแปลก เราจึงไปกันเถิด” แล้วทั้ง ๓ ก็ย่องลอดกำแพงไหว่ออกไปที่ป่า

เมื่อออกมายืนอยู่ใต้ต้นไม้ ซึ่งเวลานี้ใบไม้แกว่งไปแกว่งมา ภาลูละเอ้อว่า “วอฟู ข้าจะไม่ขอทำมิตรกับกาเกอีกเลยเป็นอันขาด” พูดแล้วขนของมันก็ลุกชันไปทั้งตัว

บาฬีระพูดพลางตัวสั่นพลาง “มันรู้มากกว่าเรา ถ้าขึ้นอยู่ที่นั่น ไม่ช้าช้า คงต้องเดินลงไปในคอกหอยมันเป็นแน่”

ภาลู “สัตว์หลายตัวเดินเข้าไปทางนั้น (คองูเหลือม) ก่อนพระจันทร์ขึ้น มันคงได้กินอาหารจนอิ่มตามนิสัยของมัน”

โมวกลีถามว่า “แต่ว่าทั้งหมดนั่นหมายความว่าอะไร” โมวกลีถามดังนั้น เพราะไม่เคยรู้เรื่องความมีอำนาจสะกดดวงจิตของงูเหลือม “ข้าไม่เคยเห็นอะไรแปลก นอกจากงูตัวใหญ่ขดตัวทำเป็นวงโค้ง ๆ จนมืดไปกับที่ แล้วจมูกของมันก็ระดมไปทั้งจมูก”

บาฬีระพูดอย่างโกรธ “โมวกลี! จมูกของมันระดมไปหมดก็เพราะช่วยเจ้าอย่างเดียวกับหู สีข้าง และตีนของข้า คอและบ่าของภาลูก็ถูกกัดระดมไปหมด นี่เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้า ทั้งภาลูทั้งบาฬีระจะออกหากินด้วยความลำบากไปอีกหลายวัน”

ภาลู “ข้างเป็นไร เราได้ตัวลูกมนุษย์กลับคืนมาแล้ว จะเป็นไรไป”

บาฬีระ “ก็จริงดอก แต่มันทำให้เราเสียเวลามากนัก เวลาซึ่งเราควรใช้ในการออกหากินดีกว่า ไหนจะเป็นแผลไปทั้งตัว ไหนจะเสียขน ข้าถูกถอนขนไปเกือบครึ่งหลัง ยิ่งกว่านั้น ยังเสียเกียรติยศด้วย จงจำไว้ โมวกลีข้าเป็นเสือดำต้องผินใจไปหากากี เพื่อขอความช่วยเหลือจากมัน แล้วภาลูกับข้า

ด้วยกันนี้ ยังต้องกลายเป็นอ้ายโง่เอาจังเดียวกับนกเล็ก ๆ ที่ต้องไปเห็นระบำ
หิวของมัน ทุกอย่างเหล่านี้ล้วนถูกมนุษย์ เกิดจากที่เจ้าไปเล่นกับบรรดาไส้ค”

โมวกสิรู้สึกเสียใจ จึงตอบว่า “จริง เป็นความจริง ข้าเป็นลูกมนุษย์ที่
ชั่วช้า ข้าเศร้าในท้องนัก”

บาฬีระ “กฎแห่งปากกล่าวไว้ว่ากระไร ภาลูลู”

ภาลูลูไม่ประสงค์จะให้โมวกสิได้รับความเดือดร้อนยิ่งขึ้นอีก แต่มันจะ
ไม่ปฏิบัติตามกฎแห่งปาไม่ได้ จึงบ่นอุบอุบว่า “ถึงเสียใจแล้วก็ปลดเปลื้องโทษ
ไม่ได้ แต่เจ้าต้องรู้ไว้ บาฬีระ ว่ามันยังเล็กนัก”

บาฬีระ “ข้อนั้นนะ ข้ารู้หละ แต่มันชุกชอนทำให้เกิดเรื่องใหญ่โต ต้อง
ตีมันเสียบ้าง โมวกสิ เจ้าจะแก้ตัวว่ากระไร”

โมวกสิ “ข้าไม่มีข้อแก้ตัว ข้าทำผิด ทำให้ภาลูลูกับเจ้าเป็นบาดแผลเจ้า
ว่านั่นเที่ยงตรงแล้ว”

บาฬีระตีโมวกสิ ๖ ที ดบอย่างหยอก ๆ แต่ว่าการที่ตบค่อยเพียงเท่านั้น
ถ้าพูดในส่วนเสียดคำก็นับว่าเบาจนไม่อาจปลุกเสื่อให้ตื่นจากหลับได้ แต่เด็ก
มนุษย์อายุ ๖ ขวบ เมื่อถูกตีเพียงเท่านี้ก็เจ็บปวดอย่างที่ไม่คาดพิ้งหลีกเลียงเป็น
ที่สุด เมื่อตีกันเสร็จแล้ว โมวกสิก็จามแล้วลุกขึ้นยืน ไม่ว่ากระไรเลย

บาฬีระพูดต่อไป “เฮ้ กระโดดขึ้นบนหลังข้าซี เจ้าน้องน้อย เราจะได้
พากันกลับบ้าน”

ความดีข้อหนึ่งของกฎปากก็คือว่า เมื่อได้ลงโทษกันแล้ว ก็เป็นอันพ้น
โทษเป็นอันไม่ต้องย้อนพูดถึงกันอีก

โมวกสิขึ้นหลังบาฬีระแล้ว ก็ซบหัวลงบนหลังแล้วก็นอนหลับไปอย่าง
สนิท เวลาที่บาฬีระพาโมวกสิไปวางไว้ข้างตัวแม่หมาป่าในถ้ำซึ่งเป็นที่อยู่ของ
มันแล้ว โมวกสิก็ยังไม่ตื่น

เรื่องที่ ๓

ความกลัวมีมาอย่างไร

กฎแห่งปาซึ่งเป็นกฎเก่าที่สุดในโลก มีกำหนดไว้ให้เหมาะแก่เหตุการณ์แทบทุกอย่างที่จะเกิดแก่สัตว์ในป่า จนบัดนี้ยังเป็นประมวลกฎหมายดีที่สุดซึ่งเวลาและประเพณีในป่าอาจทำให้เป็นไปได้ ถ้าท่านได้อ่านเรื่องของโมวกลีเรื่องอื่น ๆ มาแล้ว ท่านก็คงจำได้ว่า เด็กมนุษย์ได้อยู่มาช้านานในโขลงหมาป่าเขาสีโอนี ได้เรียนกฎแห่งปาจากภาสูหมีสีน้ำตาล จนเมื่อเด็กนั้นเบื่อหน่ายคำภาสูสั่งสอนมิไคร่หยุด ภาสูบอกแก่เด็กมนุษย์ว่า กฎแห่งปานั้นเหมือนเถาว์ลัยยักษ์มันย่อมตกฟาดหลังใคร ๆ ทั้งสิ้น ไม่มีใครจะรอดพ้นไปได้เลย

ภาสูกล่าวว่า “เจ้าน้องน้อยเอ๋ย เมื่อเจ้าได้มีชีวิตไปนานเหมือนข้าแล้ว เจ้าจะเห็นว่าสัตว์ทั้งป่าต้องทำตามกฎข้อหนึ่งเป็นอย่างน้อย และเมื่อใดจำเป็น ต้องทำตามกฎข้อนั้น ก็มีไซ้ของนาคูเลย”

ข้อที่ภาสูพูดนี้ ได้เข้าไปในหูข้างหนึ่งของโมวกลี แล้วก็กลับทะลุออก จากหูอีกข้างหนึ่ง เพราะเด็กผู้ใช้ชีวิตให้เปลืองไปแต่ในการกินการนอนนั้นไม่เคยสนใจในสิ่งใด ๆ จนกว่าสิ่งนั้น ๆ จะเกิดขึ้นเฉพาะหน้า แต่ปีหนึ่งเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้โมวกลีเห็นว่า คำที่ภาสูพูดนั้นเป็นคำจริง เห็นชัดว่าพวกสัตว์ป่าได้พร้อมกันทำตามกฎข้อหนึ่งอย่างกวัดข้น

เหตุเกิดเมื่อฝนฤดูหนาวปีนั้นแล้งจนเกือบจะไม่มีฝนตกเลย สาหิ (เม่น) พบโมวกลีที่ป่าไผ่ มันบอกโมวกลีว่า หัวเผือกในป่าจะแห้งหมดอยู่แล้วใคร ๆ ก็รู้ว่าสาหิกวดข้นในการเลือกอาหารจนน่าหัวเราะ ไม่ยอมกินอะไรง่าย ๆ เลือกกินแต่อาหารที่ดีที่สุดและสุกที่สุดเท่านั้น เหตุฉะนั้นโมวกลีจึงหัวเราะเยาะบอกสาหิว่า “ข้อนั้นข้าจะไปเดือดร้อนทำไม”

สาหิเข่าขมอย่างไม่น่าสบาย ว่า “เวลานี้คงยังไม่เดือดร้อนนัก ต่อไปก็คอยดูเถิด เจ้าน้องน้อย เจ้ายังจะไปดำน้ำในบ่อหินลึกที่อยู่ใต้หินผิงได้อยู่หรือ”

“ไม่ได้หรอก เวลานี้น้ำโง่ ๆ ที่นั่นวิ่งหนีไปบ้างแล้ว ข้าไม่ต้องการจะต่อยหัวของข้าให้แตก” โมวกลีพูดอย่างแน่ใจว่า แม้สัตว์ป่าจะรวมความรู้กันสัก ๕ ตัว โมวกลีเองก็ยังมีความรู้มากกว่าสัตว์ป่า

“การที่หัวไม่แตกนั้นเป็นความเสียหายของเจ้าเอง หัวร้าวเล็กน้อยอาจทำให้ปัญญาซึมเข้าไปได้” สาหิวาดังนั้นแล้วก็หลบหัวโดยเร็ว เพื่อจะไม่ให้โมวกลีตั้งชนแข็งที่จมูกของมัน แล้วโมวกลีก็ไปเล่าให้ภาลูลงถึงเรื่องที่สาหิบอกมัน ภาลูลำพำหน้าเศร่าบนอุบอิบเหมือนพูดกับตัวเอง

“ถ้าข้าผู้เดียวข้าก็จะเปลี่ยนที่หากินก่อนสัตว์อื่นเริ่มคิด แต่การไปหากินในหมู่สัตว์แปลกหน้า ลงท้ายก็มักจะต้องวิวาทกัน แล้วมันอาจมาทำอันตรายลูกมนุษย์ของข้า เราต้องคอยเวลาต้นไมวาออกดอกเสียก่อน”

หน้าร้อนต่อหน้าหนาวปีนั้น ต้นไมวาซึ่งเป็นต้นไม้ชอบของภาลูลไม่มีดอกเลย ช่อออกใหม่สีเขียวปนนวลยังตูม ๆ ก็แห้งไปกับต้นด้วยความร้อนเสียก่อนจะได้บานออกเป็นดอก เวลาภาลูลยืนเกาะต้นเขยาก็มีดกลงมาแต่กลีบแห้งที่มีกลิ่นเหม็นเท่านั้น

แล้วความร้อนอันไม่มีอื่นเจือปนเลย ก็คลานเข้าไปในใจกลางป่าที่ละเล็กที่ละน้อย เผาใบไม้ใบหญ้าเป็นสีเหลืองสีน้ำตาล ลงท้ายก็กลายเป็นสีดำไปหมด ต้นไม้ต้นหญ้าที่ขึ้นอยู่สองข้างทางน้ำก็เกรียมจนกลายเป็นเส้นลวดขาดเป็นท่อน ใบไม้มีแต่ร่างซึ่งขดม้วนเหมือนสิ่งไม่มีชีวิต แอ่งน้ำที่ซุกซ่อนอยู่ก็งวดแห้งจนแตกกระแหง รอยตีนสัตว์ที่ไปกินน้ำรอยสุดท้ายยังเป็นรอยเด่นอยู่ตามขอบบ่อเหมือนรอยตีนนั้นหล่อด้วยเหล็ก เถาวัลย์ที่ลำต้นเคยมีน้ำจ้ำก็หลุดจากต้นไม้ลงไพลึงนอนอยู่ที่โคนต้น ต้นไม้ก็เหี่ยวแห้ง ลำต้นสีกันอืดแฉะเวลาลมร้อนพัดมาถูก ต้นหญ้าที่เกาะอยู่ตามก้อนหินก็หล่นร่วงลงไปกองอยู่ตามดิน จนก้อนหินโล้นเตียนร้อนเหมือนก้อนกรวด สีน้ำเงินในท้องลำธาร ซึ่งเมื่อน้ำแห้งก็ร้อนจนราวกับจะสัน

ในปีนั้นพวกนกพวกลิงหนีไปอยู่ทางเหนือเสียแต่ก่อนเข้าฤดูร้อนเพราะมันรู้ล่วงหน้าว่าปีนั้นจะแล้งนัก กวางและหมูปาพากันเข้าไปในนาแห่งใกล้หมู่บ้านเข้าไปตายอยู่ต่อหน้าต่อตาคน ส่วนคนก็ไม่มีกำลังพอที่จะฆ่าสัตว์ได้ส่วนจิล (เหยี่ยว) นั้นคงอยู่อย่างมีความสุขและอ้วนท้วน เพราะมีสัตว์ตายมากมันจึงมีอาหารกินอย่างอุดมสมบูรณ์ เวลาเย็น ๆ มันพาข่าวไปบอกสัตว์ในป่าผู้อดโรยเกินจะไปเที่ยวหากินตามถิ่นอื่น ว่าพระอาทิตย์กำลังฆ่าต้นไม้ต้นหญ้าในป่ารอบด้านเหยี่ยวบินตั้ง ๓ วันจึงจะพ้นป่าแห่งนั้นไป

โมวกลีไม่เคยรู้เลยว่าหิวเป็นอย่างไร แต่ในคราวนี้ต้องหันไปกินน้ำผึ้งเก่าซึ่งค้างอยู่กับรวงตั้ง ๓ ปี ต้องขุดเอาจากรังผึ้งที่เกาะอยู่ตามหิน ตัวผึ้งทิ้งร้างไปนานแล้ว น้ำผึ้งดำเป็นผงน้ำตาลไปหมด นอกจากน้ำผึ้งแห่งโมวกลียังเที่ยวหาอาหารอื่นด้วย แต่ว่าหาได้เพียงหนอนซึ่งไขเข้าไปอยู่ลึกใต้เปลือกไม้ มันเที่ยวลักแต่นอออกมาจากรังแตน สัตว์ที่เป็นอาหารทั้งหมดในปามีแต่หนึ่งหุ้มกระดูกแม้บาฬีระจะฆ่าสัตว์กินหนึ่งได้ตั้ง ๓ ตัว ก็ยังกินมือเดียวไม่อิ่ม

แต่ความต้องการกินน้ำยิ่งร้ายเป็นที่สุด พวกสัตว์ป่านั้นถึงแม้กินน้ำนาน ๆ ครั้ง ก็ต้องกินให้มากจนพอถึงจะได้

ส่วนความรื้อนก็ยิ่งรื้อนไม่รู้สร้าง ดูดเอาความชุ่มชื้นไปหมดสิ้น จนในที่สุดลำใหญ่ของแม่น้ำไวกงคาเป็นลำเดียวที่มีน้ำไหลริน ๆ อยู่ระหว่างฝั่งตาย ๒ ข้าง ครั้นหฤ (ข้างป่า) ซึ่งอายุยืนมากกว่า ๑๐๐ ปี เห็นสันหินสีน้ำเงินเป็นทางยาวโผล่ขึ้นมาจากน้ำ แสดงว่าน้ำแห่งลงไปจนถึงก้นลำธาร มันก็รู้ว่าหินที่มันเห็นนั่นคือ “หินปรองดอง” มันจึงชูวงขึ้นร้องประกาศการเลิกทำร้ายกันระหว่างน้ำแห่ง อย่างที่พ่อของมันเคยประกาศระหว่าง ๕๐ ปีมาแล้ว กวาง หมูปา และควายก็ร้องรับกันไปอย่างเสียงแหบ ๆ จิลก็บินวนโกลและกว้างตะโกนเตือนสัตว์ทั้งหลาย ให้รู้ทั่วกันถึงประกาศเลิกทำร้ายกัน

กฎแห่งปากกล่าวไว้ว่า เมื่อน้ำแห่งจะต้องประกาศเลิกทำร้ายกันแล้ว ถ้าผู้ใดฆ่ากันตายที่ ๆ กินน้ำ ผู้ฆ่าต้องตายตามกันไป เพราะเหตุว่าการดื่มสำคัญ

กว่าการกิน ในเวลาที่อาหารผัดเคืองสัตว์ป่าทุกตัวอาจจะแยกตะกายหากินได้บ้าง แต่น้ำเป็นของสำคัญ ถ้ามีที่กินน้ำได้แห่งเดียว การฆ่ากันในที่นั้นก็ต้องหยุดเด็ดขาด เพราะสัตว์ต้องไปกินน้ำร่วมกันทั้งนั้น ในฤดูนี้ เวลามีน้ำบริบูรณ์หลายแห่ง สัตว์ป่าที่ไปกินน้ำที่แม่น้ำโขงคาหรือที่อื่นก็ตาม ต้องฝ่าอันตรายในเวลานั้น การฝ่าอันตรายย่อมเป็นเครื่องตื่นเต็นใจในการอยู่และการกินในชั่วคืนหนึ่ง ๆ การที่ค่อย ๆ ย่องลงไปอย่างฉลาดจนไปไม่ไม่กระเทือนก็ดีการลุยลงไปจนลึกถึงเข่าในน้ำตื้นซึ่งไหลแรงและดังจนกลบเสียงที่มีมาข้างหลังก็ดี การกินน้ำแต่ต้องเหลียวหลังดูเหนือบ่า จนกล้ำมเนื้อทุกกล้ำมพร้อมที่จะโจนหนีภัยโดยความกลัวก็ดี การเลือกตัวตามทรายที่อยู่พ้นจากแนวน้ำ แล้วปากเปี่ยกหรือท้องกางกลับไปยังฝูงซึ่งยืนคอยชมอยู่ก็ดี เหล่านี้เป็นสิ่งซึ่งกว้างหนุ่มเขาเป็นมันยอมพอใจทำที่พอใจก็เพราะรู้ยู่่ว่าบาშიระหรือเซียชานอาจจะโจนขึ้นหลัง ทำให้ล้มลงในเวลาใดก็ได้ แต่ในคราวน้ำแห้ง เมื่อความสนุกอย่างล่อแหลมอย่างถึงเป็นถึงตายได้สิ้นไปแล้วจะนี้ สัตว์ป่าทั้งปวงซึ่งอดอาหารจนอ่อนกำลัง ก็ต่างตัวต่างไปที่แม่น้ำทอดแห่งนั้น ทั้งเสือหมิวกว้างควายและหมูก็ไปด้วยกัน ร่วมกินน้ำสกกปรกด้วยกัน กินแล้วต่างก็เรียราดอยู่แถวนั้น ไม่มีกำลังจะไปที่อื่นได้

กว้างและหมูได้เดินเที่ยวแล้วตลอดทั้งวัน หาอาหารซึ่งดีกว่าเปลือกไม้แห้งหรือใบไม้เหี่ยวก็ไม่ได้ ควายก็หาที่เปี่ยกตมลงนอนตีแปลงไม่ได้ จะเที่ยวขโมยธัญญาหารที่เขาปลูกไว้ก็ไม่มี งูก็ออกจากปามาที่แม่น้ำโดยหวังจะจับบปซึ่งหลงอยู่บ้าง งูเหล่านั้นขคอยู่ตามหินเปี่ยก ๆ เมื่อหมูซึ่งขุดหาอาหารเอาปากคุนให้เคลื่อนไปจากที่ งูก็ไม่คิดที่จะกัด แต่ที่เคยมีในแม่น้ำ บาშიระซึ่งเป็นพรานชานาญที่สุดก็ฆ่ากินหมดเสียมานานแล้ว ปลาที่แทรกลึกลงไปในโคลนซึ่งข้างบนแตกเป็นระแหง ในบัดนี้หินปรองดองเท่านั้นไหลหลังขึ้นมาในที่น้ำตื้น หินนั้นรูปร่างยาวเหมือนงูและน้ำซึ่งไหลรินมาโดยอาการเหนื่อยหน่ายนั้นเมื่อกระทบข้างหินร้อนเข้า ก็เกิดเป็นเสียงแล้วแห่งหายไป

ณ ที่นี้โมวกลีไปทุกคืนเพื่อไปหาความเย็นและไปหาเพื่อน แม้ศัตรูซึ่งหิวที่สุด ก็คงจะไม่ต้องการเด็กมนุษย์ในเวลานั้น หนังสือไม่มีขนของโมวกลีทำให้เห็นผอม มีอาการเหมือนถูกทรมานยิ่งกว่าสัตว์อื่น ๆ ผมนั้นถูกพระอาทิตย์เผาจนสีเหมือนซีปอ ซีโครงโกงโก้ขึ้นมาดูเหมือนซีกระจาด ปุ่มที่เข้าที่ข้อศอกซึ่งเคยใช้คลานเวลาต่อมจับสัตว์ ทำให้แขนขาถูราวกับข้อหญ้าแต่ลูกตาซึ่งอยู่ใต้ผมกระเชิงคลุมหน้าผากนั้นเป็นตาเย็นและนิ่ง เพราะบาซีระผู้เป็นที่ปรึกษาในคราวกันดารได้สอนให้ไปเรียบ ๆ ให้ไล่จับสัตว์ช้า ๆ อย่าให้โกรธเป็นอันขาด

เย็นวันหนึ่งกำลังร้อนอบอ้าวเหมือนเตาอบ บาซีระกล่าวว่า “เวลานี้เป็นคราวอุบาทว์ แต่ถ้าเรายังรักษาศีลชีวิตให้รอดไปได้ มันก็คงจะหมดลงสักวันหนึ่งห้องของเจ้าเต็มอยู่หรือ เจ้าลูกมนุษย์”

โมวกลีตอบว่า “ห้องของข้ามีของอยู่ข้างในบ้าง แต่ไม่มีประโยชน์อะไรเลย บาซีระเจ้าคิดว่าผลไม้เราเสียแล้วหรือ”

บาซีระ “ข้าไม่คิดอย่างนั้นหรอก เราคงจะได้เห็นต้นโมวาออกช่อ ลูกกว้างก็จะอ้วนขึ้นด้วยหญ้าขึ้นใหม่ จงลงไปฟังข่าวที่หินปรอดตอกลงกันเถิด ขึ้นซีหลังข้าซีเจ้าน้องน้อย”

โมวกลี “เวลานี้ไม่ใช่เวลาแบกน้ำหนักกันดอกนะ ข้ายังยืนเองได้ แต่ว่าจริง ๆ นะ เราทั้ง ๒ หาไข่วัวอ้วนไม่”

บาซีระพิศดูร่างของมันซึ่งเป็นวีรร้อยเปื้อนฝุ่น กระซิบว่า “เมื่อคืนนี้ข้าฆ่าวัวตัวหนึ่งเทียบอยู่ใกล้ ข้าโทรมลงถึงเพียงนี้ จงคิดว่า ถ้าอ้ายวัวตัวนั้นไม่ได้ผูกอยู่ข้างไม้กล้าโจนใส่มัน”

“จริงซี เราเป็นพรานใหญ่เวลานี้ ข้าก็กล้ากินเพียงตัวดวงเท่านั้น” โมวกลีหัวเราะและพูดดังนั้นแล้ว ทั้ง ๒ ที่พากันเดินบุกหญ้าแห้งลงไปฝังแม่น้ำ

ในตอนนี้อากูก็เข้ามาสมทบด้วย มันพูดว่า “น้ำจะเหลืออยู่อีกไม่นาน มองข้ามฟากไปซี ฝั่งโน้นเป็นรอยทางเดินเหมือนทางเดินของมนุษย์”

บนพื้นราบฝั่งข้างโน้นห้วยตันแข็งยืนชื้อตายไปทั้งนั้น ทางเดินของกวาง และหมูที่จะเดินมาที่แม่น้ำ เห็นเป็นแฉก ๆ ไปจากที่ราบปราศจากสี ทำให้เกิดเป็นฝุ่นฟุ้งตลบไปตามต้นห้วยซึ่งสูงตั้ง ๑๐ ฟุต แม้จะยังหัวค่ำ ก็มีสัตว์เป็นอันมากเดินตามทางไปที่นี่ มีเสียงลูกกวางไอลาบนุกมาในฝุ่น

ทางเหนือน้ำ ตามโค้งริมแอ่งน้ำรอบหินปรองดอง ซึ่งเป็นหลักหมายการเลิกทำร้ายกันในเวลาน้ำแห้ง หธี่ข้างปายืนอยู่กับลูกของมัน ดูมันผอมโง่งโกล่เห็นเป็นสีเทาในแสงพระจันทร์ มันส่ายหัวไปมาไม่หยุด ต่ำจากที่หธี่ยืนลงไปหน่อยหนึ่ง แนวหน้าแห่งฝูงกวางยืนเป็นกลุ่ม ถัดไปก็หมูกับควายป่า ที่ตามฝั่งตรงกันข้ามซึ่งต้นไม้ใหญ่ปรกลงมาถึงขอบน้ำ เป็นที่แบ่งแยกไว้สำหรับสัตว์จำพวกกินเนื้อ เช่น พวกเสือ หมาป่า เสือดำ หมี และสัตว์ร้ายอย่างอื่น ๆ

บาฬีระลุยลงไปในน้ำ มันแลดูข้ามไปทางแถวพวกเขากระทบกันกับพวกตีนตกใจง่าย ๆ คือที่ ๆ ฝูงกวางและหมูปายืนเบียดเสียดกันไป ๆ มา ๆ

“เราอยู่ในกฎอันเดียวกัน จงหากินสะดวกเถิด พวกเจ้าทั้งหลายซึ่งเป็นเลือดเนื้อเดียวกับข้า” บาฬีระว่าดังนั้นแล้วก็ลงนอนเหยียดยาว ยกตะโพกข้างหนึ่งขึ้นจากน้ำตื้น เน้นกรามแล้วพูดต่อไป “ถ้าไม่มีข้อห้ามซึ่งเป็นกฎแล้ว เราก็คงหากินได้อย่างสะดวกทีเดียว”

พวกกวางมักชอบกางหูซึ่งไวนัก ได้ยินประโยคท้ายที่บาฬีระพูด มันก็กระซิบบอกต่อ ๆ กันไปตลอดแถว ต่างจึงบ่นว่า “เลิกทำร้ายกัน! อย่าลืมกัน เราเลิกทำร้ายกันเวลานี้!”

หธี่ (ข้างปาย) เตือนว่า “ปรองดองนะ ปรองดองเลิกทำร้ายกัน บาฬีระไม่ใช่เวลาที่จะพูดถึงการจับสัตว์อื่นกินเป็นอาหาร”

บาฬีระกรอกตาสีเหลืองของมันดูไปทางเหนือน้ำ “ใครจะรู้ดียิ่งกว่าข้าเวลานี้ข้าเป็นแต่ผู้จับกับและจับเต่ากิน นะอาเยห์! ถ้าได้ประโยชน์จากการเคี้ยวกิ่งไม้ก็จะเป็นที่ชอบใจข้านัก”

ลูกกวางหนุ่มเพิ่งเกิดเมื่อฤดูใบไม้ร่วงปีนั้นเอง เดือดร้อนที่ได้รับความ
 แห้งแล้ง คราวนี้ ประราภว่า “เราก็อยากให้เป็นเช่นนั้น”

สัตว์ป่าทั้งหลายแม้จนกระทั่งหมี ผู้ได้รับความเดือดร้อนถึงเพียงนั้นแล้ว
 ก็ยังอดหิวเราะไม่ได้ โมวกสินนอนเอาข้อศอกเท้าลงในน้ำอุ่น เอาตีนกระทุ่มน้ำ
 เป็นฟอง หัวเราะเสียงดังลั่น

“ช่างพูดดีนี่ เจ้าเขาคุ่ม เมื่อการห้ามไม่ให้ทำร้ายกันพ้นไปแล้ว ข้าจะ
 จำคำของเจ้าไว้เป็นประโยชน์แก่เจ้าทีหลัง” บาซีระว่าเช่นนั้นแล้วก็จ้องดูกวาง
 หนุ่มในความมืด เพื่อจะจำไว้ให้แม่น

การพูดคุยกันในหมู่สัตว์ได้เป็นไปทีละเล็กละน้อยทั่วบริเวณที่สัตว์ลง
 กินน้ำ มีเสียงหมูยั๊บตีน เสียงร้องอืดอาดขอที่ยืนให้สะดวก ผูกควายบนในพวก
 ของมันเวลาเดินโซเซข้ามสันทรายไปหาน้ำ พวกกวางเล่าเรื่องน่าสงสารถึงการ
 ที่มันเที่ยวเดินหาอาหารเสียจนดินระบม บางทีมันก็ถามข่าวจากพวกสัตว์กินเนื้อ
 ที่ยืนอยู่ฝั่งข้างโน้น ได้รับตอบก็เป็นข่าวไม่ดีทั้งนั้น เสียงลมร้อนในป่าพัดไปพัดมา
 ในระหว่างก้อนหินและกิ่งไม้ พาให้กิ่งไม้แห้งหล่นเกลื่อนกลาดเลยพาผงตกลงไป
 ในน้ำด้วย

กวางใหญ่ตัวหนึ่งเล่าว่า “มนุษย์ก็เหมือนกัน มันนอนตายอยู่ข้างไถ
 ของมันระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นกับพระอาทิตย์ตก ข้าเดินผ่านมาพบถึง ๓ คน
 นอนนิ่งไม่กระตุกกระดิกเลย ควายก็ยืนอยู่ที่นั่นด้วย พวกเราก็คงต้องนอนนิ่งเหมือน
 อย่างนั้นในไม่ช้านี้”

ภาตุ “น้ำในแม่น้ำงวดลงไปอีกแต่เมื่อคืนนี้ โอ หมี เจ้าเคยเห็นแล้ง
 เหมือนอย่างนี้บ้างไหม”

หมีกำลังพ่นน้ำจากงวงใส่หลังและสีข้างของมัน ตอบว่า “มันจะผ่านไป
 มันจะพ้นไป”

ภาตุจึงไปที่เด็กผู้ที่มีมันแสนรัก แล้วว่า “เรามีตัวหนึ่งอยู่ที่นี้ คงจะทน
 ไปไม่ได้นาน”

โมวกลีลุกขึ้นนั่ง พุดเป็นสำเนียงโกรธว่า “ข้านะหรือ ข้าไม่มีขนยาว จะหุ้มกระดูกของข้าก็จริง แต่....แต่ถ้าหนังของเจ้าถูกลอกออกหมดละก็...”

หัตถิสิ้นไปทั้งตัวเมื่อได้ยินดังนั้น ภาลูลจึงตอบเจียบขาดไปว่า “เจ้ามนุษย์นั้นไม่เป็นคำสมควรพูดกับอาจารย์ผู้สอนกฎให้เจ้า ไม่มีใครเคยเห็นข้าไม่มีหนังเลย”

โมวกลี “ภาลูล ข้าไม่ได้หมายจะให้ร้ายแก่เจ้า แต่ตัวเจ้าเป็นเหมือนมะพร้าวที่อยู่ในเปลือก ส่วนตัวข้าก็เป็นมะพร้าวอย่างเดียวกัน แต่ล่อนจ้อนไปทั้งใบ ที่นี้เปลือกมะพร้าวสีน้ำตาลของ...”

โมวกลีนั่งขัดสมาธิชี้นิ้วประกอบคำพูดของมัน ดังกิริยาที่มันเคยทำเสมอ พุดยังไม่ทันจบ บาฬิระก็เอาตีนหน้าผลักโมวกลีนอนหงายลงไปในน้ำ

บาฬิระเอ็ดเมื่อโมวกลีลุกพรวดพราดขึ้นจากน้ำ “ยิ่งร้ายไปทุกที ครั้งแรกก็ว่าจะลอกหนังภาลูล เดียวนี้ว่าเป็นมะพร้าว เจ้าระวังให้ดีนะ เจ้าน้องน้อยหนอยภาลูลจะทำอย่างมะพร้าวสุกทำ”

โมวกลีนึกตามไม่ทันไปชั่วครู่หนึ่ง จึงถามว่า “มันจะทำอะไรข้านะ” การพุดล่อชนิดนี้แทบจะเก่าที่สุดที่มีในป่า

บาฬิระผลักโมวกลีล้มลงในน้ำอีก แล้วพุดเสียงเรียบ ๆ ว่า “มันจะต่อยหัวเจ้าแตกนะซี”

“ไม่ดีเลยที่เล่นตลกล้อครุของเจ้านั่งนี้” ภาลูลพุดเมื่อโมวกลีถูกกดลงน้ำเป็นครั้งที่ ๓

“ไม่ดีแน่ละซี ก็เจ้าจะต้องการอะไรเล่า อ้ายไม่มีขนนั้นวิ่งไปวิ่งมาเลียนแบบลิงมาล้อพวกที่เคยเป็นพรานดี แม้พวกเราที่เก่งที่สุดก็ถูกมันดึงหนวดเล่นเป็นของสนุก” นี่เป็นคำพูดของเซียข่านเสื่อขาเก ผู้เดินกะโผลดกะเผลกลงมากินน้ำ ก่อนจะได้ริมน้ำมันหยุดอยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง เพื่อจะได้รี้นเริงในการตื่นตกใจของฝูงกวางที่ยืนอยู่ตามฝั่งตรงกันข้าม แล้วมันก็ก้มหัวเหลี่ยมที่มีขนพองลงกินน้ำ มันคำรามว่า “ป่านักกลายเป็นที่สำหรับเลี้ยงเด็กตัวล่อนจ้อนไปเสียแล้ว มองดูข้าเจ้าลูกมนุษย์”

ไมวกลีตุมันจนกลายเป็นจ้องตาเป้งอย่างเยื่อหยิ่ง จ้องอยู่นานทีเดียว เชียข่านก็รีบหลบตาไปเสียด้วยความลำบากใจ มันบ่นว่า “ลูกมนุษย์อย่างนั้น ลูกมนุษย์อย่างนี้” แล้วบ่นไปพลางกินน้ำไปพลาง “ลูกมนุษย์นั้นมันไม่ใช่มนุษย์แท้ หรือก็ไม่ใช่ลูกสัตว์แท้ มิฉะนั้นมันต้องรู้จักกลัว ปีกหน้าข้าคงต้องขออนุญาต มันเพื่อจะได้กินน้ำสักครั้งหนึ่งเป็นแน่ ออรรธม์”

บาฬีระจ้องดูเชียข่านตาต่อตา พูดยว่า “ข้อนั้นคงเป็นไปได้เป็นแน่ คงเป็นไปได้แน่ โฟ! เชียข่าน! นั่นเจ้าคาบความลามกอะไรมานี้ด้วยเล่า”

เชียข่านจุ่มปากลงไปในน้ำ ก็มีน้ำมันสีดำ ๆ ไหลลอยเป็นสายไปตามน้ำ มันพูดอย่างใจเย็นว่า “มนุษย์ ข้าพเจ้ามันมาได้สักชั่วโมงหนึ่งมานี้เอง” แล้วเชียข่านก็ตรงและคำรามอยู่ในลำคอ

พวกสัตว์ป่าที่ยืนเป็นแถวยาว ๆ พวกมันสั่นและเคลื่อนไหวตัวไปมา ต่างกระซิบกันค่อย ๆ จนในที่สุดกลายเป็นเสียงร้องอย่างดัง ๆ “มนุษย์ มนุษย์ มันฆ่ามนุษย์ แล้วสัตว์ทุกตัวก็มองไปทางหัตถิ แต่หัตถิทำเป็นไม่ได้ยิน หัตถิไม่ลงมือทำอะไรก่อนถึงเวลาที่ควรเลย ข้อนั้นเป็นเหตุ ๆ หนึ่งที่ทำให้หัตถิมีอายุยืน”

บาฬีระโกรธเต็มที่ รีบขึ้นจากน้ำเปื้อนเสียทันที มันสั่นตัวที่ละข้าง ทำอย่างแมวท่า แล้วกล่าวว่า “ฆ่ามนุษย์ในฤดูอย่างนี้ สมควรละหรือ ไม่มีสัตว์ชนิดอื่นให้เจ้าฆ่าแล้วหรืออย่างไร”

เชียข่านว่า “ข้าเลือกฆ่าเล่นตามใจ หาได้ฆ่าเพื่อเป็นอาหารไม่” เสียงซุบซิบของสัตว์ป่าก็ดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ตาขาวเล็ก ๆ ของหัตถิจ้องเขม็งไปที่เชียข่าน

“ข้าเลือกฆ่าเล่น ๆ ข้ามานี้ก็เพื่อจะกินน้ำ แล้วข้าจะล้างตัวให้สะอาดใครจะห้ามก็ว่ามา” เชียข่านทำไว้ท่าและทำท่าย

หลังของบาฬีระโค้งราวกับไม้ไผ่ทวนลม แต่หัตถิขู่วางขึ้นห้าม พุดค่อย ๆ ว่า “การฆ่าของเจ้านั้นเลือกฆ่าเล่นเท่านั้นดอกหรือ” เมื่อหัตถิถามใคร ผู้นั้นต้องตอบทันที มิฉะนั้นอาจเป็นอันตราย

เชียว่านจึงตอบเหมือนอย่างอัยยาศัยว่า “ถูกแล้ว เป็นสิทธิ์ของข้า มันเป็นคนของข้า เจ้าย่อมรู้ไม่ใช่หรือหึ”

หตี “เออ ข้ารู้ละ” หตีนึงอยู่ครู่หนึ่ง แล้วถามต่อไป “เจ้ากินน้ำอ้อมหรือยัง”

“ในคินนี้ ข้ากินอ้อมแล้ว” เชียว่านตอบ

หตี “จันทกลับไปเสียเถียวนี้ แม่น้ำเป็นที่สำหรับกินน้ำ ไม่ใช่ที่มาสกปรก ไม่มีสัตว์ใดนอกจากเสืออาเก จะมาอดอ้างถึงสิทธิ์ในฤดูแห้งแล้งอย่างนี้ เมื่อ... เมื่อเราทั้งหมดได้รับความลำบากด้วยกัน มนุษย์หรือสัตว์ป่าก็เหมือนกันทั้งนั้น สะอาดหรือไม่สะอาด ก็ต้องกลับไปที่อยู่ของเจ้าเสียเถียวนี้ ! เจ้าเชียว่าน”

คำท้ายหตีแผดเหมือนเสียงแตรเงิน ลูกทั้ง ๓ ตัวของหตีก็ก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง แต่ก็ไม่จำเป็นต้องขยับก้าวอีก เพราะเชียว่านรีบวิ่งกลับไปเจียบ ๆ ถึงกับไม่กล้าคำรามทำสิ่งไหนทำ เพราะมันรู้เท่ากับสัตว์อื่น ๆ รู้ว่า เมื่อถึงที่สุดเข้าแล้ว หตีก็คือนายป่านี่เอง

ไมวกลีกระซิบข้างหูบาชีระถามว่า “ที่เชียว่านอ้างถึงสิทธิ์ คือสิทธิ์อะไร การฆ่ามนุษย์ตายย่อมเป็นความอายเสมอ กฎว่าไว้ดังนั้น หตีกี่...”

บาชีระ “ข้าก็ไม่รู้ เจ้าน้องน้อย อยากรู้ก็ถามหตีดูสิ มีสิทธิ์หรือไม่ มีสิทธิ์ก็ตาม ถ้าหตีไม่พูดขึ้น ข้าเป็นสอนให้อัยยพรานชี้ตลาดเขาแก่นั้นรับทราบเสียแล้ว การที่ฆ่าคนมาหยก ๆ แล้วมาที่หินปรองดองเพื่อจะมาอดตัว เป็นอุปนิสัยของหมาชนิดอ้ายเสียจนแท้ ๆ ไม่ใช่อื่น นอกจากนั้นมันยังทำให้น้ำตกลายเป็นน้ำสกปรกไปอีกด้วย”

ไมวกลีนั่งคิดอยู่ประเดี๋ยวนึง แล้วรวบรวมความกล้า เพราะน้อยนักที่ผู้ใดจะกล้าถามหตีแรง ๆ อีกครู่หนึ่งไมวกลีก็ถาม “โอ หตี สิทธิ์ของเชียว่านนั้นเป็นอย่างไร เสียงของไมวกลีดังก้องไปทั้ง ๒ ผังแม่น้ำ สัตว์ป่าทั้งหลายก็

อยากรู้เป็นที่สุด เพราะจะได้รู้สิ่งซึ่งไม่มีใครเคยรู้เลย นอกจากภาลูลซึ่งกำลังแสดงอาการตรึงตรองลึกซึ้ง

หัตถิกล่าวว่า “เป็นเรื่องเก่าแก่ เก่ายิ่งกว่าป่าไปอีก พวกเจ้าอยู่หนึ่ง ๆ ทั้ง ๒ ผัง ข้าจะได้เล่าเรื่องให้ฟัง”

มีเสียงด้นกัน สืบปากันในพวกหมูและพวกควาย พอหัวหน้าร้องมันก็ร้องรับกันไปทีละตัวว่า “พวกเราจงคอยฟัง” แล้วหัตถิก็ลุนน้ำลึกถึงเข้าไปยืนที่หินปรองดอง หัตถิเวลานี้ทั้งผอมทั้งย่น งาก็เป็นสีเหลือง แต่ถึงกระนั้นท่าทางยังดูภาคภูมิสมควรเป็นนายป่า

“เจ้ารู้แล้ว เจ้าเด็ก ๆ ว่าสิ่งที่เจ้ากลัวที่สุดคือมนุษย์” หัตถิเล่าดั่งนั้นแล้ว ก็มีเสียงซุบซิบรับรองกันทั่วไป

บาฬีระหันมาบอกโมวกสิว่า “เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับเจ้า เจ้าน้องน้อย”

โมวกสิ “ข้านะรี ข้าอยู่ในโบลง เป็นพรานอิสระ ข้าจะเกี่ยวข้องกับมนุษย์ทำไม”

หัตถิ “พวกเจ้าไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเจ้าจึงกลัวมนุษย์ มีสาเหตุดังนี้ คือในคราวที่ป่าเพิ่งมีขึ้นใหม่ ๆ ไม่มีใครรู้ว่านานเท่าใด เวลานั้นพวกเราชาวป่าเดินไปมาด้วยกัน ไม่กลัวกันเลย เมื่อครั้งกระนั้นไม่มีความแห้งแล้งเหมือนเดี๋ยวนี้ ต้นไม้ต้นเดียวมีทั้งดอกทั้งใบทั้งผลพร้อมกัน พวกเราไม่กินอะไรนอกจากใบไม้ ดอกไม้ หญ้า ผลไม้ และเปลือกไม้”

บาฬีระ “ข้าดีใจที่ข้าไม่ได้เกิดเมื่อครั้งกระนั้น เปลือกไม้ดีแต่สำหรับลับเลียบเท่านั้น”

หัตถิเล่าต่อ “เจ้าแห่งป่าคือฐา ปูซ้าง (ซ้างตัวแรก) ปูฐาเป็นผู้ลากป่าขึ้นมาจากน้ำลึกด้วยวงของมัน ที่ไหนที่มันเองเฝ้ารอยลึกลงในป่า ที่นั่นเกิดเป็นแม่น้ำไหล ตรงไหนที่มันเอาตีนกระที่บลงไปในดิน ที่นั่นก็เกิดเป็นบ่อน้ำสะอาด เมื่อมันพ่นลมออกจากวงของมัน” หัตถิทำท่าแล้วว่ “ทำดั่งนี้ ต้นไม้ก็ล้ม นั้นเป็นวิธีที่ปูฐาสรางป่าขึ้น เรื่องที่ข้าได้ยินเล่าต่อ ๆ มาดั่งนี้แหละ”

บาฬีระกระซิบว่า “การที่เล่า ๆ กันมาคงไม่ได้ลดฝอยลงไป” ไมวกลีได้ยืงดังนั้นก็เอามือป้องปากหัวเราะ

หติ “เมื่อครั้งกระนั้นไม่มีข้าวโพดหรือแดงโมหรือพริกไทยหรืออ้อยเลยทั้งไม่มีกระท่อมเล็ก ๆ อย่างที่เราเห็นอยู่เวลานี้ด้วย พวกสัตว์ป่าไม่เคยรู้จักมนุษย์รวมกันอยู่ในป่าเป็นสัตว์ชาติเดียวกัน แต่ไม่ซ้าก็เกิดห่มเถียงแย่งอาหารกันกิน ถึงแม้ในเวลานั้นมีหญ้าพอกิน มันก็ซี้เกียจ แต่ละตัวพอใจจะกินที่ไหนนอนที่นั่นเหมือนอย่างที่เราเคยทำกันในฤดูฝนดี ปุฐาซ้างตัวแรกกำลังติดธุระสร้างป่าใหม่ ๆ กำลังพาน้ำไปสู่ต้นแม่น้ำ จะเดินไปดูทุกหนทุกแห่งก็ไม่ได้ปุฐาจึงตั้งให้เสือตัวแรกเป็นนายป่า ให้เป็นตุลาการชำระความในป่า ตุลาการจะเป็นผู้ชำระข้อวิวาทของสัตว์ป่า ในครั้งนั้นเสือตัวแรกกินผลไม้และกินหญ้าอย่างเดียวกับสัตว์อื่น ๆ ตัวมันโตเท่าตัวช้างนี้แหละ มีสีสวยงามสีเดียวกันทั้งตัวสีเหมือนดอกเกวาล์ยเหลืองในครั้งที่ป่าสร้างใหม่ ๆ นั้น เสือไม่มีลายพาดกลอนตามหลังเลย ถึงสัตว์อื่น ๆ จะมาพบมันก็ไม่กลัวมัน ถ้อยคำของมันก็คือกฎแห่งป่านั้นเอง ครั้งกระนั้นเจ้าจงจำไว้ว่า สัตว์ป่าทุกชนิดเป็นชาติเดียวกันหมด

“ครันอยู่มาวันหนึ่ง เกิดมีเรื่องวิวาทกันขึ้นในระหว่างกว้างหนุ่ม ๒ ตัวทะเลาะเรื่องแย่งหญ้ากันกิน เหมือนพวกเจ้าต่อสู้กันด้วยหัวและด้วยตีนหน้าอย่างเวลานี้ มีเรื่องเล่าว่า เมื่อกว้างหนุ่ม ๒ ตัวเถียงกันต่อหน้าเสือตัวแรก เสือกำลังนอนอยู่ในห่อมดอกไม้ กว้างหนุ่มตัวหนึ่งเอาเขาคุนเสือ เสือตัวแรกลืมหันตัวว่ามันเป็นนายและเป็นตุลาการแห่งป่า จึงกระโดดเข้าหักคอกว้างหนุ่มตัวนั้น

“จนถึงคินนั้นพวกสัตว์ปายังไม่เคยตายเลย เสือตัวแรกจึงรู้สึกว่าได้ทำลายชีวิตกว้างหนุ่มเสียแล้ว เมื่อได้กลืนเลือดก็เกิดโง่ขึ้นมา จึงวิ่งหนีไปที่บึงทางทิศเหนือ พวกเราสัตว์ป่าเลยไม่มีตุลาการ ก็เกิดต่อสู้กันเป็นหมู่ ๆ ครันปุฐาได้ยืงเสียงเข้าก็กลับมาพวกเราบางตัวก็ว่าอย่างนี้ บางตัวก็ว่าอย่างนั้น แต่ลงท้ายปุฐาเหลียวไปเห็นกว้างหนุ่มนอนตายอยู่กลางห่อมดอกไม้ จึงถามหาตัวผู้ฆ่า

พวกเราไม่มีใครยอมบอกความจริง เพราะกลัวเลือกทำให้เราโง่ไปตาม ๆ กัน ทุกวันนี่กลืนนั้นก็ยังทำให้เราโง่ได้ พวกเราวิ่งไปวิ่งมาอยู่เป็นวง วิ่งไปพลางร้องไปพลางสั่นหัวไปพลาง ปูฐาสั่งต้นไม้พวกที่กิ่งปรกลงมาต่ำ ๆ เช่น พวกเถาวัลย์ที่เถาห้อยลงในป่า ให้ชีตรอยเป็นเครื่องหมายถ้าสัตว์ตัวไหนมาขวางหน้ ปูฐาจะได้รู้ตัวไว้ แล้วถามว่า ‘ต่อไปนี้ผู้ใดจะรับเป็นนายป่าเล่า’ มีลิงใหญ่สี่เทาตัวหนึ่งอยู่บนกิ่งไม้ บอกว่า ‘ตัวข้าจะยอมเป็นนายป่าเอง’ เมื่อได้ยินดังนั้นปูฐาก็หัวเราะเยาะประชดว่า ‘ก็ตามใจ’ แล้วปูฐาก็เดินไปเสียอย่างโกรธที่สุด”

หมีเล่าต่อไปว่า “เจ้าเด็ก ๆ เจ้ารู้จักอายลิงสี่เทาแล้วไม่ใช่หรือ เวลานั้นมันก็เหมือนอย่างเวลานี้แหละ ในตอนแรกมันทำสีหน้าว่ามันฉลาด ครั้นต่อไปอีกสักหน่อยมันก็ตั้งต้นเถาและกระโดดขึ้น ๆ ลง ๆ ครึ่งปูฐากลับมาอีก ก็เห็นลิงเทาตัวนั้นโหนตัวห้อยหัวลงจากกิ่งไม้ เยาะเย้ยสัตว์อื่น ๆ ที่อยู่ข้างล่าง พวกสัตว์ป่าก็กลับเยาะเย้ยขึ้นไปบ้าง เพราะเหตุนั้นแหละ ในป่าจึงไม่มีกฏอะไรนอกจากเสียงพูดโง่ ๆ และถ้อยคำไม่เป็นสาระ

ครั้นแล้วปูฐาก็เรียกพวกสัตว์ป่าประชุมพร้อมกัน บอกว่า ‘นายตัวแรกของพวกเจ้าพา “ความตาย” มาสู่ป่า นายตัวที่ ๒ ก็พา “ความอาย” มาให้ในเวลานี้เห็นว่าจำเป็นจะต้องตั้งกฏขึ้น ซึ่งจะเป็นกฏที่พวกเจ้าทั้งหลายจะละเมิดไม่ได้เลย ต่อไปนี้พวกเจ้าจะรู้จัก “ความกลัว” และเมื่อพวกเจ้าพบ “ความกลัว” แล้ว เจ้าต้องรู้ว่ามันเป็นนายของเจ้า แล้วสิ่งอื่น ๆ ก็ต้องเป็นไปตามกัน’

พวกสัตว์ป่าจึงถามว่า “ความกลัว” นั้นคืออะไรล่ะปู

ปูฐาตอบว่า ‘จงเที่ยวหาไปจนกว่าเจ้าจะพบเข้าเอง’ พวกเราจึงเที่ยวเร่ร่อนไปในป่าเที่ยวหา “ความกลัว” อีกสักประเดี๋ยวหนึ่งควาย...

ไมยสะหัวหน้าพวกควาย ยืนอยู่ที่ริมฝั่งร้องขึ้นว่า ‘เอ้’

“ถูกละ ไมยสะ ควายเป็นผู้พบ มันนำข่าวมาบอกว่า มีถ้ำ ๆ หนึ่ง ในป่ามี “ความกลัว” นั่งอยู่ในนั้น มันไม่มีขนและยืนด้วยตีนหลัง แล้วพวกเราสัตว์ป่าก็ตามฝูงควายไปจนถึงถ้ำนั้น พบ “ความกลัว” ยืนอยู่ปากถ้ำจริง ๆ มันก็เป็น

ดังที่ควายเล่า ตัวมันไม่มีขนและใช้ตีนหลังเดิน เมื่อมันเห็นเรา มันร้องขึ้นอย่างดัง เสียงของมันทำให้เรากลัวเต็มทีดังเรากลัวอยู่ในเวลานี้ เราจึงพากันวิ่งหนี วิ่งเหยียบย่ำตะกายขว่นกันเองเพราะความกลัว ข้าได้ยินแล้วว่าคินนั้นพวกเราสัตว์ป่าไม่ได้นอนร่วมกันดังเคยเป็นธรรมเนียมของเรา ต่างแยกพวกกันไปเป็นเหล่า ๆ หมูอยู่พวกหมู กวางอยู่พวกกวาง สัตว์มีเขาก็กอยู่พวกหนึ่ง สัตว์พวกมีตีนก็แยกไปอีกพวกหนึ่ง พวกที่เหมือนกันก็รวมอยู่ด้วยกันต่างตัวสลับไปตามกันอยู่ในป่า”

“แต่วันแต่เสือตัวแรกเท่านั้นที่ไม่ได้รวมอยู่กับพวกเราเพราะมันหนีไปซ่อนอยู่ตามหนองน้ำทางทิศเหนือ เมื่อมันรู้ข่าวถึงสิ่งที่อยู่ในถ้ำ มันว่า ‘ข้าจะไปที ๆ อยู่ของสิ่งนั้น จะไปหักคอมันเสีย มันออกวิ่งไปตลอดคินมาจนถึงถ้ำ แต่ว่าต้นไม้และเถาวัลย์ที่อยู่ตามทางที่มันวิ่งไปยังจำคำที่ปู่ฐาสั่งไว้ได้ จึงโน้มกิ่งลงขีดเวลา มันผ่านไป ขีดเป็นทางยาว ๆ ขวางตามหลัง ตามตัว ตามหน้าผาก และตามแก้มคางของมัน มันถูกขีดตรงไหนก็เกิดเป็นรอยเป็นลายไปตามหลังสีเหลืองของมันทุกครั้ง ลายเหล่านั้นลูกหลานของมันยังมีอยู่จนทุกวันนี้ เมื่อเสือตัวแรกมาถึงถ้ำ “ความกลัว” ผู้ไม่มีขนยื่นมือออกมาแล้วเรียกมันว่า ‘อ้ายลายพาดกลอนที่มาเวลากลางคืน’ เสือตัวแรกกลัวสัตว์ไม่มีขนตัวนั้น มันแผดเสียงร้องรีบวิ่งกลับไปทีบึงอย่างเดิม”

ไมวกลีหัวเราะค่อย ๆ ในลำคอ ลูกคางแช่อยู่ในน้ำ

หมีเล่าต่อไป เสียงร้องของเสือตัวแรกได้ยินไปถึงปู่ฐา ปู่ฐาจึงถามว่า “เกิดความเศร้าโศกอะไรขึ้นเล่า” เสือตัวแรกอ้าปากแหงนดูฟ้าที่สร้างขึ้นใหม่ ว่า เดียวนี้เก่าไปเสียแล้ว มันบอกว่า “โอ ปู่ฐา ขออำนาจของข้ากลับคินมา ให้ข้าเถิด ข้าต้องอายสัตว์ป่าทั้งหลายเพราะข้าได้วิ่งหนีจากสัตว์ไม่มีขน มันเรียกชื่อข้าอย่างน่าอาย”

ปู่ฐาถามว่า “เพราะเหตุใดเล่า”

เสือตัวแรกตอบว่า “เพราะตัวข้าเปื้อนโคลนในบึงไปทั้งตัว

ปฐาว่า “ลงวายน้าเสียชี แล้วขึ้นมากลึงตัวเซ็ดหญ้าเปียก ๆ ถ้าเปื้อนโคลนจริงก็คงลบไปหมด”

เสือตัวแรกจึงลงวายน้า แล้วกลึงเกลือกตัวไปมา จนมันเห็นป้าหมุนตัวอยู่ตรงหน้ามัน แต่ลายเล็ก ๆ สักลายเดียวบนหลังมันมิได้ลบเลือนไปเลย

ปฐาเห็นดังนั้นก็หัวเราะ เสือตัวแรกจึงว่า “เข้าไปทำอะไรเข้าละเหตุใดลายเหล่านี้จึงมาติดตัวข้า”

ปฐาว่า “เจ้าเป็นผู้ฆ่ากวางหนุ่ม และเจ้าได้ปล่อยให้ “ความตาย” หลุดไปในป่า พร้อมกับ “ความกลัว” ก็ตามมาด้วย เพราะเหตุนั้นพวกสัตว์ป่าจึงเกิดกลัวซึ่งกันและกัน เท่ากับเจ้ากลัวสัตว์ไม่มีขน”

เสือตัวแรกว่า “พวกมัน (สัตว์ป่า) คงจะไม่กลัวข้า เพราะข้ารู้จักมันมาแต่แรก”

ปฐาว่า “เจ้าไปลองดูก็แล้วกัน” เสือตัวแรกจึงวิ่งไปวิ่งมาร้องตะโกนเรียก กวาง หมู เม่น และพวกสัตว์ป่าชนิดต่าง ๆ แต่มันก็กลับวิ่งหนีผู้ที่เคยเป็นตุลาการของมัน เพราะมันกลัว”

เสือตัวแรกกลับมาหาปฐาอีก คราวนี้ความหยิ่งเย่อในตัวของมันเหือดหายสิ้น มันก้มหัวลงโขกดิน เอาสีดินตะกายดินให้แยกออก พ้อว่า “จงรู้ไว้ว่า ครั้งหนึ่งข้าเคยเป็นนายป่า อย่าลืมข้าเสียชี โอ ปฐา ขอให้ลูกหลานเหลนจำไว้ว่าครั้งหนึ่ง ข้าเคยไม่มี “ความอาย” หรือ “ความกลัว” เลย”

ปฐาจึงว่า “เจ้ากับข้าก็เคยเห็นป้าสร้างมาพร้อมกัน ข้าจะช่วยเจ้าได้บ้าง แต่ช่วยเพียงเท่านี้ คือว่า ในปีหนึ่งจะมีเพียงคืนเดียว ที่เป็นเหมือนเมื่อครั้งกวางหนุ่มยังไม่ได้ถูกฆ่า เป็นคืนสำหรับเจ้ากับลูกหลานเหลนของเจ้า ในคืนเดียวนั้นถ้าเจ้าพบสัตว์ไม่มีขนชื่อว่ามนุษย์ เจ้าจะไม่กลัวมัน แต่มันจะต้องกลัวเจ้าเหมือนเช่นเจ้าเคยเป็นตุลาการของป่า และเป็นนายของทุก ๆ สิ่งในป่า เจ้าจงแสดงความเมตตาแก่ “ความกลัว” ในคืนนั้น เพราะเจ้ารู้แล้วว่า “ความกลัว” นั้นคืออะไร”

เสือตัวแรกตอบว่า “ข้าพ้อใจละ” แต่เมื่อมันลงไปกินน้ำคราวหน้ามัน เห็นลายสีดำที่พาดตามตะโพกและตามสีข้างของมันในเงา น้ำมันก็กลับระลึกถึงชื่อที่สัตว์ไม่มีขนเรียกมัน มันก็กลับโกรธ ปีหนึ่งมันหลบไปอาศัยตามบึง คอยวันที่ปู่ฐาให้มันตามที่ได้สัญญาไว้

อยู่มาคืนหนึ่ง เมื่อพระจันทร์หมาใน (ดาวพระศุกร์) ส่องแสงเห็นชัดในป่า มันนึกรู้ว่าคืนของมันมาถึงแล้ว มันจึงไปที่ถ้ำเพื่อจะพบกับสัตว์ไม่มีขนก็ได้เกิดเหตุอย่างที่ปู่ฐาสัญญาไว้ เพราะสัตว์ไม่มีขนตัวนั้นล้มนอนอยู่กับดินต่อหน้ามัน เสือตัวแรกจึงเข้าตะครุบแล้วหักคอเสีย โดยคิดว่าในป่าคงจะมีสัตว์ไม่มีขนแต่ตัวเดียวเท่านั้น ฆ่าตายแล้วก็เท่ากับฆ่า “ความกลัว” ตายไปด้วย

ขณะที่มันเอามูกคมทั่วตัวสิ่งที่มันฆ่า ก็ได้ยินผีตื่นปู่ฐาเดินมาจากป่าทางฝ่ายเหนือ ไม่ช้าเสียงร้องของข้างตัวแรก (ปู่ฐา) คือเสียงที่เราได้ยินเวลานี้.....

ขณะนั้นมีเสียงฟ้าลั่นเป็นคลื่นมาตามเขาแห่งผากซึ่งมีรอยเหมือนแผลเป็น แต่มิได้พาฝนมาด้วย พามาแต่แสงแลบซึ่งเห็นเหมือนเปลวไฟลุกอยู่หลังทิวเขา” หลีกกล่าวต่อไปว่า

“นั่นแหละเป็นเสียงที่เสือตัวแรกได้ยิน เสียงนั้นถามว่า “นี่หรือคือเมตตาของเจ้า”

เสือตัวแรกเลียปากตอบไปว่า “จะเป็นไรไป ข้าได้ฆ่า “ความกลัว” ตายไปแล้ว”

ปู่ฐาว่า “โอ เจ้าผู้ตาบอดและโง่! เจ้าได้แก้มือจากหลุมจากดินแห่ง “ความตาย” เสียแล้ว มันจะสะกดรอยตามเจ้าไปจนกว่าเจ้าจะหมดชีวิต คือเจ้าได้สอนให้มนุษย์รู้จักฆ่าเสียแล้ว”

เสือตัวแรกยืนนิ่งอยู่กับสิ่งที่มันได้ฆ่าแล้ว มันว่า “มันก็เหมือนกวางหนุ่มนั่นเอง “ละความกลัว” ไม่มีแล้ว ต่อไปนี้ข้าจะเป็นตุลาการปาอีกครั้งหนึ่ง”

ปู่ฐาตอบว่า “สัตว์ป่าจะไม่ยอมมาหาเจ้าอีกเป็นอันขาด มันไม่ยอมเดินผ่านรอยของเจ้า จะไม่ยอมนอนใกล้เจ้า ไม่ยอมตามหลังเจ้า หรือกินหญ้าข้างที่

อยู่ของเจ้า “ความกลัว” เท่านั้นที่จะคอยติดตามเจ้า มันจะบังคับด้วยกำปั้นอันหนึ่งซึ่งเจ้ามองไม่เห็น ให้เจ้าคอยจนถึงคราวสนุกของมัน มันจะทำให้ดินแยกออกไปใต้ตีนเจ้า มันจะเอาเถาวัลย์คอยพันคอเจ้า มันจะทำให้ต้นไม้ใหญ่อกติต ๆ กัน ล้อมเจ้าไว้ สูงจนเจ้ากระโดดข้ามไม่พ้น ในที่สุดมันจะเอาหนิงของเจ้าไปหมักให้ลูก ๆ ของมันเมื่อลูกของมันหนาว เพราะเจ้าไม่ได้แสดงความเมตตาแก่มัน มันจึงไม่ยอมแสดงความเมตตาแก่เจ้า”

เสือตัวแรกทำท่ากลัหาญนัก เพราะคินของมันยังไม่พ้นไป มันจึงว่า “คำสัญญาของปุฐาก็ต้องเป็นคำสัญญาของปุฐาซี มันจะเป็นคินของข้าไปไม่ได้เป็นอันขาด”

ปุฐาจึงว่า “คินเดียวของเจ้าจะเป็นของเจ้าแน่ละ ตามที่ข้าบอกไว้แล้ว แต่ยังมีหนี้ที่เจ้าจะต้องใช้อีก เจ้าสอนให้พวกมนุษย์รู้จักฆ่า มันก็ไม่ใช่นักเรียนที่เรียนวิชาเลย”

เสือตัวแรกตอบว่า “มันอยู่ที่นี้ นอนอยู่ใต้ตีนข้าแล้ว หลังของมันหักขอให้สัตว์ป่ารู้ทั่วกันว่าข้าได้ฆ่า “ความกลัว” ตายไปแล้ว”

ปุฐาหัวเราะว่า “เจ้าได้ฆ่าตัวเดียวในจำนวนมากมาย แต่ตัวของเจ้าจะเป็นผู้ปาวประกาศแก่ป่าเอง เพราะคินของเจ้าจะหมดยุติแล้ว”

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง สัตว์ไม่มีขนอีกตัวหนึ่งก็ออกมาจากถ้ำ มาเห็นผู้ถูกฆ่านอนตายอยู่ตามทาง เสือตัวแรกยืนคร่อมอยู่ มันจึงหยิบไม้ปลายแหลมออกมา

สาหิ (เม่น) เอ่ยว่า “มันขว้างสิ่งที่ทำให้เป็นแผลได้จนอยู่เดี๋ยวนี้” พุดแล้วมันรีบลงไปที่ฝั่งน้ำ สาหินั้นปรารถนาว่าพวกมนุษย์ชาวป่าชอบกินเนื้อมัน สาหิจึงรู้จักความร้ายกาจของขวานช็อกอนดี ว่าเวลาขว้างไปตามที่เตียนโล่งราวกับแมลงปอบิน

หตีเล่าต่อ “ไม้นั้นเป็นไม้ปลายแหลม อย่างเดียวกับที่มันปักไว้ตามกันหลุมดักจับสัตว์ ครั้นมันพุ่งไม้นั้นไป ไม้ก็ไปเสียบลึกลงบนตัวเสือตัวแรกจึงเกิดเหตุตั้งปุฐาทายไว้ทุกอย่าง เสือตัวแรกก็วิ่งควมครางไปตามป่า จนมันหักไม้

แหลมออกได้ พวกสัตว์ป่าจึงรู้ว่าสัตว์ไม่มีขนสามารถพุ่งอาวุธได้จากทางไกล มันจึงยิ่งกลัวหนักขึ้นกว่าแต่ก่อน เป็นเหตุเพราะเสือตัวแรกสอนสัตว์ไม่มีขนนั่นเอง เจ้าควรรู้ว่า ตั้งแต่นั้นมา มีอันตรายอย่างใดบ้างที่เกิดขึ้นแก่สัตว์ป่าพวกเรา บ่วง บาตรก็เคย หลุมโจรเคย กับพรางเคย ลูกศรเคย ตัวแมลงมีกลิ่นเหม็นที่บินออกมาจากคว้นขาว (เหตีหมายความว่าป็น) รวมทั้งดอกไม้แดงซึ่งไล่พวกเราออกไปที่ ๆ ว่าง เหล่านี้อย่างไรก็ดี มีคืนเดียวเท่านั้นในปีหนึ่ง ที่สัตว์ไม่มีขนจะต้องกลัวเสือ ดังคำสัญญาของปฐา แต่เสือก็ไม่ทำให้ต้องกลัวน้อยลง มันพบเข้าที่ไหนมันก็ฆ่าเสีย มันจำได้ว่าเสือตัวแรกเป็นผู้ต้องได้อายเพราะสัตว์ไม่มีขน แต่นอกจากนั้น “ความกลัว” ยังเดินขึ้นเดินลงอยู่ในป่าทั้งกลางวันกลางคืน”

กวางร้องว่า “อาฮี ออ” เมื่อนึกว่ามันเป็นผู้ได้รับส่วนบาป ดังเหตุการณ์ที่เพิ่งเล่ามานี้

เหตี “เพราะเหตุนี้ ต่อเมื่อมีความกลัวอย่างใหญ่เช่นที่เรากลัวอยู่เวลานี้ เราสัตว์ป่าจึงจะละความกลัวเสียเล็กน้อยเพื่อจะได้มารวมกันในที่เดียว ดังเรา มาประชุมกันเวลานี้”

ไมวกลีถามว่า “ชั่วคืนเดียวเท่านั้นหรือ ที่มนุษย์จะต้องกลัวเสือ”

เหตี “ชั่วคืนเดียวเท่านั้น”

ไมวกลี “แต่ข้า.....แต่เรา.....แต่สัตว์ป่าทั้งหลายย่อมรู้ว่าเขี่ยข่านฆ่า มนุษย์เดือนละสองครั้งสามครั้ง”

เหตี “จริง แต่มันต้องกระโดดเข้าข้างหลัง เวลาจะตะครุบมันก็หันหน้าไปเสียทางหนึ่ง เพราะมันกลัวเต็มที ถ้ามนุษย์จ้องดูมัน มันก็คงวิ่งหนีแต่ถ้าเป็นคืนของมันแล้ว มันจะตรงเข้าไปในหมู่บ้านอย่างเปิดเผย เดินไปตามบ้านแล้ว ชะโงกหัวของมันเข้าไปในประตูบ้าน มนุษย์ตกใจกลัวก็จะนอนฟังพาบกัมหน้า เวลานั้นแหละมันจะตรงเข้ามา ฆ่าครั้งเดียวในคืนนั้น”

ไมวกลีลึงตัวอยู่ในน้ำ นึกในใจว่า “เออ ข้าเห็นแล้วว่าเหตุไรเขี่ยข่าน จึงบอกให้ข้าจ้องดูมัน ไม่มีประโยชน์อะไรกับมันเลย เพราะมันจะกลับร้องตอบ

ก็ไม่ได้ และ.....และข้าก็ไม่ได้ล้มลงที่ตีนมัน แต่ข้าก็ไม่ใช่มนุษย์ ข้าเป็นสัตว์
อิสระต่างหาก”

บาฟีระส่งเสียงออกมาจากคอที่มีขนนุ่ม “อัมม! เสือโคร่งรู้ว่าคืนไหน
เป็นคืนของมันหรือไม่”

หตี “มันไม่รู้จนกว่าจันทร์หมาใน (ดาวพระศุกร์) จะส่องสว่างเด่นอยู่
บนฟ้าปราศจากเมฆบัง บางทีก็ในฤดูร้อน บางทีก็ในฤดูฝน ถ้าเสือตัวแรกไม่
ทำเหตุไว้ เรื่องนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น พวกเราก็จะไม่รู้จักความกลัวกันเลย”

กวางร้องขึ้นอย่างเสียใจ แต่บาฟีระแม้ริมฝีปากอย่างโหดร้าย ตามว่า
“มนุษย์รู้เรื่องนี้หรือไม่”

หตี “ไม่มีใครรู้เรื่องนอกจากพวกเสือ และพวกเรา คือช่างผู้เป็นลูก
หลาน เหลนของปู่ย่า เวลานี้เจ้าทั้งหลายซึ่งอยู่ในที่นี้ ได้ยินเรื่องราวทั่วกันแล้ว
และข้าเป็นผู้เล่าให้ฟัง”

หตีจุ่มวงลงไปในน้ำ เป็นเครื่องหมายว่ามันไม่อยากพูดต่อไปอีก

โมวกลีหันไปพูดกับภาลู “แต่.....แต่.....แต่ ทำไมเสือตัวแรกไม่กลับไป
กินหญ้าใบไม้และต้นไม้เสียอย่างเดิมเล่า มันเพียงแต่หักคอกวางหนุ่มเท่านั้น
แต่ยังไม่ได้กินกวาง อะไรเล่าที่ทำให้มันกินเนื้อสด”

ภาลู “ต้นไม้และเถาวัลย์ขึ้นตามตัวมัน เจ้าน้องน้อย ทำให้มันเป็น
ลายไปทั้งตัวดังเราเห็นอยู่ด้วยกัน มันจึงโกรธนัก มันไม่ยอมกินผลไม้เลยตั้ง
แต่วันนั้นมา มันก็เลยผูกพยาบาทกวางและสัตว์อื่น ๆ ที่เป็นสัตว์พวกกินหญ้า”

โมวกลี “เจ้าก็เคยรู้เรื่องมาก่อนแล้วเหมือนกัน เฮ ทำไมไม่เล่าให้ข้า
ฟังบ้างล่ะ”

ภาลู “เพราะในป่าเต็มไปด้วยเรื่องอย่างนี้ ถ้าข้าตั้งต้นเล่าขึ้นครั้งหนึ่งก็
จะต้องเล่ากันไปไม่มีที่สิ้นสุดเท่านั้นเอง เฮ้ย! ปล่อยหูข้าเสียนะ เจ้าน้องน้อย”

เรื่องที่ ๔

เสือ ! เสือ !

บัดนี้จะย้อนเล่าเรื่องแรกอีกครั้งหนึ่ง ในตอนที่ไมวกลีได้ผจญกับโขนงที่ลานชุมนุม ไมวกลีออกจากถ้ำหมาป่า เดินไปถึงทุ่งนาซึ่งเป็นที่อยู่ของพวกชาวนา แต่มันไม่ได้หยุดอยู่ที่นั่น เพราะตำบลนั้นอยู่ใกล้ป่านัก มันรู้ตัวว่ามันได้ก่อเรื่องให้เกิดมีศัตรูร้ายแรงอย่างน้อยผู้หนึ่งในพวกที่ไปประชุมกันคืนนั้นมันจึงรีบวิ่งเหยาะตามทางขรุขระลงเขาเรื่อยไป เป็นทางไกลตั้ง ๒๐ ไมล์ ก็มาถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งมันไม่เคยไปเลย พื้นที่ต่อจากเขานั้นเป็นลานกว้างใหญ่ แต่มีเขามออยู่เป็นหย่อม ๆ มีช่องหว่างเขาเป็นแห่ง ๆ ขอบที่สุดลานกว้างใหญ่นั้นด้านหนึ่งมีหมู่บ้านเล็ก ๆ หมู่หนึ่ง อีกด้านหนึ่งเป็นป่าที่ระหว่างป่าที่กับหมู่บ้านก็คือลานราบมีหญ้าขึ้นเต็ม ที่นี้เป็นที่สัตว์เลี้ยงมากินหญ้า ผู่วัวผู่วควายกำลังกินหญ้าอยู่ทั่วไป เมื่อพวกเลี้ยงสัตว์เห็นไมวกลี มันร้องตะโกนแล้วพากันวิ่งหนีหมาสี่เหลืองไม่มีเจ้าของซึ่งมีเกลื่อนไปตามหมู่บ้านในอันเดียก็เห่า แต่ไมวกลีทำเฉย เดินต่อไปเพราะหิว เมื่อมาถึงประตูหมู่บ้านก็เห็นกอหนามใหญ่ ๆ ซึ่งสูงไว้หน้าประตูเวลาโพล้เพล้ แต่เวลานี้ถึงเข้าแอบไว้ข้าง ๆ

ไมวกลีเห็นดังนั้นก็ป่นว่า “อัมพ์” เพราะมันเที่ยวหากินในป่าเวลากลางคืนได้เคยพบกอหนามคือรั้วกันสัตว์ร้ายชนิดนี้มาหลายหนแล้ว มันจึงคิดในใจว่า “ที่นี้มนุษย์ก็กลัวสัตว์ป่าเหมือนกัน”

ไมวกลีนึกดังนั้นแล้วก็นั่งลงข้างประตู ครันมีคนเดินออกมามันก็ลุกขึ้นยืนอ้าปากชี้มือลงไปปาก แสดงว่าต้องการกินอาหาร ชายคนนั้นกลับจ้องดูแล้วก็กลับวิ่งไปตามถนนในหมู่บ้าน ตะโกนเรียกพราหมณ์ผู้เป็นคอนรูปร่างสูงและอ้วน แต่งกายด้วยผ้าขาว มีเครื่องหมายสีแดงกับเหลืองแต้มเจิมอยู่บนหน้าผาก พราหมณ์มาที่ประตู มีพวกชาวบ้านอย่างน้อยตั้ง ๑๐๐ คน ตามมาด้วย ต่างมายืนจ้องดู แล้วชี้มือไปที่ไมวกลี

โมวกลีคิดในใจว่า “มนุษย์เหล่านี้ช่างไม่มีกิริยาเลย ในพวกสัตว์ป่าก็มีแต่أيาลิงเทาเท่านั้นจะประพฤติเหมือนมนุษย์” แล้วมันก็เลยผมปิดไปข้างหลัง ทำหน้าชูคนที่มามองดูบ้าง

พราหมณ์ว่า “จะต้องกลัวทำไม ดูรอยตามแขนของมันซี ล้วนเป็นรอยเขียวหมาป่าไปทั้งนั้น อัยเด็กนี้เป็นเพียงลูกหมาป่าวิ่งหนีมาจากป่าเท่านั้น”

เมื่อเวลาเล่นกัน พวกหมาป่าชอบเอापากจับโมวกลี บางทีก็จับแรงกว่าที่ตั้งใจ จึงเกิดเป็นรอยแผลเป็นขาว ๆ ไปทั่วแขนทั่วขา แต่โมวกลีคงจะเป็นคนสุดท้ายที่เรียกการจับนี้ว่ากัด เพราะโมวกลีรู้ว่า ถ้าสัตว์ป่ากัดอย่างจริงจังแล้วจะร้ายกาจเพียงไร

ผู้หญิง ๒ คน หรือ ๓ คนพูดกันว่า “อาเร ! อาเร ! ไช้ ลูกหมาป่ากัดน่าสงสารจริง เจ้าเด็กเอ๊ย มันเป็นเด็กหน้าตาดีด้วย ตาของมันเหมือนเปลวไฟเออแนะะ เมชชัว เด็กคนนี้ช่างไม่ผิดกับลูกของแกที่เสียลักไปเลย”

ผู้หญิงที่สวมกำไลทองแดงที่ข้อมือและที่ตีนพูดว่า “ขอให้ข้าดูให้ชัดเจนหน่อย” แล้วก็เอามือป้องหน้าจ้องดูโมวกลี “คงไม่ใช่หรอก มันผอมกว่าลูกของข้าแต่หน้าตาเหมือนลูกข้าไม่มีผิด”

พราหมณ์เป็นคนฉลาด รู้ดีว่าเมชชัวเป็นเมียคนมั่งมีที่สุดในหมู่บ้านนี้ พราหมณ์จึงแหงนหน้าขึ้นฟ้าอยู่ครู่หนึ่ง แล้วพูดทำเสียงเคร่งขรึม “สิ่งของที่ปาพาไปปากก็คงพามาส่ง เจ้าจงพาเด็กนี้กลับไปบ้านของเจ้าเถิด น้องหญิง แล้วอย่าลืมทำบุญแก่พราหมณ์ ผู้เห็นไกลไปในชีวิตด้วย”

โมวกลีนึกอยู่ในใจ “การพูดกันดังนี้ ช่างเหมือนกับการจ้องของโหลงหมาป่าไม่มีผิด ถ้าข้าเป็นมนุษย์ ข้าก็ต้องเป็นมนุษย์นะซี”

ครั้นหญิงคนนั้นยอมรับโมวกลีพากลับไปอยู่บ้านแล้ว พวกที่มากลุ่มรวมดูก็ต่างคนต่างแยกกันไป

ในกระท่อมของเมชชัว มีเตียงลงรักตั้งอยู่เตียงหนึ่ง มีหีบดินขัดเป็นมัน มีลวดลายทั่วหีบใบหนึ่งเป็นหีบสำหรับเก็บธัญญาหาร มีหม้อทองแดงสำหรับ

หุงต้ม ๖ ใบ มีเทวรูปอันหนึ่งตั้งอยู่ที่ช่องฝา ที่ฝาห้องแขวนกระจกเงาบานหนึ่ง ชนิดเดียวกับที่มีขายตามงานออกบ้านในหมู่บ้าน ผู้หญิงคนนั้นให้ไมวกสิกินนมวัว กับขนมปังจนอิ่มแล้ว ก็เอามือวางบนหัวจ้องดูลูกตาของมันแกคิดว่าไมวกสิคงเป็นลูกชายของแกเป็นแน่ คงจะเป็นผู้ที่กลับมาจากที่เสียดาไปโนปา แกจึงว่า “นาทุ โอนาทุเอ๋ย” ไมวกสิไม่ได้แสดงว่ารู้ชื่อนั้นเลย “เจ้าจำวันที่ข้าให้เกือกใหม่ แก่เจ้าไม่ได้หรือ” แล้วแกก็คลำตีนไมวกสิ ก็รู้สึกว้าวุ่นเหมือนเขาสัตว์ แกจึงบ่นอย่างเศร้า ๆ ว่า “คงจำไม่ได้ ตีนของเจ้าไม่เคยใส่เกือกเลย แต่ดวงหน้าของเจ้าเหมือนนาทุลูกข้ามากทีเดียว ต่อไปเจ้าจะเป็นลูกชายของข้า”

ไมวกสิรู้สึกอึดอัดมาก เพราะไม่เคยอยู่ใต้ชายคามาก่อน ครั้นมองดูบนหลังคาที่มีจากมุงก็เห็นว่าถ้าต้องการจะหนีไปเมื่อไร คงหนีมันออกได้ทุกเมื่อ ทั้งหน้าตาก็ไม่มีที่ปิด ในที่สุดมันนึกว่า “การเป็นมนุษย์จะมีประโยชน์อันใด ถ้าเราไม่เข้าใจคำพูดของมัน เตี้ยวันนี้ตัวข้าก็โง่และจั่งเหมือนพวกมนุษย์ที่เข้าไปอยู่กับพวกเราในปา ข้าต้องเรียนให้เข้าใจคำพูดของมนุษย์ให้ได้”

เมื่อครั้งไมวกสิยังอยู่กับหมาป่า ต้องเรียนรู้เสียงกวางร้องทำกันที่ในปา บางทีก็เสียงหมาป่าร้อง ซึ่งต้องเรียนให้รู้อย่างจริงจัง ไม่ใช่เรียนเล่นสนุก ๆ อย่างเดียว เพราะฉะนั้นเมื่อเมฆชั่วออกสำเนียงคำพูด ไมวกสิก็เอาอย่างได้เกือบจะชัด ก่อนพลบค่ำ ไมวกสิก็เรียนรู้สิ่งของหลายอย่างที่มีอยู่ในกระท่อมนั้น

ครั้นถึงเวลานอน ก็เกิดลำบากใจขึ้นอีก เพราะไมวกสิไม่ยอมนอนใต้สิ่งที่แลดูเหมือนกับดักเสือคำอย่างกระท่อมนี้เลย เมื่อประตูกระท่อมปิดไมวกสิก็ออกไปทางหน้าต่าง ผัวของเมฆชั่วจึงว่า “ปล่อยตามใจมันเถิดอย่าลืมนะจันต์นี้ มันยังไม่เคยนอนเตียง ถ้าเทวดาส่งมันมาแทนลูกเรา มันก็คงไม่หนีไป”

ดังนั้น ไมวกสิจึงออกไปนอนเหยียดยาวอยู่ที่หญาภิรมนา ก่อนจะหลับตานอนก็มีจมูกนุ่มสีเทาเข้ามาคุนลูกคางของมัน

พีเทอ (ลูกหัวปีของแม่หมาป่า) บอกว่า “ป๊อ! นี่เป็นรางวัลที่เร็วในการตามเจ้ามาตั้ง ๒๐ ไมล์ เจ้ามีกลิ่นควันไฟกับกลิ่นวัวกลิ่นควายเหมือนอย่างกลิ่นมนุษย์ไปหมดแล้ว ตื่นขึ้นเถิด เจ้าน้องน้อยข้ามีข่าวมาบอก”

โมวกลีก็อดมันแล้วถามว่า “พวกในป่าสบายอยู่หรือ”

พีเทอ “สบายกันอยู่ทั้งนั้น เว้นแต่หมาป่าที่ถูกดอกไม้แดงไหม้ตัวพึ่งจะย้ายเข้านอกไปหากินในถิ่นอื่นไกลออกไป จนกว่าขนของมันจะงอกขึ้นใหม่ เพราะมันถูกไฟลวก มันสาบานว่า ถ้ามันกลับมา มันจะทิ้งกระดูกของเจ้าลงในแม่น้ำไวคองกาให้ได้”

โมวกลี “เรื่องที่เจ้าว่านั้นมีอยู่ ๒ คำ ข้าก็ได้ปฏิญาณไว้เหมือนกันแต่ข้าวนั้นยอมเป็นชาวดีเสมอ คินนี่ข้าเหนื่อยนัก เหนื่อยเพราะสิ่งที่รู้ที่เห็นขึ้นใหม่ ๆ พีเทอ ต่อไปเจ้าจงนำข่าวมาบอกข้าบ่อย ๆ นะ”

พีเทอ “เจ้าคงจะไม่ลืมว่าเจ้าเป็นหมาป่า มนุษย์คงไม่ทำให้เจ้าลืมเป็นแน่”

โมวกลี “ไม่ลืมดอก ข้าจะจำไว้เสมอว่าข้ารักเจ้า รักทุกตัวในผ้าของเรา แต่ข้าก็จะจำไว้เป็นนิจ ว่าข้าได้ถูกไล่ออกจากโขลงแล้ว”

พีเทอ “และถ้าเจ้าถูกไล่ออกจากอีกโขลงหนึ่ง เจ้าจะว่าอะไร มนุษย์ก็เป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เจ้าน้องน้อย คำพูดของมันก็เหมือนเสียงกบในบ่อ ถ้าข้ามาที่นี่อีก ข้าจะคอยเจ้าอยู่ที่ป่าไผ่ใกล้ลานสัตว์กินหญ้านะ เคียวนี้ข้ากลับละ”

ตั้งแต่คินนั้นต่อไปอีกตั้ง ๓ เดือน โมวกลีไม่ค่อยได้ออกไปจากประตูบ้านเลย เพราะติดธุระเรียนการเป็นไปและประเพณีของมนุษย์ สิ่งแรกที่ทำก็คือโมวกลีต้องนั่งฝึกรอบตัว ซึ่งมันเบื่อตรอนเป็นที่สุด แล้วก็ต้องเรียนเรื่องเงิน ซึ่งมันไม่เข้าใจเลยสักนิดเดียว เรื่องโถนา ซึ่งมันไม่เห็นประโยชน์เลย แล้วพวกเด็ก ๆ ชาวบ้านก็ทำให้โมวกลีโกรธมาก เพราะหัดที่กฎแห่งป่าได้สอนให้มันระงับโทโส เพราะในป่านั้น ชีวิตและอาหารจะมีมาได้ก็ด้วยการยั้งสติไว้ให้อยู่เท่านั้น เมื่อโมวกลีถูกเด็ก ๆ ล้อ เพราะไม่ยอมเล่นด้วยไม่ยอมชักว้าวด้วย หรือเมื่อโมวกลีพูดไม่ชัด พวกมันฟังไม่เข้าใจจะนี่ ถ้าโมวกลีไม่รู้ว่าการฆ่าสัตว์เล็ก ๆ

ไม่เป็นสิ่งซึ่งผู้เป็นนักเลงพึงทำแล้ว เด็กเหล่านั้นก็คงถูกจับตัวขึ้นหักเป็น ๒ ท่อน เสียแล้ว

โมวกลีไม่รู้ตัวว่ามีกำลังมากเพียงไร เมื่ออยู่ในปามันรู้ตัวว่าอ่อนแอหนัก ถ้าเทียบกับสัตว์ป่า แต่ครั้นมาอยู่ในพวกมนุษย์ โมวกลีได้ชื่อว่ามีกำลังมากเท่าตัวผู้

โมวกลีนี้ก็ไม่ออกเลย่ว่า ความต่างชั้นต่างตระกูลของมนุษย์นั้นเป็นอย่างไร เมื่อลาของช่างหม้อตกลงในหลุมดินเหนียว โมวกลีก็จับหางดึงขึ้นมาแล้วเลย ช่วยจัดบรรทุกหม้อเสียใหม่ เพื่อเดินทางไปขายที่ตลาดข่านหิวระเหตุ่นั้นทำให้เป็นที่รังเกียจกันนักหนา เพราะช่างหม้อเป็นคนตระกูลต่ำ ส่วนลานั้นก็ยิ่งร้ายไปกว่าอีก เมื่อพราหมณ์เอ็ดโมวกลีไม่ให้ไปคบคนตระกูลต่ำโมวกลีกลับขู่พราหมณ์ว่าจะจับตัวแกขึ้นขี่หลังลาตัวนั้น พราหมณ์จึงบอกผิวเมฆชัวว่า ควรให้โมวกลีออกไปทำงานเสียโดยเร็ว ผู้ใหญ่บ้านบอกแก่โมวกลีว่ามันต้องพาควายออกไปกินหญ้ากลางทุ่งในวันรุ่งขึ้น แล้วเฝ้าดูไม่ให้หัวควายพลัดไปจากทุ่ง

ในคืนนั้นไม่มีใครปลื้มใจยิ่งกว่าโมวกลี คำที่ได้รับหน้าที่ใหม่ คือเป็นคนใช้ของหมู่บ้าน โมวกลีจึงไปที่ฐานปูนใต้ต้นมะเดื่อ ซึ่งเป็นที่ชาวบ้านมาพบกันทุกเวลาเย็น เหมือนหนึ่งสถานที่นั้นเป็นสโมสรของพวกชาวบ้าน ผู้ใหญ่บ้านคนเฝ้ายาม ช่างตัดผม (ผู้รู้เรื่องซุบซิบในหมู่บ้าน) ตาบัลเดโอ (พลเทวะ) แก่ผู้เป็นพราหมณ์ของหมู่บ้านมีปิ่นอยู่กระบอกหนึ่ง ก็ไปพบกันและสูบก้องกันที่นั่น พวกลิงก็ยั้วเยี้ยเจี๊ยงจากกันอยู่บนกิ่งมะเดื่อ มีรูอยู่รูหนึ่งที่ยกพื้น เป็นที่อาศัยของงูเห่า ถึงเวลากลางคืนงูนั้นก็ไต่กินนมวัวคินละจานเพราะมันเป็นที่นับถือของพวกชาวบ้าน พวกคนแก่ ๆ ก็เข้านั่งล้อมรอบต้นมะเดื่อพูดคุยกัน บางคนสูบหม้อสุก้าไปจนดึก บางคนก็เล่าเรื่องประหลาดต่าง ๆ ของเทวดา เรื่องคนและเรื่องผี บัลเดโอนั้นเล่าเรื่องสัตว์ในป่าซึ่งน่าตื่นเต้นกว่าเรื่องอื่น ๆ จนพวกเด็ก ๆ ที่นั่งอยู่นอกวงได้ยินแล้วต่างทำตาลุกตาชันไปตามกัน เรื่องโดยมากเป็นเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ป่า เพราะหมู่บ้านแห่งนั้นอยู่ติดกับป่า บางทีกวางและหมูป่า

ก็เข้ามาทำลายธัญญาหารให้เสียหาย บางทีเวลาโพล์เพล็ลือก็แอบมาคาบคนเข้าป่าไปใกล้ ๆ ประตูปหมู่บ้านนั่นเอง

เวลานี้ไมวกลีฟังเรื่องที่เล่ากันเข้าใจบ้างแล้ว จึงต้องเอามือปิดปากไม่ให้ใครเห็นว่าหัวเราะ ขณะที่ตาบัลเดโอผู้มีปิ่นนั่งขัดสมาธิเล่าเรื่องที่พิสดารขึ้นไปอีกเป็นเรื่อย ๆ ไมวกลีฟังแล้วก็หัวเราะเสียจนหัวไหลโยก

บัลเดโออธิบายว่า เสือตัวที่มาคาบลูกตาเมฆชวไปเป็นเสือผีสิง ร่างของเสือนั้นปีศาจชั่วร้ายของผู้ให้กู้เงินที่ตายไปแล้วสัก ๒ - ๓ ปีมาเข้าสิง แกเล่าว่า “กันรู้แน่ว่าเป็นจริงอย่างนั้นเพราะปรันดัส (ผู้ให้กู้เงิน) นั้นขาหักเมื่อเกิดขุลมุนคราวสมุดบัญชีใหม่ไฟ และเสือตัวที่กันพูดถึงก็ขาหัก รู้ได้ที่รอยตีนของมันลึก ๆ ตื้น ๆ ไม่เสมอกัน”

พวกตาแก่หนดหงอกพากันรับรองว่า “จริง จริงแล้ว” ต่างพยักพเอิดกันไปรอบวง

ไมวกลีจึงเอ่ยขึ้นว่า “เรื่องที่เล่านี้เป็นเหมือนโยแมงมุม แกพูดเพื่อผินบ้า ๆ ไซ้ไหม เสือตัวนั้นขาหัก เพราะมันขาหักมาตั้งแต่เกิดต่างหาก ดังที่ใคร ๆ ก็รู้อยู่แล้ว การที่พูดว่าวิญญาณคนให้กู้เงินมาเข้าสิงสัตว์ป่าที่ไม่มีความกล้าแม้เสมอหมาในนั้น เป็นคำพูดอย่างเด็ก ๆ”

เมื่อได้ยินไมวกลีว่าดังนั้น บัลเดโอก็นั่งตะลึงไปครู่หนึ่ง ผู้ใหญ่บ้านก็จ้องดูจนตาเบ่ง

บัลเดโอ “เอ้อเฮอ อ้าเด็กปानीเองหรือขัดคอข้า ถ้าเจ้าเก่งจริง ก็จงเอาหนังเสือตัวนั้นไปที่ข่านหิวาระ เพราะรัฐบาลจะให้บำเหน็จแก่คนที่ฆ่าเสือตัวนั้นแล้วมีอีกอย่างหนึ่งที่ข้าจะบอกให้รู้ เอ็งอย่าพูดสอดขึ้นมาเวลาผู้ใหญ่พูดกัน”

ไมวกลีลุกขึ้นจะเดินไปเสียให้พ้น แต่เหลียวหลังมาพูดว่า “ข่านอนนึ่งฟังแกมาตลอดเวลาเย็น บัลเดโอพูดถูกในเรื่องปากครั้งหนึ่งหรือสองเท่านั้นนอกนั้นพูดไม่จริงทั้งสิ้น ปากก็อยู่ใกล้เพียงประตูป้านนี้เอง ดังนั้นจะให้ข้าเชื่อเรื่องผีเรื่องเทวดาเรื่องพละยาป่าที่บอกว่าเคยเห็นมาอย่างไรได้”

ผู้ใหญ่บ้าน “ถึงเวลาแล้วที่จะให้อ้ายเด็กคนนี้ไปเลี้ยงสัตว์” แล้วบัลเดโอ ก็พ้นความโกรธแสดงอาการเกรี้ยวกราดที่โมวกลีทะเลี่ยงเช่นนั้น

ธรรมเนียมของชาวบ้านทั่วไปในอินเดีย เด็ก ๆ ต้องรับหน้าที่พาวัวควาย ไปกินหญ้าตั้งแต่เช้ามืด ต่อกกลางคืนจึงพากลับ ถ้าเด็กที่พาสัตว์ไปเลี้ยงอยู่ติด กับฝูงสัตว์เสมอ ก็ไม่ต้องกลัวอันตราย เพราะเสือจะไม่กระโจนเข้าสู่วัวควายทั้งฝูง แต่ถ้าเด็กเผลอไปเสียที่อื่น เพื่อไปเที่ยวเก็บดอกไม้เล่นหรือไปเที่ยวดักจับแมลง แล้ว บางทีพวกเด็กเหล่านั้นก็อาจถูกเสือคาบไป เวลาเข้าตรูโมวกลีขึ้นขี่หลังรามา (ควายหัวหน้าฝูง) เดินไปตามทางในหมู่บ้าน พวกควายสีกระดานชนวนมี เขายาวโง้งลงไปตกข้างหลังมีดวงตาตุ๋นก็เดินออกจากคอกตามโมวกลีไป โมวกลี ทำให้พวกเด็กที่ไปช่วยเลี้ยงสัตว์เข้าใจว่ามันเป็นนาย จึงเอาไม้ตะพดตีควายให้ เดินไป ร้องบอกกำยาเด็กเลี้ยงสัตว์อีกคนหนึ่งให้แยกวัวไปกินหญ้าเสียพวกหนึ่ง แล้วตัวโมวกลีก็ต้อนฝูงควายไป สั่งกำยาให้คอยระวังไม่ให้วัวพลัดจากฝูงเลย

สถานที่ปล่อยให้สัตว์กินหญ้าในอินเดีย นั้น มากไปด้วยหินหย่อมเล็กหย่อมน้อย กอหนามและซุ่มไม้ ทั้งมีช่องว่างเขาเล็ก ๆ ถ้าสัตว์พลัดฝูงไปก็มักหาไม้ไผ่หรือพบ ฝูงควายชอบไปอยู่ที่แอ่งน้ำหรือบึงที่มีโคลน มันลงไปนอนซมโคลนแชโคลนอุ่น ๆ ตั้งชั่วโมง โมวกลีจึงต้อนมันลงไปตามชายที่ราบ อันเป็นที่แม่น้ำไวคงคาไหลผ่าน ออกมาจากป่า แล้วโมวกลีก็ลงจากหลังรามารีบเดินไปที่ป่าไผ่ พอดีพบกับพี่ หมาป่าสีเทา

พี่เทา “มาแล้วหรือ ข้ามาคอยอยู่ที่นี้หลายวันแล้ว ที่เจ้าต้อนควายมาด้วยนี้ มีความมุ่งหมายอย่างไร”

โมวกลี “ข้าทำตามคำสั่ง เวลานี้ข้าเป็นคนเลี้ยงวัวเลี้ยงควายของหมู่บ้าน เจ้าได้ข่าวเสียอย่างไรบ้าง”

พี่เทา “มันกลับมาคอยเจ้าอยู่นานนักหนาแล้ว แต่เวลานี้มันกลับไปอีก แล้วเพราะที่นี้หาสัตว์เป็นอาหารได้ยาก มันตั้งใจจะมาฆ่าเจ้าให้ได้”

โมวกลี “ดีนักละ ถ้ามันกลับไปมันนานเท่าใดเจ้าหรือพวกพี่ทั้ง ๔ ตัวจงผลัดกันมานั่งบนก้อนหินนั้น เพื่อข้าออกมาจากหมู่บ้านข้าจะได้มองเห็นถ้ามันกลับมาอีกคราวนี้ละก็ เจ้าจงไปคอยข้าอยู่ที่ช่องหว่างเขาที่ต้นเกดตรงกลางเนินนั้นให้ได้ เราไม่ต้องการเดินเข้าไปในปากของอ้ายเหี้ยข่านเป็นอันขาด”

แล้วโมวกลีก็เลือกหาที่ร่ม ๆ ลงนอนหลับไป ผุ่งควายกินหญ้าอยู่รอบตัว การไปคอยเฝ้าสัตว์เวลากินหญ้าเป็นสิ่งที่ม้งงานทำน้อยที่สุดอย่างหนึ่งในโลกสัตว์พวกนั้นเคลื่อนจากที่ไปช้า ๆ เคี้ยวเอื้องไปพลาง เคี้ยวก็กลับลงนอนแล้วก็กลับเคลื่อนที่ไปอีก มันร้องไม่ดัง เป็นแต่ทำเสียงครีคราด ควายมักไม่ค่อยพูดกัน แต่ชอบตามกันไปเกลือกตมอยู่ในบึง ชุกตัวลงนอนหมกโคลนจนมืด ชูไว้แต่จมูกกับตาสีน้ำเงินซึ่งแลดูเหมือนสียลายครามให้อยู่พ้นโคลนพohายใจได้ แล้วมันก็นอนนิ่งอยู่เท่านั้นราวกับไม้ซุง

แสงพระอาทิตย์เภาก่อนหินจนเป็นประกายเหมือนยังกับก้อนหินเด่นได้ พวกเด็กเลี้ยงสัตว์ได้ยินเสียงเหี้ยตัวหนึ่ง (ไม่เคยได้ยินมากกว่าตัวเดียว) ร้องเหมือนเสียงเปานกหวีด สูงอยู่บนหัวจนมองไม่เห็น พวกเด็ก ๆ รู้ว่าพวกมันหรือควายตายลงเมื่อใด เหี้ยตัวนั้นเป็นถลาลงเมื่อนั้น แล้วเหี้ยอีกตัวหนึ่งที่อยู่ไกลหลายไมล์ก็จะเห็นเหี้ยตัวแรกถลาลง มันจะทำตามบ้าง ไม่ช้าอีกตัวหนึ่งก็มา แล้วก็อีกตัวหนึ่ง บางที่ยังไม่ทันจะตายดี ก็จะมีกลุ่มเหี้ยหวินมาจากทุกทิศทุกทางจนไม่มีใครรู้ว่ามาจากทางไหนบ้าง

เด็กเลี้ยงสัตว์มักนอนหลับจนตื่นแล้วหลับไปอีก บางคนก็เก็บหญ้าแห้งมาสานเป็นกระเช้าใบเล็ก ๆ จับตักแตนเข้าขังไว้ หรือมิฉะนั้นก็จับตักแตนตำข้าวสองตัวมายั่วให้กัดกัน หรือไม้ก็เก็บผลไม้ป่าเปลือกแข็งมาร้อยเป็นสร้อยคล้องคอเล่น หรือแอบดูสัตว์จำพวกแย้หรือกิ้งก่าเกาะตากแดดอยู่บนก้อนหินหรือแอบดูงูจับบกินอยู่ในที่ใกล้น้ำ บ้างก็ชวนกันร้องเพลงขัน ๆ ยาว ๆ อย่างสำเนียงชาวพื้นเมือง มีเสียงสั่นตอนท้าย เล่นกันต่าง ๆ ถึงเพียงนั้นแล้ว ก็ยังรู้สึกว่ายาวกว่าชีวิตคนทั้งชีวิต เด็กบางคนก็เอาดินมาปั้นเป็นป้อม ปั้นรูปคนม้าและควาย

แล้วเอากันหญาปักในมือ สมมุติว่าเป็นกษัตริย์ รูปปั้นอื่น ๆ เป็นกองทัพของกษัตริย์ หรือมิฉะนั้นก็สมมุติให้เป็นเทวดาที่นับถือ

ครั้นตกเย็น พวกเด็ก ๆ ก็ต่างภู่เรียกสัตว์เลี้ยง ผูกควายก็โซเซขึ้นมาจากโคลนเหนียวที่ละตัวทำเสียงดังย้งกับยั้งปิ่น แล้วก็ตามกันมาเป็นแถวเดินเป็นสายไปตามลาน เห็นเป็นสี่เทาในเวลามืดกลับไปยังที่มีแสงไฟวับ ๆ แวม ๆ ที่หมู่บ้าน

วันแล้ววันเล่าโมวกลีพาควายออกไปหมกโคลนริมน้ำ วันแล้ววันเล่าก็ยังเห็นพี่หมาป่านั่งอยู่ใกล้ตั่ง ๖๐ เส้นจากทุ่งรานั้น โมวกลีจึงรู้ว่าเสียชานยังไม่กลับมา วันแล้ววันเล่าโมวกลีก็ลงนอนบนหญ้า คอยฟังเสียงกรอกแกรกรอบตัวบางทีก็นอนฝันถึงวันเก่าแก่ที่เคยอยู่ในป่า ถ้าเสียชานก้าวผิดด้วยขาข้างเขยงของมันมาในป่าข้างแม่น้ำไวกงคาในเวลาเช้าเจียบ ๆ โมวกลีคงได้ยินเป็นแน่

อยู่มาวันหนึ่งในที่สุด โมวกลีมองเห็นพี่หมาป่ายืนบนก้อนหินดังที่นัดไว้ มันหัวเราะด้วยความยินดี จึงรีบด้อนผูกควายไปที่ช่องหว่างเขาที่ต้นเกดซึ่งกำลังออกดอกเป็นสีเหลือง ๆ แดง ๆ พบพี่เทานั่งคอยอยู่ที่นั่น ขนลุกชันไปทุกเส้น

พี่เทาบอกโมวกลีว่า “อ้ายเสียชานไปช่อนตัวอยู่ตั้งเดือน เพื่อให้เจ้าลืมเมื่อคืนนี้มันข้ามแนวเขากลับมากับอ้ายเสียจัน เลือดเดือดจะคอยเอาตัวเจ้า”

โมวกลีทำหน้าตัง “ข้าไม่กลัวอ้ายเสียชานเลย แต่อ้ายเสียจันนั้นโง่งนั้”

พี่เทาเลียปากแล้วว่า “อย่ากลัวเลย เมื่อเข้ามิดข้าพบอ้ายเสียจัน เดี่ยวนี้มันกำลังเป็นอาหารของเหยี่ยว ก่อนที่ข้าได้หักกระดูกสันหลังของมัน มันปากปูดบอกข้าทุกอย่าง มันเล่าว่าอุบายของอ้ายเสียชานนั้น ก็คือว่า คืนมันจะไปคอยเจ้าอยู่ที่ประตูหมู่บ้าน คอยจับเจ้าคนเดียว ไม่คอยผู้อื่นอีกเลย แต่เวลานี้มันกำลังนอนอยู่ที่ช่องหว่างเขาที่แม่น้ำไวกงคา”

โมวกลี “รู้ไหมว่าวันนี้มันกินอิมหรือเปล่า หรือยังไม่ได้กินเลย” โมวกลีถามเช่นนี้เพราะคำตอบจะเป็นเรื่องถึงเป็นถึงตายแก่มัน

พี่เทา “เมื่อตรูมันฆ่าหมูตัวหนึ่ง แล้วมันก็ลงไปกินน้ำ จงจำไว้ว่าขึ้นว่าอ้ายเยี่ยข่านมันคงไม่ยอมอดอาหารเป็นแน่ แม้เป็นเวลาพยาบาทก็ไม่ยอมอด”

โมวกลี “โฮ่เอ้ย อ้ายโง่ อ้ายจั่ง ความคิดของมันช่างเหมือนความคิดอ้ายลูกสัตว์เล็ก ๆ เสียนี้กระไร ทั้งกินทั้งดื่มเสร็จ มันคงคิดว่าข้าจะคอยให้มันนอนเต็มตื่นเสียก่อน พี่เทา บอกถ้าวมันนอนอยู่ที่ไหนเวลานี้ ถ้าพวกเราหมาป่ามีอยู่ด้วยกันสัก ๑๐ ตัว เราคงได้ล้มมันแล้ว แต่อ้ายพวกควายเหล่านี้ก็คงไม่ยอมรุกเข้าขวิด นอกจากมันจะได้กลิ่นเสีย ข้าเองก็พูดภาษาควายไม่เป็น เออหรือเราจะดักไปให้ทันรอยของมันเมื่อพวกควายจะได้กลิ่น”

พี่เทา “มันว่ายล่องตามน้ำในแม่น้ำโขงคามาไกลลิบ เพื่อจะดักกลิ่น”

โมวกลีอมนิ้วตริกตรองอยู่ครู่หนึ่ง แล้วว่า “ถ้าอย่างนั้น อ้ายเสียจนคงบอกอุบายแก่มันเป็นแน่ มันเองคงคิดไม่ถึง ช่องหว่างเขาแม่น้ำโขงคา อยู่ไกลจากที่นี่ไปไม่เกิน ๒๐ เส้น ข้าอาจพาฝูงควายอ้อมเข้าป่าไปทางเหนือน้ำได้แล้วก็ไล่ต้อนมันลงมาตามช่องหว่างเขา แต่อ้ายเยี่ยข่านคงหนีไปเสียทางปลายช่องอีกข้างหนึ่ง เราจำต้องคิดอ่านปิดปลายช่องนั้นเสีย พี่เทา เจ้าจงช่วยข้าแยกฝูงควายออกเป็น ๒ พวกได้ไหม”

พี่เทา “เห็นจะทำไม่ได้กระมัง แต่ข้าได้พาผู้ช่วยที่ฉลาดมาด้วยแล้ว” พูดเท่านั้นแล้วมันก็วิ่งเหย้า ๆ ไป ทิ้งตัวลงในหลุมแห่งหนึ่ง สักครู่ก็มีหัวใหญ่สีเทาโผล่ขึ้นมาจากหลุมนั้น เป็นหัวที่โมวกลีรู้จักดี อากาศร้อนเวลานั้นแข็งแรงแปด้วยเสียงวังเวงของสัตว์ป่า คือเสียงร้องของหมาป่าเวลาเที่ยง

โมวกลีตบมือร้องว่า “อเกลละ อเกลละ ข้าควรรู้ว่าเจ้าไม่ลืมข้าเรากำลังจะทำงานสำคัญอยู่ที่เดียว อเกลละ เจ้าช่วยแยกฝูงควายนี้ออกเป็น ๒ พวกหน่อยให้ตัวเมียกับพวกลูกแห่งของมันอยู่พวกหนึ่ง ตัวผู้อยู่อีกพวกหนึ่ง”

หมาป่าทั้ง ๒ ตัวก็วิ่งเข้าวิ่งออก ฝูงควายซึ่งหายใจพูดพุดและซู่หวัร่อน ๆ ก็แยกออกเป็น ๒ พวก พวกหนึ่งล้วนควายตัวเมียยืนล้อมลูกอยู่ มันจ้องอย่างโกรธ เอาตีนคู้ดินเตรียมตัวพร้อม ถ้าหมาป่าหยุดยืนอยู่กับที่ขณะใดก็จะช่วย

กันระดมไล่เหยียบเอาชีวิตของหมาป่าออกจากร่างเสียขณะนั้น อีกพวกหนึ่งควายตัวผู้กับลูกหนุ่ม ๆ ซึ่งต่างหายใจฟุดฟิดเอาเท้ากระที่บดินไม่หยุด

แม้ควายตัวผู้มีท่าทางขึงขัง ก็ยังอันตรายน้อยกว่าพวกตัวเมีย เพราะมันไม่มีลูกอ่อนจะคอยระวัง การแยกควายเป็น ๑ พวกนี้ ถึงหากว่าชายฉกรรจ์ตั้ง ๖ คนก็ไม่สามารถจะแยกได้เรียบร้อยอย่างนี้

โมวกลีขึ้นขี่หลังรามะ ออกคำสั่งว่า “อเกละ เจ้าต่อนฝูงตัวผู้ไปข้างซ้ายนะ ส่วนพี่เทานั้นพอเราไปแล้ว ก็คงรวบตัวเมียไว้ให้เป็นหมู่กัน อย่าปล่อยให้กระจัดกระจายไปจากพวก แล้วไล่ต้อนมันเข้าไปในช่องหว่างเขาอีกข้างหนึ่งนะ” พี่เทถามว่า “จะให้ต้อนไปไกลสักเพียงไหน”

โมวกลีตะโกนตอบ “เพียงอ้ายเขียข่านจะกระโดดข้ามไปไม่พัน แล้วต้องคอยอยู่ที่นั่นจนเราสวนลงมาเทียว”

ครั้นอเกละร้องขึ้น ฝูงควายตัวผู้ก็ออกวิ่งไป ส่วนพี่เทาก็ยืนคอยอยู่ตรงหน้าฝูงควายตัวเมีย เมื่อพวกตัวผู้ไปหมดแล้วมันก็ไล่ฝูงตัวเมียไป พี่เทาวิ่งล่อฝูงตัวเมียให้ไล่ ทำหน้าที่จนถึงตีนช่องหว่างเขาทางขวา ส่วนอเกละก็ไล่ฝูงตัวผู้ไปทางซ้ายช่องเขา

โมวกลี “ทำดีมาก ล่อให้มันไล่อีกทีเดียวก็จะถึงที่พอดี อเกละ ระวังให้ดีนะ ระวังหน่อย ถ้าจับมากเกินพอดีไปสักทีเดียว มันก็จะออกวิ่งไล่ ชูยาไล่ต้อนควายลำบากกว่าไล่ต้อนกวางมาก เจ้าเคยคิดหรือเปล่าว่าสัตว์จำพวกนี้จะวิ่งได้เร็วอย่างนี้”

ฝูงทำให้อเกละหายใจไม่ค่อยสะดวก แต่ก็ตอบว่า “เมื่อครั้งข้ายังเป็นหนุ่มข้าเคยไล่จับมันแล้ว ตอนนี้จะไล่ให้มันเข้าไปเสียก่อนดีไหม”

โมวกลี “ดี รีบไล่เข้าป่าเสียเร็ว ๆ รามะกำลังโกรธจนจะคลั่ง ถ้าข้าบอกมันได้ว่าวันนี้ข้าต้องให้มันทำอะไร ก็จะเป็นการดี”

คราวนี้อเกละต้อนฝูงควายตัวผู้ให้เลี้ยวไปข้างซ้าย ให้นูกผาเข้าไปในป่าทึบ

ฝ่ายพวกเด็กเลี้ยงสัตว์เฝ้าเลี้ยงวัวอยู่ใกล้ประมาณ ๒๐ เส้น ครั้นเห็นฝูงควายวิ่งเตลิดไปดั่งนั้น ก็รีบวิ่งเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ไปร้องตะโกนบอกพวกชาวบ้านว่าควายเกิดเป็นบ้าขึ้นมาต่างวิ่งหนีเข้าป่าไปหมด

แต่ว่าอุบายของโมวกลีช่างง่ายเสียนี้กระไร สิ่งที่เขาต้องการทำก็คือจะต้อนฝูงควายตัวผู้ให้ขึ้นไปบนเนินเขาทางเหนือช่องหว่างเขา แล้วจึงไล่ให้มันวิ่งลงมาตามช่องหว่างเขา เพื่อให้มันต้อนเมียข้ามไปตกอยู่หว่างกลางเวลาตัวผู้กับตัวเมียปะทะกัน โมวกลีรู้ดีว่าเมื่อเมียข้ามกินอ้มและต็มน้ำเต็มที่แล้ว มันคงหนักตัวอึดอัดไม่สามารถจะเข้าต่อสู้ มันคงปีนเสี่ยงไปเสียบนช่องหว่างเขาโมวกลีจึงทำเสียงเอาใจพวกควาย ออกเละนั้นก็เสี่ยงไปเสียข้างหลัง เป็นแต่นาน ๆ ก็ทำเสียงขู่ควายที่อยู่ข้างหลังมิให้ล่าช้านัก การที่ต้อนควายตัวผู้ข้ามเขาไปดั่งนี้ ต้องอ้อมวงกว้างทีเดียว เพราะไม่ต้องการให้เข้าไปใกล้จนเมียข้ามรู้ตัว

ในที่สุดโมวกลีก็ต้อนฝูงควายที่กำลังตื่นตกใจ ขึ้นไปบนเนินช่องหว่างเขาซึ่งเป็นที่มืดมัว แต่ว่าข้าง ๆ ลึกชันลงไปมาก บนนั้นสูงพอใช้ ถ้าแลข้ามยอดไม้ไปก็เห็นไปจนถึงพื้นราบที่อยู่ต่ำลงไปได้ถนัด แต่ที่ ๆ โมวกลีเฟื่องเลื่องดูนั้นคือตามทางช่องหว่างเขา เมื่อเห็นแล้วโมวกลีก็ดีใจเป็นอันมากเพราะข้าง ๆ ชันยิ่งนัก มีทั้งเถาไม้เลื้อยเถาว์ลย้อยลงไปตามข้าง ๆ ถ้าเมียข้ามจะปีนขึ้นมา ก็ไม่มีที่ยืนต้นได้เลย

โมวกลียกมือขึ้นโบกห้าม “ออกเถอะหยุดให้มันหายใจสักประเดี๋ยว พวกมัน (ควาย) ยังไม่ได้กลิ่นเสือ ปลอ่ยให้มันสูดลมหายใจเสียก่อน ข้าต้องบอกเมียข้ามให้รู้ตัวว่าใครมา เราดักมันไว้ในกับแล้ว ไม่ต้องกลัว”

โมวกลียกมือขึ้นป้องปาก ตะโกนลงไปตามช่องหว่างเขา คล้ายกับร้องตะโกนลงไปในห้องใต้ดิน เสียงสะท้อนก็กระโดดจากเขาไปเป็นห้วง ๆ

สักครูใหญ่ ๆ ก็มีเสียงคำรามซ้ำ ๆ อย่างง่วงนอนของเสือที่กินอาหารอ้มเฟิงจะตื่นนอนใหม่

เขียน่าน “ใครเรียกข้า” เสียงนั้นทำให้นกยูงงามตัวหนึ่งกระพือปีกบินร้องตกใจขึ้นมาบนช่องหว่างเขานั้น

โมวกลี “ข้าเอง ! โมวกลี ! เฮ้ย ! อ้ายขโมยวัวขโมยควาย ! ถึงเวลาไปลานชุมนุมแล้ว วัว ! ปล่อยไขลงไปเถอะ รีบต้อนมันเข้าไปเถอะ อเถละ ! ฮีม ! รามะ ! ลงไปซี !”

ฝูงควายหยุดชะงักที่ตรงหินชันครู่หนึ่ง แต่พออเถละทำเสียงอย่างสัตว์ป่าออกหากิน มันก็โจนบุกกันลงไป เร็วราวกับกระแสน้ำไหลเชี่ยวในลำธาร เตะทรายเตะหินก้อนเล็ก ๆ กระจายไป มันลงได้ออกวิ่งครึ่งหนึ่งแล้ว ก็ไม่มีโอกาสจะทำให้หยุดได้อีก ก่อนที่ฝูงควายจะลงไปลึก รามะก็ได้กลืนเขียน่านมัน จึงแผดร้องดังขึ้น

โมวกลีอยู่บนหลังรามะ ร้องว่า “ฮาฮา ที่นี้เจ้าได้กลิ่นละนะ !” แล้วฝูงควายเขาดำปากฟุ้งน้ำลาย...ตาจ้อง ก็วิ่งลงไปตามช่องหว่างเขาพร้อมกัน เร็วราวกับน้ำไหลเชี่ยวพัดก้อนกรวดในฤดูน้ำ ควายตัวที่มีกำลังน้อยก็ถูกเบียดแทรกให้ออกไปอยู่ริม จึงต้องวิ่งตะลุยไปตามเถาว์วัลย์ บัดนี้ฝูงควายรู้ว่าจะต้องทำอะไร การเข้าตะลุยไล่ของฝูงควายนี้ ไม่มีเสือตัวใดจะทานมันได้

เขียน่านได้ยินเสียงฝีตีนควายดังเหมือนเสียงฟ้าร้อง ก็ลุกขึ้นยืนแล้ววิ่งไปตามช่องหว่างเขา ตาจ้องหาทางหนีเอาตัวรอด แต่ข้าง ๆ ช่องหว่างเขาชันนัก มันจึงได้แต่วิ่งหนีตรงไปทางช่องเขา ตัวมันหนักด้วยอาหารและน้ำที่กินเข้าไปใหม่ ๆ เวลานี้มันคงยอมทำอะไรทุกอย่างนอกจากเข้าต่อสู้ ฝูงควายก็ลงลุยน้ำไล่ตามมันไป ร้องพลางวิ่งพลางจนเสียงก้องไปหมด ขณะนั้นโมวกลีได้ยินเสียงควายตัวเมียร้องตอบมาจากปลายช่องหว่างเขาทางโน้น เห็นเขียน่านหันตัวกลับเสื่อย่อมรู้ดี ถ้าถึงที่สุดเข้าแล้ว มันควรยอมสว่หน้ากับควายตัวผู้ดีกว่าสว่หน้าตัวเมียที่มีลูกแห่ง ครั้นแล้วรามะก็กระโดดพลาดวิ่งเหยียบขึ้นไปบนอะไรนุ่ม ๆ (คือตัวเขียน่าน) ฝูงควายตัวผู้วิ่งไล่หลังไปด้วย ปะทะเต็มแรงกับฝูงตัวเมีย ตัวผู้ที่อ่อนกำลังหนอยก็ตัวลอยขึ้นไป ครั้นปะทะกันแล้ว ทั้ง ๒ พวกก็ดันกันไปจนถึง

บนฝั่งน้ำซึ่งเป็นที่ราบ ร่องบั้งกระแทกดินบั้ง ทำเสียงครี๊ดคราดบั้ง ไมวกลี คอยอยู่จนเหมาะเวลาจึงลงจากหลังรามะ เอาไม้ฟาดควายข้างขวาและข้างซ้าย ให้แยกกันออกไป

ไมวกลีกำชับว่า “เร็ว ! อเกละ แยกมันออกเร็ว ! แยกให้มันกระจายออกไปเสีย เดี่ยวมันจะสู้กันเอง ไล่มันไป อเกละ ไฮ ! ไฮ ! ไฮ ! เจ้าลูกเล็กของข้า ค่อย ๆ เกิดตอนนี้ เสร็จเรื่องกันไปแล้ว”

อเกละ จึงวิ่งจับขาพวกควาย ควายทั้งฝูงก็หันกลับจะวิ่งไปที่ช่องเขาอีก ไมวกลีบังคับให้รามะหันกลับมาอีกทางหนึ่ง ควายทั้งฝูงก็เลยออกตามรามะไป จนถึงที่ไกลน้ำ

เขียข่านไม่ต้องการการเหยียบย่ำซ้ำอีกเลย เพราะมันตายเสียแล้วพวกเหยียบกำลังจะลงมารุมซากศพของมัน

“พี่ ๆ เอ๊ย มันตายเหมือนหมาตาย” ไมวกลีพูดพลางคลำมิดซึ่งสวมอยู่ในฝัก มิดเล่มนั้นตั้งแต่ไปอยู่กับพวกมนุษย์ ไมวกลีก็แขวนคอไปด้วยเสมอ “แต่อย่าเขียข่านไม่กล้าสู้ซึ่ง ๆ หน้า หน้าของมันคงงดงามเวลาปูบนลานซุมนุมน เราต้องรีบลอกหนังของมันออกโดยเร็ว”

ถ้าเด็กผู้ชายที่ฝึกหัดอยู่ในพวกมนุษย์ คงไม่นึกฝันที่ฆ่าแหละหนังเสือ ยาวตั้ง ๑๐ ฟุตคนเดียว แต่ไมวกลีรู้ดีกว่าใคร ๆ ว่า หนังเสือมันต่อกันที่ตรงไหน จะลอกออกได้อย่างไร แต่ก็ป็นงานลำบากอยู่ ไมวกลีจึงต้องกรีดฉีกและดึงอยู่ ตั้งชั่วโมง ขณะนั้นหมาป่าทั้ง ๒ ตัวกรอกลิ้น หรือเข้าช่วยดึงเวลาที่ไมวกลีสั่งให้ช่วย

สักครู่หนึ่ง มีมือมาจับบาไมวกลี มันจึงเหลียวไปดู ก็เห็นดาพรานบัลเดโอ ถือปืนมาด้วย เด็กเลี้ยงสัตว์ได้ไปเล่าเรื่องให้ชาวบ้านฟัง ว่าฝูงควายตื่นกระเจิงหนีเข้าป่าไปหมด บัลเดโอจึงโกรธ ออกมาหวังจะเอ็ดไมวกลีที่ไม่ระวังควายไว้ให้ดี ครั้นเห็นมีคนแปลกหน้ามา หมาป่า ๒ ตัวก็เลยหลบเสีย

ดาบัลเดโอพูดอย่างโกรธ “นี่เจ้าเป็นบ้าอะไรขึ้นมา นั่นคิดหรือว่าเจ้าจะลอกหนังเสื้อนั้นได้ ควายเป็นฆ่ามันได้ที่ไหนละ ตัวนี้เองอายเสียหาก หัวของมันราคา ๑๐๐ รูปี เอาเถอะ เจ้าหนู การที่เจ้าเดินเล่ปล่อยให้ฝูงควายแตกกระเจิงไปนั้น ข้าจะยกโทษให้เจ้า เมื่อข่านาหนังเสือ ไปที่ข่านหิวาระกลับมาแล้ว บางทีข้าจะให้เจ้าสักรูปีหนึ่งเป็นรางวัล” พูดดังนั้นแล้วแกก็ควักได้ที่ผูกอยู่กับเอว หยิบเหล็กไฟกับหินออกมา ก้มลงต่อยเหล็กไฟจะเผาหนวดเขี้ยวขน พวกพรานโดยมากเผาหนวดเสือเมื่อฆ่าเสือตายแล้ว เพื่อป้องกันไม่ให้ผีเสื้อมาหลอกหลอน

ไมวกลีกำลังลอกหนังที่ติดหน้า พูดว่า “ฮัม แกจะเอาหนังเสื้อนี้ไปปรับรางวัลที่ข่านหิวาระแล้วจะให้ข้ารูปีเดียวอย่างนั้นหรือ แต่ข้าคิดว่าข้าก็ต้องการหนังนี้เพื่อประโยชน์ของข้าเอง เฮ ดาแก่ เอาไฟไปให้พ้น”

ดาบัลเดโอ “เจ้าพูดอย่างนั้นกับหัวหน้านายพรานของหมู่บ้านได้หรือ โชคดีกับความโง่เขลาแห่งควายของเจ้าช่วยให้การฆ่าสำเร็จไป เสือมันเพ็งกินอิมหยก ๆ มิฉะนั้นมันคงหนีไปไกลตั้ง ๒๐ ไมล์เสียแล้ว แต่เพียงลอกหนังเจ้ายังทำไม่ทะมัดทะแมง อัยเด็กขอทาน แล้วข้าผู้เป็นนายพรานบัลเดโอยังถูกขัดขวางไม่ให้เผาหนวดเสืออีกด้วย อัยไมวกลี ข้าจะไม่ให้เจ้าสักแอนนาเดียวจากรางวัลที่ข้าจะได้ จะให้เจ้าก็แต่เขี่ยน ออกไปเสียจากซากศพนั้นเดี๋ยวนี้”

ตอนนี้ไมวกลีกำลังลอกหนังที่ป่า “ข้าขอสาบานอ้าวัวที่ชื่อข้ามา ว่าข้าจะต้องพูดจ่าจ้จ้อไขอยู่กับอัยลิงแก่ตัวนี้ตลอดวันเทียวหรือนี้ แนะแฮะ อเกละ อัยแก่คนนี้มาชมข้า”

ดาบัลเดโอกำลังก้มอยู่ที่หัวเขี้ยวขน ก็ถูกกระแทกตัวลงไปในอนหงายอยู่ที่หญ้าหมาป่าสีเทาตัวหนึ่งยืนคร่อมไว้ แต่ไมวกลียังมัวง่วนลอกหนัง ทำราวกับอยู่คนเดียวในประเทศอินเดีย

ไมวกลีกัดฟันพูดว่า “ถูกละ แกว่าถูก ดาบัลเดโอ แกจะไม่มีโอกาสแบ่งรางวัลให้ข้าสักแอนนาเดียว มันเป็นเรื่องสงครามเก่าระหว่างเสือขาเกตัวนี้กับข้า เป็นสงครามเก่าแก่และข้าเป็นฝ่ายชนะ แกจะว่าอย่างไรเล่า”

พูดโดยยุดิธรรมแก่ตาบัลเดโอ ถ้าอายุแกน้อยกว่านี้สัก ๑๐ ปี แกก็คงเข้าเสี่ยงโชคกับอเกละ เวลาแกพบ ๒ ต่อ ๒ ที่ในป่า แต่ว่าหมาป่าที่ทำตามคำสั่งเด็กคนนี้ (โมวกลี) อย่างเคร่งครัด และเด็กนี้ทำสงครามส่วนตัวชนะเสียกินคน ซึ่งไม่ใช่สัตว์เดรัจฉานสามัญ ตาบัลเดโอจึงคิดว่าโมวกลีคงเป็นหมอผีมีเวทมนตร์คาถาขลังที่สุด บัลเดโอสงสัยว่าเครื่องรางที่ผูกอยู่รอบคอแก จะคุ้มครองแกได้หรือไม่ แกจึงนอนนิ่งไม่กระดุกกระดิก จ้องดูตลอดเวลาว่าเมื่อไรโมวกลีจะแปลงตัวเป็นเสือ

“ข้าแต่มหาราช กษัตริย์ผู้เป็นใหญ่...” ในที่สุดตาบัลเดโอกระซิบท่องเสียงแหบ ๆ

โมวกลียกไหล่ แต่ไม่หันหันหน้ามาถาม “จะทำไม”

ตาบัลเดโอท่องต่อ “ข้าพเจ้าแก่แล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าท่านเป็นอื่นมาก่อนเลย นึกว่าเป็นเด็กเลี้ยงควายธรรมดา ขอให้ข้าเจ้าลุกขึ้นเถิด จะได้ไปเสียจากนี้ หรือท่านจะให้บ่าวของท่านฉีกเนื้อข้าเจ้าออกเป็นชิ้น ๆ เสียก่อน”

โมวกลี “ไปเสียให้พ้นเถิด ต่อไปแกอย่ามายุ่งกับสัตว์ที่ข้าพเจ้ามาได้เป็นอันตราย ปล่อยแกไปเถิด อเกละ”

ต่อ่นั้นไปตาพรานบัลเดโอก็รีบกระ योगะกระแ่งกลับไปหมู่บ้าน เวลาเดินแกพะวงเหลือยวดูไม่หยุดเมื่อโมวกลีจะแปลงตัวเป็นอะไรที่น่ากลัวยิ่งขึ้นอีกครั้งไปถึงหมู่บ้านแกก็เริ่มเล่านิทานเรื่องคาถาขลัง เรื่องแปลงตัว เรื่องหมอผีให้ชาวบ้านฟัง พราหมณ์ฟังแล้วก็มีสีหน้าสลด

โมวกลียังคงลอกหนังเสือต่อไปจนจนเวลาโพล้เพล้ มันกับหมาป่าทั้ง ๒ ตัวจึงช่วยการลอกหนังเสือแล้วเสร็จ

โมวกลีว่า “เราต้องเอาหนังนี้ซ่อนไว้ก่อนแล้วพาฝูงควายกลับไปส่งที่หมู่บ้าน อเกละ ช่วยข้าต้อนมันเข้าฝูงหน่อย”

กว่าควายจะมารวมเข้าฝูงพร้อมกันก็ถึงเวลาเข้าได้เข้าไฟพอดี ครั้นมาใกล้หมู่บ้าน โมวกลียิ่งเห็นแสงไฟ ได้ยินเสียงเป่าสังข์ เสียงเคาะระฆังตามวัด

ดังก้องไปหมด พวกชาวบ้านสักครึ่งหนึ่งมาคอยไมวกลืออยู่ที่ประตูหมู่บ้าน มันจึงนึกในใจว่าทำดังนั้นก็เพราะมันฆ่าเมียข่านตาย แต่ไม่ซำก็มิก้อนหินขว้างมาเป็นहांผ่น เจียดหูไมวกลือไป แล้วพวกชาวบ้านก็ร้องตะโกนว่า “อ้ายหมอผี! อ้ายลูกหมาป่า! มึงไปให้พ้น! ไปจากนี้โดยเร็ว! ไม่อย่างนั้นพราหมณ์จะสาปให้เจ้าเป็นหมาป่าไปอีก อิงมันเสีย! บัลเดโอ! อิงมันเสีย!”

เสียงปิ่นก็ดังขึ้น ควายนุ่มตัวหนึ่งถูกปิ่นก็ร้องอึง

พวกชาวบ้านจึงร้องขึ้นว่า “เห็นไหมว่ามันเป็นหมอผี มันบัดลูกปิ่นแม่นเสียด้วย บัลเดโอควายที่ถูกปิ่นตายเป็นควายของแกเอง”

ไมวกลือเห็นก้อนหินขว้างมามากเข้า จึงถามว่า “นี่แปลว่าอะไรกัน”

อเกละนั่งนิ่ง ประรภาว่า “พวกพี่น้องของเจ้าเหล่านี้ช่างเหมือนกับโซลงของเราไม่มีผิด ข้ามีความเห็นอยู่ในหัวของข้าว่า ถ้าลูกปิ่นมีความหมายว่าอะไร ก็คงหมายความว่ามันจะไล่เจ้าออกไปจากหมู่บ้านเป็นแน่”

พราหมณ์โบกซอโบแมงลักซึ่งเป็นโบไม้ที่นับถือ แล้วร้องว่า “อ้ายหมาป่า! จงไปเสียให้พ้น!”

ไมวกลือว่า “เอาอีกแล้วหรือ คราวก่อนข้าถูกขับออกจากโซลง เพราะเหตุข้าเป็นมนุษย์ คราวนี้ข้าถูกขับจากฝูงมนุษย์ เพราะข้าเป็นหมาป่า เราจึงไปกันเถิด อเกละ”

มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อเมฆซั้ววิ่งผ่านฝูงควายออกมา แล้วร้องว่า “โธ่เอ๊ย ลูกของข้า ลูกของข้า เขาหาว่าเจ้าเป็นหมอผี เขาว่าเจ้าจะแปลงเป็นสัตว์เดรัจฉานเมื่อไรก็ได้อย่างใจ แม้มิเชื่อคอก แต่ว่าเจ้าจงไปเสียเถิด ไม่อย่างนั้นเขาจะฆ่าเจ้าเสีย บัลเดโอหาว่าเจ้าเป็นหมอผี แต่แม่รู้ว่าเจ้าได้แก้แค้นแล้วซึ่งความตายของนาทุ”

พวกชาวบ้านตะโกนเรียก “กลับมาเสียเมฆซั้ว! กลับมาเสีย! ไม่อย่างนั้นเจ้าจะถูกขว้างด้วยอีกคนหนึ่ง!”

โมวกลีหัวเราะอย่างน่าเกลียดอยู่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็กลับหน้าบึ้ง เพราะก่อนหินขว้างมาโดนปากมันเข้า มันจึงบอกเมฆชั่วว่า “วิ่งกลับไปเสียเถิดเมฆชั่ว นี่แหละนิทานโง่ ๆ ที่มันเล่ากันที่ได้ต้นมะเดื่อเมื่อเวลาพลบค่ำ แต่ว่าข้าก็ได้ใช้หนี้ชีวิตแทนลูกแก่แล้ว ข้าลาก่อนละนะ รีบกลับไปเสียเร็ว ๆ เถิด ส่วนข้า ข้าจะต้อนฝูงควายให้กลับได้เร็วกว่ามันขว้างก้อนหินอีก ข้าไม่ใช่หมอผี เมฆชั่วเชื่อข้าไหม ข้าไม่ใช่หมอผี ข้าลาก่อนนะ”

แล้วโมวกลีร้องบอกอเกละ “ช่วยอีกครั้งเถอะ เจ้าจงช่วยไล่ต้อนฝูงควายเข้าไปในหมู่บ้านนี้”

พวกควายต้องการจะกลับเข้าคอกอยู่แล้ว เสียงที่อเกละร้องไล่ต้อนจึงไม่สู้จำเป็นนัก แต่พออเกละร้องไล่ มันก็ดันกันเข้าประตูไปทั้งฝูงเร็วราวกับลมบ้าหมู พวกชาวบ้านก็ต่างตะเกียกตะกายหนีไปทางขวาและทางซ้าย เพราะถ้าขึ้นอยู่ก็จะถูกควายเหยียบ

โมวกลีตะโกนเสียงเซียวบอกพวกชาวบ้าน “นับให้ดีนะ ! เมื่อข้าจะขโมยไว้สักตัวหนึ่ง นับให้ดีนะ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ข้าจะไม่เลี้ยงควายให้เจ้าอีก ข้าลาก่อนเจ้าพวกเด็ก ๆ ลูกมนุษย์ เจ้าจงขอบใจเมฆชั่วที่ข้าจะไม่พาหมาป่ามารังควานเจ้าตามถนนอีก”

พูดดังนั้นแล้ว โมวกลีก็หันหลังเดินกลับไปกับหมาป่า ครั้นมองขึ้นไปดูดาวบนฟ้า โมวกลีก็รู้สึกสบายใจอีกครั้งหนึ่ง “ข้าไม่ต้องนอนในกับอีกต่อไปแล้ว อเกละ เราจงกลับไปเอาหนิงเซี่ยชานกันเถอะ อย่าเลย เราอย่าทำร้ายพวกชาวบ้านเลย เพราะเมฆชั่วเมตตาข้ามาก”

ครั้นพระจันทร์ส่องแสงบนเนินราบ ทำให้เนินนั้นนวลเป็นสีนวมขาว พวกชาวบ้านเห็นโมวกลีแบกห่อ ๆ หนึ่งทูนหัว หมาป่า ๒ ตัวตามหลัง วิ่งเหยาะไปดังหมาป่าวิ่งเร็วราวกับไฟไหม้ทุ่ง พวกชาวบ้านจึงวิ่งระฆังวัดและเป่าสังข์ดังขึ้นอีกพักหนึ่ง เมฆชั่วก็ร้องให้ ฝ่ายดาพรานบัลเดโอทำเรื่องที่เกิดในป่าให้มีฝอยมากมาย ลงท้ายแล้วว่า อเกละยืนดินหลังและพูดภาษาคน

พระจันทร์จวนจะตก กว่าโมวกลีกับหมาป่าทั้ง ๒ ตัวจะไปถึงลานชุมนุม แต่มันได้แวะไปที่ถ้ำแม่หมาป่าเสียก่อน

โมวกลีบอกกับแม่หมาป่าว่า “มนุษย์ไล่ข้าออกจากโขลงเสียแล้ว แม่จำแต่ข้ากลับมาหาแม่พร้อมด้วยหนังเชียว่าน ตามที่ข้าสัญญาไว้”

แม่หมาป่าเดินตัวซื่อลูกตามหลังออกมานอกถ้ำเพื่อมารับโมวกลี เมื่อแม่หมาป่าเห็นหนังเสือก็ตาลุกเป็นประกาย

มันว่า “ข้าได้บอกยายเชียว่านตั้งแต่วันนั้น วันที่มันยื่นหัวและไหล่เข้ามาในถ้ำของข้า เมื่อมันจะมาตามเอาชีวิตเจ้าไป ลูกกบของข้าเอ๋ย ข้าได้บอกมันแล้วว่าพรานจะถูกประหารเป็นแน่ เจ้าทำดีนัก”

สักครูก็ได้ยินเสียงดังแต่ว่าตำร้องออกมาจากปากที่บว่า “เจ้าน้องน้อยเจ้าทำดีมาก เราไม่มีเจ้าอยู่ด้วยในปากก็เหงานัก” บาชีระวิ่งมาหยุดอยู่ตรงตีนโมวกลี แล้วก็ชวนกันไปที่ลานชุมนุม พอไปถึง โมวกลีก็คลี่หนังเชียว่านออกคลุมไว้บนก้อนหินซึ่งเป็นที่อเกละเคยนั่ง เอาหนามไม้ไผ่ตรอกไว้ ๔ มุม ให้อเกละขึ้นไปนอนอยู่บนหนังนั้น อเกละออกเสียงอย่างที่เคยออกมาแต่เดิม มันว่าแก่ผู้มาประชุมว่า “ดูให้ดี ดูให้ดี หมาป่า” มันพูดเหมือนมันเคยพูดเมื่อแรกที่โมวกลีไปแสดงตัวที่ลานชุมนุม

ตั้งแต่อเกละออกจากตำแหน่งแล้ว โขลงเลยไม่มีหัวหน้าจะต่อสู้หรือจะเที่ยวหากินก็ทำตามอำเภอใจ แต่การที่มาประชุมครั้งนี้ เมื่ออเกละเรียกมันก็มาตามอย่างที่เคยมา หมาป่าบางตัวก็ขาหักเพราะติดกับ บางตัวก็ขาหักเพราะถูกปืน บางตัวเป็นขี้เรื้อนเพราะกินอาหารไม่ดี หายหน้าสาบสูญไปก็หลายตัว พวกที่ยังเหลืออยู่ก็มาที่ลานชุมนุมทุกตัว มาแล้วก็มาเห็นหนังลายของเชียว่านวางอยู่บนก้อนหิน นิ้วตีนใหญ่ของหนังเสือห้อยลงอยู่บนปลายตีนเล็ก ๆ ของโมวกลีในเวลานั้นโมวกลีร้องเพลงไม่คล้อยกันอันเป็นเพลงที่มันเพิ่งนึกขึ้นมาจากลำคอของมันเอง มันร้องขึ้นดัง ๆ ร้องพลางกระโดดขึ้นกระโดดลงอยู่บนหนังเสือ เอา

สันเคาะจังหวะจนจะหมดลมหายใจ ขณะที่ไมวกลีร้องเพลงอยู่นั้น อเกละกับพี่เทาก็หอนตามจังหวะไปด้วย

เมื่อไมวกลีร้องเพลงจบ ก็พูดขึ้นว่า “จงดูให้ดี ! หมาป่าทั้งหลาย ! ข้าทำตามสัญญาแล้วหรือมิใช่ !”

พวกหมาป่าร้องขึ้นพร้อมกัน “ใช่แล้ว”

หมาป่าตัวหนึ่งเป็นแผลยับไปทั้งตัว พูดว่า “เจ้าจงเป็นหัวหน้าของพวกเราเถิด โอ อเกละ เจ้าจงเป็นหัวหน้าของพวกเราเถิด โอลูกมนุษย์ เราเบื่อการไม่มีกฎเต็มที่แล้ว ถ้าเราทำตามกฎเราคงจะเป็นสัตว์อิสระกันใหม่”

บาซีระคัดค้านว่า “ไม่ได้ คงเป็นไปเช่นนั้นไม่ได้ เมื่อเจ้าอ้วนท้วนเต็มที่แล้วความบ้าก็คงกลับมาสิงเจ้าอีก เจ้าเรียกตัวเองว่าเป็นสัตว์อิสระ ก็ถูกแล้ว เจ้าต่อสู้กันเพื่ออิสระ อิสระก็เป็นของเจ้า เจ้าจงกลืนอิสระเข้าไปเสียเองเถิด หมาป่าทั้งหลาย”

ไมวกลีว่า “โขลงมนุษย์กับโขลงหมาป่าได้ขับให้ข้าออกจากโขลง ต่อไปข้าจะหากินอยู่ในป่าแต่ผู้เดียว”

ลูกหมาป่าทั้ง ๔ ตัวว่า “พวกเราจะไปหากินกับเจ้า”

ดังนั้น ไมวกลีก็กลับมาหากินในป่ากับลูกหมาป่า ๔ ตัวตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป

เรื่องที่ ๕

ปล่อยป่าเข้าบ้าน

ถ้าท่านได้อ่านเรื่องก่อนมาแล้ว ท่านคงจำได้ว่าเมื่อโมวกลีหอบหนังสือขานไปปลงบนก้อนหินที่ลานซุ่มนุมนแล้ว มันได้บอกกับหมาป่าที่เหลืออยู่ที่โขลงสีโอนีว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปมันจะหากินอยู่ในป่าแต่ผู้เดียว แต่หมาป่าทั้ง ๔ ตัวที่เป็นลูกพ่อแม่หมาป่า บอกว่ามันจะเที่ยวหากินกับโมวกลีด้วย แต่การที่จะเปลี่ยนชีวิตทั้งหมดในทันทีทันใดนั้น ไม่เป็นของง่าย ยิ่งมีชีวิตในป่าด้วยแล้วยิ่งไม่ง่ายเลย สิ่งแรกที่โมวกลีทำเมื่อพวกในโขลงที่เกะกะก้าวร้าวเลี้ยงไปหมดแล้วก็คือกลับไปถ้ำที่อยู่ ไปนอนเสียวันยังค่ำคืนยังรุ่ง และมันก็เล่าเรื่องที่ได้อาศัยอยู่กับพวกมนุษย์ให้พ่อแม่หมาป่าฟังตามแต่จะทำให้เข้าใจได้ เมื่อแดดเข้าส่องแสงมาต้องคมมืดแวบขึ้นแวบลง คือมืดเลมเดียวกับที่มันฆ่าแหละหนังเชียวขาน พ่อแม่หมาป่าจึงว่า โมวกลีได้เรียนรู้อะไรขึ้นบ้างแล้ว อเกละกับพีเทาที่ช่วยกันอธิบายว่า มันทั้ง ๒ ได้มีส่วนได้ช่วยไล่ต้อนฝูงควายตะเฒ่าไปในช่องหว่างเขาภาลูลูปันเขาขึ้นไปฟังเล่า บาสีระก็เอื้อมตีนเกาหัวตัวแสดงความยินดีอย่างจริงจัง ในการที่ได้ฟังโมวกลีจัดเตรียมกลศึกของมัน

พระอาทิตย์ขึ้นแล้วเป็นนาน ก็ไม่มีผู้ใดนึกจะนอน ประเดี๋ยวแม่หมาป่าก็ผงกหัวขึ้นสูดกลิ่นเต็มแรงด้วยความปลื้มใจ คือสูดลมที่ปากกลิ่นหนังเสือมาจากลานซุ่มนุมน

ในที่สุดโมวกลีกล่าวว่า “ถ้าไม่ได้อเกละและพีเทาช่วย ข้าก็คงทำการไม่สำเร็จ แม่จำแม่ ถ้าแม่ได้เห็นฝูงควายตัวผู้หลงไปในช่องหว่างเขา หรือเมื่อมันรีบแย่งกันวิ่งเข้าประตูหมู่บ้าน เมื่อพวกมนุษย์ขว้างก้อนหินมาที่ข้า ทำให้มนุษย์วิ่งแตกหนีเพราะกลัวชนหรือกลัวถูกเหยียบ แม่คงจะชอบใจมาก”

แม่หมาป่าทำคอแข็ง “ข้าดีใจที่ข้าไม่ได้เห็นตอนทำยนั้น ไม่ใช่ธรรมเนียมของข้าที่จะทนดูลูก ๆ ของข้าถูกล่ากลับไปกลับมาเหมือนอย่างไอ้หมาใน

ข้าอยากจะแก้แค้นอ้ายพวกมนุษย์แทนเจ้า จะเว้นไว้แต่ผู้หญิงคนไหนมเจ้ากินคนเดียว”

พ่อหมาป่าบิดขี้เกียจแล้วว่า “สงบเถอะ จงสงบใจเสียเถอะ ลูกกบของเรากลับมาได้แล้ว มีสติปัญญาถึงกับพ่อของมันเองควรเสียดินมัน หัวแตกอีกแห่งสองแห่งจะเป็นไรไป ปล่อยมนุษย์ไว้ตามลำพังเถิด”

ภาณุและบาษีระว่าพร้อมกันว่า “ปล่อยมนุษย์ไว้ตามลำพังเถิด”

ไมวกลีเอาหัวหนุ่นสี่ข้างแม่หมาป่า นอนอมอ้อมอย่างพอใจ มันบอกว่า ส่วนตัวมันนั้นมันไม่ต้องการเห็น ไดอิน หรือได้กลิ่นมนุษย์อีกเลย

อเกละกางหูข้างหนึ่งไว้ตรง และว่า “แต่ถ้าพวกมนุษย์ไม่ยอมปล่อยเจ้าไว้ตามลำพัง เจ้าจะว่กระไร เจ้าน้องน้อย”

พี่เทาเหลียวดูพวกที่อยู่ที่นี่ แล้วว่า “จะเป็นไรไป พวกเรามีตั้ง ๕ ตัวด้วยกัน”

บาษีระกระดิกหางไปมา มองดูภาณุ และว่า “เราก็ช่วยกันล่ามันด้วยอเกละ ทำไมเจ้าคิดถึงมนุษย์เวลานี้”

อเกละ “เพราะเหตุว่า เมื่อได้กางหนังของอ้ายขโมยสี่เหลี่ยม (เซียข่าน) ไว้บนลานซุ่มนุ่แล้ว ข้าก็กลับเดินตามทางเดินของเราไปที่หมู่บ้าน เดินตามรอยตีนของเราแล้วข้าก็หันตัวกลับ ลงนอนเกลือกกิ้งลงรอยตีนจนหมดเผื่อจะมีใครตามเรามา ครั้นข้าทำรอยให้เลือนไปจนข้าเองก็จำไม่ได้แล้ว มัง (ค่างขาว) ก็บินมาเกาะต้นไม้บนหัวข้า มันบอกว่า ในหมู่บ้านที่ไล่ลูกมนุษย์ออกมา เอะอะกันยังกับวังแตน”

ไมวกลีหัวเราะ “เป็นเพราะหินก้อนใหญ่ที่ข้าขว้างไป” มันชอบเก็บมะละกอสุกขว้างวังแตนเล่นเสมอ ขว้างแล้วก็วิ่งหนีกระโดดลงบ่อน้ำที่อยู่ใกล้ที่สุดเสียก่อนแต่นจะต่อยัน

อเกละ “ข้าถามมังว่ามันเห็นอะไรอีกบ้าง มันบอกว่าดอกไม้แดง (ไฟ) ข้างประตูหมู่บ้าน แล้วพวกมนุษย์นั่งอยู่ใกล้ ๆ ประตู ถือปืนทั้งนั้น บัดนี้ข้า

รู้ละ เพราะข้ามีเหตุผลที่ควรเชื่อได้” อเกละพูดแล้วก็มองดูช่วงขาและตะโพกของมัน “ข้ารู้ว่าพวกมนุษย์ไม่ถือปิ่นเล่นเพียงสนุกเท่านั้น ในไม่ช้า เจ้าห้องน้อยคงจะมีคนถือปิ่นตามรอยเรามาเป็นแน่ บางทีปิ่นนี้มันตามมาแล้วก็ปิ่นได้”

ไมวกลีพูดอย่างโกรธ “ทำไมมนุษย์จะต้องตามมา มันไล่ข้าออกมาแล้วมันจะต้องการอะไรอีก”

อเกละ “เจ้าก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง เจ้าห้องน้อย พวกเราพรานอิสระไม่ควรต้องบอกเจ้าว่าพี่น้องของเจ้าคิดจะทำอะไร ทำเพราะเหตุไร”

อเกละมีเวลาหวดหวัดที่จะหุดตีนหนี เมื่อไมวกลีขว้างมีดปักลึกลงในดินข้างตีนมัน ไมวกลีนั้นทำอะไรไวกว่าตาคนโดยมากจะเห็นทัน แต่อเกละเป็นหมาป่าจึงไวพอที่จะหลบ ถึงหากว่าหมาธรรมดาที่นับว่าห่างไกลจากความไวของหมาป่า ซึ่งเป็นปู้ย่ายตายของมันก็ดี แม้จะนอนหลับสนิทเพียงไรก็ตื่นรู้ตัวทันถ้ามีล้อเกวียนแล่นกลิ้งมากระทบตัว หรืออาจกระโดดพ้นอันตรายทันก่อนลูกล้อนั้นจะกลิ้งมาทับ

ไมวกลีพูดค่อย ๆ เวลาที่ชักมีดขึ้นจากดินแล้วเอาสอดลงฝัก “คราวอื่น ๆ ถ้าจะหุดถึงมนุษย์และไมวกลี ขอให้หุดแยกกัน อย่าหุดรวมเป็นพวกเดียวกันเลย”

อเกละดมดินตรงที่มีดปักลงไป กล่าวว่า “นั่นเป็นพื้นอย่างคม การที่เข้าไปอยู่กับพวกมนุษย์ทำให้ตาของเจ้าเสียไปแล้ว เจ้าห้องน้อย ข้าอาจฆ่ากวาดตายก่อนเจ้าขว้างมีดถึงดิน”

ทันใดนั้นบาฟีระก็กระโดดขึ้นยืน ยืนคอยาวที่สุดที่จะยาวได้ออกสูดกลิ่น แล้วก็ทำตัวแข็ง พี่เทาก็ทำตาม ยืนใกล้ไปข้างซ้ายบาฟีระ เพื่อจะสูดลมที่พัดมาทางขวา ขณะนั้นอเกละกระโดดไปเหนือลมสัก ๕๐ หลา ยืนครึ่งย่อตัวครึ่ง แต่ก็ทำตัวแข็งเหมือนกัน ไมวกลีมองดูอย่างริษยา มันนั้นแม้จุมูกได้กลิ่นไวอย่างที่มีมนุษย์น้อยคนใดเท่า แต่จะไวเหมือนจุมูกสัตว์ป่าก็ไม่ได้ การที่

มันเข้าไปอยู่ในหมู่บ้านมนุษย์ตั้ง ๓ เดือนซึ่งเต็มไปด้วยกลิ่นควันไฟ ทำให้จมูกของมันงันไปอย่างน่าเศร้า แต่มันก็เอานิ้วอมจนเปื่อยแล้วเอาตุ่มจมูก ยื่นตัวตรงคอยสูดกลิ่นที่มาสูง แม้ได้กลิ่นน้อยและช้าก็แก้ที่ที่สุด

อเกละคำรามว่า “มนุษย์! มนุษย์!” แล้วก็ลงนั่ง

โมวกลีสก็ทรุดตัวลงนั่ง พูดว่า “ตาพรานบัลเดโอตามรอยเรามา นั่นคือแสงแดดส่องจับป็นของมัน มองดูซี”

แสงวูบวาบที่เห็นนั่นคือพระอาทิตย์ส่องถูกปลอกทองเหลืองป็นของตาพราน ทำให้เป็นแสงวูบวาบอยู่ครู่หนึ่ง แต่ไม่มีสิ่งใดในป่าจะทำให้เกิดแสงอย่างนี้ขึ้นได้ นอกจากเวลาที่เมฆลอยฉิวผ่านเร็วไปในฟ้า เมื่อเป็นเช่นนั้นเงาในป่าหรือแก้วกลบในก้อนหิน หรือใบไม้ที่ใบเป็นมันกระทบแสงอาทิตย์ก็เป็นแสงวูบวาบได้ แต่วันนั้นเป็นวันฟ้าเรียบ ไม่มีเมฆลอยเช่นนั้นเลย

อเกละพูดอย่างปลื้มใจ “จริงไหมล่ะ ขำรู้ดีว่ามนุษย์จะตามมา ไม่ใช่พูดโดยไม่มีความรู้ ไม่อย่างนั้นข้าจะเป็นผู้นำไขลงอย่างไรได้”

พี่หมาป่าทั้ง ๔ ตัวของโมวกลีสไม่ได้ว่าอะไร เป็นแต่รีบวิ่งลงเขาหาหยหน้าเข้าไปในกอหนามตามพุ่มไม้

โมวกลีสถามว่า “จะไปไหน ทำไมไม่บอกว่าอะไรเลย”

พี่เทา “เอาเถอะน่า เราจะเอากะโหลกหัวมันลงกลิ้งเล่นกับดิน ก่อนเที่ยงวันนี้แหละ”

โมวกลีสตะโกนบอกว่า “กลับมาก่อน กลับมากอยอยู่ที่นี่ก่อน มนุษย์ไม่กินมนุษย์กันเอง”

“ใครล่ะ เป็นหมาป่าก่อนเวลานี้ ใครขว้างมีดเอาข้าเมื่อข้าว่ามันเป็นมนุษย์” อเกละว่าเมื่อมีหมาป่าทั้ง ๔ ทำหน้าเจ้าเดินกลับมา

“ข้าจะเลือกทำอะไร ก็จะต้องบอกไปทุกสิ่งทุกอย่างเจียวหรือ” โมวกลีสตัดพ้ออย่างฉุน

บาฬีระบ่นอยู่ในหมวด “นั่นแหละมนุษย์ละ นั่นเป็นคำพูดของมนุษย์ละ มนุษย์เคยพูดอยู่ใกล้ ๆ กรงเสือของกษัตริย์ที่กรุงอุทัยบุรีอย่างนี้แหละ พวกเราสัตว์ป่ารู้ว่ามนุษย์เป็นสัตว์ฉลาดกว่าสัตว์อื่น ๆ แต่ถ้าเราเชื่อหูของเรา เราก็ควรรู้ว่า ถ้าเปรียบกับสัตว์อื่นแล้ว มนุษย์เป็นสัตว์ที่โง่ที่สุด”

บาฬีระพูดต่อไป “ในเรื่องนี้ลูกมนุษย์พูดถูก เวลามนุษย์ล่าสัตว์มันมักรวมกันเป็นฝูง ๆ การที่จะฆ่าแต่คนเดียว นอกจากเราจะรู้ใจว่าคนอื่นคิดอ่านอย่างไรแล้วก็เป็นการฆ่าอย่างโง่ มาเถิด พวกเราจะมากอดดูว่ามนุษย์คนนี้จะทำกับพวกเราต่อไปอย่างไร”

พีเทาคำรามว่า “เราไม่ไป เจ้าไปคนเดียวเถิด น้องน้อย เรารู้ใจของเราแล้ว ถ้าปล่อยตามใจเราปานนี้หัวกะโหลกอายคนนั้น ก็คงลงมากลึงคอยให้เราเอามากระมัง”

โมวกลีแลดูพวกเพื่อน ๆ หัวอกของมันเต้น น้ำตาคลอตา ก้าวออกไปข้างหน้าแล้วลงคุกเข่าพูดว่า “เจ้าไม่รู้ใจของข้าดอกหรือ มองดูข้าซี”

พวกนั้นจึงดูตาโมวกลีทั้งไม่อยากจะ จ้อง แต่เมื่อตาของมันหลบไป โมวกลีก็เรียกให้มันจ้องอีกจนพวกมันขนลุกไปทั้งตัว ขาก็สั่นเทิ้มไปตามกัน โมวกลียิ่งจ้องดูมันหนักเข้า

“นี่แน่ พวกเราทั้ง ๕ นี้ ผู้ใดเป็นหัวหน้า” โมวกลีถามด้วยเสียงเฉียบขาด “เจ้าน่ะซี น้องน้อย เจ้าน่ะซีเป็นหัวหน้า” พีเทาว์ว่าแล้วก็ก้มลงเลียตีนโมวกลี

“จันทาตามข้าสั่งซี” โมวกลีว่า หมาป่าทั้ง ๔ ตัวก็เดินทางจุกหว่างขาตามโมวกลีไป

บาฬีระเอ่ยว่า “มันทำดังนี้เพราะมันไปอยู่กับโขลงมนุษย์” แล้วบาฬีระก็เดินตามโมวกลีกับหมาป่าทั้ง ๔ ตัวลงเขาไป “เดี๋ยวนี้ในป่าไม่ใช่แต่มีกฏป่า มีอื่นด้วย จริงไหม ภาลู่”

ภาณุไม่ตอบว่าอะไร เป็นแต่หนึ่งคิดหลายอย่าง

โมวกลีลัดข้ามป่าไปเจียบ ๆ เจียงทางกับที่บัลเดโอเดิน แล้วแหวกหญ้า และพุ่มรก ดูไปก็เห็นตาพรานแบกปืนวิ่งเหยาะ ๆ ไปตามทางที่มันทำรอยไว้ตั้ง ๒ วันมาแล้ว

ท่านคงจำได้ว่า เมื่อโมวกลีมาจากหมู่บ้าน ได้แบกหนังสือ ๆ ของ เขียว่านซึ่งหนักมาก มือเกละกับพีเทาวิ่งตามมาข้างหลัง ดังนั้นทางที่มันทั้ง ๓ เดินจึงเห็นรอยชัด ขณะนี้ตาพรานบัลเดโอก็ตามรอยนั้นมาจนถึงที่ ซึ่งท่าน ทราบแล้วว่าเอกละได้กลับไ้ไปกลบรอยให้เลื่อนไปหมด ครั้นตาพรานตามรอย ต่อไปไม่ได้ แกก็ลงนั่งไ้และถอนใจครีคราค แล้วก็เที่ยวเดินวกเวียนเพื่อ จะหารอยต่อไปอีก ตลอดเวลานั้น ตาพรานบัลเดโอจะเอาก่อนหินขว้างข้าม สัตว์ที่แอบดูอยู่ใกล้ ๆ ก็ได้ แต่แกไม่รู้ว่ามันอยู่ใกล้แก เพราะไม่มีสิ่งใดจะเจียบ เท้าหมาป่าเวลาที่ไม่ต้องการให้ผู้ใดได้ยินเสียงมัน ส่วนโมวกลีแม้พวกหมา ปาคิดว่ามันงุ่มง่ามนัก มันก็ไปมาได้เจียบเหมือนเงา มันช่วยกันล้อมตาพราน ไว้เหมือนฝูงปลาโลมาล้อมเรือกำปั่นที่กำลังวิ่งเต็มฝีตีน และเวลาที่มันล้อม อยู่นั้น มันพูดกันอย่างไม่ต้องกลัวแกจะได้ยิน เพราะสัตว์ย่อมพูดค่อยจน มนุษย์ไม่อาจได้ยินได้ เสียงที่ดังที่สุดก็คือเสียงค้ำคาว ซึ่งพูดเสียงแหลมดัง กลบหมด แต่มนุษย์โดยมากก็ไม่ได้ยินเหมือนกัน พีเทาว์ว่า “สนุกดีกว่าฆ่า” มันพูดขณะที่ตาพรานก้มลงหารอย แล้วถอนใจใหญ่อย่างเหนื่อย “ตานันทำ เหมือนหมูหลงทางอยู่ริมน้ำในป่า” ครั้นตาพรานบ่นอุบอิบ มันก็ถามว่า “ตา แกพูดว่าอะไร”

โมวกลีแปลให้มันฟัง “แกว่า หมาป่าคงเดินรอบตัวแก แกว่าตั้งแต่ เกิดมายังไม่เคยเห็นรอยอะไรเป็นอย่างนี้ แกบ่นว่าแกเหนื่อยนัก”

บาฟีระอ้อมรอบต้นไม้คัลล่ายเล่นซ่อนหา ซึ่งพวกมันกำลังเล่นอยู่เวลานี้ แล้วพูดอย่างใจเย็นว่า “ตานันคงจะพักก่อนมองหารอยตีนต่อไปอีก ดูซิ ตาแก ผอมโง่โก้นันทำอะไรอยู่”

ไมวกลี “มันเคี้ยวอะไรกิน หรือไม่ก็ฟันควันออกจากปาก มนุษย์ชอบเล่นกับปากเสมอ” พวกที่ล้อมอยู่เงียบ ๆ แลเห็นแกยัดควาลงกล่องแล้วก็จุดไฟ ดูดและฟันควันออกจากกล่องที่มีน้ำ พวกนั้นจึงจำกลิ่นยาสูบไว้ ถ้าได้กลิ่นอย่างนี้ในป่าเวลามืด จะได้ว่าว่าเป็นกลิ่นยาตาพรานบัลเดโอ

ประเดี๋ยวมีพวกเผ่าถ่านพวกหนึ่งเดินสวนทางมา มาหยุดพูดกับตาบัลเดโอ ผู้เป็นพวกมีชื่อเสียงโด่งดังแผ่ไปทั้ง ๒๐ ไมล์ทุกทิศ พวกคนเผ่าถ่านลงนั่งสูบบุยา บาซีระกับหมาป่าแอบเข้าไปฟังตาพรานเล่าเรื่องไมวกลี หว่าไมวกลีเป็นลูกผีป่า เล่าตั้งแต่ต้นจนจบ แต่ต่อเติมเสริมเรื่องขึ้นอีก แกว่าแกเป็นคนฆ่าเชียวข่านตาย ไมวกลีแปลงตัวเป็นหมาป่าเข้าสู้รบกับแกตลอดวัน แล้วจึงกลับแปลงตัวเป็นเด็กไปอีก มันเป่ามนต์สะกดปิ่นของแก ลูกปิ่นจึงหันกลับเมื่อแกเล็งยิงไมวกลี ลูกปิ่นเลยไปถูกควายของแกตาย

แกเล่าต่อไปว่า พวกชาวบ้านรู้ว่าแกเป็นพรานเก่งที่สุดในเขตเขาสีโอนี่ จึงขอให้แกออกมาฆ่าเด็กลูกผี เวลานี้พวกชาวบ้านจับเมฆชัวกับผิวขังไว้ เพราะรู้กันแน่นอนว่าเป็นพ่อแม่ของเด็กลูกผี สองคนนั้นถูกขังไว้ในกระท่อมของเมฆชัว แล้วพวกชาวบ้านช่วยกันทำรั้วล้อมไว้อย่างแข็งแรงไม่ให้ออกได้ ในไม่ช้าก็จะทราบให้รับสารภาพว่าเป็นหมอมผีแม่มดจริง แล้วก็เอาไฟเผาเสียทั้งเป็น

พวกคนเผ่าถ่านซักว่า “จะเผาเป็น ๆ กันเมื่อไหร่ล่ะลุง” พวกคนเผ่าถ่านอยากไปดู

ตาพรานตอบว่า “ชาวบ้านจะยังไม่ลงมือทำอะไรจนแกกลับ เพราะพวกชาวบ้านประสงค์ให้แกฆ่าเด็กลูกผีเสียก่อน เด็กลูกผีตายแล้วจึงจะทำจัดเมฆชัวกับผิว”

“แล้วจะรีบที่ดินและวัวควายของเมฆชัวมาแบ่งกันระหว่างพวกชาวบ้าน ผิวเมฆชัวมีวัวงาม ๆ หลายตัว” ตาพรานคิดในใจว่า “เป็นการดีนักหนา

ที่จะทำลายชีวิตหมอผี ผู้รับเลี้ยงลูกหมาป่าที่หนีมาจากป่า เพราะเห็นชัดว่าเป็นหมอผีร้ายกาจมาก”

พวกเขาเดินทางตามอีกว่า “ถ้าอังกฤษรู้เรื่องเข้าจะเป็นอย่างไร” พวกเขาถามได้ข่าวลือว่าพวกอังกฤษนั้นเป็นคนบ้าแท้ มันไม่ยอมให้ชาวนาสุจรีตฆ่าหมอผีได้ตามสะดวก”

ตาพรานแก้วว่า “จะเป็นไรไป ผู้ใหญ่บ้านก็รายงานไปว่า เมชชัวกับผัวถูกงูกัดตาย ข้อแก้ได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว เรายังอยู่แต่จะฆ่าเด็กลูกหมาป่าเสียเท่านั้น พวกเจ้าไม่ได้เห็นเด็กหมาป่าบ้างหรือ”

พวกคนเผ่าถนัดค่อย ๆ ขำเสียงตาคูรอบด้าน แล้วนึกขอบใจดาวประจำตัวที่พวกตนไม่เคยเห็นเด็กลูกผีนั้น แต่ก็ไม่มีข้อแคลงใจอันใด ถ้าพรานที่กล้าหาญถึงเพียงนี้ยังหาเด็กคนนั้นไม่พบ ก็ใครเล่าจะหาพบ ตอนนี้ก็จวนค่ำแล้ว พวกคนเผ่าถนัดคิดจะกลับไปให้ถึงหมู่บ้านเสียก่อนค่ำ จะได้ไม่เห็นหมอผีตัวร้ายนั้น แต่ตาพรานท้วงว่า ถึงแม้เป็นหน้าที่ของแกที่จะฆ่าเด็กลูกผี แกคิดว่าแกไม่ควรยอมให้คนทั้งหมดที่ไม่มีอาวุธติดตัวเดินป่าไปตามลำพังเวลานี้เพราะอาจพบเด็กลูกหมาป่าขณะใดก็ได้ แกจะต้องคุมไปด้วย จะได้คอยป้องกัน พวกเผ่าถนัด ถ้าเด็กเจ้าเล่ห์กลับมาให้เห็น แกผู้เป็นนายพรานวิเศษในเขตเขาสีโอนี่ จะได้ต่อสู้เด็กผีนั้นให้เห็นฤทธิ์เดชของแก แกเล่าต่อไปว่าพราหมณ์ได้ให้เครื่องรางแกเพื่อคุ้มกันมิให้สัตว์เจ้าเล่ห์ทำร้ายได้ แล้วคุ้มครองอันตรายใด ๆ ในป่าด้วย

พวกหมาป่าชักถามไม่ได้หยุดว่า “ตานั่นว่ากระไร” โมวกลีก็แปลให้ฟังจนตอนพูดถึงหมอผีแม่มด อันเป็นความรู้สูงเกินที่มันจะเข้าใจได้ มันจึงเล่าให้หมาป่าฟังเป็นเลา ๆ ว่า ผู้ชายกับผู้หญิงที่เมตตา มัน เวลานี้ถูกขังอยู่ในกับที่เถาถามว่า “มนุษย์ดักมนุษย์กันเองด้วยหรือ”

โมวกลี “ตาพรานเล่าดังนั้น ข้าไม่เข้าใจแจ่มแจ้ง พวกชาวบ้านเป็นบ้าไปด้วยกันทั้งนั้น เมชชัวกับผัวเกี่ยวข้องอะไรกับข้าจึงต้องถูกขังในกับที่มัน

พูดดอกไม้แดงหมายถึงว่ากระไรข้าไม่รู้แน่ แต่ข้าจะต้องไปดูให้รู้ให้ได้ มั่นว่า การที่เมฆชั่วจะถูกทำร้าย ก็จะต้องไว้นาพรานกลับไป แล้วก็...” โมวกลี ตริกตรองพลางเอานิ้วคลำมิดพลาง ส่วนนาพรานบัลเดโอก็กับพวกคนเผ่าถ่านก็ เดินตามกันไปเป็นแถว

ในที่สุดโมวกลีว่า “ข้าจะรีบไปที่หมู่บ้านมนุษย์โดยเร็ว”

พี่เททาแลดูพวกคนเผ่าถ่านด้วยลูกตาอันหิว แล้วถามว่า “แล้วพวกนี้ล่ะ”

โมวกลีทำหน้าหัวเราะ พูดยาว “ร้องขู่มันอยู่นี้แหละ ข้าไม่อยากให้มัน กลับไปถึงหมู่บ้านจนกว่าจะค่ำ เจ้าขู่มันไว้ก่อนได้ไหม”

พี่เททาแยกเขี้ยวอย่างดูหมิ่น “ข้ารู้จักมนุษย์ ข้าคงขูให้มันเดินเป็นวงไป รอบ ๆ เหมือนแพะที่ผูกไว้กับเสา”

โมวกลีบอกมันว่า “ไม่ต้องทำถึงเพียงนั้นก็ได้ นาน ๆ ส่งเสียงร้อง ขึ้นครั้งหนึ่งก็พอ มิฉะนั้นมันจะเหิงา พี่เททา เจ้าไม่ต้องร้องให้เพราะนักก็ได้ ตามมันไปก็แล้วกัน บาซีระไปช่วยร้องขูด้วยซี แล้วเวลากลางคืนพวกเจ้าจง ไปพบข้าที่ประตูหมู่บ้าน พี่เททารู้จักดีแล้ว”

บาซีระอ้าปากหาว แม้มองตาแสดงว่ามันยินดีเพราะจะได้รับความสนุก แต่ทำเป็นพูดว่า “ไม่ใช่เป็นการง่ายที่จะช่วยลูกมนุษย์ตามรอย เมื่อไหร่เราจะ ได้นอน จะให้ข้าร้องขู่มนุษย์ตัวไม่มีขนก็เอาเถอะ ลองดูก็ได้”

บาซีระก้มหัวต่ำลง เสียงร้องจะได้ไปไกล ร้องว่า “หากินสะดวกเถิด” เป็นเสียงร้องเวลาเที่ยงคืน แต่มันร้องลากเสียงยาว ๆ เวลาบ่าย ซึ่งเป็นการตั้ง ต้นร้องอย่างน่ากลัว

โมวกลีออกวิ่งไปแล้วจึงได้ยินเสียงเสียดคำร้องสั้นระรัวไกล ๆ สักครู่ หนึ่งเสียงก็เจียบหายไปข้างหลังมัน มันก็หัวเราะกับตัวเองแล้ววิ่งต่อไป โมวกลี เห็นพวกคนเผ่าถ่านเบียดกันเป็นกระจุกกลม กระบอกปืนของนาพรานโอน ไปเอนมาเหมือนใบกล้วย มองจ้องไปทางโน้นแล้วก็ทางนี้ ประเดี๋ยวพี่เททา ก็ร้องขึ้นอีก “ยา...ลา...ฮี้...ยา...ลา...ฮา” อันเป็นเสียงร้องไล่กวาง เมื่อไขลง

โล่นิลไซ (วัฏระทิงใหญ่) ดังเหมือนร้องมาจากปลายโลก ร้องใกล้เข้ามาทุกที จนในที่สุดกลายเป็นเสียงแผดเต็มที่แล้วก็หยุด หมาป่าอีก ๓ ตัวก็ทำเสียงร้องตอบ ถึงแม้โมวกลียังได้ยินเหมือนหมาป่าทั้งโขลงร้อง สักครู่มันช่วยกันร้องเป็นเสียงสัตว์ออกหากินเวลาเช้า ร้องเป็นเสียงโหยหวนและเป็นเสียงสั้นอย่างวังเวง เป็นสำเนียงที่พวกหมาป่ารู้จักร้องด้วยกันทุกตัว

แล้วพวกหมาป่าก็ได้ยินเสียงกิ้งก่าไม้สั้น เพราะตาพรานกับพวกคนเผาถ่านรีบกระเเย่กระแห่ยังป็นหนึ่ขึ้นต้นไม้ ตาพรานป็นขึ้นไปได้แล้วก็รีบท่องมนต์ พวกสัตว์ก็ลงนอนอย่างผู้ออกกำลังกายจะต้องนอน หากไม่ทำงานหนักต่อไปอีกไม่ได้

ฝ่ายโมวกลีนั้นรีบวิ่งไปชั่วโหม่งละ ๔ ไมล์ มันยินดีที่ได้เร็วถึงเพียงนั้น เมื่อได้เข้าไปคร่ำเคร่งอยู่ในหมู่บ้านกับมนุษย์เสียเป็นนาน มันมีความคิดอย่างหนึ่งอยู่ในหัวของมันว่า จะต้องไปช่วยเมฆชวกับผัวให้ออกจากกับให้ได้ จะเป็นกับชนิดไรก็ตาม มันไม่ไ้ใจเรื่องกับ อีกข้อหนึ่งนั้นมันสัญญากับตัวเองว่าต่อไปมันจะใช้หนี้พวกชาวบ้านเป็นส่วนมากสักทีหนึ่งให้ได้

เวลาโพล้เพล้โมวกลีก็ไปถึงลานสัตว์กินหญ้า ถึงต้นเกดที่พี่เทามาคอยพบมันในตอนเช้าวันที่ฆ่าเซี่ยชาน เวลานี้ในใจมันงุ่นง่านโกรธพวกมนุษย์เป็นกำลัง เมื่อมองเห็นหลังคาหมู่บ้านก็มีอะไรอย่างหนึ่งขึ้นมาจุกคอกหยอ ทำให้มันหายใจแทบไม่ออก มันสังเกตเห็นว่าพวกชาวบ้านกลับจากนาเร็วผิดปกติที่เคยเมื่อกลับมาแล้วแทนที่จะมาหุงหาอาหารเย็นกิน ก็กลับมานั่งเป็นหมู่อยู่ใต้ต้นโพธิ์ใกล้หมู่บ้าน ต่างพูดต่างตะโกนกันอยู่เซ็งแซ่

โมวกลีคิดในใจว่า “มนุษย์จะต้องทำกับดักมนุษย์ไว้เสมอ มิฉะนั้นมันคงไม่มีความพอใจ เมื่อ ๒ คืนมาแล้ว ตัวมันจะเป็นผู้ถูกดัก คืนนี้เป็นคืนของเมฆชวกับผัว คืนพรุ่งนี้และคืนต่อไปอีกหลายคืนก็จะเป็นเวรของโมวกลีทำแก้เผ็ดบ้าง”

มันค่อย ๆ ย่องเลียบไปตามรั้วจนถึงกระท่อมที่เมฆชั่วอยู่ มองดูเข้าไปทางหน้าต่าง เห็นเมฆชั่วถูกอุดปากถูกมัดมือมัดตีนไว้นั่น นอนถอนใจใหญ่ครางอยู่ ส่วนผัวนั้นถูกมัดนอนอยู่บนเตียงลงรัก ประตูกระท่อมบานเปิดออกถนนนั้นปิดแน่นหนา มีคน ๓-๔ คนนั่งเฝ้า แต่หันหลังไปทางประตู

ไมวกสิรู้ประเพณีและอัธยาศัยของพวกชาวบ้านดี มันเคยรู้ว่าพวกชาวบ้านนั้นขอให้ได้กินได้พูด ได้สูบกถ้องแล้วก็เป็นที่พอใจ ไม่ต้องทำอะไรอีกก็ได้ ครั้นอิ่มหมีพีมันแล้ว จึงจะตั้งต้นทำอันตราย กว่าดาพรานบัลเดโอจะกลับก็คงอีกนาน ถ้าพวกสัตว์ผู้ช่วยของไมวกสิล่อไว้สำเร็จ ดาพรานกลับมาแล้วก็คงมีเรื่องสนุกมาเล่าอีกหลายเรื่อง ก็จะทำให้ชักเข้าไปอีก ไมวกสิคิดดังนั้นแล้วก็กระโดดเข้าไปทางหน้าต่าง นั่งก้มลงที่ผัวและเมฆชั่ว ตัดเชือกที่มัดให้ รีบดึงผัวอุดปากออก แล้วก็ค้นหามมมาให้ทั้ง ๒ คนนั้นกิน

เมฆชั่วจวนจะคลั่งด้วยความเจ็บและความกลัว แกถูกรุมทุบตีเอาก่อน หินขว้างมาตั้งแต่เช้า ไมวกสิรีบเอื้อมมือไปปิดปากแกไว้ก่อนแกส่งเสียงร้องด้วยความตกใจ ผัวของแกเป็นแต่เกิดโมโหและโกรธ ครั้นแกมัดให้แล้ว ก็ลุกขึ้นนั่งเก็บผองและขยะออกจากแคร่ที่ขาดร่อแรง

เมฆชั่วสะอื้นพลางพูดว่า “ข้ารู้ว่ามันจะมาอีก ทีนี้ข้ารู้แน่แล้วว่ามันเป็นลูกของข้าแท้ ๆ ” แกกอดไมวกสิไว้นับบอก จนถึงเวลานั้นไมวกสิคุมสติไว้ได้อย่างดี แต่ตอนนี้มันเกิดตัวสั่นขึ้นมา จนมันเองก็ประหลาดใจ มันนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่า

“ทำไมต้องใช้เชือกหนังเหล่านี้ ทำไมพวกชาวบ้านจึงมัดแกไว้ดังนี้”

ผัวเมฆชั่วว่า “จะทำไมเสียอีกล่ะ จะถูกฆ่าเพราะรับเจ้ามาเป็นลูกนะซี ดูข้าซิ เลือดไหลไปทั้งนั้น”

แต่เมฆชั่วเองไม่พูดว่าอะไรเลย ไมวกสิจึงดูบาดแผลตามตัวแก ไม่ใช่ที่ตัวผัว ทั้งเมฆชั่วทั้งผัวได้ยินเสียงไมวกสิก็อดหันเมื่อมองเห็นเลือด

มันถามว่า “ใครเป็นคนทำ มันเป็นข้อที่จะต้องแก้แค้นให้พอกัน”

ผัวเมฆชั่วว่า “พวกชาวบ้านทั้งหมดน่าจะซีท่า เพราะข้ามันมีมาก ข้ามีวัวควายมากเกินไป พวกชาวบ้านจึงหาว่าเมฆชั่วกับข้าเป็นหมอผีแม่มด คำที่ข้าให้เจ้ามาอาศัยอยู่”

โมวกลี “แกพูดข้าไม่เข้าใจ ให้เมฆชั่วเล่าเรื่องให้ข้าฟังเถิด”

เมฆชั่วพูดอย่างกระดาก ๆ ว่า “เพราะเหตุที่ข้าให้นมเจ้ากิน นาทุเอ๋ย เจ้าจำได้ไหมเล่า เพราะเจ้าเป็นลูกของข้าที่เสียคาบไป และเพราะข้ารักเจ้าหนักหนา พวกชาวบ้านจึงว่าข้าเป็นแม่เจ้า คือว่าเป็นแม่ของผี จึงสมควรจะให้ตายเสีย”

โมวกลีถามว่า “ผีนั้นอะไรเล่า ตายนั่นข้าเคยเห็นแล้ว”

ผัวเมฆชั่วขมวดคิ้วมองดู แต่เมฆชั่วหัวเราะว่ากับผัวว่า “เห็นไหม ข้าว่ามันไม่ใช่หมอผี มันเป็นลูกของข้า”

ผัวเมฆชั่ว “เป็นลูกหรือเป็นหมอผี จะทำให้เราดีขึ้นเมื่อไร เราก็เท่ากับคนตายไปแล้ว”

โมวกลีชี้มือไปทางหน้าต่าง พูดว่า “ต่อจากนี้มีถนนเข้าไปในป่า มือตีนของแกไม่ได้ถูกมัดแล้ว เดินไปซี”

เมฆชั่วว่า “เราไม่รู้จักทางในป่า ลูกเอ๋ย ข้าคิดว่าข้าเดินไปไกล ๆ ไม่ได้”

ผัวเมฆชั่ว “แล้วพวกชาวบ้านทั้งผู้ชายผู้หญิง ก็จะช่วยกันไล่ตามหลังเราไปฉุดกลับมาอีก”

โมวกลีเอาปลายมีดจีฬามือเล่น บอกว่า “ข้ายังไม่คิดจะทำร้ายพวกชาวบ้าน แต่ข้าก็ไม่คิดว่าจะมีใครขัดขวางแกได้ ในไม่ช้าพวกชาวบ้านก็จะต้องมีเรื่องที่ต้องคิดกันใหญ่ละ จริงนะ” โมวกลีตั้งหัวตรงคอยฟังเสียงร้องตะโกน และเสียงฝีตีนที่นอกกระท่อม “อ้าว มันปล่อยให้ตาพรานบัลเดโอกลับมาแล้วหรือนั้น”

เมฆชั่วร้องบอกว่า “เมื่อเช้านี้ พวกชาวบ้านส่งตาพรานให้ออกไปฆ่าเจ้า เจ้าพบหรือเปล่า”

โมวกลี “พบซี ข้าได้พบตานั่น ตาพรานคงมีเรื่องเล่าแยะ เวลาที่ตาพรานเล่าเรื่องเราก็จะมีงานทำมากเหมือนกัน ในชั้นต้นนี้ ข้าจะออกไปดูเสียก่อนว่าพวกชาวบ้านตั้งใจจะทำอะไรกัน แกก็จงตรึกตรองให้ดีว่าแกจะไปทางไหน แล้วบอกข้าให้รู้เมื่อข้ากลับมา”

โมวกลีกระโดดข้ามหน้าต่าง แล้ววิ่งเลียบไปนอกรั้ว จนไปใกล้พวกชาวบ้านที่นั่งล้อมอยู่ใต้ต้นโพธิ์ เห็นตาพรานบัลเดโอสองนอนบนดิน หวังไถหังคราง มีคนนั่งล้อมเป็นกลุ่มซึกเพื่อถามเรื่องราว ตาพรานผมยู่ลงประบ่ามือตีนถลอกเพราะรีบตะกุกตะกวยปีนขึ้นต้นไม้ แกพูดไม่ค่อยออก แต่ก็ยังรู้สึก ว่าตำแหน่งของแกนั้นสำคัญมาก เดี่ยว ๆ ก็พูดถึงเรื่องผี เสียงผีกู่ พูดถึงกลมารยา เพื่อจะบอกพวกที่มาล้อมล้อมให้ได้ซึมซาบเสียนิดหน่อยก่อน แล้วก็ขอน้ำกิน

โมวกลีคิดในใจว่า “เออแ่นะ พูดแล้วพูดเล่า มนุษย์เป็นพี่น้องเลือดเนื้อสายเดียวกันบรรดาโลศเป็นแน่ ต้องเอาน้ำล้างปาก เดี่ยวก็ต้องสูบยา เมื่อทำทุกอย่างเสร็จแล้ว ก็ยังเล่าเรื่องต่อไปอีก พวกมนุษย์นี้ช่างฉลาดจริงนะ เวลาที่มันคงไม่ทิ้งให้ใครอยู่เฝ้าเมฆชั่ว คงพากันมาล้อมฟังจนกว่าหูของมันจะเต็มไปด้วยนิทานของตาบัลเดโอ เวลานี้ข้าออกซีก็เกียดเหมือนพวกชาวบ้านบ้างแล้ว”

โมวกลีสะบัดตัวของมัน แล้วก็เดินช้า ๆ กลับไปที่กระท่อม ครั้นถึงหน้าต่างก็รู้สึกว่ามืออะไรมาถูกตินมัน มันรู้สึกสิ่งนั้นดี จึงว่า “แม่จำ แม่มาถึงนี้เที่ยวหรือ”

แม่หมาป่า “ข้าได้ยินเสียงลูก ๆ ร้องอยู่ในป่า ข้าจึงออกตามลูกผู้ที่ข้ารักที่สุดมา ลูกกบของข้า ข้าอยากเห็นผู้หญิงคนที่ให้นมเจ้ากิน” ตัวของแม่หมาป่าเบียดซุ่มไปด้วยน้ำค้าง

โมวกลี “พวกชาวบ้านมัดแกไว้ ตั้งใจจะฆ่าแก ข้าตัดสิ่งที่มัดแกออกแล้ว อีกสักประเดี๋ยวแกจะออกไปเดินป่าพร้อมกับผัวของแก”

แม่หมาปา “ข้าจะตามแกไปด้วย ตัวข้าก็แก่แล้ว แต่ยังไม่ใช่ว่าไม่มีฟัน”
แม่หมาปายืนตื่นหลังชะเง้อเฝ้ามองหน้าต่างมองเข้าไปในกระท่อมที่มีด

ประเดี๋ยวก็ลงยืนสี่ตีนหนึ่งอยู่ ประเดี๋ยวมันบ่นว่า “ข้าให้หมเจ้ากินก่อน
แต่บาชีระพูดถูกที่ว่าในที่สุดมนุษย์ก็ต้องกลับไปหามนุษย์”

โมวกลีทำหน้าที่โกรธ ตอบว่า “อาจเป็นไปได้ แต่คินนี่ข้าอยู่ไกลกับรอย
มนุษย์มากนัก แม่คอยดูเถอะ แม่อย่าให้เมชชัวเห็นแม่นะ”

แม่หมาปา “เจ้าไม่เคยกลัวข้าเลย เจ้าลูกกบ” และแม่หมาปาก็ตอย
หลังเข้าไปซ่อนอยู่ในหญ้าสูง ซึ่งมันรู้จักทำเป็นอย่างดี

โมวกลีเหวี่ยงตัวเข้าไปในกระท่อม บอกกับเมชชัวว่า “เวลานี้ พวก
ชาวบ้านกำลังล้อมดาพรานบัลเดโอ ฟังเล่าเรื่องที่ไม่ได้เกิดขึ้นเลย เมื่อเล่า
เรื่องเสร็จแล้ว ก็จะมาเข้ามาในนี้พร้อมกับสีแดง ๆ คือไฟ มาเผาแกและ
ผิวของแก แกจะว่าอะไร...”

เมชชัว “ข้าพูดตกลงกับผิวของข้าแล้ว ข้าหนีวาระอยู่ไกลจากนี้สัก
๓๐ ไมล์ ที่ข้าหนีวาระเราคงพบชาวอังกฤษ”

โมวกลี “ชาวอังกฤษอยู่ไหน”

เมชชัว “ข้าก็ไม่รู้ ผิวเนื้อของมันขาว ข้ารู้ว่ามันปกครองทั่วแผ่นดิน
มันไม่ยอมให้ใครเผากันหรือเขียนกันนอกจากมีพยาน ถ้าเราไปถึงที่นั่นได้ใน
คินนี่ เราก็จะมีชีวิตรอด มิฉะนั้นจะถูกฆ่าตาย”

โมวกลี “ถ้าอย่างนั้นก็มีชีวิตชี ข้ารับรองว่าคินนี่เป็นไม่มีมนุษย์คน
ใดผ่านประตูออกไปได้เลยเป็นอันขาด นั่นผิวของแกทำอะไรอยู่นั่นละ” ผิว
ของเมชชัวกำลังนั่งคุกเข่าเอามือค้ำคินอยู่ที่มุมหนึ่งในกระท่อมนั้น

เมชชัว “แกขุดหยิบเงิน เราจะเอาสิ่งอื่นไปอีกไม่ได้ นอกจากเงิน”

โมวกลี “อ้อ เข้าใจละ สิ่งที่ผ่านมาจากมือนี้ไปมือนั้นแต่ไม่รู้จักอุ่น เมื่อ
ไปจากนี้แล้ว มนุษย์ก็ยังคงต้องการสิ่งนั้นอยู่อีกหรือ”

ผัวเมฆชั่วจ้องตาขวาง บ่นว่า “อ้ายนี่โง่งนะ มันไม่ใช่ผีหรอก เงินนี้แหละจะเอาไปซื้อม้า เราระบมไปทั้งตัวเดินไกลไม่ได้ แล้วพวกชาวบ้านก็จะตามไปจับตัวในไม่ถึงชั่วโมง”

โมวกลี “ข้าบอกแล้วว่าชาวบ้านจะตามไปไม่ได้ จนกว่าข้าจะบอกให้ไป แกคิดถึงเรื่องม้าก็ดีแล้ว เมฆชั่วเหนื่อยนัก” ผัวเมฆชั่วยืนขมวดรูปีอันสุดท้ายเข้าไว้ที่บ้านเฒ่า โมวกลีช่วยอุ้มเมฆชั่วข้ามหน้าต่าง ลมหนาวเวลากลางคืนทำให้เมฆชั่วค่อยสดชื่นขึ้น ในคืนนั้นมีแต่ดาว ปาจึงมีดตีสอนจะน่ากลัว

โมวกลีกระซิบถามเมฆชั่ว “รู้จักทางไปข่านหิวาระแล้วหรือ”

ทั้งสองคนพยักหน้า รับว่ารู้

โมวกลี “ดีแล้ว จำไว้ว่าแกไม่ต้องกลัว ไม่จำเป็นจะไปอย่างรีบร้อน แต่แกคงได้ยินเสียงสัตว์ป่าร้องข้างหน้าและข้างหลังบ้าง”

ผัวเมฆชั่ว “คิดดู เราจะกลัวภัยในป่าเวลากลางคืนมากกว่ากลัวเผ่าไฟทั้งเป็นละหรือ ถูกสัตว์ป่าฆ่าตายยังดีกว่าถูกคนฆ่า” เมฆชั่วมองดูโมวกลีแล้วก็ยิ้ม

โมวกลีพูดซ้ำเหมือนมันเป็นภาสุ เวลาสอนกฎแห่งป่าช้า ๆ ซาก ๆ สักร้อยหนแก่เด็กที่ไม่ตั้งใจจำ “นี่แกข้าบอกแล้วว่าจะไม่พบเขี้ยวสักอันเดียวที่ในป่าที่จะคอยขวางทางของแก จะไม่มีตีนสักตีนเดียวที่จะก้าวมาทำร้ายแก จะไม่มีมนุษย์หรือเดรัจฉานสักตัวเดียวมาคอยขัดขวางแกจนถึงข่านหิวาระเพราะจะมีผู้ระวังรักษาแกตามไปด้วย” พูดดังนั้นแล้วโมวกลีก็หันมาบอกเมฆชั่วว่า “ผัวของแกคงไม่เชื่อข้า แต่แกเชื่อไม่ใช่หรือ”

เมฆชั่ว “เออ แน่แล้ว เจ้าผู้เป็นลูกของข้า จะว่าเป็นมนุษย์หรือเป็นผีหรือเป็นหมาป่าอยู่ในป่า ข้าก็เชื่อมั่นทั้งนั้น”

โมวกลี “ผัวของแกจะกลัวเมื่อได้ยินพวกของข้าร้อง แต่แกคงรู้และเข้าใจ ไปเถอะ ไปช้า ๆ ไม่ต้องรีบร้อน ประตูปิดอยู่ดอก”

เมฆชั่วทรุดตัวลงที่ตีนโมวกลีทำให้โมวกลีขุ่นลุก พยุงแกขึ้นยืน แล้วแกก็เกาะคอมัน เรียกชื่อที่เป็นมงคลและให้พรมันต่าง ๆ ตามที่แกนึกได้ ผัวมองกราดไปตามทุ่งนาใจนึกริษยา บ่นว่า “ถ้าเราถึงข่านหิวระ ข้าจะไปเล่าให้อังกฤษฟัง แล้วข้าจะฟ้องพราหมณ์กับตาพรานบัลเดโอแก่และคนอื่น ๆ อีก ให้ความในศาลกินพวกชาวบ้านนี้ให้ถึงกระดูกให้ได้ มันจะต้องทำขวัญข้าเป็นสองเท่า เป็นค่าเสียหายเรื่องพืชพันธุ์ที่ไม่ได้ปลูก และวัวควายของข้าที่ไม่มีผู้เลี้ยงดู ข้าจะได้รับความยุติธรรมในศาลเป็นแน่”

โมวกลีหัวเราะ “ข้าไม่รู้ว่ายุติธรรมเป็นอย่างไร แต่ฝนหน้าแกกลับมากูเถอะว่าหมู่บ้านนี้จะมီးอะไรเหลืออยู่บ้าง”

แล้วเมฆชั่วกับผัวก็เดินเข้าป่าไป แม่หมาป่าออกจากที่ซ่อนก็เดินตามไปด้วย

“ตามไปซีแม่ แล้วคอยระวังอย่าให้สัตว์ร้ายในป่าทำอันตรายสองคนนี้ได้ แม่จงทำเสียงร้องนิดหน่อยไปตามทาง ควรจะเรียกบาฬีระมาด้วย” โมวกลีกำชับแม่หมาป่า

สักประเดี๋ยวก็ได้ยินเสียงหมาป่าหอนสูง ๆ ต่ำ ๆ โมวกลีเห็นผัวเมฆชั่วหยุดชะงักจะหันกลับ คิดอาหลักราเลื่อว่าจะควรวิ่งกลับเข้ากระท่อมเสียดีหรือไม่

โมวกลีตะโกนบอกแกไป “ไปต่อไปเถิด ข้าบอกแล้วว่าจะได้ยินเสียงร้อง เสียงนั้นแหละจะตามแกไปจนถึงข่านหิวระเป็นเสียงสัตว์ป่าที่ให้คุณต่อแก”

เมฆชั่วจึงเร่งให้ผัวเดินต่อไป ความมืดได้มาปกคลุมทางเดินของสองคนผัวเมียและของแม่หมาป่าเสียหมด

ขณะนั้นบาฬีระลุกขึ้นยืน ตัวสั่นด้วยความยินดี เพราะเวลากลางคืนย่อมทำให้สัตว์นานาชนิดตื่นเต้น บาฬีระบอกโมวกลีค่อย ๆ ว่า “ข้าอายุแทนพวกพี่น้องของเจ้า”

“ทำไม มันไม่ร้องเพราะ ๆ ให้ตาพรานบัลเดโอฟังดอกหรือ” โมวกลีชักมัน

บาฬีระ “มันร้องวังเวงเกินไปนะซี จนทำให้แม้แต่ข้าก็ลืมหืม ขำขอเอากุญแจกรงหูกที่ข้าหามาได้ขึ้นอ้างสาบานว่า ข้าเองก็ลืมหืม ร้องตามมันไปทั่วป่าเหมือนเมื่อข้าร้องเกี่ยวตัวเมียเมื่อฤดูใบไม้ผลิ เจ้าไม่ได้ยินเสียงร้องของเราหรือ”

โมวกลี “ข้าคิดเล่นการอย่างอื่นอยู่ ตามบัลเดโอคูชีว่าแกชอบฟังเสียงร้องนั้นไหม หมาป่า ๕ ตัวอยู่ไหนเล่า ข้าไม่อยากให้มนุษย์สักคนเดียวออกประตูไปได้ในคืนนี้”

บาฬีระ “เจ้าจะต้องการเจ้า ๔ ตัวทำไม” พูดแล้วมันก็ย่ำตีน ดาลูกโพลงร้องดังขึ้นว่า “ข้าจะฆ่าให้เอง เจ้าน้องน้อย นี่จะถึงกับได้ฆ่าละหรือ การร้องและการที่เห็นมนุษย์วิ่งหนีขึ้นต้นไม้ ทำให้ข้านึกอยากฆ่า มนุษย์เป็นอะไรมาเราจึงต้องเป็นห่วง อ้ายเจ้าตัวสีน้ำตาลไม่มีขนที่ขูดดินนั้นหรือ อ้ายเจ้าหัวล้านฟันไม่มีที่กินดินนั้นหรือ ข้าตามมันไปทั้งวัน ตั้งแต่เที่ยงแดดจัด ข้าล้อมมันไว้ราวกับหมาป่าล้อมกวาง ข้านี้แหละบาฬีระ บาฬีระ ข้าเคยเดินกับเงาของข้าอย่างไร ข้าก็เดินกับมนุษย์พวกนั้นอย่างนั้น ดูซิ” บาฬีระก็กระโดดเหมือนแมวกระโดดตะครุบใบไม้แห้งที่ปลิวหมุนตัวอยู่บนหัว แล้วตะครุบลมทางซ้ายที่ทางขวาที่ ใบไม้แห้งดังกรอบเวลามันตกลงที่พื้นดิน เดียวก็กระโดดสูงขึ้นอีก มันร้องครี้งคำรามครี้งเหมือนเสียงน้ำเดือดในหม้อ “ข้านี้แหละคือบาฬีระ ผู้อยู่ในป่าเวลากลางคืน กำลังแรงของข้าอยู่ในตัวข้า เจ้าลูกมนุษย์ ข้ายกตีนตบทีเดียว ข้าก็ตีตัวเจ้าแบนเหมือนกบตายในฤดูร้อน”

โมวกลี “เฮ้ ตบซี” ใช้คำพูดอย่างมนุษย์ ไม่ใช่ออย่างสัตว์ป่า คำพูดอย่างมนุษย์นี้ทำให้บาฬีระชะงักทันที ลงนั่งตัวลั่นอยู่หัวของมันสูงได้ระดับกับหัวโมวกลี โมวกลีก็จ้องตามันอย่างเคยจ้องดาลูกสัตว์ที่มากทำเกะกะ จ้องเป้งไปที่ตาบาฬีระซึ่งเป็นสีเขียว จนประกายแดงๆ หายจากตาสีเขียวของบาฬีระ คล้ายกับแสงกระโจมไฟดับมืดไกลตั้ง ๒๐ ไมล์ไปตามทะเล แล้วบาฬีระทำตา

ตก ตัวใหญ่ของมันก็ตกตามตาลงไปฟุบต่ำลง จนสิ้นปากสีแดงของมันวางอยู่บนหลังดินของโมวกลี

โมวกลีกระซิบกับมันว่า “พี่...พี่...พี่” และตบมันเบา ๆ ตั้งแต่คอไปจนถึงหลัง นิ่ง ๆ เอะะ สงบใจนิ่ง ๆ เอะะ เป็นความผิดของกินนี้ ไม่ใช่ความผิดของเจ้า”

บาฬีระตอบอย่างสงบเสถียร “กลิ่นไอของกินอย่างนี้ มันปลุกใจข้า อากาสมันเรียกข้าอย่างดังทีเดียว แต่ทำไมเจ้าจึงรู้”

อากาสรอบหมู่บ้านในอินเดียเต็มไปด้วยกลิ่นทุกชนิด สัตว์ต่าง ๆ ใช้คิดทางจุมูกโดยมาก เมื่อได้กลิ่นอย่างนั้นเข้าจึงทำให้เป็นบ้าไปได้ เท่ากับเสียงดนตรีหรือยาเสพติดให้โทษเป็นภัยแก่มนุษย์ โมวกลีปลอบเสียดำต่อไปอีกหน่อย มันก็ลงนอนราบเหมือนแมวนอนอยู่หน้าไฟ งอติ้นหน้าซุกไว้ใต้ทรงอกตาหรืออยู่ตลอดเวลา

ในที่สุดบาฬีระกล่าวว่า “เจ้าเป็นสัตว์ป่า แต่ก็ไม่ยักไขสัตว์ป่า ข้าเป็นเสือด่า แต่ข้ารักเจ้า เจ้าน้องน้อย”

โมวกลี “พวกชาวบ้านพูดกันอยู่ใต้ต้นไม้มานานักแล้ว ปานนี้ตาพรานคงเล่านิทานเสียหลายเรื่อง มันควรจะมาลากผู้หญิงออกจากกับ แล้วเอาลงใส่ในดอกไม้แดง แต่มันมาพบกันเสียก่อนแล้ว”

บาฬีระ “นี่แน่ะ ฟังข้าเถิดย เวลานี้ความใช้หมดไปจากเลือดของข้าแล้ว ให้พวกนั้นพบข้าอยู่ในกระท่อมนั่นเถอะ ถ้ามันพบเข้าแล้ว น้อยคนจะออกจากบ้าน ไม่ใช่เป็นครั้งแรกที่ข้าเคยติดกรงขัง ข้าไม่นึกว่าพวกมันจะเอาเชือกมามัดข้าอีก”

“เจ้าคิดให้รอบคอบเถิด” โมวกลีหัวเราะ เพราะตั้งต้นมีความมองอาจเอาอย่างเสือด่าผู้ย่องเข้าไปในกระท่อมในบัดนั้น

บาฬีระ “อ้าว ในนี้มีกลิ่นคนตลบไปหมด เตียงอย่างนี้แหละมันให้ข้านอนเมื่อข้าอยู่ในกรงของกษัตริย์กรุงอุทัยบุรี ข้าจะขึ้นนอนบนเตียงนี้” โมวกลี

ได้ยินเสียงเชือกที่พื้นเตียงขาดเพราะทาน้ำหนักบาฬีระไม่ไหว “ข้าขอปฏิญาณต่อกุญแจกรงที่ข้าหนีมาได้ ว่าถ้าพวกชาวบ้านเห็นข้า มั่นคงคิดว่ามันจับสัตว์ใหญ่ได้ เจ้าน้องน้อยมานั่งข้างตัวข้าสิ ปลอ่ยให้มันคิดว่าจับเราได้พร้อมกัน”

โมวกลี “ไม่เอา ข้ามีความคิดอย่างอื่นอยู่ในท้องข้า ข้าไม่อยากให้ชาวบ้านรู้ว่าข้ามีส่วนในเหตุที่เกิดขึ้นนี้ เจ้าทำหลอกแต่ลำพังเถิด แล้วข้าก็ไม่อยากเห็นพวกชาวบ้านด้วย”

บาฬีระ “ยังงั้นหรือ ตามใจเจ้าสิ เนอะมันมากันแล้ว”

พวกชาวบ้านที่ประชุมกันอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ยิ่งทำเสียงดังหนักเข้าทุกที ในที่สุดเกิดเป็นเสียงอึกทึกใหญ่ ผู้หญิงผู้ชายแกว่งไม้พลองกระบองสั้น ไม้ตะพด เคียวและมีดมาด้วย ตาพรานบัลเดโอกับพราหมณ์นำหน้า พวกชาวบ้านตามติดมาข้างหลัง ต่างร้องว่า “หมอผีแม่มด! พวกเราลองดู! ว่าเงินเหรียญร้อน ๆ เผาใส่มือจะทำให้มันสารภาพหรือไม่! เผากระท่อมทับหัวมันลงไป! จะได้สอนให้มันรู้ไว้! คำที่มันอุปการะเด็กผี ลูกหมาป่า อย่าเลย เขียนมันเสียก่อนดีกว่า! ได้! เอาได้มาอีก บัลเดโอ! เตรียมกระบอกปืนไว้ให้ร้อน!”

ถึงตอนจะเปิดประตูก็เกิดล่าบากขึ้นอีกเล็กน้อย เพราะลั่นกลอนไว้นแน่น แต่ฝูงคนพังบ้านเข้าไป แสงได้ก็สว่างอยู่ในห้องซึ่งบาฬีระนอนเหยียดยาวอยู่บนเตียง ขาหน้าไขว้กัน ขาข้างหนึ่งห้อยลงมาจากปลายเตียง ดำเหมือนขุมนรก น่ากลัวเหมือนปีศาจ

เสียงอึกทึกเจี๊ยบฉีกลงทันที พวกที่อยู่หน้าก็ตะกุกตะกายจะหนีออกประตู บาฬีระยกหัวขึ้นหายใจยาว ๆ ยาว ๆ เหมือนมันหายใจเมื่อจะดูหมิ่นผู้มีฐานะเสมอกัน ริมฝีปากบนขึ้นไปเชิดอยู่ข้างบน ลิ้นแดงกระดกอยู่ในปาก อาชาตะไกรกว้างจนเห็นลงไปครึ่งคอกหอย เขี้ยวใหญ่เด่นชัดออกมาจากเหงือก อีกสักประเดี๋ยวตามถนนก็ไม่มีคนเหลือสักคนเดียว บาฬีระลุกขึ้นกระโดดข้ามหน้าต่างออกไปยืนอยู่ข้างตัวโมวกลี ในเวลานั้นพวกชาวบ้านที่ทำเสียงกึกก้อง ก็ทำเสียงหกล้มหลุก วิ่งหนีเหยียบกันกลับไปกระท่อมของตนหมด

บาฬีระกระซิบว่า “มันไม่กล้ากระดิกตัวจนวันรุ่งขึ้นเป็นแน่ ต่อไปนี้จะทำอะไรอีก”

ความเจียบประหนึ่งนอนกลางวันได้เป็นไปทั่วหมู่บ้าน บาฬีระและไมวกลีได้ยินเสียงคนลากทียบหนัก ๆ ไปตามพื้นเอาเข้าดันประตูไว้ บาฬีระว่า “มันคงไม่กล้ากระดิกตัวจนสว่าง” แต่ไมวกลีนั่งนิ่งเป็นที่ตรึงตรองหน้าของมัน มีดเข้ามีดเข้า

บาฬีระแสดงความจงรักต่อไมวกลี และว่า “ข้าทำความผิดอะไรอีกละ”

ไมวกลี “เจ้าไม่ได้ทำความผิด เจ้าทำแต่ความชอบ เจ้าจงเฝ้าอยู่ที่นี้จนพรุ่งนี้นะ ข้าจะนอน” ว่าแล้วไมวกลีก็วิ่งกลับไปป่า ทิ้งตัวลงข้างก้อนหิน แล้วก็นอนหลับไปตลอดวัน จนถึงกลางคืนอีกคืนหนึ่ง

เมื่อมันตื่น บาฬีระมาหมอบอยู่ข้างตัว มีกวางเฟิงฆ่าใหม่อยู่ตรงตีนตัวหนึ่ง บาฬีระจ้องดูอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นไมวกลีใช้มีดเชือดเนื้อกวางกินและดื่มเสร็จแล้วก็เอามือเท้ากางหันไปทางบาฬีระ

บาฬีระรายงานว่า “ผู้ชายและผู้หญิงของเจ้าเกือบถึงข่านหิวระแล้ว โดยสวัสดิภาพ แม่หมาป่าส่งข่าวมากับจิล จิลรายงานว่ามันสองคนไปพบม้าเข้าตัวหนึ่งก่อนเที่ยงคืนคืนที่หนึ่ง มันจึงไปได้เร็ว เป็นข่าวดีไม่ใช่หรือ”

ไมวกลี “เป็นข่าวดีแน่”

บาฬีระ “พวกชาวบ้านก็ไม่ได้ตื่นจนสาย มันกินอาหารแล้วก็รีบกลับเข้าบ้านอีก”

ไมวกลี “มันเห็นเจ้าหรือเปล่า”

บาฬีระ “มันอาจเห็น เมื่อเข้ามีดขานอนกลิ้งอยู่กับฝุ่นที่หน้าประตู ขำร้องเพลงค่อย ๆ เจ้าน้องน้อย ไม่มีอะไรทำอีกแล้ว เจ้าออกไปหากินกับข้าและภาลูเถิด มันพรังผึ่งเข้าใหม่ มันอยากอวดเราต้องการตัวเจ้ากลับมาเหมือนเก่าอีก เลิกทำทำอย่างนั้นเสียที ข้ากลัวนัก ผู้ชายและผู้หญิงจะไม่ต้องถูกใส่ใน

ดอกไม้แดง ทุก ๆ สิ่งในป่าก็เป็นไปด้วยดี จริงโหม พวกเราจึงลืมเรื่องมนุษย์เสียให้หมดเถิด”

โมวกลี “ข้าจะลืมมันในไม่ช้านี้แหละ เจ้ารู้โหมคินนี้หึ (ข้าง) ไปหากินที่ไหน”

บาฬีระ “ตามที่ที่มันเลือกนะซี ใครจะตอบแทนเจ้าตัวนี้นั้นได้ แต่ว่ามีเรื่องอะไร มีอะไรที่หึทำได้ แต่เราทำไม่ได้เล่า”

โมวกลี “เจ้าไปบอกหึกับลูก ๓ ตัวของมันให้เข้ามาหาข้าหน่อย”

บาฬีระ “ยังงั้นเชียวหรือ เจ้าน้องน้อย ข้าเห็นไม่เป็นการสมควรจะเรียกให้หึ “มา” และ “ไป” จำไว้ว่ามันเป็นนายป่า ก่อนที่มนุษย์ได้เปลี่ยนสีหน้าของเจ้า หึได้เคยสอนมนต์ป่าให้เจ้า”

โมวกลี “ก็เหมือนกัน เวลาที่ข้าก็มีมนต์จะเรียกหึได้เหมือนกัน ไปบอกให้มันมาหาโมวกลี ลูกกับ ถ้าครั้งแรกเจ้าบอกมัน ๆ ทำไม่ได้ยิน ก็บอกให้มันมาเพราะเรื่องทำลายทุ่งนาเมืองภูตปุระ”

บาฬีระท่องคำพูดของโมวกลี “เรื่องทำลายทุ่งนาเมืองภูตปุระ” มันต้องท่องซ้ำอยู่ ๒ หรือ ๓ หนเพื่อให้จำให้แม่น แล้วมันบ่นว่า “ให้ข้าไปข้าก็ไป แต่จะทำให้หึโกรธยิ่งขึ้นก็ไม่รู้ ข้ายอมเลิกจับสัตว์กินตั้งเดือน เพื่อคอยฟังมนต์ที่สามารถบังคับเจ้าตัวนี้”

บัดนั้นแล้วบาฬีระก็เดินไป ทิ้งโมวกลีให้ทางมืดลงไปในดินด้วยความหงุดหงิดใจอยู่คนเดียว ตั้งแต่เกิดมาโมวกลีไม่เคยเห็นเลือดมนุษย์ จนกระทั่งมันได้เห็นและได้กลิ่นซึ่งก่อให้เกิดความรู้สึกซึ่งแถมมัน คือเลือดของเมฆชั่วที่เปื้อนอยู่ที่หนังกัดแก เมฆชั่วมีบุญคุณกับมัน ถ้ามันรู้จักรักอยู่บ้าง มันก็รักเมฆชั่วเท่ากับมันเกลียดมนุษย์อื่น ๆ ทั้งหมด แต่แม้มันเกลียดจนจับใจเกลียดความพุดมาก ความชั่วร้าย และความขลาดก็จริงอยู่ แต่โมวกลีจะไม่ยอมสังหารชีวิตมนุษย์เพื่อประโยชน์ชนิดใดที่จะได้ในป่า มันจะไม่ยอมได้กลิ่น

มนุษย์อีกเลย อุบายของโมวกลีก็ง่าย ๆ แต่คงจะเป็นผลสำเร็จตลอดปอดไปรุ่ง มันหัวเราะกับตัวเองเมื่อคิดว่า อุบายนั้นคือนิทานเรื่องหนึ่งที่ตาพรานบัลเดโอเล่าได้ด้นไม้ใหญ่เวลาเย็นวันหนึ่ง เรื่องนั้นแหละทำให้เกิดความคิดขึ้นในหัวของโมวกลี

บาซีระกลับมากะชิบที่หูโมวกลีว่า “คำที่เจ้าบอกข้าไปเป็นมนต์จริง ๆ มันกับลูก ๆ กำลังเดินอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ พอข้าบอกมัน ๆ ก็ทำตามเหมือนมันเป็นควาย ดุซี้ มันเดินมาถึงนี่แล้ว”

หธึกับลูก ๓ ตัวเดินช้า ๆ อย่างกิริยาของมัน เจียบกริบไม่มีเสียงเลย โคลนในน้ำยังเปียกอยู่ตามตัวมัน หธึทำท่าตริกตรองพลาญเคี้ยวหน่อกล้วยซึ่งมันเองาซุดขึ้นมาได้ แต่ตัวใหญ่ของมันแสดงร่องรอยและท่าทางให้บาซีระซึ่งเมื่อเห็นก็รู้ทันทีว่าหาไซเป็นผู้ใหญ่ในป่าพูดกับเด็กมนุษย์ไม่ ที่แท้ก็คือผู้มีความกลัวมาหาผู้ไม่มีความกลัว ลูก ๓ ตัวก็เดินเรียงกันมาข้างหลังพ่อของมันด้วย

โมวกลีเกือบจะไม่ได้ยกหัวขึ้นรับคำที่หธึให้พรมันว่า “หากินสะดวกเถิด” ก่อนมันจะเอ่ยพูด มันปล่อยให้หธึโยกตัวย่ำดินอยู่เป็นนาน แต่ครั้นอ้าปากพูดก็หันมาพูดเสียกับบาซีระ หาได้พูดกับหธึไม่

โมวกลี “ข้าจะเล่าเรื่องของตาพรานคนที่เจ้าไปไล่เมื่อวานนี้ให้เจ้าฟัง เป็นเรื่องของช้างตัวหนึ่ง แก่แต่มีปัญญาแต่ไปติดกับของมนุษย์เข้า ไม้แหลมในหล่มที่เขาทำดักซูดมันตั้งแต่เหนือชนขึ้นมาน้อยหนึ่งยาวขึ้นไปถึงป่า เป็นแผลเป็นขาวเทียว” โมวกลีทำมือประกอบคำที่มันเล่า ขณะนั้นหธึหันตัว แสงพระจันทร์ก็ส่องให้เห็นเป็นผลยาวอยู่บนสีข้างสีกระดานชนวนของมัน เหมือนอย่างมันถูกเขียนด้วยแซ่เหล็กเผาไฟร้อน โมวกลีเล่าต่อไปว่า “มนุษย์จะเอาขึ้นจากกับ แต่มันดึงเชือกขาดหนีไปได้ เพราะมันมีแรงมาก มันหลบหน้าหายไปจนแผลของมันหายสนิท คินหนึ่งมันโกรธจุ่นงานด้วยความพยาบาท จึงกลับมาอาละวาดที่นาของผู้ดักมัน ข้าจำได้ว่าช้างตัวนั้นมีลูก ๓ ตัว เรื่องนี้เกิดขึ้น

หลายฝนมาแล้ว เกิดขึ้นในที่ไกลคือที่นาเมืองมฤตปุระ หถี นาเหล่านั้นเมื่อถึงฤดูเกี่ยวครวหน้าเป็นอย่างไรบ้าง”

หถี “ตัวข้ากับลูก ๓ ตัวของข้าก็ช่วยกันเกี่ยวนะซี”

ไมวกลี “แล้วเมื่อถึงฤดูไถ ถัดจากฤดูเกี่ยวไปแล้ว”

หถี “ก็เลิกไถนะซี”

ไมวกลี “แล้วพวกมนุษย์ที่อาศัยอยู่ข้างพืชเขียวที่เกิดจากพื้นดินนั้นล่ะ”

หถี “มันก็นิ่งไปหมดนะซี”

ไมวกลี “แล้วกระท่อมที่มนุษย์นอนล่ะ”

หถี “เราก็ทิ้งหลังคาออกเป็นชิ้น ๆ ปาเลยกลืนฝากระท่อมเสียหมด”

ไมวกลี “แล้วนอกจากนั้น เจ้าทำอะไรต่อไปอีกล่ะ”

หถี “ข้าก็เหยียบย่ำพื้นดินดีนั้นอยู่ตั้ง ๒ คืบ จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก และจากด้านเหนือไปจนถึงด้านใต้ ข้าเหยียบตะลุมอยู่ถึง ๓ คืบ เราปล่อยให้เข้าไปในหมู่บ้านตั้ง ๕ หมู่ รวมทั้งที่ดิน ลานสัตว์กินหญ้า และไร่นาซึ่งเป็นที่เพาะปลูกทั้งหมด มนุษย์หาอาหารจากไร่นาเหล่านั้นไม่ได้สักคนเดียวจนทุกวันนี้ นั่นคือการทำลายนาในมฤตปุระ ซึ่งเป็นงานของข้ากับลูก ๓ ตัวของข้าช่วยกันทำ นี่แน่เจ้าลูกมนุษย์ ขอถามหน่อยว่าเจ้ารู้เรื่องมาได้อย่างไร”

ไมวกลี “มนุษย์คนหนึ่งเล่าให้ข้าฟัง เดียวนี้ข้าเห็นแล้วว่าแมดาพราน บัลเดโอก็อดสำหรับพูดความจริงได้บ้าง การกระทำของเจ้าครั้งนั้นดีมาก ครั้งที่ ๒ ข้าเชื่อว่าเจ้าคงทำดียิ่งขึ้น เพราะมนุษย์จะเป็นผู้บงการ เจ้ารู้จักหมู่บ้านมนุษย์ที่ไล่ข้าออกมาแล้ว พวกชาวบ้านเหล่านั้นล้วนขี้เกียจ ไม่มีความคิดและดุร้าย มันเล่นกับปากของมันอยู่เสมอ มันไม่ได้ฆ่าผู้ที่อ่อนแอกว่ามันกินเป็นอาหาร แต่ฆ่าเล่นเพราะเห็นแก่ความสนุก เมื่อมันกินอิ่มแล้ว มันก็โยนพวกที่เกิดร่วมกับมันลงในดอกไม้มัดแดง ข้าเห็นมาเอง ฉะนั้นไม่ควรปล่อยให้พวกนั้นอยู่ที่นี้อีก ข้าเกลียดมันนัก”

ลูกสุดท้องของหตีว่า “ฆ่ามันเสียซี” พลงเองวงคว้าฟอนหญ้าฟาดกับขาหน้าแล้วโยนทิ้งเสีย มันฆ่าเลื่องตาเล็ก ๆ ของมันไปมา

โมวกลี “กระตูกขาวของมนุษย์จะมีประโยชน์อะไรกับข้า ข้าเป็นลูกหมาป่าที่ชอบเล่นกับหัวกระโหลกสด ๆ กลางแดดหรือ ข้าได้ฆ่าอ้ายเยียช่านตายไปแล้ว หนิงของมันยังเนาอยู่บนก้อนหินลานซุ่มนุ้ม แต่ข้าไม่รู้ว้าอ้ายเยียช่านตายแล้วไปอยู่ที่ไหน และท้องของข้าก็ยิ่งว่าง (ไม่เข้าใจ) อยู่ ข้าจึงจะทำสิ่งที่ข้าเห็นได้และจับต้องได้ หตี เจ้าช่วยปล่อยป้าให้เข้าไปในหมู่บ้านนั้นด้วยเถิด”

บาชีระชนลูกแทบจะสั่นสะท้าน ลงหมอบนั่งอยู่ มันชานาญการวิ่งปราดเข้าไปตามถนนในหมู่บ้าน ตบซ้ายที่ขวาที่ หรือลอบฆ่าคนที่กำลังไถนาเวลาโพล้เพล้ แต่อุบายที่จะกวาดหมู่บ้านไปเสียให้พ้นตามนุษย์และตาสัตว์เดรัจฉานนั้น ทำให้มันกลัวเป็นอย่างยิ่ง บัดนี้มันรู้แล้วว่าเหตุใดโมวกลีจึงให้ไปตามหตีมา ไม่มีใครนอกจากช่างอายุยืนผู้นี้ผู้เดียว จะสามารถกะการและลงมือทำสงครามเช่นนี้ได้

โมวกลี “ทำให้พวกชาวบ้านแถวนี้ต้องวิ่งหนีเหมือนพวกที่วิ่งหนีจากทุ่งนาถูรตปุระเถิด ทำให้เหลืออยู่แต่น้ำฝนแทนไถเถิด ทำให้เสียงฝนตกถูกใบไม้ดังแทนเสียงทอผ้าของชาวบ้านเถิด จนบาชีระกับข้าไปอาศัยอยู่ในหมู่บ้านของพราหมณ์ ให้ทวงเข้าไปกินน้ำในบ่อที่อยู่หลังวัด คือปล่อยป้าเข้าไปในหมู่บ้านนั้นเสียเถิด หตี”

หตี “แต่ข้า แต่เราไม่มีข้ออาฆาตแก่พวกนั้น การที่จะทำลายที่อยู่ถนอของมนุษย์ ต้องการความพยายามอย่างดุเดือดแสนสาหัสถึงจะได้” หตีพูดแล้วก็โยกตัวไปมาอย่างสงสัย

โมวกลี “เจ้าเป็นผู้กินหญ้าแต่ผู้เดียวที่อยู่ในป่าหรือ ไส้พวกพ้องของเจ้าเข้าไปด้วยซี ขอแรงกวาง หมูปา นิลไข (วัวกระทิง) ให้ช่วยด้วยซี ตัว

เจ้าเองไม่ต้องให้ใครเห็นสักเท่าฝ่ามือจนกว่าทุ่งนาจะเกลี้ยงไปหมด ปล่อยปาเข้าบ้านนั้นเสียเถิด หดี”

หดี “จะต้องไม่มีการฆ่าคนเลย เมื่อข้าทำลายทุ่งนาบุตรประ ข้าไม่ต้องการปลุกกลืนเลือดให้กลับมาอีก”

โมวกลี “ข้าไม่ต้องการเหมือนกัน ข้าไม่ต้องการแม้แต่กระดูกของมันให้ทั้งกลืนอยู่บนพื้นดินอันสะอาด ไล่มันไปหาที่อยู่ใหม่เถิด มันอยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว ข้าเห็นและได้กลืนเลือดของผู้หญิงผู้ให้อาหารข้ากิน ผู้หญิงคนที่มันจะฆ่าเสีย ถ้าข้าไม่ช่วยก็ตายเสียแล้ว กลืนหญ้าใหม่ขึ้นหน้าประตูบ้านมันเท่านั้นจะทำให้กลืนเลือดหายได้ กลืนนั้นยังใหม่อยู่ในปากของข้า ช่วยจัดการปล่อยปาให้เข้าไปในหมู่บ้านนั้นให้ข้าที หดี!”

หดี “ถูกแล้ว ผลเป็นจากไม้ปลายแหลมก็เคยเผาเรือนอยู่ในหนงของข้ามาครั้งหนึ่ง เผาอยู่จนเราเห็นหมู่บ้านของมันจมอยู่ใต้ป่ารกซึ่งงอกในฤดูใบไม้ผลิ ข้าเข้าใจแล้ว เอาเถอะ สงครามของเจ้าจะเป็นสงครามของเรา เราจะทำให้ปาเข้าไปในบ้านให้เจ้า เจ้าน้องน้อย”

ตัวของโมวกลีสั่นสะท้านด้วยความโกรธและความเกลียด แต่ดูเหมือนยังไม่ทันหายใจอีกสักอึดเดียว ที่ที่ข้างยืนก็ว่าง บาฟีระได้แต่จ้องดูมันด้วยความตกใจแล้ว

ในที่สุดบาฟีระว่า “ข้าขอสาบานต่อหน้ากุญแจกรงหักที่ข้ารอดมาได้ว่า เจ้าเป็นตัวล่อนจ้อนที่ข้าพูดช่วยที่ลานชุมนุม เมื่อโฆงทุกตัวยังเล็กอยู่ใช่หรือไม่ใช่ โมวกลี เจ้าผู้เป็นนายปา เมื่อข้าหมดกำลังแรงแล้ว เจ้าช่วยพูด ช่วยข้าช่วยภานุและช่วยพวกเราทุกตัวด้วยเถิด พวกเราเป็นเหมือนลูกสัตว์เมื่อเทียบกับเจ้า เหมือนกิ่งไม้อ่อนที่หักอยู่ใต้ตีน เหมือนลูกกวางหลงแม่”

ความคิดของบาฟีระที่ว่าเหมือนลูกกวางหลงแม่นั้น ทำให้โมวกลีเห็นขันจนหัวเราะ มันชะงักหายใจ แล้วก็สะอื้นและกลับหัวเราะอีกไม่รู้จักหยุด จนมันต้องกระโดดลงบ่อน้ำ เพื่อจะคุมสติไว้ให้เป็นปกติ มันกระโดดลงบ่อ

แล้วว่ายรอบ ๆ บ่อ ผุดขึ้นและดำลงน้ำในแสงพระจันทร์ เหมือนกบอันเป็นชื่อของมัน

ในขณะนั้น หธีกับลูก ๓ ตัวก็แยกกันเดินไปตามหุบเขาไกลสักไมล์หนึ่ง มันออกเดินไปตั้ง ๒ วันคือ ประมาณ ๖๐ ไมล์ ทุก ๆ ก้าวที่มันเดิน ทุก ๆ คราวที่มันซุงวงไปมา มัง จิล พวกลิง พวกนกทั้งสิ้นก็สังเกตเห็นกันไป แล้วมันก็กินอาหารอยู่หนึ่ง ๆ ตั้งอาทิตย์ หธีกับลูกของมันเหมือนกากี (งูเหลือมหิน) มันไม่รีบร้อนจนกว่าจะถึงคราวจำเป็นต้องรีบ

ในเวลาสุดท้าย ไม่มีผู้ใดทราบว่าเป็นผู้ตั้งต้นแพร่ข่าวไปทั่วป่าว่ามีอาหารสมบูรณ์ ณ หุบเขานั้น ๆ พวกหมูซึ่งยอมเดินไปจนสุดโลกเพื่อจะได้กินอาหารเต็มอิ่มสักมื้อหนึ่งก็พากันยกไปทั้งหมูก่อนสัตว์อื่น มันเบียดเสียดกันข้ามเขาไป แล้วฝูงกวางก็ตามหลังไป มีหมาจิ้งจอกผู้คอยกินสัตว์ตายตามไปด้วย แล้วก็มีพวกนิลไธ (วัวกระทิง) ตามติด ๆ ไปกับพวกกวาง พวกควายป่าซึ่งเป็นชาวบึงก็ตามพวกวัวกระทิงไปด้วย สัตว์ที่กระจายกันไปเป็นหมู่ ๆ เหล่านี้ บางหมู่ก็ล่าช้าอยู่ข้างหลัง เพราะมัวหยุดกินหญ้าและกินน้ำ เสร็จแล้วก็เดินต่อไปอีก ถ้ามีอะไรสักนิดเดียวมาทำให้มันตกใจ ก็จะพากันหันกลับทั้งหมด แต่ถ้าจะมีอะไรมาทำให้ตกใจจนจะหันหลังกลับก็คงจะมีสัตว์ตัวใดตัวหนึ่งมาคอยปลอมให้หายกลัว บางทีสาหิ (เม่น) มาบอกว่า ถ้าเดินต่อไปอีกหน่อยก็จะพบแหล่งอาหารอย่างดี บางทีมัง (ค้างคาว) ก็ร้องให้เสียงแล้วบินลงไปในดง เพื่อแสดงว่าไม่มีอันตรายอย่างใดที่ควรตกใจเลย บางทีภาลูซึ่งปากเต็มด้วยอาหารก็วิ่งแซงเข้ามาข้าง ๆ หมูสัตว์ผู้ใจเล็งเลไม่กล้าไปต่อไปอีก ภาลูช่วยต้อนให้กลับไปตามทางที่ควรจะไป สัตว์ที่ไปกันคราวนั้นแตกโขลงหนีกลับเสียก็มีบ้าง แต่ก็รวมกันเดินต่อไปมีเป็นอันมาก ครั้นเดินไปอีก ๓ วันก็เป็นอย่างนี้ คือ กวาง หมู นิลไธ เดินเวียนรอบวงกว้าง สัตว์กินเนื้อวงอยู่นอกวงสัตว์กินหญ้า กลางวงคือหมู่บ้าน รอบหมู่บ้านเป็นที่ไร่นาพืชพันธุ์กำลังสุกใกล้เวลาเกี่ยว ในไร่นามีคนนั่งอยู่บนห้าง มีเสา ๔ ต้นแล้วมีไม้พาด ข้างบน

เป็นที่สำหรับคนไปนั่งไล่นกไล่สัตว์ที่มาขโมยข้าวกิน เมื่อสัตว์ต่าง ๆ ได้มาล้อม
ไรรนาและหมู่บ้านตั้งนี้แล้ว พวกสัตว์กินเนื้อก็ต้อนฝูงกวางให้ตะลุยเข้าไปในนา

คินนั้นเป็นคินเดือนมืด หดึกับลูก ๓ ตัวออกมาจากคองเจียบ ๆ แล้ว
เองววดึงเสาห้างให้พังลง เสานั้นก็หักเหมือนไม้ระกำหัก คนก็ได้ยินเสียง
ข้างร้องอยู่ใกล้ ๆ ทันใดนั้นฝูงกวางที่ถูกสัตว์กินเนื้อต้อนกำลังตกใจก็วิ่งบุกรุก
เข้าไปในที่เลี้ยงสัตว์ของหมู่บ้านและตามไรรนาที่ได้ไถแล้ว ฝูงหมูก็มากับฝูง
กวาง สิ่งใดที่ฝูงกวางยังทำลายไม่หมด ฝูงหมูก็ช่วยทำลายอีกชั้นหนึ่ง ประเดี๋ยว
ก็มีฝูงหมูป่าร้องเข้ามาใกล้ ๆ ฝูงหมูฝูงกวางตกใจกลัวก็วิ่งกลับไปกลับมา เหยียบ
ข้าวและคันนาละเอียดไปหมดก่อนถึงเวลารุ่งสว่าง พวกสัตว์กินเนื้อซึ่งล้อม
พวกสัตว์กินหญ้าอยู่ก็เปิดทางให้ออกทางด้านใต้ แล้วไล่ฝูงกวางให้ไปทางนั้น
ฝูงกวางก็เดินออกไปจากที่ล้อม แต่มีบางตัวกลัว ไม่รีบหนีไปตามทางที่เปิดให้
ยังซ่อนคอยอยู่ตามดง เพื่อจะคอยกินข้าวในนาอีกมือหนึ่งในคินหน้า

แต่การทำลายนั้นนับว่าสำเร็จแล้ว รุ่งขึ้นเช้าเมื่อพวกชาวบ้านตื่น
ขึ้นดูไรรนาของตน ก็เห็นได้ว่าเสียหายหมดแล้ว การที่ไรรนาไม่ได้ผลนี้ ถ้าไม่
อพยพกันไปหาถิ่นที่อื่นก็จะอดตาย เพราะเหตุว่าการทำไร่ทำนาชาวบ้านทำ
จำเพาะพอกินไปปีหนึ่ง ๆ เท่านั้น พวกชาวบ้านอยู่ใกล้ความอดอาหารเสมอ
อยู่ใกล้ป่านั้นเอง เมื่อเจ้าของควายเลี้ยงปล่อยควายออกไปกินหญ้า ควายพวก
นั้นกำลังหิวจะหาหญ้ากินในที่เคยกินก็ไม่มี เพราะฝูงกวางกินเสียหายหมดแต่เมื่อ
คินนี้แล้ว เมื่อเป็นดังนี้ พวกควายเลี้ยงก็ต้องไปหาอาหารกินในป่าก็เลยเข้า
พวกไปกับควายป่าไม่กลับมาหมู่บ้านอีก ครั้นเวลาค่ำ มา ๓-๔ ตัวซึ่งชาว
บ้านเลี้ยงไว้ก็ถูกตบตีแบนไป สัตว์ที่จะทำเช่นนั้นได้ก็มีแต่บาฬีระตัวเดียว
มีสัตว์ตัวเดียวที่กล้าพอจะลากเอาศพมาไปทิ้งเสียไว้กลางถนน

ในคินนั้นพวกชาวบ้านไม่มีน้ำใจจะสุ่มไฟตามไร่ตามนาหตึกับลูก ๓ ตัว
ได้ทีก็เข้าไปทำลายไร่ที่ยังทำลายไม่หมดแท้ ถ้าหตึลงมือเข้าทำลายที่ไหน ก็
ไม่จำเป็นจะมีใครทำลายซ้ำอีก ชาวบ้านปรึกษากันตกลงว่า จะใช้ข้าวที่เก็บ

ขึ้นยังไว้นั้นกินเป็นอาหารไปจนกว่าจะถึงฤดูฝนหน้า แล้วทำงานเป็นลูกจ้างไปจนกว่าจะทำนาได้พอกับที่เสียไปในปีนี้ ผู้ขายข้าวกำลังคิดถึงข้าวที่มีในยุ้งว่าจะขายในราคาสูงขึ้นไป ก็พอดีหิเองาแทงมุม ๆ หนึ่งแห่งเรือนทำด้วยดินทำให้ยังสถานซึ่งเป็นที่เก็บข้าวแตกข้าวรั่วออกมาเสียหายหมด

เมื่อชาวบ้านทราบความเสียหายคราวหลังนี้ ก็ถึงเวลาแล้วที่พราหมณ์จะต้องแสดงความรู้แก้ไข พราหมณ์ได้สวดมนต์อ้อนวอนเทวดาแล้ว เทวดาก็ไม่โปรด พราหมณ์จึงอธิบายว่า บางทีจะเป็นด้วยพวกชาวบ้านทำให้เจ้าปาโกรธเคืองโดยที่ไม่รู้ตัว เพราะเห็นเป็นแน่ว่า ปากระทำร้ายบ้าน เมื่อพราหมณ์พูดดังนั้นแล้ว พวกชาวบ้านก็ให้ผู้ใหญ่บ้านไปหาพวกแขกชาวป่าซึ่งอยู่ไม่เป็นที่ แต่เคยอยู่มากอยู่ใกล้หมู่บ้านในเวลานั้น ชาวป่าพวกนี้เป็นพรานตัวเล็กฉลาดและด่ามาก อาศัยอยู่ในป่าช้า เป็นลูกหลานของชนชาติเก่าที่สุดในอินเดียซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินเดิม ชาวบ้านไปเชิญคนปามากคนหนึ่ง แล้วต้อนรับเป็นอย่างดีตามประเพณีชาวบ้าน คนปายืนขาเดียวมือถือธนูมีลูกอาบยาพิษ ลูกธนูเสียบอยู่บนขมวดผม ๒-๓ ลูก ดากวาดดูชาวบ้านและไร่นาที่เสียหายไปคราวนั้นด้วยความกลัวครึ่งหนึ่งความคหุหมื่นครึ่งหนึ่ง พวกชาวบ้านถามคนปาว่า “รู้หรือไม่ว่าเทวดาของคนปาโกรธพวกชาวบ้านหรือเปล่า ถ้าโกรธจะต้องเช่นสังเวดด้วยสิ่งใด”

คนปาไม่ตอบว่าอะไร หยิบเอาเถาไม้เต้ามาแกว่งที่ประตูศาลเจ้า ซึ่งเป็นที่ไว้เทวรูปทาสีแดง แล้วก็ยกมือแหวกลมทางที่จะไปขานหิวระ ทำเท่านั้นแล้วก็กลับไปป่า ไปคอยดูพวกชาวบ้านที่จะอพยพกันไปจากหมู่บ้านนั้น

คนปารู้ได้ว่า เมื่อป่าเข้ามาบุกรุกในหมู่บ้านดังนี้แล้ว ผู้ที่จะป้องกันได้ก็มีแต่คนขาวเท่านั้น

การที่คนปาทำกิริยาไปเช่นนั้น ไม่จำเป็นต้องถามว่าหมายความว่าอะไร น้ำเต้าปาจะขึ้นในที่ชาวบ้านเคยบูชาเทวดา ฉะนั้นพวกชาวบ้านยิ่งหนีเอาตัวรอดไปเร็ว ๆ ได้ก็ยิ่งดี

แต่การที่จะถอนหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านเหมือนเรือถอนสมอนั้นไม่ใช่ของง่าย พวกชาวบ้านยังคงทนอยู่ไปอีกตลอดเวลาที่ยังมีอาหารกินได้ในฤดูร้อน จึงออกเที่ยวหาผลไม้ในป่ามากิน แต่เมื่อไปถึงป่าก็เห็นเงาของสัตว์ซึ่งมีตาลูกเป็นไฟ คอยด้อมมองอยู่ริมทาง แม้เวลาเที่ยงก็มีสัตว์เข้ามาชู้ ครั้นวิ่งหนีจะกลับเข้ารั้ว ก็มาพบต้นไม้ซึ่งอยู่ดี ๆ เมื่อครุ่นเอง ถูกรอยเล็บฉีกให้เปลือกขาดไปเหมือนคมสับ และสัตว์ที่ทำเช่นนั้นได้ก็มีแต่เสือที่มีเล็บใหญ่และคมเท่านั้น ครั้นพวกชาวบ้านหลบตัวอยู่ในหมู่บ้าน สัตว์ป่าที่เล่นและร้องอยู่ตามลานสัตว์กินหญ้าริมแม่น้ำโขงคาก็ยิ่งกล้าขึ้น ๆ หากชาวบ้านไม่มีน้ำใจที่จะซ่อมแซมหลังคาคอกวัวคอกควายที่อยู่ติดกับป่า และคอกสัตว์นั้น ๆ ก็ไม่มีสัตว์อยู่แล้ว หมู่ก็กลับมาช่วยทำลายคอกเหล่านั้นลงเสียอีก ไม่ช้าแถววัลย์ซึ่งมีรากเป็นข้อ ๆ ก็เลื้อยพันเข้าไปในที่ดินซึ่งเป็นป่าไปใหม่ ๆ หญ้าใบหยาบก็ขึ้นตามแถววัลย์เข้าไป

ชาวบ้านที่ยังไม่มีเมียก็หนีไปก่อน พาข้าวไปเที่ยวเล่าใกล้และไกลว่าหมู่บ้านนั้นจะรอดพ้นจากการทำลายไปไม่ได้แล้ว พวกนั้นถามกล่าวต่อไปว่า ใครจะสู้กับป่าหรือเจ้าป่าได้ แม้แต่ทุ่งเห่าประจำหมู่บ้านก็ต้องทิ้งรูที่อยู่ใต้ต้นโพธิ์หนีไป เมื่อเป็นดังนั้นการค้าขายแลกเปลี่ยนกับหมู่บ้านอื่น ๆ ก็หยุดชะงัก ทางเดินข้ามลานที่ลาดก็เหลือน้อยและแคบเข้าทุกที ในตอนนี้เวลากลางคืนเสียงหูกับลูกทั้ง ๓ ตัวร้องก็ไม่ทำให้วิตก เพราะไม่มีอะไรที่จะเสียหายอีกแล้ว ต้นข้าวที่ขึ้นอยู่บนดินหรือเมล็ดที่อยู่ในดินก็ไม่มีเหลือ ไร่นาก็ปนบิ่ไปหมดจนจำไม่ได้ จึงถึงเวลาแล้วที่จะไปขอความกรุณาเลี้ยงดูจากอังกฤษที่ข่านหิวาระ คนพวกนั้นมีนิสัยรือตามอย่างชาวพื้นเมือง จึงเลื่อนวันที่จะอพยพวันแล้ววันอีก จนเข้าฤดูฝน ครั้นฝนตก หลังกาที่ไม่ได้ซ่อมก็รั่วเปียกไปหมด ลานสัตว์กินหญ้างามีน้ำท่วมถึงตาลุ่ม รุกขชาติทั้งหลายซึ่งอบอ้าวมาแล้วตลอดฤดูร้อน ฤดูฝนเข้าก็ออกเร็วเหมือนกระโจนขึ้นมาจากดินพอถึงเช่นนั้นเข้า พวกชาวบ้านทั้งผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กก็พากันลุนน้ำกรำฝนทั้งหมู่บ้านไปในตอนเช้า แต่เมื่อจะเดินกลับตาไป ก็เลี้ยวมาดูบ้านเก่าของตนอีกครั้งหนึ่ง

ในเวลาที่ยี่สิบห้าที่อยู่วางนอนอยู่หลังเตียงนอนที่ห้องนอนนั้น ได้ยินเสียงซอ และหลังคาพังลงมา แล้ววงจ่าเป็นมันซึ่งดูเหมือนงูก็จับแฝกมุงหลังคาโยนไป ทันใดนั้นวงจ่าก็หายไป แล้วก็ได้ยินเสียงซออีก และได้ยินเสียงร้อง หึหึ ได้ทำลายหลังคากระท่อมง่ายเหมือนดึงสายบัว แต่ข้ออันหนึ่งกระทกเอา หึหึเข้า การที่ข้อมาทำให้หึหึเจ็บนี้ทำให้มันเกิดโมโห โมโหเป็นเหตุให้เพิ่มกำลังมากขึ้น เพราะบรรดาสัตว์ทั้งหลายในป่าจะหาสัตว์ใดที่ฉกาจในทางทำลายยิ่งกว่าช้างไกรธนั้นหาไม่ หึหึเตะกำแพงดินพังลงไปทันที เมื่อพังลงไปประเดี๋ยวเดียวฝนก็ชะกลายเป็นโคลนไปหมด ที่นั่นมันวิ่งหนีหลังร้องแป้วแป้วไปตามทางคนเดิน กระทกกระท่อมพังไปทั้งซ้ายและขวา เมื่อพังแล้วก็หักบานประตูหน้าต่างและส่วนอื่น ๆ ของกระท่อมไม่ให้เหลืออยู่ได้ ส่วนลูก ๓ ตัวก็ทำตามพ่อ ทำอย่างเดียวกับเมื่อครั้งได้ทำลายทุ่งนาที่ภูตปุระ

ขณะนั้นมีเสียงพูดค่อย ๆ อยู่ ณ ที่ซึ่งกำลังทำลายว่า “ป่าจะกลืนเปลือกเหล่านี้หมด กำแพงชั้นนอกนี้ก็ต้องให้นอนราบลงไปด้วย” ผู้พูดคือ ไมวกลี ซึ่งยืนกรำฝนอยู่ใกล้กำแพง มีอาการเหมือนควายเหนื่อย มันกระโดดออกไปให้พ้นกำแพงที่จวนล้ม

หึหึว่า “เวลามีลมไป ที่ภูตปุระนั้นนางของข้าแดงไปหมด เฮ้ยเด็ก ๆ! ดันกำแพงออกซี เอาหัวชนพร้อมกัน! เอาหละ!”

ช้าง ๔ เชือก ก็เข้าชนกำแพงพร้อมกัน กำแพงก็ทลายลงเป็นแห่ง ๆ วิวังขวาวบ้านที่อยู่ล้าหลัง เมื่อมองเห็นหัวช้างที่เข้ามาทำลายกำแพงก็พากันหนีไปแต่ตัว มิได้อยู่คอยดูให้เห็นหมู่บ้านของตนถูกเตะ ถูกเหยียบย่ำ และถูกฉีกจนเหมือนกับละลายไป

ต่อนั้นมาประมาณเดือนหนึ่ง ที่ซึ่งเคยเป็นหมู่บ้านก็มีต้นไม้อ่อน ๆ ขึ้นทั่วไป กว่าจะถึงหน้าฝนป่าก็เข้าปกคลุมเนื้อที่ทั้งหมดซึ่งเคยเป็นที่คนอยู่ เป็นที่คนทำไร่นาหากินมาเมื่อ ๖ เดือนเศษ ๆ มาแล้ว การปล่อยป่าเข้าบ้านเป็นไปด้วยประการฉะนี้

เรื่องที่ ๖

พระแสงขอช้าง

กาก็ (งูเหลือมหิน) ได้เปลี่ยนหนังเป็นครั้งที่ ๒๐๐ ในชีวิตของมัน ไมวกลีไม่เคยลืมว่ากาก็มีบุญคุณแก่มัน เมื่อครั้งช่วยชีวิตมันไว้ที่วังเย็น (ซึ่งท่านคงจะยังจำได้) มันจึงไปหากาก็เพื่อแสดงความยินดีในการลอกคราบใหม่ การลอกคราบใหม่นี้ทำให้มัวมีอาการไม่ดี ใจคอหงุดหงิด แต่เมื่อหนังใหม่กลับเป็นมันดูสวยอย่างเดิม ใจคอจึงจะเป็นปกติ มาตอนนี้กาก็ไม่ได้ถือว่าไมวกลีเป็นเครื่องเล่นดังแต่ก่อน มันยอมรับแล้วอย่างสัจจปาอื่นว่า ๆ ไมวกลีเป็นนายป่าเมื่อกาารู้เรื่องราวต่าง ๆ เช่นข่าวที่งูเหลือมใหญ่ยาวขนาดมันยอมจะได้ยิน มันก็นำมาเล่าให้ไมวกลีฟังเสมอ ๆ สัตว์ที่มีชีวิตอยู่บนดินหรือใต้ดิน ตามซอกหิน ตามหลุมตามรูและตามกิ่งไม้ เรียกว่าสัตว์ป่าระดับกลาง ข่าวทั้งหลายในป่าระดับกลางนี้ ถ้าจะจดแต่ที่กาก็ไม่รู้คงมีน้อยจนจดลงหมดได้บนเกล็ดเล็กที่สุดตามตัวของมัน

บ่ายวันที่ไมวกลีไปหากากันั้น มันนั่งอยู่ในวงตัวใหญ่ของกาก็ มือเล่นคราบขาดร่องแรงซึ่งพันอยู่ตามก้อนหิน กาก็อุตสาห์ช่วยขดตัวของมันรองใต้ไหล่เกลี้ยงล่อนจ้อนของไมวกลี เหมือนกับมนุษย์นั่งสบายอยู่ในเก้าอี้นวม

ไมวกลีเล่นอยู่บนคราบเก่า มันพูดเบา ๆ ว่า “ไม่มีที่ตีไปจนถึงเกล็ดที่หลุดตา ข้าเห็นน่าประหลาดที่เจ้าได้เห็นคราบคลุมหัวของตัวเองถึงกลิ้งอยู่ที่ดิน”

กาก็ “แต่ข้าไม่มีตีน สัตว์ชนิดเดียวกับข้ายอมเป็นเช่นนี้ ข้าจึงไม่เห็นแปลก หลังของเจ้าไม่เคยแข็งสากบ้างเลยหรือ”

ไมวกลี “หนังของข้าแข็งเมื่อไร ข้าก็ลงไปล้างในน้ำซี เจ้าหัวแบนแต่จริงนะ เวลาร้อนจัด ข้าอยากจะลอกหนังออกได้ไม่ให้เจ็บ แล้ววิ่งไปไหน ๆ ทั้งไม่มีหนัง”

กาก็ “ข้าก็ล้างตัวเหมือนเจ้า แต่ข้าก็ลอกหนังของข้าด้วย หนังใหม่
ของข้าสวยไหม”

โมวกลีเอามือลูบหลังใหญ่ของงูพลางว่า “หลังของเต่าแข็งแกร่งกว่าหลัง
ของเจ้า แต่ไม่สวยเหมือนหลังกบซึ่งเป็นชื่อเดียวกับข้าสีสดกว่า แต่หลังกบ
ไม่แข็งเหมือนอย่างนี้ หลังของเจ้าสวยเหมือนลายในปากดอกบัว”

กาก็ “มันต้องการน้ำ หนังใหม่สีไม่สดงามเต็มที่จนกว่าจะได้ถูกน้ำ
เราไปอาบน้ำกันเถอะ”

โมวกลี “ข้าจะอุ้มเจ้าไป” โมวกลีหัวเราะกัมลงยกช่วงกลางตัวของกาก็
ซึ่งเป็นช่วงหนักที่สุด ยกไหวเท่ากับผู้ชายคนเดียวยกท่อน้ำขนาดกว้าง ๒ ฟุต
ซึ่งไม่เคลื่อนเลย กาก่อนอนนิ่งนึกขึ้นที่โมวกลีอาสาจะยกตัวมัน ต่อไปมัน
ทั้ง ๒ ก็เล่นประลองกำลังกันตามที่เคยเล่นทุกเวลาเย็น โมวกลีผู้เป็นเด็กมี
กำลังมากกับกาก็ผู้ลอกคราบเปลี่ยนหนังใหม่ ต่างหันหน้าเข้าหากันตั้งท่าจะ
เข้าปล้ำกัน เป็นการทดลองตาไวและทดลองกำลังแรง กาก็อาจรวัดคนแข็ง
แรงขนาดโมวกลีสัก ๑๒ คนให้แบนในครั้งเดียวก็ได้ แต่มันต่อสู้กันหยอก ๆ กับ
โมวกลี เล่นอย่างระว่างที่สุด ออกกำลังแรงไม่ถึงกึ่งหนึ่งในสิบส่วนแห่งแรง
ของมัน ตั้งแต่โมวกลีโตและแข็งแรงพอที่จะเล่นอย่างเจ็บ ๆ ได้ กาก็ก็นอน
ให้มันเล่นออกกำลังกายอย่างที่เล่นอยู่นี้ เป็นการหัดล่าแขนล่าขาให้คล่องดี
กว่าวิธีอื่น ๆ ทั้งสิ้น บางครั้งโมวกลีก็ยืนตัวตรง กาก้ขดตัวพันรอบตัวมัน
ซ้อน ๆ สูงขึ้นไปถึงคอ โมวกลีพยายามดันเอื้อมแขนไปบีบที่คอกาก้า แล้ว
กาก็ปล่อยโมวกลีทำเป็นแพ แล้วโมวกลีก็ใช้ความไวของตีนทั้งสองข้างรีบ
ไปกระซอกหางใหญ่ของกาก็ เวลาที่มันจะกวัดหางไปพันก้อนหินหรือตอไม้ที่
อยู่ใกล้ ๆ แล้วทั้งโมวกลีทั้งกาก็ปล้ำกันกลมไป หัวทั้งสองหัวอยู่ใกล้ ๆ กัน
อย่างจ้องหาโอกาสจะเอาเปรียบกัน ในที่สุดคนกับงูซึ่งน่าดูเหมือนในรูปปั้น
ก็กลายเป็นขดสีดำและเหลืองของงูและมือตีนคนตะกุกตะกวยจะลุกขึ้นยืน กาก้า

ร้องบอกโมวกลีว่า “ดูซีข้าแตะเจ้าไว้ตรงนี้นิดเดียว เจ้าน้องน้อย ตรงนี้แขนของเจ้าขาหรือเปล่า ตรงนี้อีก”

การเล่นปลุกปล้ำระหว่างกาก็กับโมวกลีลงท้ายอย่างเดียวกันทุกครั้งคือว่ากาก็ยืดหัวขึ้นผลึกโมวกลีจนหกคะเมนไปหลายทอด โมวกลีไม่สามารถจะป้องกันफलเร็วรากับฟ้าแลบของกาก็ได้เลยสักครั้งเดียว และกาก็บอกว่าไม่มีประโยชน์อันใดที่จะพยายามป้องกัน

ครั้นกาก็ผลึกโมวกลีด้วยหัวของมังกิ่งไปไกลแล้ว มันก็แก้งบอก ว่า “ไปหากินให้สะดวกเถิด” ตามธรรมดาโมวกลีมักจะเดินไปตั้ง ๖ หลา ลงไปนอนแผ่อ้าปากหัวเราะอยู่ แล้วก็ลุกขึ้นยืนมือกำหญาเต็มกำ วิ่งตามกาก็ไปที่ ๆ อาบน้ำ คือที่แอ่งลึกมีหินล้อมรอบ มีตอไม้เกะกะอยู่ใต้น้ำ ทำให้ปอนั้นน้ำสนุกขึ้นอีก โมวกลีพุ่งตัวลงน้ำค่อย ๆ จนไม่มีเสียง ทำอย่างสัตว์ป่าทำ แล้วก็ดำไปผุดขึ้นอีกฟากหนึ่ง ผุดอย่างเจี๊ยบที่สุด แล้วหงายตัวลอยน้ำ แขนอยู่ใต้หัวแขนหน้าดูพระจันทร์ขึ้นเหนือหมู่เขา มันเอาตีนกระทุมน้ำเพื่อจะจัดแสงพระจันทร์ที่ส่องลงไปใต้น้ำ ขณะนั้นหัวรูปเหลี่ยมเพชรเจียรในของกาก็พุ่งฝ่ากลางบ่อน้ำไปเหมือนมิดโคน แล้ววายุไปเสือกหัวฟิงอยู่บนป่าโมวกลี ทั้งกาก็ทั้งโมวกลีก็เลยนอนนิ่งตัวแช่น้ำเย็นอย่างสบาย

โมวกลีพูดขึ้นเวลาว่างจั่วเจี๊ยว่า “สบายดีนัก เวลานี้ในพวกมนุษย์ข้าจำได้ว่ามันกำลังนอนอยู่บนแผ่นกระดานแข็งที่วางอยู่ในกับ (มันเรียกเรือนว่ากับ) บังลมสะอาดไม่ให้พัดเข้าไปได้ แล้วมันก็ชักผ้าสกรขึ้นคลุมหัวแล้วทำเพลงซัวร่ายออกมาจากจมูกของมัน (กรน) เราอยู่ในป่าดีกว่ามาก”

มีงูเห่าตัวหนึ่งเลื้อยลงมาจากก้อนหินเพื่อจะกินน้ำ กินเสร็จแล้วก็ให้พรกาก็กับโมวกลีว่า “จงหากินสะดวกเถิด” แล้วก็เลื้อยกลับไป

กาก็ “สสสอ” คล้ายกับมันนึกถึงอะไรขึ้นมาได้ แล้วว่า “ป่าให้ทุกสิ่งทีเจ้าต้องการแก่เจ้าแล้ว จริงไหม เจ้าน้องน้อย”

โมวกลีหัวเราะ “ปาไม่ได้ให้ทุกสิ่งแก่ข้าหรือ ไม่อย่างนั้นก็จะมีเสียข่านตัวใหม่ที่แข็งแรงมาให้ข้าฆ่าพระจันทร์ (เดือน) ละครั้ง ทีนี้ข้าจะฆ่ามันด้วยน้ำมือของข้าเอง ไม่ต้องขอความช่วยเหลือจากควายก็ได้ และข้าต้องการให้พระอาทิตย์ส่องมากกลางฝน แล้วต้องการให้ฝนบังพระอาทิตย์เสียบ้างในฤดูร้อนอีกอย่างหนึ่งเวลาข้าท้องร่วง ข้าก็อยากจะมีแพะที่ฆ่าแล้วสักตัวหนึ่ง บางทีเมื่อฆ่าแพะได้แล้ว ข้าก็อยากจะทำกวางแทนฆ่าแพะ หรือเมื่อฆ่ากวางได้แล้ว ข้าก็อยากฆ่านิลไมต่อไปอีก พวกเราสัตว์ปามีความปรารถนาไม่มีที่สิ้นสุดเช่นนี้ทั้งนั้น”

กาก็ถามว่า “เจ้าไม่มีความปรารถนาอย่างอื่นยิ่งกว่านั้นอีกหรือ”

โมวกลี “ข้าจะปรารถนาอะไรอีก ข้ามีปา ได้รสของปาแล้ว นอกจากนั้นมืออะไรบ้างตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นมาจนพระอาทิตย์ตก”

กาก็ “เออแน่ะ งูเห่าบอกว่า.....”

โมวกลี “งูเห่าตัวไหน อ้ายตัวที่ไปเมื่อตะกี้ไม่ได้บอกอะไรเลย มันกำลังออกหากิน”

กาก็ “งูเห่าตัวอื่น ไม่ใช่ตัวเมื่อตะกี้”

โมวกลี “เจ้าติดต่อกับพวกมีพิษมากหรือ ข้าจะเป็นยอมปล่อยให้มันเดินตามทางของมันทีเดียว มันคาบความตายไว้กับพินหน้าของมัน ดูไม่เป็นการดีเลย ตัวมันเล็กนิดเดียว กาก เจ้าได้พูดกับพังพานตัวไหน”

กาก็กลิ้งตัวช้า ๆ อยู่บนพื้นน้ำเหมือนเรือกำปั่นแล่นอยู่ในทะเล บอกโมวกลีว่า “เมื่อ ๒ หรือ ๔ พระจันทร์มาแล้ว ข้าไปหากินที่วังเย็น ที่ซึ่งเจ้าคงไม่ลืม สัตว์ที่ข้าไล่ไป มันวิ่งผ่านสระน้ำไป แล้ววิ่งหายเข้าไปในเรือนซึ่งข้าได้พังกำแพงลงในการช่วยชีวิตเจ้า แล้วมันก็วิ่งลงไปในรูใต้ดิน”

โมวกลีรู้ว่ากาก็พูดถึงพวกลิง จึงถามว่า “แต่สัตว์ที่อยู่ในวังเย็นไม่ได้อาศัยอยู่ในโพลงใต้ดินนี้”

กาก็กระดกขึ้นแล้วตอบว่า “อ้ายสัตว์ที่ข้าไล่นั้นไม่ได้อยู่ใต้ดิน มันลงไปใรูใต้ดินเพื่อจะหนีเอาชีวิตรอด โพรงนั้นกลวงยาวเข้าไปตามดิน ข้าก็ตามมันลงไป ครั้นฆ่ามันตายแล้วข้าเลยนอนหลับไป พอตื่นขึ้นข้าก็เลยเลื้อยต่อเข้าไปอีก”

โมวกลี “เลื้อยเข้าไปใต้ดินนะรี”

กาก็ “อย่างนั้นซี ในที่สุดข้าก็ไปพบพังพานขาว (งูเห่าเผือก) เข้ามันเล่าเรื่องที่เหนือความรู้ข้า มันให้ข้าดูของหลายอย่าง ข้าไม่เคยเห็นมาก่อนเลย”

โมวกลีหันไปทางกาก็ รีบชักอย่างสนใจหนักเข้า “สัตว์ชนิดใหม่หรือล่าได้สะดวกไหม”

กาก็ “ไม่ใช่สัตว์กินเป็นอาหาร ถ้ากินเข้าไปฟันของเจ้าก็คงหักหมดปาก เจ้าพังพานขาวพูดถึงมนุษย์เหมือนมันรู้จักเป็นอย่างดี มันบอกว่ามนุษย์อยากเห็นของเหล่านี้ ถ้าได้เห็นแต่เพียงบางอย่างก็คงจะยอมเสียลมหายใจร้อนที่ออกมาจากซี่โครงทีเดียว” (มันหมายความว่ายอมตาย)

โมวกลี “เราจะไปดู ข้าจำได้ว่าครั้งหนึ่งข้าเคยเป็นมนุษย์แล้ว”

กาก็ “ข้าก่อน ข้าก่อน งูสี่เหลี่ยมตัวที่กินพระอาทิตย์ตัวนั้นตายเพราะใจเร็วนี้เอง เราทั้ง ๒ ข้ากับเจ้าพังพานขาวพูดกันอยู่ใต้ดิน ข้าก็พูดถึงเจ้าออกชื่อเจ้า บอกมันว่าเจ้าเป็นมนุษย์ เจ้าพังพานขาวซึ่งแก่เท่ากับป้าบอกว่า “นานมาแล้วตั้งแต่ข้าได้เห็นมนุษย์ครั้งสุดท้าย ให้มันมาซี มันจะได้มาเห็นของเหล่านี้ มนุษย์โดยมากคงยอมตายเพื่อจะได้เห็นของเหล่านี้แม้แต่ชนิดเดียว”

โมวกลี “มันต้องเป็นสัตว์ที่เป็นอาหารชนิดใหม่ แต่ก็น่าประหลาด เพราะสัตว์มีพิษเหล่านั้นมันหวงกิน ถ้ามีสัตว์เป็นอาหารอยู่ใกล้ ๆ มันคงไม่บอกเรา มันเป็นสัตว์ไม่มีไมตรีจิตกับใครเสียเลย”

กาก็ “ไม่ใช่สัตว์เป็นอาหารดอก มันเป็น.....เป็น.....ข้าเองก็บอกไม่ถูกว่ามันเป็นอะไรแน่”

โมวกลี “เราไปที่นั่นก็แล้วกัน ข้าไม่เคยเห็นพังพานขาว แล้วข้าอยากเห็นของเหล่านั้นด้วย เจ้าพังพานขาวได้มาของแปลก ๆ นั้นหรือ”

กาก็ “มันเป็นของไม่มีชีวิตแล้ว เจ้าพังพานขาวบอกว่า มันเป็นผู้ระวังรักษาไว้ทั้งนั้น”

โมวกลี “ยังงั้นรี เจ้าพังพานขาวเห็นจะเหมือนหมาป่ายื่นคร่อมเนื้อสัตว์ที่มันหาได้ เราจึงไปกันเถิด กาก็เอ๋ย”

ว่าดังนั้นแล้วโมวกลีก็ว่ายน้ำไปขึ้นฝั่ง ลงนอนกลิ้งตามหญ้าเพื่อจะเช็ดตัวให้แห้ง แล้วมันกับกาก็ (งูเหลือมหิน) ก็รีบเดินทางไปยังวังเย็นซึ่งเป็นเมืองร้าง ท่านผู้อ่านคงจะเคยได้ยินชื่อแล้ว ตกมาตอนนี้โมวกลีไม่กลัวพวกลิงเลย พวกลิงกลับกลัวโมวกลีด้วยซ้ำไป เวลานี้พวกลิงออกไปอยู่เกลื่อนกลาดตามป่า ดังนั้นจึงไม่ได้พบลิงที่วังเย็น ซึ่งเป็นที่เจียบอยู่ในแสงพระจันทร์

กาก็นำทางไปจนถึงตำหนักประทับร้อนของมเหสี ซึ่งสลักหักพังอยู่บนขาลา แล้วแทรกเข้าไปในกรงบันไดไปได้ดินที่เป็นทางลงไปจากตำหนักนั้น โมวกลีท่องมนต์งู “เราเป็นเลือดเนื้อเดียวกัน เจ้ากับข้า” แล้วมันก็ลงกลานไปตามทางแคบและชันเลี้ยวคดเคี้ยวไปหลายหน จนถึงที่ซึ่งรากไม้ใหญ่ ลำต้นสูงพันหัวขึ้นไปตั้ง ๓๐ ฟุต เขาจะจัดหินตามกำแพงทำให้แตกเป็นช่อง โมวกลีกับกาก็กลานลอดช่องโหว่เข้าไปจนถึงห้องว่างใหญ่ห้องหนึ่ง หลังคารูปโดมมีรากไม้งอกเข้าไปในปูน ทำให้ปูนแตกเป็นช่องโหว่ ตามช่องโหว่มีแสงสว่างส่องเข้าไปทำให้ที่มีมืดตื้อค่อยสว่างขึ้น

พอถึง โมวกลีก็ลุกขึ้นยืน พูดยว่า “เป็นถ้าปลอดภัยที่สุด แต่ถ้ามาทุกวันก็ไกลมากไป เอ้า ที่นี้เราจะได้เห็นอะไรอีกต่อไปละ”

มีเสียงพูดดังออกมาจากกลางห้องว่า “ข้าไม่ใช่อะไรหรือ” โมวกลีเหลือบเห็นสิ่งหนึ่งสีขาว ๆ กลานเข้ามาใกล้มันทีละเล็กทีละน้อย จนเห็นเป็นงูเห่าตัวใหญ่ที่สุดที่โมวกลีเคยเห็น ตัวมันยาวตั้ง ๘ ฟุต อยู่ในที่มีदनานจนกลายเป็นสีนวลคล้ายสีงาช้าง ดอกจันบนพังพานสีตลกเป็นสีเหลืองอ่อน ตาแดง

เหมือนทับทิม ทุก ๆ สิ่งในกายตัวของมันรวมกันเข้าทำให้เป็นสัตว์ประหลาดที่สุด

โมวกลีรักษากิริยาไว้เหมือนรักษามิดที่มันมีติดตัวไปด้วย ซึ่งมันไม่เคยทิ้งไว้เลย มันทักขึ้นว่า “เจ้าจงหากินซะดวง”

งูเห่าเผือกไม่ได้ตอบคำทักทายของโมวกลี แต่กลับย้อนถามว่า “เดี๋ยวนี้กรุงเป็นอย่างไร กรุงใหญ่ซึ่งมีกำแพงล้อมรอบ เดียวนี้เป็นอย่างไร กรุงซึ่งมีช้าง ๑๐๐ เชือก มีม้า ๒ หมื่นตัว วัวควายนับไม่ถ้วน กรุงแห่งกษัตริย์ผู้เป็นเจ้าแห่ง ๒๐ กษัตริย์ ซ้ำอยู่ที่นี้จนहुหนวก ไม่ได้ยินเสียงฆ้องศึกมานานแล้ว”

โมวกลีตอบว่า “บนหัวเรานี้เป็นป่าไปทั้งนั้น ในพวกช้างทั้งหลายข้ารู้จักแต่หัวที่กับลูกของมัน บาฬีระได้ฆ่าม้าในหมู่บ้านแห่งหนึ่งตายหมดแล้ว ที่เจ้าเรียกว่ากษัตริย์นั้นคืออะไร”

กาก็กระซิบกับงูเห่าว่า “ข้าบอกเจ้า ๔ พระจันทร์มาแล้วว่า กรุงของเจ้าไม่มีแล้ว”

งูเห่าเผือก “กรุงนะหรือ กรุงใหญ่อยู่ในป่ามีประตูเมืองซึ่งป้อมของกษัตริย์ยอมรักษา กรุงนั้นจะไม่มีไม่ได้ กรุงนั้นได้สร้างขึ้นก่อนพ่อของพ่อข้าออกจากไข่ กรุงนั้นจะอยู่ต่อไปจนลูกของลูกข้าจะขาวเหมือนตัวข้า กรุงนี้สลอมธิลูกจันทะระภีผู้เป็นลูกวิเศษผู้เป็นลูกของเยคะสุริ ได้สร้างในสมัยของบับปะราวาล เจ้าเป็นสัตว์ของใคร”

โมวกลีหันไปพูดกับก่าว่า “มันเป็นเรื่องที่รอยลบเสียหมดแล้ว ข้าไม่เข้าใจคำที่มันพูดเลย”

ก่า “ข้าก็ไม่เข้าใจมัน มันแถมมาก นี่แน่ะ พ่อแห่งงูเห่าทั้งหลายที่นี้ไม่มีอะไรนอกจากปารก มันเป็นดั่งนี้มาตั้งแต่แรก”

งูเห่าเผือก “ถ้าอย่างนั้นอายนี้ตัวอะไร มันเป็นใคร ที่มานั่งอยู่ข้างหน้าข้า แต่ไม่กลัวข้า มันไม่รู้จักชื่อกษัตริย์ แต่มันใช้ริมฝีปากมนุษย์อย่างเราได้ มันผู้ถือมิด มันผู้รู้ภาษานูนี้คือใคร”

ไมวกลีตอบว่า “มันเรียกข้าว่าไมวกลี ข้าเป็นสัตว์อยู่ในป่า หมาป่าเป็น
โขนงของข้าและกาก็อยู่ที่นี่เป็นพี่ชายข้า พ่อแห่งงูทั้งหลายเจ้าคือใครเล่า”

งูเห่าเผือก “ข้าเป็นผู้พิทักษ์ทรัพย์ของกษัตริย์ กุรันราชได้ก่อหิ
นคลุมข้าไว้ตั้งแต่หน้งของข้ายังเป็นสีด้า ถ้าใครเข้ามาขโมย ข้าก็จะสอนให้มัน
รู้จักความตาย แล้วมนุษย์ก็หย่อนสมบัติลงมาทางช่องหิน และข้าได้ยินพราหมณ์
นายของข้าสวดมนต์”

ไมวกลีบ่นกับตัวเองว่า “ฮืม ข้าเคยเกี่ยวข้องกับพราหมณ์คนหนึ่ง
แล้วในโขนงมนุษย์ แล้วรู้สิ่งที่รู้มาแล้ว โทษจะมีมาถึงนี้ในไม่ช้า”

งูเห่าเผือก “ในระหว่างที่ข้ารักษาอยู่นี้ ได้มีผู้มายกก้อนหินขึ้น ๕
ครั้ง แต่ละครั้งก็มีสมบัติหย่อนเติมลงมาอีก ไม่เคยเอาสมบัติกลับขึ้นไปเลย
ไม่มีของที่ไหนมีค่าเหมือนของเหล่านี้ เป็นสมบัติของกษัตริย์สืบทอดกันมา
ตั้ง ๑๐๐ ชั่วกษัตริย์ ตั้งแต่ก้อนหินได้เปิดขึ้นครั้งสุดท้ายมาจนเดี๋ยวนี้ก็นานแล้ว
ข้านี้กว่ากรุงของข้าคงเสื่อมทรัพย์สมบัติเหล่านี้หมดแล้ว”

กาว่า “ไม่ใช่กรุงดอก แหงนมองขึ้นไปสิ บนนั้นมีแต่รากต้นไม้ใหญ่
มันไซเข้าไปในหิน ทำให้หินแตกแยกออกจากกัน ต้นไม้กับมนุษย์ไม่ได้เกิด
ด้วยกันดอก”

งูเห่าเผือก “ข้าจำได้ว่ามนุษย์เคยมาถึงนี้ครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง แต่
มันไม่เคยพูด มันเที่ยวคลำมิด ๆ จนเข้าไปถึงตัวมัน มันก็ส่งเสียงร้องนิดหน่อย
เท่านั้น แต่ว่าเจ้าเอ๊ย ทั้งมนุษย์ทั้งงู เจ้ามายังนี้ด้วยคำปด จะให้ข้าเชื่อว่าเมือง
ข้าไม่มีแล้วและการพิทักษ์รักษาของข้าก็ถึงที่สุดแล้ว มนุษย์คงจะเปลี่ยนไป
บ้างตามเวลาที่ล่วงผ่านไป แต่ข้าไม่เปลี่ยนเป็นอันขาด จนกว่าก้อนหินนั้นจะ
เปิดออก แล้วพราหมณ์จะลงมาสวดคาถาที่ข้าเคยรู้ และเอานมอุ่น ๆ มาให้
ข้ากิน แล้วพาข้าออกไปที่สว่างอีก ข้า ข้า ข้า นี่แหละไม่มีผู้อื่นอีก เป็นผู้
พิทักษ์ทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ เจ้าว่ากรุงตายไปนานแล้ว แหละเหล่านั้น
คือรากไม้ ถ้าเจ้ากล้าก้มลงชี้เจ้า จะกล้าเอาอะไรก็เอาไป แผ่นดินไม่มีสมบัติ

เหมือนอย่างนี้ เจ้ามนุษย์ผู้มีลี้ลับ ถ้าเจ้ามีชีวิตกลับไปได้ตามทางที่เจ้าเข้ามา กษัตริย์เล็ก ๆ น้อย ๆ จะเป็นบ่าวของเจ้า”

ไมวกลีพูดใจเย็น ๆ กับภาก่าว่า “รอยลบเลือนไปเสียอีกแล้ว หมาในตัวจะสามารถขุดรูลึกเข้ามากัดอ้ายพังพานเผือกตัวใหญ่นี้ได้บ้าง มันเป็นบ้าเสียแล้ว” “พ่อแห่งงูเห่าทั้งหลาย ข้าไม่เห็นมีของสิ่งไรที่จะเอาไปได้สักอย่างเดียว”

งูเห่าเผือกส่งเสียงว่า “ต่อหน้ากิพยพยานของข้า ความบ้าแห่งมรณะได้เข้าสิงมนุษย์ตัวนี้เสียแล้ว ก่อนลูกตาของเจ้าจะหลับลง (ตาย) ข้าจะทำบุญทำคุณกับเจ้าสักอย่างหนึ่ง เจ้ามองดูดี ๆ ซี เจ้าจะเห็นสิ่งซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็นเลย”

ไมวกลีกักฟันตอบว่า “ใครพูดกับไมวกลีเรื่องบุญคุณในปากก็เป็นผู้ บัดชบ ข้ารู้แล้วว่าที่นี้มืดไม่เหมือนในป่า เอาเถิด ข้าจะดูอย่างเจ้าว่า ถ้าเจ้าอยากให้ข้าดู”

ไมวกลีก็เขม้นตาจ้องดูทั่วห้อง แล้วเอื้อมมือลงกอบวัตถุแวววาวขึ้นจากพื้นเต็มฟายมือ มันกล่าวว่า “โอโฮ! อย่างนี้แหละที่โง่งมมนุษย์ชอบเล่น ชั่วแต่นี้เป็นสีเหลือง ที่โง่งมมนุษย์เล่นนั้นเป็นสีน้ำตาล”

พิจารณาทองในฝ่ามือแล้ว ไมวกลีก็ทิ้งเสีย มันก้าวย้ายที่ไปข้างหน้า ในห้องนั้นมีเงินตราและทองตราสมกันลึกลง ๕ ฟุต หรือ ๖ ฟุต จึงจะถึงพื้นห้องแท้ ๆ เงินตราทองตราเหล่านี้รั่วออกมาจากถุงป่าน ซึ่งเคยเป็นถุงบรรจุเก็บไว้ อยู่มานานหลายปีถุงก็เปื่อยขาดไปหมด เงินตราทองตราจึงจรมสุม ๆ กันอยู่ที่พื้นห้อง เหมือนทรายจรมอยู่กันสำธารเวลาน้ำลง บนและใต้ กองเงินตราทองตราที่โผล่ขึ้นจากกองเงินตราทองตรา เหมือนเรือกำปั่นแตก โผล่ระเกะระกะขึ้นมาจากทราย มีกุบช้างเงินสลักฝังทองคำเป็นดอก ๆ และฝังพลอยสีต่าง ๆ มีวอและเสลียงสำหรับหามมเหสีออกประพาสนหลายอัน ขอบ

ทำด้วยเงินลงยาราชาวดี คานหามเป็นเสาชั่วหยกมีห่วงม่านทำด้วยโมรา มี
 เชิงเทียนทองคำช่อห้อยผิงมรกตส่องแสงแวววับ มีเทวรูปโบราณสูง ๕ ฟุต
 ทำด้วยเงิน นัยน์ตาผิงพลอย มีเกราะโซ่ฉักหลายเกราะผิงทองคำใบบนเหล็ก
 กล้าที่ตามริมประดับไข่มุกซึ่งเสียสีไปหมด มีหมวกประดับทับทิมเลือนนก
 หลายหมวก มีโล่หุ้มรัก มีโล่หุ้มกระ และโล่ที่ทำด้วยหนังแรดขอบหุ้มนากผิง
 มรกต มีฝักดาบประดับเพชรเป็นมัด ๆ มีหอกและมีดล่าสัตว์เป็นอันมาก มี
 ทั้งหมดน้ำทองคำสำหรับตั้งที่บูชากับช้อนด้วย มีขันไหว้พระยกได้ แต่ไม่
 ถูกแสงสว่างมานาน มีถ้วยหยกกำไรหยกและภาชนะสำหรับเผาเครื่องหอม
 มีหวี มีหม้อใส่เครื่องหอม โถใส่เนื้อไม้หอมต่าง ๆ มีดลับใส่แบ่งสำหรับผัดดา
 โถและหม้อเหล่านี้ทำด้วยทองคำสลักทั้งนั้น มีห่วงใส่จุมุก กำไลต้นแขน
 กระบังหน้า แหวนใส่นิ้วมือ และเข็มขัดรัดเอวมากหลายจนนับไม่ถ้วน มีเข็มขัด
 อยู่ ๓ สาย ส่วนกว้างของสายนั้นวัดได้ถึง ๔ นิ้วมือเรียงกัน ล้วนประดับ
 เพชรและทับทิมเจียรไนในรูปสี่เหลี่ยม มีหีบไม้ขอบเหล็กปิดหลายหีบแต่ไม้
 เปื่อยเป็นผงไปหมดแล้ว ทำให้แลเห็นสิ่งซึ่งเคยเก็บไว้ในหีบได้ถนัด เป็นต้นว่า
 นิลยังไม่ได้เจียรไน โอปอ เพชรตาแมว นิลสีฝักตบ ทับทิม เพชรและมรกต
 มีแก้วมณีมีค่าอย่างอื่นมากมายสมกันเป็นกองสูง

งูเห่าเผือกพุดถูก ลำพังแต่เงินตราทองตราอย่างเดียวก็ไม่พอจะใช้ค่า
 แห้งทรัพย์ทั้งหลายเหล่านี้แม้แต่ส่วนน้อย ทรัพย์เหล่านี้เป็นเหมือนหนึ่งทรัพย์ซึ่ง
 เอาแล่งกรองมาจากการสงคราม จากการปล้น จากการค้า และจากการเก็บภาษี
 มาหลายร้อยปี แต่เพียงเงินตราทองตราที่เหลือจะนับเสียแล้ว ยังซ้ำมีแก้วมณี
 อีกด้วย น้ำหนักแห่งทองคำและเงินเท่านั้นก็ตั้ง ๒๐๐ หรือ ๓๐๐ ตันเสียแล้ว
 เจ้าแผ่นดินอินเดียทุกองค์แม้ในปัจจุบันนี้ ถึงองค์ที่จนที่สุดก็มีชุมทรัพย์เก็บไว้
 และก็ส่งทรัพย์เข้าเพิ่มในขุมนั้นเสมอ นาน ๆ จะมีเจ้าแผ่นดินมีปัญญาบางองค์
 ส่งเงินแท่ง ๔๐ หรือ ๕๐ เล่มเกวียนไปแลกพันธบัตรของรัฐบาลอังกฤษสัก

ครั้งหนึ่ง แต่โดยมากเจ้าแผ่นดินแขกเหล่านั้นก็เก็บซ่อนทรัพย์สมบัติของตนไว้เงียบ ๆ ไม่ให้ใครล่วงรู้

โมวกลีไม่เข้าใจว่าทรัพย์มีค่าเหล่านี้มีประโยชน์อย่างไร สิ่งที่มีมันพอใจอยู่บ้างก็คือมีดี แต่น้ำหนักไม่เหมาะสมเหมือนมีดีของมัน มันหยิบขึ้นดูแล้วก็โยนทิ้งเสีย ภายหลังมันเหลียวไปพบของเข้าสิ่งหนึ่ง มันนึกชอบ ของนั้นวางอยู่หน้ากุบช้างแทบจะจมหายอยู่ในกองเงินตราทองตรา สิ่งนั้นคือขอส้างยาวประมาณ ๒ ฟุต แลดูคล้าย ๆ กับขอกีวเรืออันเล็ก ๆ ขอส้างนั้นตรงปลายด้ามฝังทับทิมเม็ดใหญ่เม็ดเดียว ด้ามยาวสัก ๘ นิ้วฟุต ฝังพลอยดอกตะแบกเรียงเม็ดติด ๆ กัน ทำให้จับด้ามได้กระชับเข้า ถัดจากฝังพลอยก็ฝังหยกเป็นลายช่อดอกไม้รอบตัว ลายที่เป็นรูปใบไม้มีน้ผึ้งมรกต ดอกตูมฝังทับทิมแซมกับพลอยสีเขียว ด้านถัดไปก็ฝังด้วยงาช้างยาวตลอดไปจนถึงปลายขอ ตัวขอแหลมและโค้ง ฝังลายเป็นทองคำลงในเหล็ก ทำเป็นภาพจับช้าง โมวกลีชอบภาพนั้นมาก เพราะมันคิดว่าภาพนั้นเป็นภาพแสดงบางอย่างที่เกี่ยวกับหัตถิ์เพื่อนของมัน

โมวกลีจะเดินไปทางไหน งูเห่าเผือกก็เลื้อยตามไปใกล้ ๆ มันถามโมวกลีว่า “ทรัพย์เหล่านี้ไม่สมควรจะยอมตายเพื่อจะให้เห็นหรือ ข้าไม่ได้ทำบุญคุณกับเจ้าใหญ่โตดอกหรือ”

โมวกลี “ข้าไม่เข้าใจ ของเหล่านี้ทั้งแข็งทั้งเย็น กินเป็นอาหารไม่ได้แต่อ้ายอันนี้” โมวกลียกขอส้างชูขึ้น “ข้าอยากได้อ้ายนี้ไปด้วยแล้วข้าจะหาภมาให้เจ้ากินเป็นของตอบแทน”

งูเห่าเผือกตัวสั่นด้วยความยินดีในความชั่วร้าย ตอบว่า “ข้าคงจะให้เจ้าเป็นแน่ ทุก ๆ สิ่งที่อยู่นี้ข้าให้เจ้า จนเจ้าไปจากนี้”

โมวกลี “แต่ข้าจะกลับไปเดี๋ยวนี้แหละ ที่นี่มีดีและหนาว ข้าอยากเอาอ้ายแหลมเหมือนหนามนี้ไปในปากกับข้า”

งูเห่าเผือก “มองดูข้างตินเจ้าถี มีอะไรวางอยู่นั้น”

โมวกลีก็มลงหยิบก้อนขาว ๆ เกลี้ยง ๆ หนึ่งอึ้งครู่หนึ่งจึงพูดว่า “นี่มันเป็นกะโหลกหัวมนุษย์ ที่นั่นก็มีอีก ๒ ชิ้น”

งูเห่าเผือก “มนุษย์เข้ามาขโมยทรัพย์สมบัติเหล่านี้หลายปีมาแล้ว ข้าพุดกับมันในที่มืด แล้วมันก็ลงนอนนิ่ง”

โมวกลี “แต่ข้าต้องการสิ่งที่เจ้าเรียกว่าทรัพย์เมื่อไหร่ ถ้าเจ้าจะให้ขออันนี้แก่ข้า ข้าก็ให้พรเจ้าให้หากินสะดวก ถ้าเจ้าไม่ยอมให้ ก็หากินสะดวกไม่น้อยลงเหมือนกัน ข้าไม่อยากจะต่อสู้กับพวกมีพิษ และข้าก็ได้รับคำสั่งสอนให้รู้มรดกของพวกเจ้ามาแล้ว”

งูเห่าเผือก “มีมรดกอยู่อย่างเดียว คือมรดกของข้า”

กาก็พุ่งตัวไปข้างหน้า สายตาเป็นประกายขู่ว่า “ผู้ใดบอกให้ข้าพามนุษย์มา”

งูเห่าเผือก “ข้าบอกเอง เพราะนานแล้วข้าไม่เห็นมนุษย์ แล้วมนุษย์คนนั้นพูดภาษางูได้ด้วย”

กาก็ “แต่เจ้าไม่ควรพุดถึงการฆ่า ข้าจะกลับไปป่าและบอกพวกในป่าว่า ข้าพามันมาสู่ที่ตายของมันอย่างไรได้”

งูเห่าเผือก “ข้าจะไม่พุดถึงการฆ่าจนกว่าจะถึงเวลาต้องฆ่า การที่เจ้าจะกลับหรือไม่กลับ ก็มีช่องอยู่ตามกำแพง เจ้าจงสงบใจเจ้าไว้ก่อนเถิด เจ้าตัวอ้วนผู้ฆ่าลิง เพียงแต่ข้าแตะคอเจ้าเท่านั้นปากก็เผลอจิกเจ้าอีกเลย ไม่มีมนุษย์ใดมาถึงนี้แล้วจะรอดกลับไปพร้อมกับลมหายใจได้ซี่โครงของมันเลยเพราะข้าเป็นผู้พิทักษ์ทรัพย์สมบัติของกษัตริย์แห่งกรุงนี้”

กาก็ “เจ้าใส่เตี๊ยนอยู่ในที่มืดเอ๊ย ข้าบอกเจ้าว่าไม่มีกษัตริย์หรือกรุงเหลือแล้ว มีแต่ป่าเท่านั้นที่ปกคลุมอยู่เหนือตัวเรา”

งูเห่าเผือก “แต่ทรัพย์นั้นยังคงมี เอาเถอะ ได้เหมือนกัน คอยประเดี๋ยวเจ้ากาก็แห่งภูเขา คอยดูเด็กมนุษย์มันวิ่ง ในนี้มีที่ว่างพอแก่การวิ่งเล่นอย่างใหญ่

โตได้ ชีวิตเป็นของดี เชิญซี เชิญเจ้าวิ่งไป ๆ มา ๆ สักพัก วิ่งเล่นให้สนุกเถิด เจ้าเด็ก”

ไมวกลีเอื้อมมือขึ้นไปวางบนหัวก่าก นิ่งอันอยู่อึดใจหนึ่ง แล้วกระซิบกับก่ากว่า “เจ้าตัวเผือกนี้ได้ใจที่เคยชมชื่นมนุษย์มาจนบัดนี้ มันยังไม่รู้จักข้า มันทำจะวิวาทกับข้า ข้ายอมสู้กับมันดีแหละ” เวลาที่ไมวกลีกระซิบพูดกับก่าก ได้ยินถือขอช้างซึ่งปลายลงดินอยู่ พอพูดเสร็จมันก็ขว้างขอนั้นไปโดยเร็ว ขอไปตกลงบนพังพานของงูเห่าพอดี หับหัวงูเห่าเผือกตัวนั้นไว้กับพื้น ทันใดนั้น ก่ากก็โถมหน้าหนักตัวของมันไปที่งูเห่าเผือกผู้กำลังดิ้นไปมาด้วยความเจ็บ ลำตัวของก่ากทำให้งูเห่าเผือกขาไปตั้งแต่หัวถึงหาง ตาของงูเห่าแดงเหมือนไฟ หัวของมันส่ายไปส่ายมาจะกัดแต่กัดไม่ได้

ก่ากว่า “ฆ่ามันเสีย” ก่ากขณะที่ไมวกลีกำลังจะจับมิดของมัน

ไมวกลีกระซิบออกนอกปาก ผุดว่า “อย่าเลย ข้าไม่ชอบฆ่าอะไร นอกจากฆ่ากินเป็นอาหาร แต่ว่าเห็นไหมก่าก”

ไมวกลีกดหัวงูเห่าเผือกไว้กับพื้น แล้วเอาคมมีดจัดปากมันอัดขึ้น ก็เห็นเขี้ยวพิษข้างบนอันแสนน่ากลัวของงูเห่าเผือกนอนรูราบอยู่บนเหงือก ธรรมดา งูแก่เขี้ยวพิษก็หมดไปเอง งูเห่าเผือกตัวนี้ก็แก่จนพิษแห่งหมดไปแล้ว ไมวกลีเห็นดังนั้นก็โบกมือให้ก่ากถอยห่างออกไปเสีย มันร้องบอกว่า “เจ้างูแก่พิษของเจ้าแห่งหมดแล้ว” แล้วไมวกลีก็ยกขอช้างที่หับหัวงูเห่าเผือก ปล่อยให้มันเลื้อยไปโดยสะดวก

ไมวกลีทำหน้าสลดพูดว่า “ทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ต้องการเปลี่ยนผู้รักษาใหม่ เจ้าไม่สมกับตำแหน่งนี้เสียแล้ว! เจ้าจงวิ่งไปวิ่งมาให้สนุกสักพักเถิด เจ้างูเผือก”

งูเห่าเผือก “ข้าอายนัก เจ้าจงฆ่าข้าเสียเถิด”

ไมวกลี “พูดเรื่องฆ่ามากเกินไปแล้ว เราจะกลับเตี้ยนี้ จะเอาอ้ายแหลมเหมือนหนามนี้ไปด้วย เจ้าเผือก เพราะเราได้ต่อสู้กับเจ้าแล้วเจ้าแพ้”

งูเห่าเผือก “คอยดูไปเถิด ว่าอ้ายสิ่งนั้นจะกลับไปฆ่าเจ้า มันคือความตาย! จงจำไว้! สิ่งนั้นคือความตาย! สิ่งนั้นสิ่งเดียวสามารถประหารคนทั้งกรุงของข้าตายได้ เจ้าจะเป็นเจ้าของไม่ได้นาน เจ้ามนุษย์ชาวป่า! ถ้าใครขโมยไปจากเจ้า ก็จจะรักษามันไว้ไม่ได้นานเหมือนกัน มันจะฆ่า! ฆ่า! ฆ่า! เพื่อรักษาความอิสระของมัน กำลังของข้าเหือดแห้งไปแล้วก็จริง แต่ของอันนั้นจะสำแดงฤทธิ์แทนข้า มันนั้นแหละคือความตาย! มันคือความตาย! มันนั้นแหละคือความตาย”

ไมวกลีลงคุกเข่าคลานลอดออกจากช่องฝา มา ก่อนออกมาพ้น มันเหลียวเห็นงูเห่าเผือกจกหลายที่ ด้วยเขี้ยวอันปราศจากพิษลงบนหน้าเทวรูปทองคำซึ่งวางอยู่ใกล้ ๆ นั้น แล้วร้องว่า “มันนั้นแหละคือความตาย”

ไมวกลีกับกาก็มีความยินดีเมื่อออกมาเห็นแสงสว่างอีกครั้งหนึ่ง ครั้นเดินออกไปแล้ว ไมวกลีก็แกว่งขอช้างนั้นไปมา เกิดเป็นรัศมีขึ้นในแสงแดด มันจึงปลื้มใจเท่ากับมันพบช่อดอกไม้ที่ทุ่งบานใหม่ ๆ แล้วก็เก็บมาเสียบไว้บนผมของมัน

ไมวกลีพูดอย่างร่าเริง ขณะที่หมุนทับทิมที่ด้ามขอช้างไปรอบ ๆ “อ้ายนี่ส่องแสงสว่างสุกใสยิ่งกว่าดวงตาของบาฬีระไปอีก ข้าอยากเอาอ้ายนี้ไปอวดบาฬีระ เออเมื่องูเห่าพูดถึงความตาย มันหมายความว่าอะไรก็ไม่รู้”

กาก็ “ข้าก็บอกไม่ถูก ข้าเสียใจไปถึงปลายหางของข้า ที่อ้ายเผือกไม่ได้ชิมรสเม็ดของเจ้า อึ้ง ที่วังเย็นนั้นมักเกิดเรื่องชั่วร้ายขึ้นเสมอ ไม่ว่าเหนือพื้นดินหรือใต้พื้นดิน แต่ว่าเวลานี้ข้าหิวแล้ว เจ้าจะออกไปหากินกับข้าไหม”

ไมวกลี “ข้าไม่ไปกับเจ้าละ บาฬีระจะต้องเห็นของสิ่งนี้ให้ได้ เจ้าไปหากินให้สะดวกเถิด” ว่าแล้วไมวกลีก็กระโดดโลดเต้นแยกทางไปจากกาก็เดินไปแกว่งขอช้างไป เดียวก็หยุดยืนพิศดูเสียที่หนึ่ง จนมาถึงส่วนหนึ่งในป่า ซึ่งเป็นที่บาฬีระชอบมาจับสัตว์ ก็พอดีพบบาฬีระกำลังกินน้ำ ฟังฆ่าสัตว์เหนือ

มาหยก ๆ โมวกลีจึงเล่าเรื่องที่มันไปพบตั้งแต่ต้นจนจบให้บาซีระฟังกำลังฟังเล่าอยู่นั้น บาซีระก็มลงคมขอช้างหลายหน ครั้นโมวกลีเล่าถึงคำพูดคำท้ายของงูเห่าเผือก บาซีระก็ครางค่อย ๆ คล้ายกับเห็นด้วย

โมวกลีรีบชักบาซีระ “เจ้าเข้าใจว่าอะไรหรือ”

บาซีระ “ข้าได้เกิดในกรุงของกษัตริย์กรุงอุทัยบุรี มันเป็นความรู้ที่อยู่ในท้องของข้า ข้ารู้จักมนุษย์อยู่บ้าง มนุษย์เป็นอันมากจะฆ่าตั้ง ๓ ครั้งในคืนเดียวเพื่อจะแย่งหินเม็ดนั้นเม็ดเดียว”

โมวกลี “มันดียังไง หินแดงนั้นทำให้ด้านหนักเปล่า ๆ มีดคมของข้ายังดีเสียกว่า เจ้าดูซีหินแดงนั้นกินได้เมื่อไหร่ มนุษย์ฆ่ากันตายเพราะสิ่งนั้นจะมีประโยชน์อะไร”

บาซีระ “โมวกลี เจ้าไปนอนเสียเถิด เจ้าเคยไปอยู่กับมนุษย์มาแล้ว...”

โมวกลี “ข้าจำได้ละ มนุษย์ฆ่ากันเพราะมันไม่ได้ออกล่าสัตว์ แม้โดยเกียจคร้านหรือโดยเห็นแก่สนุกก็ตาม ตื่นก่อนเถอะ บาซีระ บอกข้าหน่อยว่า อ้ายสิ่งที่แหลมเหมือนหนามนี้ ใช้ทำอะไร”

บาซีระเบิกตาขึ้นครึ่งหนึ่ง เพราะมันง่วงนอน บอกว่า “มนุษย์ทำมันไว้เพื่อจะสับลงบนหัวลูกหลานของหมี สับแล้วเลือดก็ไหลสาดออกมา ข้าเห็นแล้วตามถนนกรุงอุทัยบุรีที่หน้ากรุงของข้า สิ่งนั้นได้เคยซึมเลือดพวกพ้องของหมีมาแล้ว”

โมวกลี “ทำไมมนุษย์จึงต้องสับหัวช้าง”

บาซีระ “เพื่อจะสอนให้ช้างรู้จักกฎของมนุษย์ เพราะมนุษย์ไม่มีเล็บ ไม่มีเขี้ยว มนุษย์จึงทำอ้ายสิ่งนี้ขึ้นแทน แต่ว่าร้ายแรงกว่าเขี้ยวเล็บมาก”

โมวกลีบ่นอย่างท้อแท้ “ข้าเข้ามาใกล้อะไรเป็นมีเลือดเข้าแทรกเสมอ จนชั้นอ้ายสิ่งที่มนุษย์ทำ” มันออกจะเบื่อความหนักของขอช้างขึ้นมา ถ้าข้ารู้อย่างนี้ข้าไม่เอามันมาด้วยเป็นอันขาด ครั้งแรกก็เลือกเมฆชั่วเปื้อนหนังมัดครั้งนี้ก็เลือกหมี ข้าไม่ใช้มันอีกละ ดูซี”

ไมวกลีขว้างขอช้างไปไกลตั้ง ๕๐ หลา ไปตกอยู่ระหว่างต้นไม้ปลาย ปักลงในดิน มันบ่นว่า “ขว้างมันไปเสียให้พ้น มือของข้าจะได้สะอาดจากความตาย” แล้วมันก็เอามือลงเช็ดหญ้าที่เปียกน้ำค้าง “กูเห่าเผือกบอกว่าความตายจะตามข้ามา อ้ายงูนั้นทั้งแก่ทั้งขาวทั้งเป็นบ้า”

บาฬีระ “ขาวหรือดำ ตายหรือมีชีวิต ข้าก็จะนอนละ เจ้าน้องน้อย ข้าจะหากินอยู่ตลอดคืนแล้วนอนอยู่ตลอดวันเหมือนมนุษย์อย่างไรได้”

ว่าแล้วบาฬีระก็วิ่งไปที่ถ้ำแห่งหนึ่งที่มันรู้จัก ไกลประมาณ ๒ ไมล์ เพื่อจะนอน ส่วนไมวกลีนั้นหาที่นอนได้อย่างง่ายดาย คือมันปีนขึ้นไปบนต้นไม้เหมาะ ๆ ต้นหนึ่ง เหนียวเถาวัลย์ ๓-๔ เถา มารวมกันเข้า แล้วผูกให้ติดกันทั้ง ๔ เถา ก็เป็นอันทำที่นอนสำเร็จ มันขึ้นไปนอนบนเปลสูงจากพื้นสัก ๕๐ หลา แม้ไมวกลีไม่รังเกียจแสงแดดจัดเวลากลางวัน มันก็ทำเอาอย่างเพื่อนของมันที่ชอบมิดไชน์แสงแดดน้อยที่สุด เมื่อมันตกใจตื่นขึ้นในท่ามกลางเสียงแซ่ซ้องของสัตว์จำพวกที่อยู่ตามต้นไม้ก็เป็นเวลาาก่อนค่ำ ในเวลาหลับไมวกลีฝันว่าได้โยนหินสิ่งามทิ้งไป

“ข้าจะดูอ้ายสิ่งนั้นอีกสักครั้งหนึ่ง” ไมวกลีปรารภดังนั้นแล้วก็ไถลตัวจากเถาวัลย์ลงถึงพื้นดิน บาฬีระมาคอยอยู่ก่อนแล้ว ไมวกลีได้ยินเสียงมันพูดก็ลื่นอยู่ในความมิดขมุขมัว

ไมวกลีถามมันว่า “อ้ายที่แหลมเหมือนหนามนั้นอยู่ที่ไหน”

บาฬีระ “มนุษย์เก็บเอาไปเสียแล้ว นี่แน่ะ รอยตีนมัน”

ไมวกลี “ทีนี้เราจะารู้ละว่า กูเห่าเผือกพูดจริงหรือพูดเท็จ ถ้าสิ่งแหลมนั้นคือความตายจริง คนที่เก็บเอามันไปคงต้องตาย เราลองตามไปดูกันเถิด”

บาฬีระ “ต้องฆ่าสัตว์กินเสียก่อน ท้องว่างทำให้ตาเหม่อ มนุษย์เดินเข้าป่าก็เปียกพอทำรอยเบา ๆ ให้เห็นได้ชัด”

โมวกลีกับบาฬีระไล่ฆ่าได้เร็วที่สุด แต่กว่าจะกินเสร็จก็ตั้ง ๓ ชั่วโมง กินน้ำแล้วก็ตามรอยไป พวกสัตว์ป่ารู้ว่าถ้ารีบกินก็ไม่มีอะไรจะช่วยให้คุ้มได้เลย

โมวกลีถามบาฬีระว่า “เจ้านิกหรือว่าอ้ายสิงห์เหล่านั้นจะหันกลับในมือมนุษย์ แล้วฆ่ามันเสียเอง ฐเห่าเผือกบอกว่ามันคือความตาย”

บาฬีระวิ่งเห่า ๆ ก้มหัวลงต่ำเพื่อสुकกลืนไปตามทาง ตอบโมวกลีว่า “เราคงรู้แน่เมื่อไปเห็น นี่เป็นรอยตีนเดียว” ซึ่งมันหมายความว่า เป็นรอยตีนคน ๆ เดียว “และนำหน้าสิ่งที่มันถือ ทำให้ชนจมน้ำลึกลงไป”

โมวกลี “นั่นนะซี เห็นรอยได้ชัดราวกับฟ้าแลบในฤดูร้อน” โมวกลีกับบาฬีระรีบวิ่งเห่าตามรอยต่อไปในแสงเดือนหงาย “ตอนนี้มันรีบวิ่ง เห็นได้ที่รอยนิ้วตีนแยกห่างออกไป” ที่นี้ถึงดินเปียก “เอ๊ะ ตอนนี้ทำไมมันวิ่งกลับ”

“หยุดเดี๋ยวนี้” บาฬีระว่า แล้วก็กระโดดไปข้างหน้าเต็มแรงไกลที่สุดที่จะไกลได้ มันกระโดดก็เพราะเมื่อมองตามรอยไม่เห็น ก็ต้องข้ามไปโดยไม่ทิ้งรอยของตัวเองไว้ในดิน ตีนยังไม่ถึงดินดี บาฬีระก็หันตัวกลับมาทางโมวกลี ร้องบอกว่า “นั่นะดูซี มีรอยตีนคนอีกคนหนึ่งมาเจอรอยตีนคนแรก รอยใหม่นี้ตีนเล็ก นิ้วตีนก็หันเข้า”

โมวกลีวิ่งไปดู แล้วว่า “รอยใหม่นี้เป็นรอยตีนคนป่าพวกที่ล่าสัตว์ดูซี นี่เป็นรอยธนูมันลากไปตามหญ้า ดังนั้นนะซี รอยตีนแรกจึงหันกลับโดยเร็ว เห็นไหม อ้ายรอยตีนใหญ่แอบอ้ายรอยตีนเล็ก”

บาฬีระ “จริง แต่ที่นั่นะ ถ้าเราเหยียบรอยกันเสียเอง เราก็จะไม่รู้เรื่อง จงแยกกันตามรอยไป ข้าจะตามรอยตีนใหญ่ เจ้าน้องน้อย เจ้าจงตามรอยตีนเล็กของพวกเขาไป”

บาฬีระกระโดดกลับไปตามทางที่มีรอยตีน ทิ้งโมวกลีให้สังเกตรอยตีนกลับเข้าข้างใน คือรอยตีนเล็กของคนป่า

บาฬีระย่องที่ละก้าวคล่องแคล่วไปตามรอยตีน มันว่า “เห็นไหม รอยตีนใหญ่ที่ข้าตาม หลีกไปข้าง ๆ ที่ตรงนี้ ที่ข้าเข้าไปซ่อนตัวอยู่หลังหินก้อนนั้น

ยืนนิ่งไม่กล้าเขยื้อนตัวด้วยซ้ำไป ร้องบอกทางตามรอยตีนเจ้าตามไปที่หรือ
เจ้าน้องน้อย”

ไมวกลีสังเกตรอยตีนที่มันตาม ร้องรายงานว่ “ที่นี้ข้าผู้ตามรอยตีนเล็ก
ซึ่งเดินไปที่หินก้อนนั้นแล้วก็นั่งลงได้หินเย็น ยันมือขวาลง เอาธนูพาดไว้ระหว่าง
ตีน มันนั่งคอยอยู่นาน เพราะรอยตีนตรงนี้ลึกกว่าทุกแห่ง”

บาฬีระหลบตัวอยู่ได้เขา บอกว่ “รอยตีนที่ข้าตามก็เหมือนกัน วาง
อ้ายสิ่งแหลมเหมือนหนามไว้บนก้อนหิน ร้องบอกรอยของเจ้าไปอีกซี เจ้า
น้องน้อย”

ไมวกลีพูดเสียงต่ำว่ “กึ่งไม้เล็ก ๆ กึ่งหนึ่งหรือสองกึ่ง แล้วมีกึ่งใหญ่
กึ่งหนึ่งหักอยู่ตรงนี้ ที่นี้ข้าจะบอกว่ากระไรดีเล่า อ้อ ถูกละ ตอนนีบอกได้ง่าย
ตีนเล็กที่ข้าสะกดรอยไป ออกเดินทำเสียงดังด้วย เพื่อจะให้ตีนใหญ่รู้ตัว”
ไมวกลีเขยิบจากก้อนหินที่ละก้าวไปจนหว่างต้นไม้ พุดดังขึ้นทุกระยะที่มันเดิน
ไกลออกไปจนถึงน้ำตกเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง มันรายงานว่ “ข้า...ไป...ไกล...ออก
ไป...ถึงที่...มีเสียง...น้ำ...ตก...กลบ...เสียง...ของ...ข้า...และ...รอย...ของข้า...
คอย...อยู่...ที่นั่น ร้องบอกรอยของเจ้าไปอีกซี บาฬีระ รอยตีนใหญ่นะ”

บาฬีระสังเกตดูรอบตัวว่ รอยตีนใหญ่ออกเดินจากห้อยมเขาแล้วไป
ทางไหน เห็นแล้วมันจึงร้องขึ้นว่ “รอยของข้าออกจากบังก้อนหินไป ลาก
อ้ายแหลมเหมือนหนามไปด้วย เมื่อมองไม่เห็นมีใครแล้ว รอยตีนของข้าก็ออก
วิ่งไปโดยเร็ว เห็นรอยอย่างชัดเจน เราต่างตามรอยไปเองเกิด ข้าจะออกวิ่ง”

บาฬีระรีบวิ่งตามรอยตีนใหญ่ที่เห็นอย่างถนัด ไมวกลีก็วิ่งตามรอยตีน
คนป่าไป ขณะนั้นในป่าเงียบไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

บาฬีระร้องถามว่ “เจ้าอยู่ไหน เจ้าน้องน้อย”

ไมวกลีขานตอบไกลไม่เกิน ๕๐ หลาจากทางขวาของบาฬีระ

บาฬีระโอแล้วร้องว่ “เออแน่ รอยตีนทั้งสองออกวิ่งขนานกันไปแล้ว
ใกล้กันเข้าทุกที”

รอยตีนทั้งสองวิ่งขนานกันไปประมาณครึ่งไมล์ ไมวกลีวิ่งตามสูงจากดินกว่าบาฟีระ จึงเห็นรอยก่อน มันร้องขึ้นว่า “มันวิ่งไปทันกันแล้ว ดูซิ นี่อย่างไรล่ะรอยตีนเล็ก ยืนเข้าอยู่บนก้อนหิน นั้นแน่ะ อ้ายรอยตีนใหญ่อยู่นั่นเอง”

ไม่ถึง ๑๐ หลาจากที่ไมวกลียืน มีศพคนชาวบ้านตำบลนั้นนอนพาดก้อนหินแตกอยู่ศพหนึ่ง (คือศพรอยตีนใหญ่) ลูกธนูชนนกกอันเล็ก ๆ ของคนป่า (รอยตีนเล็ก) ยังถูกหลังทะลุตลอดหน้าอก

บาฟีระร้องเรียบ ๆ ว่า “เจ้ากูเห่าเผือกตัวนั้นแก่และบ้าจริงหรือ เจ้าน้องน้อย ในที่สุดพบศพหนึ่งแล้ว”

ไมวกลี “ตามต่อไปเถอะ เออ อ้ายสิ่งที่ตีเมล็ดข้างอยู่ที่ไหนเล่าอ้ายหนามแหลมที่มีตาแดงนะ”

บาฟีระ “เจ้ารอยเล็กแย่งไปแล้วเป็นแน่ คราวนี้เหลือแต่รอยตีนคน ๆ เดียวอีกแล้ว”

ที่นี้พบรอยตีนซึ่งแสดงว่าเป็นรอยตีนคน ๆ เดียว ตัวเบาและวิ่งเร็วแบกของหนักบนบ่าข้างซ้ายไปตามหญ้าแห้ง รอยตีนแต่ละรอยผู้สังเกตด้วยสายตาคนเห็นได้อย่างถนัด เหมือนรอยนั้นขีดลงบนแผ่นเหล็กเผาไฟ

บาฟีระและไมวกลีไม่ได้พูดกันอีกเลย เป็นแต่ตามรอยตีนไปเงียบ ๆ จนไปถึงเถาถ่านกองไฟซึ่งมีผู้สูมไว้เก่า

บาฟีระหยุดชะงักทันทีเหมือนตัวของมันแข็งเป็นหินไปแล้ว ร้องว่า “อีกแล้ว!”

มันพบศพคนชาวป่านอนตายอยู่ศพหนึ่ง ตีนชี้เหยียดเข้าไปในกองขี้เถ้า บาฟีระหันมามองดูไมวกลี อย่างจะถามปัญหาจากไมวกลีให้ได้

ไมวกลีเหลียวไปดูศพนั้น แล้วว่า “มันถูกฆ่าตายด้วยไม้ตะพด ข้าเคยใช้ไม้อย่างนั้นตีพวกควายเมื่อข้าเข้าไปรับใช้ในโขลงมนุษย์ ข้าขอสาบานต่อหน้าพ่อของกูเห่าทั้งหลายว่า ข้าเสียใจมาก ที่ข้าล้อมันเห็นเป็นของขั่น ที่จริง

มันรู้เรื่องดีเท่ากับข้าควรจะรู้เหมือนกัน ข้าไม่ได้บอกหรือว่า มนุษย์ฆ่าเพราะความเกลียดชัง”

บาฟีระตอบว่า “มันฆ่าเพราะอายหินสีแดงและสีน้ำเงินนั้นต่างหาก อย่าลืมนะว่าข้าเคยอยู่ในกรุงของกษัตริย์ที่อุทัยบุรี”

โมวกลีก็มั่งลงมองดูขี้เถ้า พูดว่า “เห็นไหม มีรอยตีนหนึ่ง ! สอง ! สาม ! สี่ ! เป็นรอยตีนมนุษย์สี่คน ใส่เกือกทั้งสี่คน รอยตีนเหล่านี้ไม่ได้เดินเร็วเหมือนรอยตีนคนป่า เอ๊ะ ! อ้ายคนป่าไปทำความชั่วร้ายอะไรแก่มันดูรอยช้ำ รอยบอกว่ามันจับกลุ่มกันแล้วพูดปรึกษากันทั้ง ๔ คน มันลุกขึ้นยืนก่อนจะไปฆ่าอ้ายคนป่า บาฟีระ เรากลับกันเถิด ข้าหนักในห้องของข้า แต่ในห้องของข้าก็เต็มไปด้วย ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐” เหมือนรังนกห้อยอยู่ที่ปลายกิ่งไม้”

บาฟีระ “ไม่ควรจะทิ้งอะไรที่อยู่ใกล้ ๆ ไว้ข้าง ๆ เราจึงตามไปอีกเถิด อ้ายรอยตีนเกือบทั้ง ๘ รอยนั้นคงยังไม่ไปไกลถึงไหน”

ไม่มีใครเอ่ยพูดสักคำเดียว ประมาณชั่วโมงหนึ่งระหว่างที่ตามรอยของ ๔ คนไป

เวลานั้นมองเห็นได้ถนัด เพราะเป็นเวลาเช้าแดดจัด ในที่สุดบาฟีระเอ่ยขึ้นว่า “ข้าได้กลิ่นควันไฟ”

โมวกลี “มนุษย์พร้อมที่จะกินมากกว่าพร้อมที่จะวิ่ง” แล้วก็รีบเดินไปกลางแดดบ้าง หลบเข้าเดินหว่างพุ่มไม้บ้าง บาฟีระเดินติด ๆ ไปทางซ้ายของโมวกลี บ่นอื้ออยู่ในลำคอตลอดเวลา

บาฟีระ “นี่อีกศพหนึ่ง มันเพิ่งเสร็จเรื่องไปจากการกิน” มันทั้ง ๒ แลพบกองผ้าสีกองหนึ่งอยู่ใต้พุ่มไม้ รอบกองผ้ามีแบ่งหกเกลื่อนอยู่

โมวกลีว่า “อ้ายนี้ตายด้วยไม้ตะพดอีกนั่นแหละ ดูสิ อ้ายผิงขาว ๆ นั่นคือ อาหารที่มันกิน อ้ายพวกที่ฆ่าเอาของไปกินจากคนตาย อ้ายนี้ถูกปล่อยไว้เป็นอาหารของจิล (เหยี่ยว)”

บาฬีระ “ตายคนที่ ๓ ละนะ”

โมวกลีนึกในใจว่า “ข้าจะนำกบตัวอ้วนหาได้ใหม่ ๆ ไปให้พองเท่าให้มันกินให้อ้วน อ้ายสิ่งที่ดื่มเลือดข้างนั้นก็คือความตายนี่เอง แต่ก็ยังไม่เข้าใจแน่”

บาฬีระ “ออกตามไปอีกซี”

ทั้งบาฬีระทั้งโมวกลีเดินต่อไปยังไม่ถึงไมล์ ก็ได้ยินเสียงโก (อีกา) ที่เกาะอยู่บนยอดต้นมะขามกำลังร้องเพลงตายอยู่ ได้ต้นมะขามมีมนุษย์นอนอยู่ ๓ คน ตายทั้งสามคน กลางวงมีควันทไฟที่เกือบจะมอดลอยขึ้นมาเหนือจานเหล็ก ในจานมีขนมไหม้จนเกรียมวางทิ้งไว้ ใกล้เคียง ๆ กับกองไฟส่องแสงเป็นประกายอยู่กลางแดด ก็คือขอช้างผิงทับทิมและพลอยสีดอกตะแบกวางอยู่

บาฬีระ “อ้ายสิ่งนี้ทำการได้เร็วนัก ทุก ๆ สิ่งถึงที่สุดแล้ว โมวกลี เจ้านึกว่าพวกนี้ตายด้วยโรคอะไร ไม่เห็นมีแผลหรือรอยฟกช้ำตามร่างกายสักคนเดียว”

ผู้อยู่ปาย่อมได้ความรู้เสมอ นายแพทย์ในเรื่องยาพิษ โมวกลีสูดกลิ่นควันทไฟที่ลอยขึ้นจากกองไฟ แล้วจับขนมไหม้บิออกมาชิ้นหนึ่ง ลองอมเข้าไป แล้วกลับถ่มทิ้งเสีย

โมวกลีโอ กล่าวว่า “นี่คือผลไม้แห่งความตายมนุษย์คนที่เราพบก่อนพวกนี้คงเตรียมยาพิษใส่ลงในอาหารจะให้คนทั้ง ๓ กิน ทั้ง ๓ คนนี้ได้ฆ่ามันตายเสียก่อน ภายหลังที่มันทั้ง ๔ ได้ฆ่าคนป่าตาย”

บาฬีระ “เป็นการหากินที่สะดวกที่สุด ฆ่าติด ๆ กัน ไปทีเดียว”

ที่เรียกว่า “ผลไม้แห่งความตาย” เป็นคำสัตว์ป่าเรียกลูกกล้าโพงอันเป็นยาพิษแรงและเร็วที่สุดในอินเดีย

บาฬีระ “แล้วจะทำอย่างไรต่อไปอีกเจ้ากับข้า จะฆ่าซึ่งกันและกันเพราะจะแย่งไอ้ลูกตาแดงนั่นหรือ”

โมวกลีกระซิบถามบาฬีระว่า “อ้ายสิ่งนั้นพูดได้ไหม เมื่อข้าขวางมันทิ้งไป ข้าทำผิดหรือเปล่า ในพวกเราทั้ง ๒ นี่มันจะทำโทษไม่ได้ เพราะเราไม่มีความต้องการเหมือนมนุษย์ และถ้าสิ่งนั้นถูกทิ้งไว้ที่นี่ มันก็คงฆ่ามนุษย์ทีละคน ๆ ต่อไปอีก เร็วเหมือนผลไม้เปลือกแข็งหล่นจากต้นเวลาถูกพายุ ข้าไม่มีความรักมนุษย์ก็จริง แต่ถึงกระนั้น ข้าก็ไม่ยอมให้มันตายคืนหนึ่งตั้ง ๖ คน”

บาฬีระ “มันจะตายก็เป็นไรไป มันเป็นแต่เพียงมนุษย์เท่านั้น มนุษย์ฆ่ากันเองแล้วก็เพื่อความพอใจของมัน อ้ายคนป่าที่ถูกฆ่าคนแรก ตามมาฆ่าเก่งพอใช้”

โมวกลีพูดอย่างเป็นผู้รู้ทุกอย่างว่า “มันคงไม่เก่งกว่าลูกสัตว์มากนัก ลูกสัตว์มักจะจมน้ำตาย เมื่อโจนลงไปรับพระจันทร์ที่ส่องอยู่บนพื้นน้ำ ผู้ผิดนั้นคือข้า ข้าจะไม่ขอนำสิ่งแปลกประหลาดเข้ามาในป่าอีกเลยเป็นอันขาด ถึงแม้จะงามเหมือนดอกไม้ก็ตาม อ้ายนี้.....” ว่าดังนั้นแล้วโมวกลีก็เอื้อมไปหยิบขอช้าง “ข้าจะเอากลับไปส่งคืนพ่อกูเห่า แต่เราต้องนอนเสียก่อน เราจะนอนหลับใกล้ผู้ตายเหล่านี้นี้ไม่ได้ ข้อสำคัญคือเราจะต้องฝังอ้ายนี้ไว้พลางก่อน มิฉะนั้นมันจะวิ่งหนีไปเที่ยวฆ่ามนุษย์อีก ๖ คน เจ้าช่วยขุดหลุมได้ทันไม้นั้นให้ข้าที บาฬีระ”

บาฬีระเดินไปขุดหลุม กล่าวไปว่า “แต่ว่า...เจ้าน้องน้อย ข้าขอบอกเจ้าว่าไม่ใช่ความผิดของอ้ายดื่มเลือด ความผิดอยู่ที่มนุษย์ต่างหาก”

โมวกลี “เหมือนกันทั้งนั้นแหละ ขุดลึก ๆ นะ เมื่อเราตื่นแล้วข้าจึงจะขุดมันขึ้นมา แล้วจะแบกมันกลับไปส่งคืนพ่อกูเห่าเผือก”

ต่อมาอีก ๒ วัน กูเห่าเผือกกำลังเศร้าอยู่ในห้องมืด เศร้าที่ได้รับความอายที่ถูกปล้น และทั้งเปล่าเปลี่ยว ขอช้างประดับพลอยอันนั้นก็แกว่งลงมาจากช่องกำแพงโหว่ ตกบนพื้นเงินตราทองตรา

โมวกลีร้องตะโกนตามลงไปว่า “พ่อแห่งกูเห่าทั้งหลาย มันซ่อนตัวอยู่นอกกำแพง จงเลือกหาพวกพ้องอีกสักตัวหนึ่งเถิด ที่ยังหนุ่มที่ยังมีกำลัง

ว่องไว ให้เป็นผู้ช่วยเจ้าในการรักษาทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ แล้วเจ้าอย่าปล่อย
ให้มนุษย์ที่หลุดเข้าไปในนั้นกลับออกมาอีกเลยนะ”

จูเห่าเผือกบ่นอุบอิบว่า “ฮ้าฮา นั้นแน่ะ มันกลับมาแล้ว ข้าบอกแล้ว
ว่าของสิ่งนี้คือความตาย เหตุไรเจ้าจึงยังมีชีวิตรอดอยู่ได้เล่า เจ้าเด็ก” จูเห่า
เผือกรีบเลื้อยไปที่พระแสงของข้าง ด้วยความยินดีมันกดตัวของมันพันรอบพระ
แสงของข้างนั้นหลายรอบ

โมวกลีว่า “ข้าขอสาบานต่อวัวที่ชื่อชีวิตข้า ข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไม
ข้าจึงไม่ตายไปด้วย แต่สิ่งนั้นได้ประหารชีวิตมนุษย์เสียตั้ง ๖ คนในคืนเดียว
เจ้าอย่าปล่อยให้มันออกไปได้อีกเลยทีเดียวนะ เจ้าจูเห่าเผือก”

เรื่องที่ ๗

หมาแดง

ตั้งแต่โมวกลีได้ปล่อยปาให้เข้าไปในบ้านที่เขาสิโอนี่แล้ว ชีวิตของมันก็รุ่งเรืองเป็นที่สุด มันมีอารมณ์ดีเนื่องจากได้ใช้หนี้แก่คนมนุษย์สำเร็จไปแล้ว พวกสัตว์ป่าทั้งหมดเป็นมิตรกับมัน เพราะกลัวมัน สิ่งต่าง ๆ ที่มันได้ทำได้เห็นและได้ยินขณะที่เที่ยวไปในหมู่สัตว์ป่าจำพวกต่าง ๆ บางทีก็ไปคนเดียว บางทีก็ไปกับเพื่อนหมาป่าทั้ง ๔ ตัว อาจเล่าเป็นเรื่องได้หลายเรื่อง แต่ละเรื่องคงจะยาวเท่าเรื่องที่เล่าอยู่นี้ทั้งวัน เหตุฉะนั้นท่านคงไม่ได้ยินเล่าถึงเรื่องที่ทำอย่างไรมันจึงไปพบและหนีช้างตกน้ำมันที่เมืองแมนดรา ผู้ฆ่าวัว ๒๒ ตัว ที่กำลังลากเกวียน ๑๑ เล่ม ซึ่งเป็นเกวียนบรรทุกเงินตราจะนำไปส่งคลังของรัฐบาลถึงกับเงินตรากระจายเกลื่อนกลาดคลุกฝุ่นอยู่ตามทางและทำอย่างไร โมวกลีจึงต่อสู้กับคางาลา (จระเข้) คินยังรุ่งอยู่ในบึงฝ่ายเหนือ มันทำมิดคุ่มมือของมันหักเวลาแทงบนหลังจระเข้ตัวนั้น ทำอย่างไรมันจึงพบมิดใหม่อีกเล่มหนึ่ง ผูกอยู่กับคอศพคนที่ถูกหมาป่าฆ่าตาย มันตามรอยตีนหมาป่าไปจนพบแล้วฆ่าหมาป่าตัวนั้นเพื่อตอบแทนราคามิดเล่มใหม่ของมัน ทำอย่างไรมันจึงอดอยากมาก เมื่อหลุดเข้าไปอยู่ท่ามกลางฝูงกวางซึ่งย้ายถิ่นเพราะไม่มีอาหารกินในปีที่แล้งจัด จนฝูงกวางที่กำลังเปียดเสียดกันไปแทบจะเหยียบขยี้มันตายและทำอย่างไร โมวกลีจึงได้ช่วยหมี (ช้าง) ผู้หิวนม ให้ตกหลุมมีไม้แหลมกันหลุมที่เขาเตรียมดักไว้ รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ตัวโมวกลีเองเข้าไปติดกับซึ่งเขากางดักเสือดำไว้ ทำอย่างไรหมีจึงหักเสาใหญ่ ๆ ที่ปักเป็นกรงแล้วช่วยโมวกลีออกมาได้ แล้วทำอย่างไรโมวกลีจึงได้ไปบิบนมควายป่าที่ในบึง และทำอย่างไร?

แต่เราจะต้องเล่าเรื่องราวละเรื่อง คือเมื่อพ่อแม่หมาป่าตายไปแล้ว โมวกลีก็กลิ้งหินก้อนใหญ่ไปปิดปากถ้ำที่มันอยู่เสีย แล้วร้องเพลงตายเป็นการ

ไว้อาศัยพ่อแม่หมาป่า ภาลู้ก็กังวลจนหมดความคล่องแคล่ว แม้แต่บาชีระผู้มี
เส้นประสาทเป็นเหล็กกล้า ทั้งมีกล้ามเนื้อเป็นเหล็กแท่งก็ฆ่าช้าลงกว่าก่อนมาก
อเกละเล่าก็เปลี่ยนจากสีเทาเป็นสีขาวด้วยความชรา ผอมจนซี่โครงยื่น เวลา
เดินก็เดินทื่อ ๆ เหมือนร่างกายทำด้วยไม้ โมวกลีจึงฆ่าสัตว์ให้มันกิน ส่วน
หมาป่าหนุ่มผู้เป็นลูกหลานของหมาป่าโซลงสิโอนี่ ก็มีจำนวนเพิ่มขึ้นอีกมาก
ครั้นเมื่อรวมพวกได้ตั้ง ๔๐ ตัว อายุรุ่น ๕ ปี แต่ไม่มีหัวหน้า อเกละจึงแนะนำ
ว่าควรรวมเข้าเป็นฝูงเดียวกัน ทำตามกฎป่าพึ่งบังคับบัญชาจากหัวหน้าตัวเดียว
เพื่อจะได้รักษาความอิสระไว้

การอันนี้ไม่ควรที่โมวกลีจะให้คำแนะนำ มันกล่าวว่ามันเคยกินผลไม้
รสเปรี้ยวครั้งหนึ่งแล้ว มันรู้จักต้นไม้ชนิดจึงไม่ยอมกินอีก แต่เมื่อเฟาลูก
ชายของฟาออนได้เป็นนายโซลงตามกฎแห่งป่า (ฟาออนผู้พ่อเป็นหมาป่าสีเทา
เมื่อครั้งอเกละยังเป็นหัวหน้า) เมื่อเฟาเรียกประชุมและเพลงเก้าร้องดังขึ้นได้
แสงดาวอีกครั้งหนึ่ง โมวกลีก็มาที่ลานชุมนุมด้วยเพื่อระลึกถึงความดั้งเดิมถ้า
โมวกลีพูดโซลงก็นิ่งฟังจนโมวกลีพูดจบ มันนั่งข้างอเกละบนก้อนหินเหนือที่
นั่งเฟาขณะนั้นเป็นเวลาที่หากินได้สะดวก นอนก็สุข ไม่มีผู้แปลกหน้าจะ
บุกรุกเข้ามาในป่าซึ่งเป็นอาณาเขตของพวกห้องโมวกลีได้เลย หมาป่าหนุ่ม ๆ
ก็ทั้งอ้วนทั้งแข็งแรง มีลูกหมาป่าเป็นอันมากที่เกิดใหม่ นำมาสาแดงตัวให้โซลง
รู้จักเวลามีการพาลูกหมาป่าไปให้โซลงรู้จักนั้น โมวกลีมักไปไม่ค่อยขาด เพราะ
ยังจำคืนที่เสือดำชื่อลูกมนุษย์ตัวล่อนจ้อนสีน้ำตาล (คือตัวมันเอง) ที่ลานชุมนุม
เสียงร้องที่ว่า “จงดูให้ดี! จงดูให้ดี! พวกหมาป่า” นั้นทำให้มันใจเต้นผิดปรกติ
ถ้าไม่ช่วงเวลาที่มันไปประชุมมันคงเข้าป่าไปชิมรสไปสัมผัสไปดู และไปมีความ
รู้สึกในสิ่งใหม่ ๆ ตามลำพังของมัน

เวลาโพล้เพล้วันหนึ่ง โมวกลีกำลังวิ่งเหย้าข้ามแดนหากิน เพื่อนากวาง
ครึ่งตัวที่มันฆ่าได้ไปให้อเกละกิน หมาป่า ๔ ตัวก็วิ่งมากับมัน วิ่งเสียดแซง
กันบ้างล้มทับกันไปบ้าง ต่างแสดงความร่าเริงที่ยังมีชีวิตอยู่ ทันใดนั้นมันได้

ยินเสียงร้อง ซึ่งเคยได้ยินแต่ครั้งเขียนยังไม่ตาย เสียงร้องชนิดนี้ พวกสัตว์ในป่าเรียกกันว่า “ฟีล” เป็นเสียงชนิดที่หมาในร้องเมื่อหากินอยู่ข้างหลังเสือ หรือเมื่อมีการฆ่าใหญ่อยู่ใกล้ ๆ ถ้าผู้อ่านนึกได้ว่า เสียงเกลียด เสียงสะใจ เสียงลั่นหว้าง เสียงเย้ยเหล่านี้นะคนกันอยู่ในเสียงเดียวกัน ผู้อ่านคงจะรู้เค้าเสียงฟีลที่ดังขึ้นแล้วเรียบหายไปแล้วสะท้านท้องไกลข้ามแม่น้ำโขงคามา หมาป่า ๔ ตัวได้ยินก็เกร็งตัวคำราม โผนกลิ้งคว้ามืดลุกขึ้นยืนทันที มันหยุดชะงักอยู่กับที่เหมือนมันกลายเป็นหิน

โผนกลิ้งว่า “ไม่มีอายลายพาดกลอนตัวไหนจะกลัมาหาอาหารจนถึงนี้”
 ฟีทา “นั่นไม่ใช่เสียงร้องของสัตว์ตัวน่า เป็นเสียงเรื่องการฆ่าใหญ่ ๆ ฟังซี”

ประเดี๋ยวเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีก เป็นเสียงสะอื้นครึ่งเสียงหัวเราะครึ่ง รวากับหมาในทำเสียงด้วยริมฝีปากนุ่มของมนุษย์ โผนกลิ้งหายใจแรงแล้ววิ่งไปที่ลานชุมนุม ตามทางมันพบพวกหมาป่าในโขลงหลายตัว รีบวิ่งไปลานชุมนุมเหมือนกัน เมื่อไปถึงก็พบเข้ากับอูเกละหมอบอยู่บนก้อนหินก้อนเดียวกัน ต่ำลงมาหมาป่าพวกเส้นประสาทตึงนั่งชะเง้อคอยฟังเหตุการณ์ หมาป่าแม่และหมาป่าลูกเล็ก ๆ ต่างรีบวิ่งกลับไปถ้า ได้ยินเสียงฟีลร้องขึ้นคราวใด ก็ไม่ใช่เวลาที่สัตว์อ่อนแอจะเที่ยวเล่นผ่านอยู่นอกถ้ำเป็นอันขาด

ที่ลานชุมนุมเวลานี้ไม่ได้ยินเสียงอะไร นอกจากเสียงกระแสน้ำในแม่น้ำโขงคาเวลามืด และเสียงลมเวลาค่ำพัดยอดไม้ ทันใดนั้นได้ยินเสียงหมาป่าตัวหนึ่งร้องดังมาจากฝั่งแม่น้ำข้างโน้น ไม่ใช่เสียงหมาป่าในโขลง เพราะโขลงมาอยู่ที่ลานชุมนุมครบหมดแล้ว สักประเดี๋ยวเสียงร้องนั้นก็กลายเป็นเสียงครวญครางอย่างท้อแท้ ดังว่า “โกล! (หมาแดง) โกล!! โกล!!! ไม่ช้าก็มีผีตื้นที่แสนเหน็ดเหนื่อยโยกเขยอกที่ลานชุมนุม หมาป่าตัวหนึ่งเดินคอดกมีริ้วรอยเป็นทางเลือดแดง ๆ ไหลตามสีข้าง ตีนขาใช้ไม่ได้เลย น้ำลายเป็นฟองเลอะขากรรไกร เดินมาถึงล้มลงกลางวง นอนอ้าปากอยู่ตรงโผนกลิ้ง

เฟาถามสำเนียงเคร้า ๆ ว่า “หากินสะดวกเถิด ใครเป็นหัวหน้าของเจ้า”

เสียงตอบ “หากินสะดวกเถิด ข้าชื่อวอลตอลลา” มันหมายความว่า เป็นผู้อยู่นอกโขลง ป้องกันอันตรายให้ตัวเมียให้ตัวของมันกับลูกเล็ก ๆ อยู่ใน ถ้ำเปลี่ยนแห่งหนึ่ง วอลตอลลาแปลว่า ผู้อยู่ไม่มีพวก อยู่แยกต่างหากจากโขลง ใด ๆ เมื่อมันหยุดพูด พวกหมาป่าเห็นหัวใจมันเต้นจนตัวเข้เข้าไปเข้มา

เฟาถาม “เจ้าพบอะไรเข้าล่ะ” คำถามชนิดนี้พวกสัตว์ในป่ามักใช้ถาม กันว่าเมื่อได้ยินเสียงพิล

อ้ายนอกโขลงตอบ “อ้ายโกล! อ้ายโกล! จากเขตเดคคัน! อ้ายหมา แดงผู้ชานาญฆ่า! มันพากันมาทางเหนือจากทางใต้ บอกว่าในแคว้นเดคคันไม่มี สัตว์จะฆ่ากิน มันมาตามทางก็ฆ่ามาตลอดทาง เมื่อต้นเดือนนี้ครอบครัวของ ข้ามี ๕ ตัวด้วยกัน เมียของข้ากับลูกอีก ๓ ตัว เมียข้าพาลูกออกสอนฆ่าสัตว์ บนที่ราบมีหญ้า ชุ่มคอยจะโล่งกว้างดังพวกเราเคยทำกันเมื่ออยู่ที่ว่าง ตอนเที่ยง คินข้าได้ยินเสียงครอบครัวของข้าวิ่งตามรอยกว้างไปครบตัวกัน ครั้นถึงลมเช้า มีด ข้าพบมันนอนตัวแข็งอยู่ตามหญ้าทั้ง ๔ ตัว ท่านพวกสัตว์อิสระ เมื่อ พระจันทร์ใหม่นี้เองพวกข้ายังมีกันครบ ๕ ตัว ข้าก็ออกหาสาเหตุเพื่อจะแก้ แค้นตามสิทธิของข้า จึงไปพบอ้ายโกล (หมาแดง)”

ไมวกลีชักมัน “พวกมันมีเท่าใด” โขลงต่างคำรามลึกอยู่ในคอ

อ้ายนอกโขลง “ข้าไม่รู้แน่ แต่พวกมัน ๓ ตัวจะฆ่าใครไม่ได้อีกต่อไป เมื่อข้าฆ่าอ้าย ๓ ตัวตายแล้ว พวกมันก็ไล่ข้าเหมือนไล่กวาง ข้าต้องวิ่ง ๓ ขา หนีเกือบตาย ดูขาของข้าสิ ท่านพวกสัตว์อิสระ”

อ้ายนอกโขลงยืนหันหน้าข้างที่เจ็บให้ดูเห็นเป็นรอยเลือดแห้งดำไปหมด มี รอยกัดแผลใหญ่ตรงสี่ข้างเบื้องต่ำ คอของมันก็ขาดเป็นริ้วเป็นรอยไปหมด

อเกละผละจากเนื้อกวางที่ไมวกลีนำมาให้มันกินบอกอ้ายนอกโขลงว่า กินเสีย’

อ้ายนอกโหลงกรากเข้าย้ากินเหมือนมันอดอาหารมานาน ครั้นกินพอ
ค่อยหายหิวบ้างแล้วมันจึงว่า “อาหารที่ให้ข้ากินนี้จะไม่เสียเปล่า ขอให้ข้ามี
กำลังอีกสักหน่อย ท่านผู้เป็นโหลงอิสระข้าก็จะช่วยท่านฆ่า เวลานี้ในถ้ำของข้า
ไม่มีใครเลย แต่เมื่อต้นเดือนมีเต็ม เลือดของข้าที่เสียไปก็ยังใช้หนี้ไม่เต็มที่”

เฟาไต้ยินเสียงอ้ายนอกโหลงขบกระดูกตะโพกกว้างที่มันกิน มันพยัก
หน้าบอกว่า “เราต้องการหากรรไกรแข็งของเจ้าช่วยด้วย อ้ายโหลงมีลูกเล็ก ๆ
มาด้วยไหม”

อ้ายนอกโหลง “ไม่มี มันมากันแต่พวกเก่ง ๆ ส่วนแต่โตเต็มที่ น้ำหนัก
มาก แข็งแรงทั้งนั้น”

ที่พวกหมาป่าพูดกันนี้ หมายความว่าพวกโหลงคือหมาแดง มาจากแดน
เคดคันกันทั้งโหลงใหญ่ เพื่อมาหากินแล้วก็สู้ไม่เลือกหน้า พวกหมาป่ารู้ว่า
แม้แต่เสือก็ยอมปล่อยสัตว์ฆ่าได้สด ๆ ให้อ้ายโหลงถ้ามันกรากเข้าแย่ง มันวิ่ง
ตรงใสไม่ต้องหลีกเลียงลดเลี้ยวเข้าป่าเลย สัตว์ไหนที่มันพบ มันก็เข้าล้อมแล้ว
ฉีกเนื้อออกเป็นชิ้น ๆ ถึงร่างกายของมันไม่สู้ใหญ่ และไม่ฉลาดแกมโกงเหมือน
หมาป่าก็จริง แต่มันเป็นสัตว์แข็งแรงหนักหนา มันมีพวกมาก มันไม่ยอมเรียก
กันว่าโหลงจนกว่าจะมีจำนวนตั้ง ๑๐๐ ขึ้นไป ส่วนพวกหมาป่ารวมกันเข้า
เพียง ๔๐ ตัวก็เรียกว่าโหลงใหญ่เสียแล้ว โผนกลีเคยเที่ยวไปถึงขอบเนินหญ้า
ที่แดนเคดคัน มันเคยเห็นพวกโหลงไม่มีความกลัวอะไร นอนหลับ เล่น และ
เกาตัวของมันอยู่ตามโพรงตามละเมาะซึ่งมันใช้เป็นที่อยู่ของมัน โผนกลีดูเหมือน
และเกลียดมันนัก เพราะกลิ่นของมันไม่เหมือนกับกลิ่นหมาป่า เพราะมันไม่
อยู่ในถ้ำ ข้อที่โผนกลีรังเกียจยิ่งกว่าอะไรหมดนั้นก็เพราะพวกโหลงมีขนระหว่าง
นิ้วตีน แต่ตัวโผนกลีกับพวกสัตว์อิสระเพื่อนของมันไม่มี โผนกลีรู้ตามที่หมีเคย
บอกมันว่า การหากินของโหลงโหลงนั้นร้ายกาจนัก หมีเองก็เสี่ยงจากโหลงโหลง
เพราะพวกโหลงวิ่งและฆ่าไปตลอดทางที่มันไป จนกว่าพวกมันจะตายหมด
หรือจนสัตว์ที่ฆ่าเป็นอาหารในที่นั้นหมดไป

อเกละรู้จักนิสัยของพวกโคลอยู่บ้างเหมือนกัน มันกระซิบบอกไมวกลีว่า พวกเราควรตายทั้งโขลงดีกว่าตายโดดเดี่ยวไม่มีหัวหน้า คราวนี้จะเป็นคราวร้ายใหญ่ แม้เป็นคราวสุดท้ายในชีวิตของข้า ๆ ก็ยอม ส่วนมนุษย์นั้นยังมีชีวิตอยู่อีกนาน เจ้าน้องน้อย เจ้าจงหลบไปทางฝ่ายเหนือเสีย ไปนอนนิ่งคอยอยู่ที่นั่น ถ้าหมาป่าตัวใดมีชีวิตรอดเมื่อเสร็จจากการต่อสู้กับพวกโคล จนย้ายพวกโคลพ้นไปแล้ว มันก็นำข่าวการต่อสู้ไปเล่าให้เจ้าฟังเอง

ไมวกลีทำหน้าที่สลดบอกมันว่า “อา เจ้าจะให้ข้าไปที่บึง ไปจับปลาตัวเล็ก ๆ แล้วนอนบนต้นไม้หรือ หรือจะให้ข้าขอความช่วยเหลือจากบรรดาโล่ดหรือกินผลไม้อยู่บนต้นไม้ขณะที่โขลงกำลังต่อสู้อยู่ใต้ต้น”

อเกละ “การต่อสู้กับพวกโคลก็คือต่อสู้จนถึงตาย เจ้าไม่เคยพบพวกโคลเลย อ้ายตัวที่จะฆ่าตัวสีแดงนะ แม้แต่อ้ายลายพาดกลอนก็ยัง...”

ไมวกลี “ข้าเคยฆ่าอ้ายลิงป่าตัวลาย (เซีย่าน) มาตัวหนึ่งแล้ว ฟังข้าก่อน มีหมาป่าตัวหนึ่งเป็นพ่อข้าและยังมีหมาป่าอีกตัวหนึ่งเป็นแม่ข้า แล้วยังมีหมาป่าแก่สี่เทาอีกตัวหนึ่ง ไม่สู้ฉลาดนัก เดียวนี้ขนขาวไปหมดทั้งตัวแล้วเป็นทั้งพ่อและแม่ของข้า เพราะฉะนั้น ข้า...” ตอนนีไมวกลีพูดดังจนเต็มเสียง “ข้าขอบอกว่าเมื่อโคลมา ถ้าพวกโคลมา ไมวกลีกับพวกโขลงอิสระจะเป็นหนึ่งแผ่นเดียวกันในการต่อสู้ ข้านี้ข้าขอปฏิญาณต่อหน้าวัวที่ซื้อชีวิตข้าไว้ คือวัวตัวที่บาฆีระใช้หนี้ชีวิตข้าแต่ครั้งเก่าก่อน ซึ่งพวกเจ้าทั้งโขลงคงจำไม่ได้แล้ว คำปฏิญาณของข้านี้ต้นไม้และแม่น้ำคงได้ยินคงจำได้แม่นยำ (เป็นพยาน) ถ้าข้าลืมข้าขอกล่าวว่า มีดเล่มนี้จะเป็นเหมือนเขี้ยวอยู่ในโขลง ข้าไม่คิดว่ามีดเล่มนี้คือเป็นอันตราย เหล่านี้เป็นคำปฏิญาณของข้า ซึ่งออกจากปากข้า”

อายนอกโขลง “ท่านยังไม่รู้จักพวกโคล ท่านเป็นมนุษย์มีลันหมาป่า ข้าขอแต่จะหาทางใช้หนี้เลือดของข้าที่เสียไปในพวกมัน จนกว่ามันจะฉีกเนื้อข้าออกเป็นชิ้น ๆ อ้ายโคลยัยที่ฆ่าข้า ๆ แล้วไล่ฆ่ามาตลอดทาง ข้าขอผัดอีก ๒ วัน กำลังแรงของข้าก็จะกลับมีมาอีก เมื่อนั้นแหละข้าจะกลับไปต่อสู้มัน

เพื่อเอาหนี้เลือดเนื้อของข้าที่เสียไปกลับคืนมา แต่พวกท่านทั้งหลาย ท่านพวกสัตว์อิสระ ข้าขอให้คำตักเตือนว่าท่านควรหนีไปทางเหนือเสีย แม้มีอาหารกินเล็กน้อยชั่วคราวก็ยังดี จนกว่าพวกโศลจะพ้นไปจากนี้ การต่อสู้ชนิดนี้ไม่มีเวลาหยุดเลย”

ไมวกลีหัวเราะเอ่ยว่า “พวกเราจงฟังอายนอกโซลงมันเถิด เราสัตว์อิสระจะต้องถูกไล่ไปทางเหนือ ต้องไปกินจึงเหลนกินหนูอยู่ตามฝั่งแม่น้ำ เพราะว่าเรากลัวฝูงโศล ให้โอกาสอันเหมาะให้มันมาฆ่าสัตว์ในแดนของเราขณะที่เราหนีไปซ่อนตัวอยู่ทางเหนือ พวกมันจับสัตว์ในแดนของเรากินจนพอแล้ว มันจึงจะคืนเขตแดนของเราให้แก่เรา นั่นหรือจะให้เรายอม มันเป็นหมา เป็นลูกหมาสีแดงท้องเหลือง มันไม่มีที่อยู่อภัยหานี้มีขนตามนิ้วตีน มันนับลูกครอกของมันทีละ ๖ ตัว ทีละ ๓ ตัวคล้ายกับมันเป็นชิโก (หนู) จริงหรือพวกเราสัตว์อิสระจะต้องวิ่งหนีมัน ไปเที่ยววิ่งวอนขออนุญาตสัตว์ที่อยู่ทางเหนือ ไปขอกินวัวควายที่ตายแล้ว เจ้ารัฐภามิตที่ว่า ‘ฝ่ายเหนือเป็นเหี้ย ฝ่ายใต้เป็นเหา’ แล้วหรือยัง พวกเราเป็นสัตว์ป่า จงคิดดูให้ดี จะเป็นการหากินแก่โซลงละหรือ เราต้องนึกถึงโซลงทั้งโซลง ทั้งที่อาศัยอยู่และลูกอ่อนของโซลง นึกถึงการฆ่าภายในบริเวณและการฆ่าภายนอกบริเวณ จงนึกถึงตัวเมียที่ไล่จับลูกกวางและลูกอ่อนที่อยู่ในถ้ำ เราควรหนีที่จะหนี! ควรหรือ! เห็นควรหรือ!”

พวกหมาป่าทั้งโซลงร้องตอบเป็นเสียงเดียวกันหมด เป็นเสียงเห่าลั่นเหมือนเสียงต้นไม้โค่นว่า “เราไม่ยอม!!”

ไมวกลีหันไปกำชับหมาป่า ๔ ตัวว่า “เจ้าจงอยู่กับพวกนี้ เราจะต้องการเขี้ยวทุกเขี้ยว เฟกักบอเกลจะต้องเตรียมตัวไว้ให้พร้อม ข้าจะไปกับอายหมาแดงคว้ามันมีสักกี่ตัว”

อายนอกโซลงสู้ชะเง้อตัวขึ้นพูด “นั่นคือความตาย ตัวไม่มีขนอย่างท่านจะสู้อายหมาแดงได้อย่างไร ถึงเจ้าลายพาดกลอนก็สู้มันไม่ไหว อย่าลืมว่า...”

ไมวกลีหันหลังมาตอบว่า “เจ้าช่างสมเป็นผู้อยู่นอกโหลงเสียจริงทีเดียว เรารอไว้พูดกัน เมื่ออ้ายพวกหมาแดงคืออ้ายโกลตายหมดทั้งฝูงเสียก่อน เจ้าทุกตัวจงหากินสะดวกเถิด”

ว่าดังนั้นแล้วไมวกลีก็กระโจนไปในความมืด คลั่งด้วยความตื่นในใจ จะย่างเดินไปตรงไหนมันก็ไม่มองดูทาง จึงไปสะดุดกากเข้า (งูเหลือมหิน) มันล้มทับลงไปบนตัวใหญ่ของงูซึ่งกำลังดักกวางอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ

กากก็แสนจะโกรธ มันร้องว่า “กสสฮา! นี่เป็นงานของสัตว์ในป่าหรือ ที่มาทำให้สัตว์ตื่น เพื่อขัดขวางการหากินเวลากลางคืนของข้า เวลานี้สัตว์เป็นอาหารกำลังออกเดินทางเพ่นพ่านอยู่ที่เดียว”

ไมวกลีลุกขึ้นยืนเถียงมัน “เป็นความผิดของข้าเอง ข้ามาเที่ยวหาเจ้าแท้ ๆ เจ้าหัวแบน ทุกครั้งที่เราพบกัน เจ้าตัวยาวขึ้นคราวละสุดแขนข้าทุกคราว แล้วกว้างออกไปด้วย ไม่มีผู้ใดเหมือนเจ้าเลย ทั้งฉลาดทั้งแก่ทั้งแข็งแรง สวยก็เป็นที่สุด กากก็เอ๋ย”

เมื่อการรู้ว่าเป็นไมวกลี เสียงของมันค่อยอ่อนโยน มันถามว่า “ไหนบอกข้าที เจ้าทำดังนี้เพื่ออะไร ไม่ถึงเดือนมามีลูกมนุษย์คนหนึ่งผู้มีมิดเอาก่อนหินขว้างหัวข้า แล้วเรียกชื่อข้าอย่างแวมวชั่วร้ายที่ป็นต้นไม้ เพราะว่าข้านอนหลับอยู่กลางแจ้ง”

ไมวกลีเสริมพูดอย่างที่กากพูดประชิดมัน ลงนั่งบนขดตัวของกาก ตอบว่า “ถูกละ แล้วใครทำกวางที่ไมวกลีอุตส่าห์เหน็ดเหนื่อยไล่ต้อนมาให้วิ่งกระเจิงไปเสีย เจ้าหัวแบนตัวนี้แหละ หูหนวกเสียจนไม่ได้ยินข้าผิวปาก เลยปล่อยให้กวางวิ่งหนีไปได้”

ตามที่เคยมาเวลาพบกันกากก็มักเอาหัวลดเป็นเปลให้ไมวกลี มันจึงคล้าไปในที่มืดจนถึงปล้องคอของกาก จนหัวกากก็วางอยู่บนบ่ามัน แล้วมันก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ให้กากฟัง

พอเล่าจบ กากัว่า “ฉลาดนั้นข้าอาจฉลาด แต่หูหนวกก็หนวกจริงเหมือนกัน มิฉะนั้นข้าคงได้ยินเสียงฟึล มิน่าละ อ้ายพวกสัตว์กินหญ้ามันแสดงความเดือดร้อนกันมาก นี่แน่ะ อ้ายพวกโคลมิตัวกันก็มาน้อย เจ้ารู้ไหม”

โมวกลี “ข้ายังไม่ได้เห็นมัน ข้ารีบมาหาเจ้าเสียก่อน เพราะเจ้ามีอายุมากกว่าหตี แต่ว่ากากัเอ๋ย” พูดถึงตรงนี้โมวกลีก็โยกตัวหัวเราะด้วยความสนุก “คงเป็นการต่อสู้อย่างดุเดือด พวกเราคงเหลือตายไม่มาก เมื่อถึงพระจันทร์คราวหน้า”

กากัถามว่า “เจ้าจะเข้าช่วยต่อสู้ด้วยหรือ อย่าลืมนะเจ้าเป็นมนุษย์โขลงไหนที่เคยไล่เจ้า ปล่อยให้หมาป่าเที่ยวฆ่ากับหมาแดงไม่ดีหรือ อย่าลืมนะเจ้าเป็นมนุษย์”

โมวกลี “ผลไม่ปีก่อนกลายเป็นดินดำในปีนี้ (มันหมายความว่าสิ่งใดที่ล้วยไปแล้ว ให้ลืมเสีย) การที่ข้าเป็นมนุษย์นั้นเป็นความจริง แต่ในท้องของข้ามันบอกว่า คินนี้ข้าเป็นหมาป่า ข้าเรียกให้ต้นไม้อะและแม่น้ำจำคำของข้าไว้ ข้าเป็นสัตว์อิสระ กากัเอ๋ย จนกว่าอ้ายฝูงโคลจะไปพ้นจากนี้”

กากับ่นว่า “สัตว์อิสระ ผู้ร้ายอิสระไม่ว่า เจ้าได้มัดตัวของเจ้าเข้าไว้ในปมแห่งความตาย เพราะนี่ถึงหมาป่าที่ตายไปแล้ว ดูไม่ใช่การต่อสู้ที่ได้ทำไรเลย”

โมวกลี “ข้าได้พูดออกไปแล้ว ต้นไม้อะและแม่น้ำก็รู้แล้ว ข้ากลับคำพูดไม่ได้ จนกว่าโขลงหมาแดงจะผ่านพ้นไปจากตำบลนี้”

กากั “น ส ส อ! ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเปลี่ยนรอยไปหมด ข้าคิดจะพาเจ้าไปทางบึงฝ่ายเหนือเสียกับข้า แต่คำพูด.....แม้เป็นคำพูดของเด็กตัวล่อนจ้อน ไม่มีขนตัวเล็ก ๆ นี่ก็ยังคงเป็นคำพูดที่ต้องทำตาม บัดนี้ข้า กากั ฐเหลือมหินกล่าวว้า...”

โมวกลี “เจ้าคิดเสียให้ดีกว่าก่อน เจ้าหัวแบน มิฉะนั้นเจ้าจะต้องมัดตัวของเจ้าเข้าในปมแห่งความตายด้วยอีกตัวหนึ่ง ข้าไม่ต้องการให้เจ้าสัญญาว่าอะไร ข้ารู้ว่า....”

ภาก์ “ตามใจเจ้าซี ข้าไม่ให้สัญญากับเจ้าสักคำเดียว เจ้าจงคิดอยู่ในท้องของเจ้าเถิดว่าจะควรทำอะไร เมื่อพวกโคลมาถึงนี่”

โมวกลี “ข้าคิดว่าพวกโคลต้องว่ายข้ามแม่น้ำไวคงคามมา ข้าคิดจะไปรับมันที่นั่น ใช้มีดของข้าตามที่ตื่น ๆ ในแม่น้ำ ไชลงจะตามข้าไปข้างหลังแล้วเราก็จะช่วยด้านทานสู้กับมัน ไล่ให้มันลอยไปตามกระแสน้ำ หรือมิฉะนั้นก็แทงคอกอยมันให้น้ำเข้าไปเย็นเสียบ้าง”

ภาก์ “อ้ายโคลจะไม่ลอยไปตามน้ำ คอกอยของมันก็ร้อน เมื่อเสร็จการต่อสู้แล้ว จะไม่มีเด็กมนุษย์หรือเด็กลูกหมาป่าเหลืออยู่เลย จะเหลืออยู่ก็แต่กระดูกแห้งเท่านั้น”

โมวกลี “จะเป็นทุกขไปทำไม ถ้าเราจะต้องตายเรากียอมตาย คงเป็นการต่อสู้ที่สนุกที่สุด แต่ท้องของข้ายังอ่อน ยังเห็นฝนได้ไม่ก็ฤดู ข้าไม่ใช่ผู้ฉลาดทั้งไม่สู้แข็งแรง เจ้ามีอุบายดีกว่านี้หรือ ภาก์”

ภาก์ “ข้าเคยเห็นฝนมาตั้ง ๑๐๐ ตั้ง ๑,๐๐๐ ฤดูแล้ว ตั้งแต่หถึงน้ำนมยังไม่ขึ้น รอยของข้าก็ใหญ่ลึกลงไปในฝุ่นเสียแล้ว อายุข้ามากกว่าต้นไม้หลายต้น ข้าเคยได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในป่าทุกสิ่ง”

โมวกลี “แต่นี้เป็นสิ่งใหม่ที่จะสู้รบ แต่ไหนแต่ไรมา ฝูงโคลยังไม่เคยผ่านเข้ามาในเขตแดนของเราเลย”

ภาก์ “ก็จะเป็นไรไป สิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ไม่ผิดไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อปีที่ได้ลืมกันไปแล้ว นั่งนิ่งประเดี๋ยว ข้าจะลองนับปีเหล่านั้นถอยหลังไป”

โมวกลีหงายตัวลงนอนในวงตัวภาก์ มือคลำมิดเล่นคอยอยู่เป็นนานขณะนั้นภาก์ซบหัวนอนนิ่งอยู่บนพื้นดิน มันย้อนคิดถึงทุกสิ่งของมันเคยเห็นมาตั้งแต่วันที่มีมันออกจากไข่ แก้วตาของมันดูเหมือนไม่มีแสง สีสลับซับซ้อนเหมือนดูอะไรไม่เห็น สักครู่มันก็สือกหัวไปทางซ้ายและไปทางขวา เหมือนมันออกเที่ยวหากินเวลาหลับ โมวกลีก็เลยงีบหลับไป มันรู้ดีว่าในการเตรียมตัวต่อสู้ ไม่มีอะไรจะประ-

เสริฐกว่านอน มันเคยถูกฝึกสอนให้นอนหลับง่าย ๆ ไม่ว่าเวลาใดทั้งกลางวันและกลางคืน

โมวกสิรู้สึกว่าตัวของกาก็ใหญ่และกว้างขึ้นที่ได้ตัวมัน เพราะกาก็แบ่งตัวให้พอง เวลามันถอนหายใจ มันทำเสียงเหมือนชักดาบออกจากฝักเหล็กกล้า (กรน)

ในที่สุดกาก็ว่า “ข้าเคยเห็นฤดูตายมาแล้วทุกฤดู เคยเห็นต้นไม้ใหญ่ ๆ เคยเห็นช้างแก่ ๆ เคยเห็นหินที่เกลี้ยงไม่มีอะไร เคยเห็นหินที่แหลมและคมก่อนหน้าขึ้นกลบ เจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือ เจ้ามนุษย์”

โมวกสิ “ตั้งแต่พระจันทร์ขึ้นได้หน่อยหนึ่งแล้วก็ไม่เข้าใจ....”

“นึ่งก่อน ข้ารู้สึกตัวว่ากลับเป็นกาก็อีกแล้ว เวลาล่วงเลยไปเล็กน้อยเท่านั้นเอง เอาละ เราจะไปที่แม่น้ำด้วยกัน แล้วข้าจึงจะบอกให้เจ้ารู้ว่า จะควรต่อสู้พวกโคลอย่างไร”

กาก็เอี้ยวตัวเลี้ยวตรงเหมือนลูกกระสุนไปที่แม่น้ำไวกองคาตอนที่เป็นห้วงใหญ่ กระโจนปราดลงเหนือแอ่งลึกที่น้ำบังหินปรองดองไว้ โมวกสิเกาะอยู่ข้างตัวมัน

กาก็ “เฮ้ย อย่าว่่ายเลย ข้าจะรีบไป เจ้าขึ้นขี่หลังข้าเถิด น้องน้อย”

โมวกสิเอื้อมแขนซ้ายกอดคอกาก็ไว้ แขนขวาปล่อยชิดตัว แล้วเหยียดตีนตรง กากว่่ายทวนน้ำอย่างที่มีมันทำได้แต่ผู้เดียว น้ำเป็นระลอกเหมือนแพรปลิวไปรอบคอโมวกสิ โมวกสิเอาตีนกระเพื่อมขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ใต้ตัวงูเหลือมหิน ไกลจากหินปรองดองไปประมาณไมล์หนึ่งหรือกว่าลำน้ำไวกองคาก็แคบเข้าเพราะมีหินยื่นจากฝั่งสูงพันน้ำตั้ง ๘๐ ถึง ๑๐๐ ฟุต กระแสน้ำไหลเชี่ยววนไประหว่างหินและไหลข้ามหินน้ำกล่วซึ่งอยู่เกาะกะตามแถบนั้น แต่โมวกสิไม่ต้องกังวลเรื่องน้ำเลย เพราะไม่มีน้ำแห่งใดในโลกที่จะทำให้โมวกสิกล่วได้มันมองดูหินยื่นทั้งสองข้างสุดจมูกอย่างไม่ไว้ใจ เพราะมันได้กลิ่นหวาน ๆ เปรี๊ยะ ๆ ตามลมมา คล้ายกับกลิ่นมาจากจอมปลวกในฤดูร้อน โมวกสิจมตัวลงมิดน้ำซู่ไว้แต่หัวเพื่อจะหายใจ

แล้วการกักขังหนึ่งเหมือนทอดสมอ คือว่ามันเอาหางพันก้อนหินไว้สองรอบ ชะลอ
โมวกสิมาในเขตตัวของมันซึ่งขดให้กลางกลวง น้ำก็ไหลเชี่ยวผ่านไป

โมวกสิ “ที่นี่เป็นที่ตาย เรามาทำไม”

การก “มันหลับกันหมดแล้ว หธิไม่หลีกทางให้อ้ายลายพาดกลอน แต่ว่า
ทั้งหธิทั้งหลายอ้ายลายพาดกลอนจะต้องหลีกทางให้อ้ายโดล กล่าวกันว่าอ้ายโดลจะ
ไม่ยอมหลีกทางให้ผู้ใดเป็นอันตราย สัตว์เล็ก ๆ แห่งก้อนหิน (ผึ้ง) ก็ไม่หลีกทาง
ให้ใครเหมือนกัน ลองบอกข้าหธิ เจ้านายปา ผู้ใดเป็นนายปาแน”

โมวกสิกระซิบว่า “ที่นี่เป็นที่ของความตาย เราจึงกลับกันเถิด”

การก “อย่าเพ่อ ดูให้ดีก่อน มัน (ผึ้ง) กำลังหลับ เป็นอย่างนี้มาแต่ดั้ง
เดิม เมื่อครั้งตัวข้ายาวไม่ถึงแขนของเจ้า”

หินยื่นตรงที่ราวตรงที่น้ำเซาะคอดเข้าไปในแม่น้ำไวคองคานั้น เป็นที่อยู่
ของสัตว์เล็ก ๆ แห่งก้อนหินนานมาแต่เดิม ตั้งแต่ปาฟิงแรกมี พวกนั้นเป็นสัตว์
ขยันแต่จู่ร้ายตัวสีดำ ๆ คือผึ้งปาในอินเดีย โมวกสิรู้ดีว่าสัตว์ต่าง ๆ ที่ตามรอยหัน
กลับไกลตั้งครึ่งไมล์ก่อนถึงเมืองผึ้ง พวกผึ้งมาทำรังอยู่ที่แห่งนี้ตั้ง ๑๐๐ ปีมาแล้ว
มารวมอยู่เป็นหมู่ในซอกในชั้นหินแตก ๆ ทำให้หินอ่อนสีเปรอะไปด้วยน้ำผึ้ง
ค้างปี รวงผึ้งสุม ๆ กันสูงและลึกเป็นสีดำในที่มืดได้ก้อนหิน ไม่มีมนุษย์หรือ
เดรัจฉานใด ๆ ไฟหรือน้ำจะเข้าไปถูกต้องมันได้ ส่วนยาวของหินยื่นทั้งสองข้าง
นั้น มีรวงผึ้งแขวนอยู่เป็นระนาบ แลดูเป็นมันเหมือนคลุ้มด้วยผ้าสีดำ โมวกสิจม
ตัวลงน้ำขณะที่ยังมองเห็นดังนั้น เพราะที่เหล่านั้นเป็นที่อยู่ของผึ้งตั้งล้านตัวซึ่งเวลานี้
ยังนอนหลับ ยังมีก้อน ๆ ห้อยลงมาจากกิ่งไม้ผุ แทบจะย้อยลงถูกพื้นดิน เหล่านั้น
คือรังผึ้งค้างปี หรือเมืองใหญ่ซึ่งผึ้งสร้างขึ้นข้างหินเพื่อจะได้บังลม ทั้งยังมีกิ่งไม้
ผุเล็ก ๆ หุ้มด้วยสิ่งที่แลดูเหมือนฟองน้ำหล่นลงมาติดอยู่ตามกิ่งไม้และตามเถาวัลย์
ที่เลื้อยอยู่ตามก้อนหินยื่น ครั้นโมวกสิเงี้ยวหูฟัง มันก็ได้ยินเสียงรวงผึ้งที่เต็มไปด้วย
น้ำผึ้งตกลงในที่มืด ๆ ตามก้อนหิน แล้วก็ได้ยินเสียงกระพือปีกอย่างไกรธ เสียงดัง

ติ่ง ติ่ง คือเสียงน้ำผึ้งหยด แล้วก็ไหลเป็นทางไปตามหินยื่นผ่านหินว่าง ๆ จนไปถึงกิ่งไม้สด

แห่งหนึ่งเป็นหาดกว้างไม่เกิน ๕ ฟุต ที่นั่นเป็นที่ขะमारวมทับถมอยู่นาน จนนับเวลาไม่ถูก ที่ตรงนั้นเป็นที่รวบรวมศพผึ้งตาย ซากศพหนอนและตัวแมลงที่ไปคอยกินน้ำผึ้ง กองสุมกันมาก ๆ เข้าจนดูเป็นกองผงสีดำกลืนแรงกล้าของขยะเหล่านั้นแรงพอทำให้สัตว์ที่ไม่มีปีกกลัวได้ เพราะมันรู้ว่าสัตว์เล็ก ๆ (ผึ้ง) นั้นมีพิษมีสงเพียงไร

การที่ว่ายน้ำไปจนถึงสันทรายตรงหัวหินที่ยื่น มันว่า “เจ้าดูซิ นี่คือการฆ่าในฤดูนี้”

บนฝั่งแม่น้ำ มีซากศพวางหน่อมสองตัวกับซากศพควายซากหนึ่งไมวกลีสังเกตว่าหมาป่าหรือหมาในไม่ได้ฆ่าสัตว์เหล่านั้น เพราะไม่มีใครกล้ำมาแตะต้องกระดูก จึงเป็นโครงร่างเรียบร้อยอยู่

ไมวกลีบ่นว่า “กว้างกับควายมันเข้ามาในแดนผึ้งเพราะไม่รู้ พวกผึ้งฆ่ามันตาย เราจึงรีบกลับเสียก่อนผึ้งตื่นเถิด”

การที่ “ต่อเข้าตรูมันจึงจะตื่น ข้าจะเล่าเรื่องให้เจ้าฟัง หลายฝนมาแล้ว มีกวางตัวหนึ่งถูกล่อมาจากทางใต้ วิ่งหนีไกลมาทุกที มันจึงไม่รู้จักทางมีฝูงหมาไล่ตามติด ๆ มาข้างหลังมัน กวางกลัวจนตามองอะไรไม่เห็น เวลานั้นแดดร้อนจัด ฝูงหมาก็ทั้งร้อนทั้งมองอะไรไม่เห็น พวกผึ้งก็มีมาก มันต่างโกรธมากด้วย หมาหลายตัวได้กระโดดลงแม่น้ำ แต่มันถูกผึ้งต่อยตายเสียก่อนได้ดำน้ำ หมาที่ไม่ได้กระโดดลงน้ำก็ถูกผึ้งต่อยตายอยู่บนบก แต่กวางไม่ยักตาย”

ไมวกลี “ทำไมกวางจึงไม่ตาย”

การที่ เพราะกวางกระโดดลงน้ำก่อนตั้งแต่ผึ้งยังไม่รู้ตัว หมาไล่ตามมาข้างหลัง เวลานั้นผึ้งเตรียมตัวพร้อมที่จะฆ่า หมาจึงถูกผึ้งรุมต่อย แต่กวางเป็นผู้ปลุกให้ผึ้งรู้ตัว”

ไมวกลีพูดทวนคำอีกครั้งหนึ่งซ้ำ ๆ ว่า “กวางรอดชีวิตได้หรือ”

กาก็ “อย่างน้อยกว้างก็ไม่ได้ตายเวลานั้นเพราะถูกฝังต้อย แต่ก็ไม่มีใครที่มีลำตัวใหญ่คอยช่วยไม่ให้มันจมน้ำตาย เหมือนเจ้าตัวอ้วนหนูหนวกหัวแบนสี่เหลี่ยมผู้คอยช่วยเด็กมนุษย์ เออ ถึงว่ายายพวกโคลหมดทั้งแดนไล่ตามกว้าง ๆ ก็ไม่ตาย ที่นี้เจ้าคิดจะทำอะไรในท้องของเจ้า”

หัวกาก็วางอยู่บนบ่าเปียกของไมวกลี ลื่นของมันสั่นระรัวอยู่ข้างหูเด็กมนุษย์ ทั้งสองนั่งเฝ้าอยู่บนานจนไมวกลีกระซิบบว่า

“วิธีที่เจ้าว่าก็คือดึงหนดแห่งความตาย แต่ว่ากาก็เอ๋ย เจ้าเป็นผู้มีปัญหามากที่สุดของพวกเขา”

กาก็ “ใคร ๆ ก็ว่าอย่างนั้นทั้งนั้น ถ้าเมื่อพวกโคลไล่เข้ามา เจ้าจะว่าอะไร”

ไมวกลี “แน่ที่สุดว่ามันจะต้องไล่ ข้ามีหนามอันเล็ก ๆ หลายอันอยู่ใต้ลื่นของข้า คอยจะตำลงในหนังของมัน”

กาก็ “ถ้ามันไล่เข้ามาแล้วมันเกิดโมโหจนไม่เห็นอะไร จ้องแต่จะโจมตีบ่าของเจ้า ถ้าพวกมันไม่ตายอยู่บนฝั่งก็จะลงน้ำ เพราะยายพวกฝังก็จะรุมมันจนเต็มตัว รู้ไว้เถิดว่าแม่น้ำไวคองคานั้นหิวจัด และมันก็ไม่มีกาก็จะคอยช่วยมันอยู่ในน้ำ มันก็จะจมน้ำตาย พวกที่เหลือตายก็จะไหลตามน้ำไปถึงที่ตีนไมวกลีโขลงของเจ้าก็จะได้เข้าย้าคอมันง่าย ๆ

ไมวกลี “อะไรจะดีกว่าอุบายนี้ป็นไม่มี ที่นี้ก็มีแต่จะต้องวิ่งล่อให้มันไล่ แล้วโจมตีลงน้ำ ข้าจะไปแสดงตัวให้พวกโคลรู้จักข้าเสียก่อน มันจะได้ไล่ตามข้ามาให้ติด ๆ

กาก็ “เจ้าเคยเห็นทางตามหินข้างโน้นแล้วหรือยัง เจ้าต้องตรวจทางบนฝั่งเสียก่อนนะ”

ไมวกลี “ยังเลย ข้าลืมนึกถึงเสียทีเดียว”

กาก็ “รีบไปตรวจเสียซิ เป็นหลุมเป็นบ่อไปทั้งนั้น ถ้าตื่นเจ้าพลาดล้มลง การต่อสู้ก็จะถึงที่สุดลงเพียงนั้น เอ้า ข้าจะปล่อยเจ้าไว้ที่นี่แหละ ข้าเห็นแก่เจ้าคนเดียว ข้าจะพาคำของเจ้าไปบอกโขลงหมาป่า ว่าถ้ามันต้องการจะพบ

พวกโคล จะพบได้ที่ไหน ส่วนตัวข้า ข้าไม่ใช่เป็นหนังแผ่นเดียวกับพวกหมาป่าตัวใดทั้งหมด”

เมื่อการก็ไม่ชอบใคร มันก็ทำกิริยาหยาบใส่หน้าได้ถนัดกว่าสัตว์อื่นในป่า ยกเสียแต่บาซึระ การก็ว่ายตามน้ำไปจนถึงฝั่งที่อยู่ตรงกันข้ามกับหินปรองดอง มันจึงพบเฟากับบอเกลละ กำลังเงี่ยหูฟังเสียงเวลากลางคืนอยู่

การ “เฮ้ย พวกหมา รู้ไหมว่าพวกโคลจะลงมาตามน้ำ ถ้าเจ้าไม่กลัวเจ้าจงไปคอยฆ่ามันในที่น้ำตื้น ก็จะชนะมันได้”

เฟา “รู้ไหมว่ามันจะมาเมื่อไหร่”

บอเกลละ “แล้วลูกมนุษย์ของข้าอยู่ที่ไหน”

การ “พวกโคลจะมาเมื่อไรก็เมื่อนั้น คอยดูก็แล้วกัน ส่วนลูกมนุษย์ของเจ้า การที่เจ้ารับคำสั่งของมันไปเก็บไว้ ก็เท่ากับปล่อยความตายให้แก่มัน ลูกมนุษย์ของเจ้าอยู่กับข้า ถ้ามันยังไม่ตาย ก็หาใช่เป็นเพราะเจ้าไม่ อ้ายหมาป่าจงคอยพวกโคลอยู่ที่นี้ และจงยินดีว่าลูกมนุษย์กับข้าจะช่วยสู้รบให้เจ้า”

การก็ตั้งต้นว่ายทวนน้ำไปอีก ไม่หยุดอยู่ตรงกลางที่แคบ แขนงหน้าคอยดูอยู่ตามทิวหิน สักครู่มันก็มองเห็นหัวโมวกลี แล้วก็ได้ยินเสียงลมผ่านตัวเวลากระโดดโมวกลีกระโดดเอาดินลงก่อน อีกอึดใจหนึ่งตัวของมันก็มาอยู่ในวงตัวการ

โมวกลีพูดค่อย ๆ ว่า “กระโดดได้ง่าย ข้าเคยกระโดดเล่นสูงกว่านี้ตั้ง ๒ เท่า แต่ที่บนบกร้ายนัก มีทั้งพุ่มไม้ต่ำ ๆ มีทั้งทางหินลึก ๆ ฝั่งอาศัยอยู่เต็มไปด้วยทั้งนั้น ข้าเอาก่อนหินวางซ้อนกันไว้ข้างช่องหิน ๓ แห่ง เวลาข้าวิ่งผ่านไป ข้าจะเอาดินเขี่ยก่อนหินให้หล่นไปถูกฝั่ง แล้วมันจะได้ไถรธ แล้วฮือตามข้ามา”

การ “อธิบายอย่างนี้คือกลมารยาของมนุษย์ เจ้าก็ฉลาดออก แต่พวกฝั่งมันไถรธเสมอ”

โมวกลี “ไม่เป็นไร เวลาโพล์เพล้พวกฝั่งหยุดเกาะนั่ง เวลาโพล์เพล้นี้ ข้าจะไปยั่วพวกโคล มันไล่เก่งแต่เวลากลางวัน เวลานี้มันกำลังตามรอยเลือด อ้ายนอกโขลง”

กาท் “จิลไม่ยอมทิ้งวัวตาย อ้ายโกลก็ไมยอมทิ้งรอยเลือด”

ไมวกลี “จันข้าจะทำรอยเลือดรอยใหม่ให้มันตาม ทำด้วยเลือดของมันเอง และข้าจะให้มันกินของโสโครกด้วย กาท் เจ้าจะคอยข้าอยู่ที่นี้จนข้าพาพวกโกลมาไม่ใช่หรือ”

กาท் “แต่ถ้าพวกโกลฆ่าเจ้าตายอยู่กลางป่า หรือฝูงผึ้งต่อยเจ้าตายก่อนเจ้ามีเวลากะโดดลงน้ำ เจ้าจะว่าอะไร”

ไมวกลี “เมื่อพรุ่งนี้มา เราก็จะฆ่าพรุ่งนี้” ไมวกลียกสุภาษิตปาขึ้นมากล่าว “เมื่อข้าตายแล้ว ก็ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องร้องเพลงตายให้ข้า เจ้าหากินสะดวงกะ กาท் ”

ไมวกลีปล่อยแขนที่กอดคองูไว้ ไถลตัวขึ้นไปเหมือนซุงไหลลงน้ำแล้ว ก็ตีกรรเชียงข้ามไปฝั่งโน้น เกือบถึงฝั่งก็เป็นน้ำที่ไหลอ่อน มันหัวเราะเพราะมันสุขเต็มที่ ไม่มีอะไรที่มันชอบทำมากกว่าที่มันเรียกว่า “ตั้งหนดความตาย” เพราะเมื่อมันทำอย่างนั้นสัตว์ป่าทั้งหลายก็รู้สึกว่ามันเป็นเจ้าของป่าจริง ๆ ภาณุเคยช่วยมันขโมยรวงผึ้งจากต้นไม้ต้นเดียวบอย ๆ มันจึงรู้ว่าผึ้งไม่ชอบกระเทียมป่า มันเกี่ยวเก็บต้นกระเทียมมัดได้มัดหนึ่ง ฉีกเปลือกไม้มัดรวมกันเข้าไว้ เสร็จแล้ว ก็ไปตามทางเลือดอ้ายนอกโขลงทางทิศใต้ไกลประมาณ ๕ ไมล์มันวิ่งพลางแหงนคูดันไม้พลาง แล้วหัวเราะและบ่นขึ้นดัง ๆ ว่า

“ข้าเคยเป็นไมวกลีลูกกบมาแล้ว ข้าได้เคยพูดว่าตัวข้าเป็นไมวกลีหมาป่า บัดนี้ข้าจะต้องเป็นไมวกลีลิงป่า ก่อนที่จะเป็นไมวกลีผู้เป็นกวาง ลงท้ายข้าจึงจะได้เป็นไมวกลีผู้เป็นมนุษย์” บ่นดังนั้นแล้วมันก็เอานิ้วคลำคมมีดของมันซึ่งมีความยาวตั้ง ๑๘ นิ้ว

ตามรอยเลือดของอ้ายนอกโขลงซึ่งเป็นเลือดหยดดำ ๆ ไปทั้งนั้นเลือดหยดเป็นรอยเข้าไปในป่าที่บึงทางตะวันออกเฉียงเหนือ ต่อไปสักหน่อยต้นไม้ก็ค่อยบางลงไกลจากหินที่ผึ้งทำรังสัก ๒ ไมล์จนมาถึงต้นไม้ต้นแรก เป็นที่ว่างเตียนจนจะหาที่กำบังหมาป่าสักตัวเดียวก็ไม่ได้ ไมวกลิวิ่งเหยาไปตามต้นไม้ แล้วลอง

อยู่ตั้งชั่วโมงแล้วก็กลับไป ที่รอยเลือดอ้ายนอกโหลงอีกครั้งหนึ่ง มันป็นขึ้นไปบนต้นไม้ต้นหนึ่งที่มีกิ่งก้านสาขา กิ่งสูงจากดินสัก ๘ ฟุต มันขึ้นไปนั่งอย่างสบายอยู่บนกิ่งไม้ นั่น เอามัดกระเทียมแขวนไว้เรียบร้อยแล้วมันก็นั่งไขว่ห้าง เอาคมมีดถูเล่นกับซ้นตีนของมัน

ก่อนเที่ยงวันสักหน่อยหนึ่ง แดดกำลังร้อนจัด ไมวกลีก็ได้ยืนฝืนทนทั้งได้กลิ่นร้ายกาจของฝูงโคลตามรอยเลือดใกล้เข้ามา มองไปจากต้นไม้ที่มันนั่งซุ่มอยู่ เห็นโคลแต่ละตัวเล็กขนาดครึ่งหมาป่า แต่ไมวกลีรู้ว่าตีนและขาตะไกรของโคลแข็งแรงนัก ไมวกลีจึงอดอ้ายตัวหัวหน้าที่ก้มลงสูตรอยเลือดมันจึงร้องทักว่า “หากินสะดวก”

หมาแดงตัวหัวหน้าได้ยินเสียงจึงมองแหงนจ้องดูไมวกลี ลูกสมุนทั้งหมดก็หยุดยืนอยู่ข้างหลัง โคลมาด้วยกันมากมาย ล้วนทางห้อยต่ำ ช่วงปากกว้างใหญ่ แต่ช่วงตัวข้างท้ายอยู่ข้างเล็ก ปากเปื้อนเลือด พวกหมาแดงนี้ตามธรรมดาเป็นสัตว์ไม่พูดมาก กิริยาหยาบคายแม้ในพวกเดียวกัน ไมวกลีคะเนว่าหมาแดงทั้งหมดมีประมาณ ๒๐๐ ตัว ต่างเข้ามาล้อมต้นไม้ที่ไมวกลีนั่ง แต่อ้ายตัวหัวหน้ายังเที่ยวสูดดมเลือดอ้ายนอกโหลง ดูที่จะพาพวกให้รีบตามรอยไปซึ่งเป็นการดีแก่ไมวกลีนัก เพราะถ้าปล่อยให้มันรีบไปมันก็จะไปถึงตำบลที่อยู่ของหมาป่าในเวลากลางคืน ไมวกลีจึงคิดอุบายที่จะยั่วให้มันคอยอยู่ใต้ต้นไม้ นี่จนกว่าจะค่ำ

ไมวกลีตะโกนถามมันไปว่า “เจ้าได้อนุญาตจากใคร เหตุไรจึงบุกรุกมาถึงนี้”

เสียงตอบ “ป่าทั้งหมดเป็นป่าของเรา” หมาแดงตัวหนึ่งร้องตอบแล้วมันก็แยกเขี้ยวและกัดฟัน

แต่ไมวกลีมองดูมันอย่างอารมณ์เย็น แล้วทำเสียงอย่างขี้ไก่ล่อมัน (หนูชนิดหนึ่งมีที่แดนเดดคัน) ทำให้มันเข้าใจว่าไมวกลีเห็นพวกมันไม่ดีกว่าหนูเลย เมื่อหมาแดงรู้สึกดังนั้นก็เข้ามาเบียดกันล้อมอยู่ใต้ต้นไม้ ต่างแสดงโทโส หัวหน้า

กระโดดจากกิ่งนี้ถึงกิ่งนั้นต่อ ๆ ไป ตามที่ว่างหว่างนั้นมันเดินตรวจอย่างพิถีพิถะที่ร้องข้อย่างแสนโกรธ เรียกโมวกลีว่าอ้ายลิงปา ในการตอบถ้อยคำรุนแรงของหมาแดง โมวกลีห้อยตีนข้างหนึ่งลงไป กระดิกตีนอยู่บนหัวเจ้าหัวหนา ทำเพียงนั้นก็พอแล้ว ยิ่งกว่าพอเสียอีก เพราะพวกหมาแดงต่างโกรธจนไม่รู้จะทำอย่างไร สัตว์ที่มีขนหว่างนิ้วตีนไม่ชอบให้พุดถึงขนหว่างนิ้วตีนบ่อย ๆ หัวหนาจึงกระโจนจะกัดตีนโมวกลี โมวกลีกลับหดตีนเสีย ทำเป็นพุดเสียงอ่อนหวานกับมันว่า “หมา หมาแดง รีบกลับไปเดดคันเสียเร็ว ๆ เอะ ไปคอยกินจิ้งเหลนอยู่ที่แดนเดดคันดีกว่า ไปหาชิ – ไก่ผู้เป็นพี่น้องของเจ้าเสีย เจ้าหมา หมาแดง อ้ายหมาแดง ผู้มีขนตามหว่างนิ้วตีน” ยั้วดังนั้นแล้วโมวกลีก็กระดิกตีนลื้อมันอีกครั้งหนึ่ง

หมาแดง “เจ้าลงมาให้พวกข้าฉีกเนื้อก่อนอดตายอยู่บนต้นไม้เถิด อ้ายลิงไม่มีขน”

โมวกลีต้องการยั้วให้มันโกรธยิ่งขึ้น จึงนอนพังพาบลงบนกิ่งไม้ แก้มแนบกับเปลือกไม้ มือขวาไม่เกาะอะไรไว้เลย ร้องยั้วว่ามันรู้จักอัธยาศัยพวกหมาแดงหมดแล้ว รู้ทั้งกิริยาอาการ ทั้งเรื่องตัวเมีย ทั้งเรื่องลูกเล็ก ๆ ของมัน ใช้ถ้อยคำที่ยั้วโทะโสที่สุด เพราะไม่มีภาษาไหนจะร้ายกาจเหมือนภาษาสัตว์ป่า ใช้ถ้อยคำยั้วลื้อเพื่อจะปลุกความโกรธแก่กัน เมื่อผู้อ่านคิดดูก็พอจะเข้าใจได้ว่าเป็นถ้อยคำชนิดใด ดังโมวกลีบอกก่าว่ามันมีหนามเล็ก ๆ หลายอันอยู่ใต้ลิ้นของมัน แต่โมวกลีใช้คำเยาะเย้ยถากถางอย่างโจ่งแจ้ง เหล่านี้ปลุกให้พวกโดลโกรธตั้งแต่กิ่งอึ้งเจียบ ๆ ไปจนถึงคำราม ตั้งแต่คำรามไปจนเป็นเสียงเห่าหอนในที่สุดกลายเป็นคลั่งอย่างบ้าที่สุด พวกโดลพยายามหาถ้อยคำจะว่าตอบบ้างแต่ก็เท่ากับลูกสัตว์จะประลองกำลังกับก่าที่กำลั้งโมโห มือขวาของโมวกลีตั้งท่าคอยที่อยู่ที่ตีนของมันไขว้เกี่ยวกิ่งไม้ไว้แน่น อ้ายตัวหัวหนาหมาแดงกระโดดขึ้นมาหลายหน แต่โมวกลียังไม่กล้าทำอะไรเพราะกลัวจะพลาด ตอนท้ายเจ้าหัวหนารวมกำลังแรงกลั้นใจกระโดดจากพื้นดินตั้ง ๗ ฟุต ๘ ฟุต คราวนี้โมวกลียื่นมือออกอย่างรวดเร็วเหมือนงูบนต้นไม้ยื่นหัวออกจก จับหนังที่คอหมาแดงหัวไว้แน่น มันเดินสุดกำลัง

ทำให้กิ่งไม้สั่นราวกับโมวกลีจะตกลงดิน แต่ก็ไม่ยอมปล่อยคอหมาแดง ในที่สุดถึงเอาหมาขึ้นไป มันห้อยต้องแต่งเหมือนหมาในจมน้ำ แล้วโมวกลีก็เอามัดติดหางมัน แล้วปล่อยตัวมันกลับลงดิน โมวกลีไม่ต้องทำอะไรยิ่งกว่านั้น เพียงที่ทำได้นี้ก็ทำให้พวกหมาแดงโกรธ จนถึงกับเลิกคิดตามรอยเลือดจนกว่ามันจะได้ฆ่าโมวกลีหรือโมวกลีฆ่ามันเสียก่อน มันพากันเข้าล้อมต้นไม้ บ้างก็นั่งคอยจนเนื้อเต้นเพื่อจะเอาชีวิตโมวกลีให้ได้ โมวกลีสมหวังแล้วก็ปีนต้นไม้สูงขึ้นไปอีก เอาหลังยันคบไม้เหมาะดีแล้วก็เลยนอนหลับไป

โมวกลีหลับไปตั้ง ๓ หรือ ๔ ชั่วโมง ก็ตื่นขึ้นนับจำนวนหมา รู้แน่ว่ามันยังคอยอยู่ทุกตัว หมอบเงิบไม่ทำเสียงเลย แต่มีท่าทางอาฆาตแสดงอยู่ที่ดวงตาเหมือนเหล็กกล้า

เวลานี้พระอาทิตย์กำลังจะตก อีกสักครูใหญ่ ๆ ผุ่งผิ้งก็จะเข้ารัง ผู้อ่านย่อมทราบว่หมาแดงไม่สันหัดต่อสู้ในเวลาโพล้เพล้

โมวกลียืนบนกิ่งไม้ ร้องว่า “ข้าไม่ต้องการมีผู้เฝ้ายามสัต์ชื่อถึงเพียงนี้ แต่ข้าจะจำไว้ว่าพวกเจ้าเป็นชาติโคธแท้จริง ข้าคิดว่ามีใจอย่างเดียวกันมากเกินไปสักหน่อย เพราะเหตุนั้นข้าจึงจะไม่ยอมคืนทางให้อ้ายกินจิ้งเหลนตัวใหญ่นั้น (หัวหน้า) พวกเอ็งชอบใจไม่ใช่หรือ อ้ายหมาแดง”

หัวหน้า “ข้านี้แหละ จะฉีกท้องของเจ้าออกเป็นชิ้น ๆ ” ว่าดังนั้นแล้วมันก็กระโดดเข้าโคนต้นไม้

โมวกลี “คิดดูให้ดีก่อน อ้ายหนูฉลาดจากเคศคัน เดียวจะเกิดมีลูกครอกทางขาดมากขึ้นในโซลงของเจ้า เดียวก็จะมีท่อนแดง ๆ สด ๆ ที่ปลายหาง ทำให้ปวดเวลาทรายร้อนจัด กลับไปเสียเถิดอ้ายหมาแดง แล้วไปร้องให้ปันว่าลิงปาทำร้ายเจ้า ถ้าไม่ยอมกลับ ก็ตามข้ามาเถิด ข้าจะได้สอนให้เจ้าฉลาดขึ้นเสียบ้าง”

โมวกลีทำอย่างลิงท่า กระโดดข้ามไปที่ต้นไม้อีกต้นหนึ่ง แล้วก็อีกต้นหนึ่งต่อ ๆ ไป ผุ่งโกลที่กำลังคุเผือกก็วิ่งตามไปได้ต้น ประเดี้ยว ๆ โมวกลีก็ทำเป็นจะ

พลัดตก พวกหมากก็รีบวิ่งข้ามกันไป แย่งกันจะคอยฉีกเนื้อโมวกลี ดูแปลกพอใช้ โมวกลีเงื้อมือเป็นเงาแปลบปลาบอยู่บนกิ่งไม้ มีไขลงที่มีขนสีแดงมีขนชันเบียดเสียดกันตามใบไม้ได้ต้น ครั้นโมวกลีกระโดดมาถึงต้นไม้ต้นสุดท้ายมันก็เอากะเทียมออกขยี้ทาหัวตัวมัน พวกโคลเห็นเข้าก็ตะโกนอย่างโกรธเย้ยว่า “อ้ายลิงป่าผู้มีลึนหมาป่าไว้อย! ทำอย่างนั้นคิดว่าจะกลบกลิ่นได้หรือ เอาวะกูจะตามมึงไปจนกว่าจะตาย !”

โมวกลี “เฮ้! เอาหางของมึงคืนไป”

โมวกลีโยนหางไปข้างหลังฝูงโคล คือตามทางที่มันวิ่งเลยมาแล้ว ฝูงโคลได้กลิ่นเลือดก็กลับไปมุงดมกลิ่นเลือดที่ทางหัวหน้า โมวกลีร้องกำชับมันว่า “เฮ้ย ดมหางนายมึงเสร็จแล้ว ตามข้ามาจนกว่ามึงจะตายนะ”

เมื่อไขลงหมาแดงกำลังซูลมุนอยู่กับหาง โมวกลีก็ไถลตัวลงจากต้นไม้ แล้ววิ่งเร็วราวกับลมพัดก่อนที่ฝูงโคลรู้ว่าโมวกลีจะทำอะไรต่อไป

พวกโคลคำรามอย่างลึก ๆ ขึ้นพร้อมกัน แล้วรีบวิ่งเผ่นแต่ก้าวช้า ๆ ตามโมวกลีไป วิ่งชนิดนี้ในที่สุดจะไล่สัตว์ชนิดไหนก็ไล่ทันทั้งนั้น โมวกลีรู้ว่าผีตีนหมาแดงข้ากว่าผีตีนหมาป่ามาก มันจะนั่นมันคงไม่กล้าวิ่งตามทางตั้ง ๒ ไมล์ล่อไปข้างหน้า ไขลงหมาแดงแน่ใจว่า อย่างไรเสียโมวกลีก็ต้องตกเป็นเหยื่อพวกมัน เพราะคงจะเหนื่อยก่อน ส่วนโมวกลีนั้นเล่าก็รู้ตัวแน่ว่าจะล่อหรือล่อพวกโคลเล่นอย่างไรก็ได้ตามชอบใจ โมวกลีวิตกแต่ทำอะไรจึงจะยั่วให้พวกโคลเกิดโทโสให้มีมานะตามมันไปให้ตลอด ไม่ให้กลับเร็วเกินไป ตอนนีโมวกลีวิ่งไปข้างหน้า เจ้าหัวหน้าพวกหมาแดงก็วิ่งตาม ไกลจากกันสัก ๕ หลาถัดจากหัวหน้าไปก็ไขลงโคลทั้งไขลงตามไปติด ๆ เป็นทางตั้งครึ่งไมล์จึงจะหมดขบวนโคล ต่างมีคหน้าตาฟางด้วยทะเยอทะยานจะกินเลือดกินเนื้อโมวกลีโมวกลีวิ่งล่อไปข้างหน้าทั้งต้องคอยเงี่ยหูฟังผีตีนที่ตามมาข้างหลัง ต้องไว้ระยะวิ่งให้พอเหมาะ คือไม่ให้ใกล้นักหรือไม่ให้ไกลเกินไปนัก ออมแรงไว้สำหรับวิ่งให้เร็วเต็มที่เวลาถึงเมืองผึ้ง

ฝูงผึ้งเข้านอนแต่ก่อนค่ำ เพราะเวลานี้ไม่ใช่ฤดูดอกไม้บาน แต่พอได้ยินเสียงผีตีนโมวกลี มันก็ได้ยินแผ่นดินร้องครางไปหมด โมวกลีจึงวิ่งอย่างที่ไม่เคยวิ่งมาเลยในชีวิต ตื่นเชือก่อนหินที่วางเตรียมไว้ ก่อนที่ ๑ ก่อนที่ ๒ ก่อนที่ ๓ ให้หล่นลงชอกหินผึ้ง แล้วก็วิ่งเลยไปเสีย โมวกลีได้ยินผึ้งที่ชอกหินทำเสียงดังเหมือนเสียงคลื่นกระทบฝั่ง มันมองเห็นจากหางตาของมันว่าอากาศในบริเวณนั้นเป็นก้อนดำ ๆ มีดลอยอยู่ข้างหลังมัน เห็นกระแสน้ำไวคงคากำลังไหลเชี่ยวอยู่เบื้องล่าง แล้วเห็นหัวเหลี่ยมเพชรเจียรระนัยของกาก็ลอยมันอยู่ในน้ำ มันก็กระโดดเต็มแรง ขณะนั้นหมาแดงตัวหัวหน้ากระโดดเข้าจับโมวกลีหวัดปามันไปนิดเดียว แต่ว่าโมวกลีกระโดดเสียก่อน ครั้นถึงน้ำก็แทบหายใจไม่ทัน แต่ก็แสนปลื้มใจที่ทำสำเร็จ

โมวกลีไม่ได้ถูกผึ้งต่อยเลย กลืนกระเทียมตามตัวทำให้ผึ้งเหม็นไม่กล้าเกาะระหว่างที่มันวิ่งผ่านเมืองผึ้ง เมื่อมันกระโดดถึงน้ำพอชูหัวขึ้นจากน้ำได้ ขดตัวของกาก็ชลอยอยู่ข้างตัวมันพอดี

ขณะนั้นมีก้อนดำก้อนใหญ่ ๆ ตกลงมาจากข้างบน คือตัวหมาแดงซึ่งมีผึ้งเกาะเต็มตัว หมาโจนลงน้ำจึงเห็นเป็นก้อนดำเป็นก้อน ๆ ครั้นถูกน้ำ ผึ้งก็แตกกระจายออกจากกลุ่มที่รวบไว้นั่น ตัวหมาก็ลอยตามน้ำไป โมวกลีกับกาก็อยู่ข้างล่าง ได้ยินเสียงหมาที่ยังอยู่บนฝั่งร้องอย่างเจ็บปวดแต่ไม่สู้ดัง เพราะเสียงผึ้งบินหึ่ง ๆ เหมือนเสียงฟ้าลั่นกลบเสียหมด หมาแดงบางตัวก็ตกลงในชอกหว่างหินซึ่งเป็นทางทะลุไปถึงถ้ำใต้ดิน ผึ้งก็รุมกันต่อยเสียเต็มตัวจนหายใจไม่ออก ได้แต่กัดข้างโน้นข้างนี้อยู่ในหมู่รวงผึ้ง ซึ่งบีบแบนไปเพราะน้ำหนักตัวหมาเมื่อหมาตายแล้วหมู่ผึ้งก็ช่วยกันดันศพ จนศพหมาหลุดจากช่องหินตกลงไปในแม่น้ำ

หมาแดงบางตัวกระโดดสันไม้พินต้นไม้ที่อยู่ตามก้อนหิน ติดอยู่บนยอดไม้ก็เลยถูกผึ้งกลุ่มรุมต่อยเอา ๆ จนไม่เป็นรูป หมาแดงเป็นอันมากถูกผึ้งต่อยจนคลั่ง เลยกระโดดลงน้ำและ “น้ำในแม่น้ำไวคงคานั้นหิวจัด” ตามที่กาก็กล่าว หมาจึงจมน้ำตายเสียเป็นอันมาก

กาก็ประคองโมวกลีไว้จนมันหายใจเหนื่อย

กาก็ว่า “เราอยู่ที่นี้ไม่ได้พวกผึ้งอาละวาดใหญ่แล้ว ไปกันเถิด”

โมวกลีว่ายมุดน้ำไป มันดำลงบ่อย ๆ ว่ายไปมือก็ถือมิดไปด้วย

กาก็ว่า “ไปช้า ๆ เถอะ เขียวอันเดียวไม่สามารถฆ่าโคโลตายทั้ง ๑๐๐ ได้นอกจากจะเป็นเขี้ยวงูเห่า เจ้าโคโลโดยมากลงน้ำเสียทันเมื่อมันเห็นฝูงผึ้งบินมามันจึงไม่ถูกผึ้งต่อย”

โมวกลี “ถ้าโคโลที่ไม่ถูกผึ้งต่อยตาย มิดของข้าคงทำงานหนักขึ้นแน่และผึ้งตามมาอีกแล้ว” โมวกลีต้องดำน้ำอีก เหนื่อน้ำเต็มไปด้วยผึ้งปาที่ร้องหึ่ง ๆ พบอะไรเข้ามันต่อยไม่เลือก

กาก็ “อยู่เงียบ ๆ ไม่มีอะไรจะขาดทุนเลย” หน้างของกาก็ั้นเหนื่อยมาก แม้จะอะไรจะต่อยก็ต่อยไม่เข้าทั้งนั้น “เจ้ายังมีเวลาอีกทั้งคืนที่จะต่อสู้ ฟังมันถอนหายใจ”

ไขลงหมาแดงเกือบครึ่งไขลงเห็นว่าพวกฟองของมันตกลงในกับที่เตรียมดักมันไว้ มันจึงหันเลี้ยวไปเสีย แล้วโจนลงว่ายน้ำไปตามแม่น้ำ เสียงหมาที่ไม่ถูกผึ้งต่อยโกรธร้องขู่อ้ายลิงปา (โมวกลี) ผู้ล่อมันมาสู่ความตาย ระคนกับเสียงหมาที่ถูกผึ้งต่อย ครั้นจะขึ้นอยู่บนบกก็ถูกผึ้งต่อยตาย ข้อนี้นหมาแดงรู้แล้วทุกตัว ฉะนั้นมันจึงลงน้ำแต่ก็ถูกน้ำพัดไปตามกระแสน้ำไหลวนเขียวไปจนถึงก้อนหินที่โผล่น้ำอยู่ในแอ่งหินปรองดอง ฝูงผึ้งก็ยังตามไปต่อย จนทำให้หมาต้องดำน้ำลงไปอีก โมวกลีได้ยืนอ้ายตัวหัวหน้าหมาแดงร้องก่าขับส่งลูกน้องอย่าให้หยุดการต่อสู้ ให้หมาปาไขลงสีโอเน่เสียให้หมด แต่โมวกลีไม่ยอมเสียเวลาฟังต่อไป

หมาแดงตัวหนึ่งร้องบอกหัวหน้าที่ว่า “มีผู้หนึ่งคอยฆ่าอยู่ข้างหลังเราน้ำแดงหมดแล้ว”

โมวกลีดำน้ำพุ่งตัวไปไวเหมือนนก จีบหมาแดงตัวหนึ่งตกลงไปได้ น้ำหมาแดงไม่มีเวลาทันอ้าปากกัด ประเดี๋ยวเดียวก็มีสีแดงลอยขึ้นมาบนพื้นน้ำบนแอ่งหินปรองดอง แล้วตัวหมาลอยตะแคงขึ้นมาบนน้ำ (ตาย)

หมาแดงหลายตัวตั้งใจจะกลับว่ายทวนน้ำแต่น้ำไหลเชี่ยวจะว่ายทวนก็
ไม่ไหว ผุ่งผึ่งก็เกาะหัวเกาะหุมนั้น ขณะนั้นพวกโคลได้ยินเสียงหมาป่าโหลงสีโอิน
ร้องทำมันอยู่ในที่มีดทางใต้ น้ำ โมวลสีจึงดำน้ำลงไปอีก หมาแดงก็จมตามลงไป
ตัวหนึ่ง พอหมาแดงลอยขึ้นมาก็พอดีหมดชีวิต

หมาแดงบางตัวร้องบอกเพื่อนกันว่าควรขึ้นบก บางตัวร้องบอกหัวหน้า
ให้นำพวกมันกลับเคคคัน บางตัวร้องทำให้โมวลสีโผล่จากน้ำ พวกมันจะได้ช่วย
กันรุมฆ่าเสีย

กาว่า “อ้ายพวกหมาป่ามาสูรับพร้อมกับท้อง ๒ ท้อง และเสียงหลาย
เสียง ทั้งให้หมาป่าพี่น้องของเจ้าสูรับไปเองดีกว่า อ้ายพวกผึ่งมันจะกลับไปนอน
อยู่แล้ว ข้าก็จะกลับเหมือนกัน ข้าไม่ยอมช่วยพวกหมาป่า”

มีหมาป่าตัวหนึ่งวิ่ง ๓ ขามาตามชายฝั่ง กระโดดขึ้น ๆ ลง ๆ ตัวตะแคง
เกือบติดดิน โคงหลังแล้วกระโดดสูงขึ้นไปสัก ๒ ฟิต เหมือนกระโดดเล่นกับ
ลูกเล็ก ๆ ของมัน ตัวนั้นคืออ้ายนอกโหลง มันไม่พูดสักคำเดียว คอยแต่จะสู
ส่วนพวกหมาแดงแช่อยู่ในน้ำนานแล้ว ทั้งต้องออกกำลังว่ายน้ำ ขนก็ชุ่มน้ำจน
หนัก หางฟูก็ลากไปด้วยความหนัก เหมือนฟองน้ำที่ชุ่มน้ำ เหนื่อยก็แสนเหนื่อย
จนตัวสั่น มันจึงไม่ทำอะไรนอกจากจ้องดูลูกตาอ้ายนอกโหลง ซึ่งแข่งตามมาคอย
ที่อยู่บนฝั่ง

หมาแดงตัวหนึ่งว่า “ไม่ใช่การหากินสะดวกละพวกเรา”

โมวลสีตอบมัน “สะดวกซี” ตอบแล้วมันก็โผล่ขึ้นมาข้างหมาแดงตัวนั้น
แล้วเอามัดแทงลงข้างป่าโดยแรง เพื่อไม่ให้หมาแดงจับได้ก่อนมันตาย

อ้ายนอกโหลงร้องถามโมวลสีมาจากฝั่ง “ท่านอยู่นั้นหรือ ลูกมนุษย์”

โมวลสี “ถามหมาแดงตัวที่ตายเมื่อก็คูซีมีพวกเราคอยอยู่ใต้น้ำหรือเปล่า
ข้าเอาของโสโครกยัดใส่ปากอ้ายหมาเหล่านี้แล้ว ล้อมมันในเวลากลางวันแสด ๆ
หัวหน้าของมันก็ทางด่วน แต่พวกมันยังมีเหลืออยู่บ้างเพื่อเจ้าจะได้ต่อสู้ จะให้ข้า
ไล่ต้อนไปให้ทางไหน”

อายนอกโหลง “ตอนมาเถอะ ข้าจะคอยสู้ทุกด้าน ยังอีกนานกว่าจะหมดคืน ตาข้าเห็นกลางคืนดีกว่ากลางวัน”

เสียงร้องของหมาป่าโหลงสิโอนี้ดังโกล้เข้ามาทุกที เสียงร้องดังขึ้นว่า “เห็นแก่โหลง ! พวกเราสู้ทั้งโหลง !!” อ้อมแม่น้ำช่วยในการต้อนหมาแดงขึ้นบนฝั่งทรายซึ่งอยู่ใกล้ที่อยู่ของหมู่โหลงสิโอนี้

ครั้นขึ้นบกได้แล้ว พวกหมาแดงก็เห็นว่าพวกมันทำผิดไปนิด มันควรจะไปขึ้นจากที่สูง ที่ห่างจากพวกหมาป่าสักครึ่งไมล์ แล้วพากันวิ่งเข้าปะทะสู้พวกหมาป่าบนฝั่ง ก็จะเป็นการได้เปรียบมาก แต่ก็เข้าไปเสียแล้ว เรียงรายไปตามฝั่งแม่น้ำ พวกหมาป่ายืนคอยต่อสู้ด้วยดวงตาลุกวาวกับไฟ นอกจากเสียงร้องนำหวาดเสียว (เสียงฟีล) ซึ่งดังมาตั้งแต่พระอาทิตย์ตกแล้ว ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรในป่าอีกจนบัดนี้ การที่พวกหมาแดงยอมขึ้นมาต่อสู้บนฝั่งนั้น ดูราวกับอายนอกโหลงชวนมันขึ้นมา หัวหน้าหมาแดงจึงออกคำสั่งว่า “ขึ้นบก ! แล้วเข้าสู่ให้เต็มที่ !”

หมาแดงที่เหลือนายทั้งโหลงก็ขึ้นจากน้ำลึก บุกน้ำตื้นเข้ามาจนน้ำเป็นฟองขาวไปหมด เกิดมีระลอกไปตามข้าง ๆ เหมือนคลื่นแตกที่หัวเรือ โมวกลีรีบขึ้นจากน้ำตามมันมา ตรงเข้าจ้ำแทงหมาแดงที่กำลังป็นขึ้นจากฝั่ง

ขณะนี้จึงเกิดการต่อสู้ขนาดใหญ่อยู่บนฝั่งทรายเปียก ตามโคนต้นไม้ตามระหว่างพุ่มไม้ ในกอและนอกกอหญ้า เวลานี้พวกหมาแดงยังเหลือ ๒ เท้าหมาป่า แต่หมาป่าต่อสู้เพื่อรักษาโหลง จึงสู้เต็มกำลัง ไม่ใช่แต่พวกหมาป่าตัวสั้น ๆ ออกสู้ซึ่งเป็นพรานของโหลงเท่านั้น หมาป่าตัวเมียก็เข้าช่วยด้วย กับทั้งยังมีหมาป่าอายุรุ่นปีเดียวขนยังนุ่ม ช่วยกัดช่วยดึงอยู่ข้างแม่ของมัน หมาปานั้นเวลาจะเข้าทำร้ายมักกระโดดเข้ากัดคอ หรือไม่ก็เข้ากัดช่วงตะโพก ส่วนหมาแดงถนัดกัดที่ต่ำ ๆ เช่นที่ตีนเป็นต้น ดังนั้นเมื่อหมาแดงขึ้นจากน้ำ มันต้องยกหัวขึ้นก่อน หมาป่าจึงได้เปรียบ แต่ครั้นอยู่บนที่แห้ง หมาป่ามักเสียเปรียบฝ่ายโมวกลีนั้นจะอยู่ในน้ำหรือบนบก มีดของมันก็ใช้ได้ประโยชน์เท่ากัน หมาป่าทั้ง ๔ ตัวก็เข้าช่วยโมวกลี พี่เทานั้นตั้งท่าอยู่ระหว่างเข่าของโมวกลี คอยระวังห้อง หมาป่าอีก ๓

ตัว ระวังหลังตัวหนึ่ง ข้าง ๆ ตัวละข้าง บางทีเมื่อโมวกลีถูกหมาแดงโจนใส่ ปลายมิดกันกระแทกล้มลงหมาป่าทั้ง ๔ ตัวก็เข้ายืนคร่อมไว้หมาป่าตัวอื่นต่างก็ เข้าสู่มหาแดงเป็นกลุ่มไปหมด ต่างเอาปากกัดกัดไปพัฒมาลากย้าที่ไปทางโน้น ทางนี้ตามฝั่งแม่น้ำ เดียวก็เข้าล้อมกันเป็นกลุ่มโต หมุนไปรอบ ๆ เป็นวงเหมือน ไม่หมุน เดียวก็แยกกันกัดเป็นหมู่ละ ๔ ตัว ๕ ตัว ต่างตัวต่างแย่งกันเข้ากลางวง บางทีก็หมาป่าตัวเดียวถูกหมาแดงล้อมกัดถึง ๓ - ๔ ตัว ลากกันไปเดี๋ยวก็หยุดพัก เสียทีหนึ่ง ลูกหมาป่ารุ่นอายุปีเดียวเข้าไปถูกเบียดจนตายแล้วยังไม่ล้ม ครั้นแม่หมาป่า เห็นลูกตายก็คลั่ง กรากได้ก็โจนเข้าไปสู้อย่างไม่คิดชีวิต บางทีหมาป่าตัวหนึ่ง หมาแดงตัวหนึ่งตั้งทำสู้กันจนลืมนอนหมดถูกหมากระแทกจนต้องแยกออกจากกัน ครั้งหนึ่งโมวกลีผ่านอเกละไป เห็นอเกละถูกหมาแดงขย้ำตะโพกอยู่ข้างละตัว ส่วนขาตะไกรซึ่งแทบจะไม่มีฟันของอเกละนั้น กำลังกัดหมาแดงตัวที่ ๓ อยู่ ถัดไปอีกหน่อยโมวกลีเห็นฟาออนกำลังขย้ำคอหมาแดงตัวหนึ่ง ขย้ำแล้วลากไปให้ หมารุ่นหนึ่งปีกัดซ้ำจนหมาแดงตาย ครั้นยังมีดลง การต่อสู้ก็ยังร้ายแรงขึ้นเป็น ลำดับ หมาทั้งสองฝ่ายต่างโดนกัน หกล้มทับกัน ต่างร้องต่างคำราม และต่าง ตะลุมบอนอยู่รอบ อยู่ข้างหลัง อยู่เหนือโมวกลีขึ้นไป

ครั้นถึงเวลากลางคืน การสู้รบระหว่างหมาทั้งสองฝ่ายก็ยังหนักขึ้นอีกมาก หมาแดงอ่อนใจเกินที่จะกล้าสู้หมาป่าที่แข็งแรงกว่า แต่ยังไม่กล้าวิ่งหนีโมวกลี สังเกตดูการสู้รบรอบด้าน แล้วคิดว่าอีกไม่ช้าก็ชนะ โมวกลีจึงใช้มิดเพียงทำให้หมาแดง เจ็บขาจะปลงกะเปลี่ยไปเท่านั้น หมาป่าอายุรุ่นปีเดียวยิ่งกล้าหนักขึ้นเพราะตกมา ตอนนี้มีทั้งเวลาสู้และเวลาพักเหนื่อย ส่วนโมวกลีนั่นบางทีเพียงแค่เงื้อมิดนิดเดียว หมาแดงก็หันกลับ

พี่เทาร้องบอกโมวกลีว่า “เนื้ออ้ายพวกหมาแดงเกือบจะแบนติดกระดูก แล้ว” ส่วนตัวของมันเลือดไหลซึมจากแผลถูกกัดมาใหม่ ๆ

ไมวกลีว่า “แต่ยังต้องต่อयरกระดูกให้แตกเสียก่อน นี่แหละที่พวกเราประพฤติที่โนปา” คมมิดของมันแกว่งเหมือนเปลวไฟ แล้วมันก็เงือจะแทงลงบนสีข้างหมาแดงตัวหนึ่ง ผู้ถูกหมาป่าตัวหนึ่งกัดแน่นจนไม่เห็นเบ้องหลัง

หมาป่าตัวนั้นย่นจุมกร้องงบอกไมวกลีว่า “ปล่อยให้ข้าฆ่ามันเถิด”

ไมวกลีเหลียวไปเห็นอายนอกโฆลง ซึ่งบอบข้าเหลือประมาณ จึงถามมันว่า “ท้องของเจ้ายังว่างอยู่หรือ” แต่อายนอกโฆลงยังกัดหมาแดงไว้นั้นจนกระดูกไม่ได้ หมาแดงจะกัดตอบบ้างแต่ก็ยกหัวกัดไม่ไหว

ไมวกลีเห็นดังนั้นก็หัวเราะอย่างขมขื่น ร้องว่า “ต่อหน้าว่าที่ชื่อชีวิตข้ามา อัยหมาแดงตัวนี้คืออัยหางตัวน” ซึ่งเป็นความจริง หมาแดงตัวนั้นคือหัวหน้าโฆลง

ไมวกลีพูดดักเตือนหมาแดง ขณะที่เข็ดเลือดออกจากตาของมัน “การที่เจ้าฆ่าลูกเล็ก ๆ และตัวเมียนั้นไม่ฉลาดเลย เว้นแต่จะฆ่าพ่อตายเสียด้วย ข้ามีความคิดอยู่ในท้องของข้าว่า อัยตัวพ่อนี้แหละจะฆ่าเจ้าเดี๋ยวนี”

หมาแดงตัวหนึ่งกระโดดเข้าช่วยหัวหน้า แต่ก่อนที่มันมีเวลาจับตะโพกอายนอกโฆลง ไมวกลีก็จ้วงมิดแทงลงบนหน้าอกมัน แล้วพี่เทาก็เข้าฆ่ามันก็เลยตาย

ไมวกลี “อย่างนี้แหละที่พวกเราประพฤติโนปา”

อายนอกโฆลงไม่ได้พูดสักคำเดียว ขากรรไกรของมันหุบ หัวของมันก็หงายไปอยู่บนหลัง ชีวิตของมันก็เหลือน้อย หัวหน้าหมาแดงชักแล้วก็หัวตกนิ่งเจียบ อายนอกโฆลงก็เลยนอนหัวตกอยู่บนตัวหัวหน้าหมาแดง แล้วนิ่งเจียบไปด้วยกัน (ตาย)

ไมวกลี “หนี่โลहितได้ใช้เสร็จสิ้นไปแล้ว ร้องเพลงขึ้นเถิด”

พี่เท “อายนอกโฆลงหากินไม่ได้อีกแล้ว อเกละก็อีกตัวหนึ่ง นิ่งเจียบไปนานแล้ว”

เฟาลูกฟาออนแผดเสียงขึ้นว่า “กระดูกพวกหมาแดงแตกหมดแล้ว มันหนีไปแล้ว ฆ่า ! ฆ่า ! มันเสียให้หมด ! ท่านทั้งหลายผู้เป็นสัตว์อิสระ ! ตามไปฆ่ามันเสียให้หมด ! !”

หมาแดงแต่ละตัวหนีไปจากฝั่งทรายที่มีด ตัวแดงไปด้วยเลือด ลงน้ำไปบ้าง เข้าป่าทึบไปบ้าง ทวนน้ำบ้าง ตามน้ำไปบ้าง มันหนีไปทุกทางที่คิดว่าจะหนีรอด

โมวกสิร้องตะโกนว่า “หนี ! หนี ! ใช้หนีเสีย ! พวกมันได้ฆ่าอเกละ ! อย่ายอมปล่อยมันไปสักตัวเดียว !”

โมวกสิกระโดดจะลงน้ำไป ถือมีดอยู่ในมือ จะคอยแทงหมาแดงทุกตัวที่กล้ำลงน้ำ ขณะนั้นอเกละไพล่หัวกับดินหน้าออกมาจากใต้กองศพหมาตั้ง ๔ ศพ ซึ่งทับ ๆ ซ้อนกันสูงขึ้นไป โมวกสิเห็นก็ทรุดลงคุกเข่าอยู่ข้างตัวอเกละ

อเกละพูดอย่างลำบาก “ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือ ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายของข้า จงหากินสะดวก เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง เจ้าน้องน้อย”

โมวกสิ “ข้าไม่ตาย และได้ฆ่าหมาแดงเสียมาก”

อเกละ “ถึงอย่างนั้นข้าก็ต้องตาย และข้าอยากจะ.....ข้าอยากตายใกล้เจ้าน้องน้อย”

โมวกสิประคองหัวมันซึ่งแหลกยับไปหมดขึ้นวางบนเข่าของมัน เอามือกดคอที่ขาดร่องแรงของอเกละเอาไว้

อเกละโออย่างหมดแรง แล้วพูดค่อย ๆ “นานมาแล้ว เมื่อครั้งเสียข่าน ตั้งแต่ครั้งเจ้าลูกมนุษย์นอนกลิ้งตัวล่อนจ้อนอยู่กับฝุ่น”

โมวกสิ “ไม่ใช่ลูกมนุษย์ ข้าเป็นหมาป่า ข้าเป็นหนังแผ่นเดียวกับพวกสัตว์อิสระ ข้าไม่มีน้ำใจที่จะบอกว่าข้าเป็นมนุษย์เลย”

อเกละ “เจ้าเป็นมนุษย์ เจ้าน้องน้อย เจ้าลูกหมาป่าผู้อยู่ในความดูแลของข้า เจ้าเป็นมนุษย์ทุกอย่าง มิฉะนั้นโฆลงจะต้องวิ่งหนีหมาแดง ข้าเป็นหนี้ชีวิตแก่เจ้า วันนี้เจ้าได้ช่วยโฆลงไว้เหมือนกับข้าเคยช่วยชีวิตเจ้า เจ้าลืมเสียแล้วหรือหนี้ทั้งหลายได้ใช้เสร็จกันหมดแล้ว เจ้าจงกลับไปโฆลงเดิมของเจ้าข้าขอบอกเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เจ้าผู้เป็นแก้วแห่งดวงตาของข้า การต่อสู้ครั้งนี้ได้เสร็จสิ้นไปแล้ว เจ้าน้องน้อยจงกลับไปหาชาติเกิดของเจ้าเสียเถิด”

โมวกลี “ข้าไม่ยอมไปเป็นอันขาด ข้าได้พูดไว้แล้ว ว่าข้าจะหากินอยู่ผู้เดียว”

อเกละ “หน้าร้อนแล้วก็หน้าฝน หน้าฝนแล้วก็หน้าใบไม้ผลิ เจ้าจงกลับไปเสียก่อนจะถูกไล่เถิด เจ้าน้องน้อย”

โมวกลี “ใครจะไล่ข้า”

อเกละ “โมวกลีจะไล่โมวกลี จงกลับไปอยู่กับชาติเกิดของเจ้า จงกลับไปอยู่กับมนุษย์”

โมวกลี “ถ้าโมวกลีไล่โมวกลีเมื่อไร ข้าก็จะไปเมื่อนั้น”

อเกละ “จันท้าไม่มีอะไรพูดกับเจ้าอีกแล้ว ที่นี้ข้าจะพูดกับพวกที่เกิดร่วมชาติกับข้า เจ้าน้องน้อย เจ้าช่วยพุงข้ายืนขึ้นหน่อยได้ไหม ข้าก็เคยเป็นหัวหน้าโขลงมาครั้งหนึ่งแล้ว”

โมวกลีพุงอเกละขึ้นยืน เอาแขนทั้งสองข้างพุงตัวไว้ อเกละถอนหายใจอย่างลึก แล้วร้องเพลงตาย ซึ่งเป็นธรรมเนียมที่หัวหน้าโขลงจะต้องทำก่อนตาย การที่ร้องเพลงเช่นนั้น อเกละต้องรวบรวมกำลังเป็นอันมาก และร้องเสียงดังขึ้น ๆ ดังจนเสียงข้ามแม่น้ำไปไกล ร้องเพลงจบแล้วลงท้ายให้พรว่า “พวกเจ้าจงหากินสะดวก” แล้วอเกละก็สะบัดมือจากมือโมวกลีที่พุงอยู่ แผ่นขึ้นอากาศอย่างเต็มแรง พอตกลงดินก็เลยขาดใจตาย ซึ่งเป็นที่น่าสยดสยองที่สุด

โมวกลีนั่งหัวซบเข่า ไม่เหลียวแลดูการเป็นไปรอบด้าน ในขณะนั้นพวกหมาแดงที่รอดตายน้อยตัวกำลังวิ่งหนี และก็ถูกหมาป่าตัวเมียไล่ตามทัน ตัวเมียจึงกัดและฆ่าอย่างดุเดือดเป็นที่สุด

เสียงหมาร้องหมดไปที่ละเล็กละน้อย พวกหมาป่าที่ไล่กัดหมาแดงตายหมดแล้วก็กลับมาดูพวกพ้องกันที่ล้มตาย บางตัวก็ขาเขยงหรือบาดเจ็บอย่างอื่นที่ริมแม่น้ำมีหมาป่าตัวผู้นอนตายอยู่ ๑๕ ตัว ตัวเมียอีก ๖ ตัว ส่วนพวกที่เหลืออยู่จะหาตัวที่ไม่เป็นผลถูกกัดเลยก็หาไม่ได้ โมวกลีนั่งนิ่งอยู่ที่เดิมจนรุ่งสางจนรู้สึกว่ปากแดงเปื่อยของเพามาเกยอยู่บนมือมัน มันจึงลุกขึ้นให้เห็นศพอเกละซึ่ง

ตายแข็งไปแล้ว เฟาพิศดูออกทะเลแล้วหันไปบอกเพื่อน ๆ ว่า “พวกเราจงหอนขึ้น
พร้อมกันเถิด คีนี่หมาป่าสำคัญตายไปตัวหนึ่ง”

แต่ในฝูงหมาแดงตั้ง ๒๐๐ ตัวซึ่งมาจากแดนเดคคัน (แดนใต้) ซึ่งเคย
อวดว่าไม่มีสัตว์ใดในป่าจะหาญสู้ได้นั้น ไม่มีเหลือที่จะพาข่าวกลับไปแดนใต้เลย
สักตัวเดียว

เรื่องที่ ๘

วังในฤดูวสันต์

เมื่อเสร็จการต่อสู้กับหมาแดง เมื่ออเกละตายไปเกือบ ๒ ปีแล้ว โมวกลีมีอายุอยู่ในราว ๑๗ ปี มันต้องใช้กำลังกายเสมอ ๆ กินอาหารซึ่งล้วนเป็นของดี อาบน้ำตามใจทุกเวลาที่รู้สึกร้อนหรือเปียก ทั้งนี้ย่อมเพิ่มกำลังวังชาและความสมบูรณ์ให้ร่างกายของมันยิ่งกว่าความเจริญของอายุคราวหนึ่ง ๆ โมวกลีสามารถใช้มือข้างเดียวโหนไปมาตามกิ่งไม้ได้ตั้งครึ่งชั่วโมง เมื่อเวลาต้องการมองดูทางไปตามต้นไม้ (คือทางของลิง) มันอาจจับกางหนุ่ม ๆ ที่กำลังวังห้อยเต็มฝ่าตีนแล้ว ผลักหัวมันให้หกละเมนลงไปได้ แม้แต่หมูป่าตัวใหญ่ ๆ ที่อาศัยอยู่ตามบึงทางฝ่ายเหนือ โมวกลีก็อาจผลักให้มันล้มลงได้ พวกสัตว์ป่าที่เคยกลัวโมวกลีเพราะความฉลาดมีไหวพริบ บัดนี้ยิ่งกลัวเพราะกำลังวังชาของมันด้วย เมื่อโมวกลีไปไหนก็ไปเงียบ ๆ แต่พวกสัตว์ป่ากระซิบบอกกันให้ไปจากทางเดินของมันเสีย ถึงแม้มันมีกำลังแรงมากมาย เป็นที่เกรงขามแก่สัตว์ป่าถึงเพียงนั้นก็ดี ดวงตาของมันก็ไม่ช่วงโชนเหมือนดวงตาของบาฬีระ ลูกตาของโมวกลีจะแปลกปรกติไปบ้างก็ด้วยความสนใจหรือความตื่น ดวงตาเป็นสิ่งที่บาฬีระไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าเหตุไรโมวกลีจึงไม่เปลี่ยนแสงตาเลย มันถึงกับเคยถามโมวกลี โมวกลีก็หัวเราะแล้วตอบว่า

“เมื่อไรข้าฆ่าผิด เมื่อนั้นข้าโกรธ เมื่อข้าต้องท้องว่างอยู่ ๒ วันเมื่อไรเมื่อนั้นข้าก็โกรธ เวลานั้นลูกตาของข้าไม่ได้แสดงความโกรธให้เจ้ารู้ดอกหรือ”

บาฬีระ “ถึงว่าปากเจ้าหิว ลูกตาของเจ้าก็ไม่ได้บอกว่ากระไร เจ้าจะไล่สัตว์ จะกินหรือจะอาบน้ำ ตาของเจ้าก็เหมือนกันหมด เหมือนอย่างก้อนหินในฤดูฝนหรือในฤดูแล้ง” โมวกลีมองดูบาฬีระอย่างเบื่อหน่าย แล้วดูแววตาที่ลอดออกมาจากขนตายาวของมัน ก็เป็นผลอย่างเดียวกับที่เคยเป็น คือหัวของบาฬีระตกต่ำลงเพราะทณัฐตาของมันไม่ได้ บาฬีระรู้จักนายของมันแล้วในบัดนี้

ขณะนั้นบาฬีระกับโมวกลีกำลังนอนเล่นอยู่บนไหล่เขาสูง ตาแลไปดูทางแม่น้ำโขงคา เวลานั้นมีหมอกเข้าเป็นกลุ่มขาว ๆ เขียว ๆ ลอยอยู่ต่ำกว่าที่ ๆ มันนอน พอมีแสงแดดส่องมา หมอกก็เปลี่ยนไปเหมือนละลอกทะเลซึ่งเป็นสีแดงแกมเหลืองทอง ไม่ช้าหมอกก้อนนั้นก็เคลื่อนไปเหมือนถูกกวาด แสงแดดเข้าก็ส่องทอเป็นทาง ๆ มาที่หุบผาแห่งที่โมวกลีกับบาฬีระนอนอยู่ เวลานั้นเป็นเวลาปลายฤดูหนาว ใบไม้ต้นไม้ดูแก่คร่ำครวรวังไร เมื่อลมพัดก็ได้ยินเสียงแซ่บซ่าเบา ๆ ใบไม้ใบเดียวเล็ก ๆ ที่ติดอยู่กับกิ่งไม้ถูกลมตีก็ตบกิ่งไม้ได้หยดจนกว่าจะหลุดไป อากาศชนิดนี้ปลุกใจบาฬีระนี้กระไร มันสูดลมเข้าอย่างลึกจนต้องไอ นอนหงายยกตีนหน้าขึ้นตบใบไม้ที่ห้อยระยอยู่บนหัวของมัน

บาฬีระ “ปีหมุนไปรอบ ๆ ป่าหมุนไปข้างหน้า เวลาพูดกันในฤดูของสัตว์ใกล้เข้ามาแล้ว ใบไม้ใบนั้นรู้ดี เพราะเป็นคราวสนุกกันหนักหนา”

โมวกลีตั้งหน้าขึ้นมากำหนึ่ง เอ่ยว่า “หุบผายังแห้ง จนกระทั่งดอกไม้ตามหุบผา (ดอกสีแดง ๆ รูปคล้ายแตร ที่ขึ้นและบานอยู่ตามหุบผา) ก็ยังไม่บาน และ.....บาฬีระ เจ้าเห็นเป็นการสมควรแล้วหรือ ที่เสียดำอย่างเจ้าจะนอนหงายยกมือขึ้นตบลมเล่นอย่างแมวต้นไม้”

บาฬีระ “อ้าว” ใจมันมัวล่อยไปคิดถึงอย่างอื่นเสีย

โมวกลีจึงพูดซ้ำว่า “ข้าบอกว่า เป็นการดีแล้วหรือ ที่เสียดำจะอ้าปากร้องไอ แล้วนอนกลิ้งไปกลิ้งมาอย่างนั้น จงจำไว้ว่าเราเป็นนายป่า เจ้ากับข้า”

บาฬีระจะกลับยิ่งกลิ้งเกลือกหนักขึ้นแล้วลุกขึ้นนั่ง ผุ่นเปื้อนข้างตัวเต็มไปหมด (มันเพิ่งจะผลัดขนฤดูหนาว) มันว่า “ยังงั้นหรือ จริงซี ข้าได้ยินแล้ว เจ้าลูกมนุษย์เราเป็นนายป่าเป็นแน่ ใครจะแข็งแรงเหมือนโมวกลีใครจะฉลาดเหมือน” บาฬีระพูดสำเนียงชอบกล ทำให้โมวกลีเหลียวมาดูเมื่อบาฬีระจะประชดมัน เพราะเสียงสัตว์ป่านั้นบางทีก็พูดอย่างหนึ่งแต่หมายความว่าไปอีกอย่างหนึ่งบ่อย ๆ

ไมวกลีชี้นิ้วไปทางบาฟีระ พ้ออย่างโกรธแค้น “ข้าบอกว่าเจ้าวิงหนี เจ้าเคยวิงหนีเข้าไป และข้าผู้เป็นนายป่าต้องเดินไปผู้เดียว เมื่อฤดูก่อนอย่างไรเล่า เมื่อข้าจะไปเก็บอ้อยในไร่มนุษย์ ข้าก็ให้เจ้านีเองไปบอกหมีให้มาหาข้า จะให้มันมาช่วยเอางวงหักหญ้าหวาน (อ้อย) ให้ข้า ”

บาฟีระพูดต่อ “ข้าว่า เรานั้นไม่มีปัญหาละ เราเป็นนายป่าแน่นอน” แล้วกลับย้อนถามอีกว่า “ข้าทำอะไรผิดหรือ ข้าหาได้รู้ไม่ว่าเจ้าลูกมนุษย์ไม่ได้ลงนอน ลูกมนุษย์บินขึ้นไปบนฟ้าหรือ”

ไมวกลีนั่งเอาข้อศอกเท้าเข้า มองเหม่อ ๆ ไปทางหุบเขาทางที่แสงแดดทอดสูงขึ้นมา ที่ใดที่หนึ่งใกล้บริเวณนั้นแต่ต่ำลงไป นกตัวหนึ่งกำลังพยายามร้องเพลงเสียงแหบ ๆ เบา ๆ ร้องเพลงสั้น ๆ เพื่อต้อนรับฤดูวสันต์ (ฤดูใบไม้ผลิ) เสียงร้องนั้นตั้งใจจะให้มันเป็นเพลงกรีน ซึ่งมันจะร้องในเวลาต่อไปอีกหน่อยแต่ยังร้องไม่ค่อยถูก เสียงก็ยังไม่ดังพอ เพราะเพิ่งจะซ้อม บาฟีระเผชิญไปได้ยินเข้า มันจึงกระดิกหางแล้วพูด “ข้าบอก ใกล้จะถึงเวลาพูดกันอย่างใหม่ตามฤดูแล้ว”

ไมวกลี “ข้าได้ยินละ เจ้าเป็นอะไรจึงสั้นไปทั้งตัว เวลานี้แดดก็อุ่นไม่หนาวเลย”

บาฟีระ “อายนกตัวนั้น มันยังไม่ลืมเพลงของมัน ที่นี้ข้าจะต้องท่องเพลงของข้าบ้างละ” มันก็เริ่มครางเสียงค่อย ๆ ต่ำ ๆ กับตัวเอง ฟังตัวเองร้องไม่พอใจก็กลับขึ้นต้นไม้ใหม่

ไมวกลีออกจะเบื่อ หักมันว่า “ไม่มีสัตว์อยู่ใกล้ที่จะต้องฆ่าดอก เจ้าทำเสียงอย่างนั้นทำไม”

บาฟีระ “เจ้าน้องน้อย หูทั้ง ๒ ของเจ้าไม่ได้ยินอะไรหมดแล้วหรือ นี่ไม่ใช่ร้องบอกถึงเรื่องฆ่า นี่เป็นเพลงข้าเตรียมไว้ร้องเวลาต้องการจะร้องตามฤดูต่างหาก”

โมวกลีฉุนขึ้นมา “ข้าลืมนไป ข้าควรจะรู้ว่าเมื่อไรจึงจะถึงเวลาพูดกันอย่างใหม่ตามฤดูของสัตว์ เพราะว่าเมื่อถึงฤดูนั้นเข้า เจ้าและสัตว์อื่น ๆ ก็พากันวิ่งหนีไปจากข้า ทั้งให้ข้าอยู่คนเดียว”

บาฬีระ “แต่เป็นความจริง เจ้าน้องน้อย เราไม่ได้วิ่งหนีเจ้าเสมอไป....”

บาฬีระมีท่ากั้ว แก้วตัวว่า “ต่อมาอีก ๒ คีนเท่านั้นมันก็มา มันมาเก็บหญ้าหวานซึ่งเจ้าชอบ มันเก็บมากจนลูกมนุษย์กินตลอดทุก ๆ คีนที่ฝนตกทั้งฤดูก็ไม่หมด ถ้าหิทำผิดก็ไม่ใช้ความผิดของข้า”

โมวกลี “หิไม่ได้มาในคีนที่ข้าบอกให้มา เปล่า มันไม่ได้มา มันมัวไปร้องและวิ่งจี้ ๆ อยู่ตามหุบเขาในคีนเดือนหงาย รอยของมันตัวเดียวเท่ากับรอยตีนช้างสัก ๓ ตัว มันไม่ได้บังตัวอยู่ในเงาต้นไม้เลย มันออกวิ่งไปในแสงพระจันทร์หน้าหมู่บ้านมนุษย์ ข้าเห็นมัน แต่มันไม่ยอมมาหาข้าทั้งที่ข้าก็เป็นนายป่า”

บาฬีระพูดอย่างนอบน้อม “เพราะเป็นเวลาพูดกันตามฤดูของสัตว์ เจ้าน้องน้อย บางทีเจ้าจะไม่ได้ใช้คำมนต์ไปเรียกดอกกระมัง ฟังเสียงนกตัวนั้นแน่ะ”

ความโกรธของโมวกลีหายไปหมด มันนอนหงายเอาหัวหนุนแขนหลับตา บอกบาฬีระอย่างง่วง ๆ ว่า “ข้าไม่รู้ แต่ถึงรู้ก็ช่างเป็นไร เรานอนกันเถิดบาฬีระ ข้าหนักในท้องของข้า มานอนให้ข้าหนุนตัวเจ้าหน่อย”

บาฬีระล้มตัวลงนอนแล้วถอนใจใหญ่ เพราะมันได้ยินนกตัวนั้นซ้อมร้องเพลงอยู่เรื่อยเพื่อต้อนรับฤดูวสันต์ ซึ่งเป็นเวลาพูดกันใหม่ตามภาษาที่สัตว์ป่าเรียกกัน

ในป่าอินเดีย ฤดูเปลี่ยนไปแทบไม่รู้สึกรู้หา ไม่มีขีดคั่นอะไร ถ้าดูเผิน ๆ ก็เห็นมีเพียง ๒ ฤดูเท่านั้น คือฤดูฝนกับฤดูแล้ง แต่ถ้าสังเกตให้ดีก็จะเห็นว่าระหว่างฤดูที่ฝนตกอย่างไม่ลืมหูลืมตา กับฤดูแล้งซึ่งฝนตลบเข้าจุมูกเข้าปากไปหมดนั้น มีฤดูอื่นเข้าแทรกจนเป็น ๔ ฤดูจนได้ ฤดูวสันต์ (คือฤดูใบไม้ผลิ) เป็นฤดูที่แปลกเปลี่ยนอย่างน่าพิศวง เพราะในฤดูนั้นไม่มีหน้าที่จะทำให้ใบไม้และดอกไม้ผลิออกคลุมที่ดินว่าง แต่มีหน้าที่เพียงจำกัดใบไม้สดครั้งแห่งครั้ง ที่ฤดูหนาวยังฆ่าไม่หมดให้หมดไปเสีย ทั้งทำให้ดินซึ่งเริ่มจะได้ฝนบ้างแล้วสดชื่นรู้สึก

ความเป็นหนุ่มไปใหม่ หน้าที่อันนี้ฤดูวสันต์ทำได้ดี จนไม่มีฤดูวสันต์ที่ไหนจะเหมือนฤดูวสันต์ในป่า

วันคืนหมุนเวียนไป เมื่อทุก ๆ สิ่งที่เนือยหมดไปแล้ว กลิ่นไอจากสิ่งเหล่านั้นที่ฟุ้งอยู่ตามลม ก็เก่าไปอย่างกลิ่นไอสิ่งของที่ไ้ใช้จนเปราะเปื้อนไปแล้ว ไม่มีใครอธิบายให้ถูกต้องว่าเป็นด้วยอะไร เป็นแต่ความรู้สึกเช่นนั้นเกิดขึ้นแล้ว ก็มีวันคืนใหม่เปลี่ยนมาอีก ความเปลี่ยนนี้ถ้าแม้จะดูด้วยลูกตาก็เห็นไม่ได้วันใหม่นั้นกลิ่นไอต่าง ๆ กลับสดชื่นขึ้นอีก ตอนที่กลิ่นไอเปลี่ยนไปเช่นนี้หมวดทุกเส้นของสัตว์ป่าก็กลับกระดิกขึ้นมากอีกจนถึงโคนหมวด ขนของสัตว์ป่าที่งอกขึ้นตามตัวสำหรับป้องกันความหนาวก็หลุดร่วงไปเป็นปอย ๆ บางทีก็มีฝนตกลงมาเล็กน้อย ต้นไม้ใหญ่น้อย พุ่มไม้ชนิดต่าง ๆ ต้นไม้ชนิดอมน้ำไว้ตามใบก็ตื่นนอนท่าเสียง (งอกอย่างรวดเร็ว) รวากับจะฟังได้ยิน ในป่าก็เกิดเสียงเพลงกระหึ่มไปหมด นั่นคือเสียงแห่งฤดูวสันต์ (ฤดูใบไม้ผลิ) เป็นเสียงดังทั่วไปไม่ใช่เสียงผึ้งรวงหรือเสียงน้ำตกหรือเสียงลมพัดต้องยอดไม้ แต่เป็นเสียงป่าแสดงความผาสุกที่ฤดูวสันต์หมุนเวียนมาถึงอีกแล้ว

ตั้งแต่ไมวกลีรู้ความมาจนถึงปีนี้ เมื่อถึงฤดูนี้ก็มักชื่นชมยินดีเสมอ มันเป็นคนแรกที่สังเกตเห็นดอกไม้แดงบานแซมขึ้นมาในหญ้า อันเป็นเครื่องหมายบอกว่าวสันต์ฤดูมาถึงแล้ว เมฆครั้งแรกในฤดูวสันต์ที่ในป่านั้น ไม่มีอะไรจะงามเท่า ในเวลากลางคืนมีแสงดาวประดับฟ้า ไมวกลีมันส่งเสียงว่าวิ่งไปทุกหนทุกแห่งที่ชุ่มด้วยฝนและมีดอกไม้ผลิ บางทีมันก็ช่วยกบร้อง หรือไม้ก็ทำเสียงลั่นนกเค้าแมวที่บินไปในคืนเดือนหงาย มันทำเหมือนสัตว์ป่าในฤดูนี้ ออกวิ่งเต้นไปตั้ง ๓๐ หรือ ๔๐ หรือ ๕๐ ไมล์ระหว่างโพลีเพลสจนรุ่งเช้าต่อเช้าจึงจะกลับที่อยู่ด้วยสำเนียงหัวร่อต่อกระซิก บางทีเก็บดอกไม้แปลก ๆ มาด้วยหมาป่า ๔ ตัวไม่ค่อยได้ตามติดไปกับไมวกลี เมื่อถึงเวลาสนุกสนานเช่นนั้นมันมักไปร้องเพลงอยู่กับหมาป่าตัวอื่น ๆ เสีย ถึงฤดูวสันต์พวกสัตว์ป่ามักมีกังวลไปในทางอื่นทั้ง

นั่น โผนกสิได้ยินมันทำเสียงร้องต่าง ๆ เป็นเสียงห้าวบ้าง เป็นเสียงแหลมบ้าง เป็นเสียงปริ๊ดปราดดังเป็นเสียงผิวปากบ้าง ทำเสียงตามชนิดสัตว์ต่าง ๆ บ้าง เสียงที่มันร้องในฤดูนี้มักแปลกกว่ามันร้องในฤดูอื่น จึงเป็นอย่างหนึ่งที่สัตว์ป่าเรียกฤดูวสันต์ว่า เวลาพูดกันอย่างใหม่

ฤดูวสันต์ปีนี้ โผนกสิได้บอกบาฬีระว่าห้องของมันเปลี่ยนไปใหม่ ตั้งแต่หน่อไม้เปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลจุดไปแล้ว มันก็คอยดูว่าเช้าวันไหนกลิ่นไอในป่าจะเปลี่ยน ครั้นตอนเช้าวันหนึ่งมโย (นกยูง) ราแพนแต่วิ่งร้องก้องไปทั่วป่า โผนกสิจึงอ้าปากจะร้องตอบบ้าง แต่ร้องไม่ออก มันเกิดมีความรู้สึกอย่างหนึ่งแล่นขึ้นมาจากหัวแม่ตีนมัน แล้วแล่นปรี๊ดขึ้นไปถึงเส้นผม เป็นความรู้สึกอย่างไม่มีสุข มันจึงมองตรวจดูมันเพื่อให้รู้แน่ว่ามันเหยียบหนามหรืออะไร นกยูงร้องขึ้นเพราะได้กลิ่นใหม่แห่งฤดูวสันต์ นกอื่น ๆ ก็ร้องรับต่อกันไป ข้างก้อนหินที่แม่น้ำไวกองคา โผนกสิได้ยินบาฬีระส่งเสียงร้องต่ำ ๆ เป็นเสียงนกอินทรีปนกับเสียงม้าร้อง โผนกสิได้ยินเสียงเจี๊ยกจากของพวกลิงร้องอยู่บนกิ่งไม้ที่ฟุ้งแตกใบใหม่ มันยืนนิ่งสูดกลิ่นลมเต็มทรวงอก เพื่อร้องตะโกนตอบนกยูง แต่เสียงไม่ออกเพราะไม่มีแรงเนื่องจากความอึดอัดในใจ

โผนกสิมองตาค้างดูรอบตัว แต่ก็ไม่เห็นอะไรนอกจากลิงทำท่าล้อมันอยู่บนกิ่งไม้ ที่ตรงเนินไต้ต้นไม้ มีนกยูงกางหางราแพนงามอย่างเต็มที่เดินหยองหยองอยู่ตัวหนึ่ง

นกยูงร้องว่า “กลิ่นป่าเปลี่ยนไปแล้ว หากินสะดวกเถิดเจ้าน้องน้อยทำไมเจ้าไม่พูดกับข้า”

จิล (เหยี่ยว) อวยพรว่า “หากินสะดวกเถิดเจ้าน้องน้อย” ขณะนั้นมันกับตัวเมียพากันร่อนลงมาใกล้โผนกสิ ใกล้เสียงชนขวานนุ่มคล้ายชนหน้าอกห่านเจี๊ยกตัวมัน

วันนั้นฝนตกเบา ๆ (พวกสัตว์ป่าเรียกว่าฝนช้าง) ตกลงในป่า ตกเป็นสายกว้างไปสักครึ่งไมล์ ทำให้ใบไม้ที่ผลิใหม่เปียกและไหลไปมาเมื่อฝนผ่านไป แล้วฝนก็เลยกลายเป็นรุ่งกินน้ำ ๒ สาย มีเสียงฟ้าร้องเบา ๆ เสียงร่ำเริงแห่งฤดูวสันต์ก็ดังขึ้นครู่หนึ่งแล้วเงียบไป แต่สัตว์ป่าทุกชนิดทำเสียงร้องอย่างร่ำเริง เว้นแต่โมวกลี มันจึงบ่นกับตัวเองว่า “ข้ากินอาหารดี ข้าดื่มน้ำดี แต่เหตุไรข้าจึงร้อนในคอ รู้สึกว่าคอหอยของข้าเล็กนิดเดียว ดังข้าเคยเป็นเวลาที่กินรากไม้จืดน้ำเงิน ซึ่งอุ (เต่า) บอกข้าว่าเป็นอาหารสะอาด แต่ท้องของข้ายังหนัก ข้าได้กล่าวร้ายแก่บาฮีระ และสัตว์อื่น ๆ ผู้เป็นเจ้าของป่าด้วยกันซึ่งเป็นพวกของข้า เดียวนี้ข้ารู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ เดียวก็รู้สึกไม่ร้อนไม่หนาว รู้สึกโกรธผู้ที่ข้าไม่เห็นตัว ฮูฮู เป็นเวลาที่ควรจะวิ่ง คินนี่ข้าจะวิ่งข้ามแดนไป เออข้าจะวิ่งตามฤดูไปก็ยิ่งฝ่ายเหนือแล้วก็จะวิ่งกลับมาอีก ข้าหากินง่าย ๆ มานานแล้ว หมาป่า ๔ ตัวควรจะวิ่งไปกับข้า เพราะเวลานี้มันอ้วนเหมือนตัวตัวเอง”

โมวกลีร้องตะโกนเรียก แต่ไม่มีหมาป่าตัวหนึ่งตัวใดใน ๔ ตัวขานตอบ มันวิ่งไปอยู่ไกลจนไม่ได้ยินเสียง ไปเที่ยวร้องเพลงในฤดูวสันต์ เพลงของพระจันทร์และเพลงของกวางใหญ่อยู่กับหมาป่าในโขลงเสีย ในฤดูวสันต์พวกสัตว์ป่าใช้เวลากลางวันกับกลางคืนเท่า ๆ กัน โมวกลีจึงเห่าเสียงแหลมเรียกอีก ก็ได้ยินเสียงเยาะตอบมาว่า “เหมียว” ซึ่งเป็นเสียงแมวป่าที่กำลังปีนต้นไม้हारังนก เมื่อเป็นเช่นนี้ โมวกลีก็โกรธจนตัวสั่นถึงกับชักมีดคางไว้ครึ่งฝัก ประเดี๋ยวกลับทำท่าหยิ่ง แม้ไม่มีใครเห็นเลยมันก็เดินท่าปึงชาลูกกางเขดแต่คิ้วตกเดินลงเนินไป ไม่มีสัตว์พวกมันสักตัวเดียวทักทายมัน เพราะเวลานี้สัตว์ทุกตัวต่างยุ่งกันอยู่ตามฤดู

โมวกลีบ่นกับตัวเองว่า “ดีละ” แต่ในใจมัน มันรู้ว่าไม่มีเหตุควรโกรธเลย “ต่อให้อ้ายหมาแดงข้ามมาจากแดนเดคคัน หรือมีดอกไม้แดง (ไฟ) เดินอยู่ตามต้นไม้ และสัตว์ป่าทั้งปวงวิ่งมานอบน้อมข้า มายกย่องเรียกชื่ออย่างเรียกช้างสำคัญ ๆ ข้าก็จะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย แต่เวลานี้เพราะเหตุที่ต้นดอกไม้แดง ๆ

แห่งฤดูวสันต์บ้าน อ้ายนกยูงก็ต้องเดินอวดขาไม่มีขนของมันอย่างรำเริง สัตว์ป่าก็พากันคลั่งเอาอย่างอ้ายเสียจน (หมาใน) ขำขอล้างวัวที่ซื้อชีวิตเข้ามาขึ้นถามว่า “ข้าเป็นนายป่าหรือไม่ใช่ แต่กีทำนิง ๆ ไว้ดีกว่า ถ้าไม่ใช่ นายป่าจะอยู่ป่าทำไม”

มีหมาป่าหนุ่มในโขลง ๒ ตัววิ่งลงมาจากทางลาด มองหาที่ว่างเพื่อจะกัดกัน (ผู้อ่านควรจะทราบว่ กฎป่าห้ามไม่ให้หมาป่าต่อสู้กันให้พวกในโขลงเห็น) หมาป่าทั้ง ๒ ตัวนั้นขนคอพองชันแข็งเหมือนเส้นลวด ต่างคำรามตั้งท่าจ้องจะกัดเมื่อตัวไหนได้ทีก่อน โมวกลีจึงกระโดดเข้าไปจับคอมันตั้งไว้มีอละตัว หมายถึงจะเหวี่ยงมันไปเสียจากกัน ดังโมวกลีเคยทำเวลาเล่นหรือออกล่าสัตว์กับโขลง แต่โมวกลียังไม่เคยไปขัดขวางเวลามันกัดกันในฤดูวสันต์เลย จึงไม่รู้ว่าหมาป่าทั้ง ๒ ตัวจะยอมตามหรือไม่ ไม่นึกว่ามันจะโจนเข้าชนจนเซไปข้าง ๆ ไปยอมเสียเวลาพูดสักคำเดียวมันทั้ง ๒ ตัวก็เข้าสู่กันกลิ้งไปกลิ้งมาอยู่ตรงหน้าโมวกลีอีก

โมวกลียังตัวทันท่อนล้มลงดิน กัดฟันแน่นเจือมิดตั้งท่าไว้ ในนาที่นั้นเองโมวกลีอาจแทงหมาป่าหนุ่ม ๒ ตัวนั้นตายโดยที่มันไม่ได้ทำความผิดเลย ชั่วแต่หมาป่าจะต่อสู้กันเมื่อโมวกลีต้องการให้มันเลิกสู้กันเท่านั้น กฎป่าก็ให้ความชอบธรรมแก่หมาป่าทุกตัวให้สู้กันได้ ถ้าสู้กันถูกต้องตามกฎหมาย โมวกลีเดินอยู่รอบ ๆ ตั้งท่าเจือมิดคอยจะจ้วงแทงสัก ๒ ครั้ง การต่อสู้ของเจ้า ๒ ตัวนั้นก็จะต้องส่งปลงทันที แต่ก่อนที่มันจะลงมือใช้มีด กำลังแรงดูเหมือนหายไ้จากตัวมันหมดสิ้น มีดจึงซี่ปลายต่ำลงดิน โมวกลีจึงเสือกมีดเข้าฝักแล้วยืนดูหมาป่าหนุ่มสู้กันต่อไป

โมวกลีนึกในใจว่า “ข้ากินยาพิษเข้าไปเสียแล้ว ตั้งแต่ข้าเอาดอกไม้แดง (ไฟ) ไปใส่แดงฤทธิ์ที่ลานชุมนุม จนทำให้หมาป่าที่ไปประชุมต้องกระจายไปหมด และตั้งแต่ข้าฆ่าเหี้ยฆ่าตายแล้วก็ไม่มีสัตว์ป่าตัวใดกล้ามาผลักข้าเซเลย หมาป่าหนุ่ม ๒ ตัวนี้เท่ากับเป็นตัวกระจิวหลิวปลายโขลงไม่มีความเก่งกาจอะไร นี่คงเป็นเพราะกำลังแรงของข้าหมดไปเอง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ไม่ช้าข้าก็คงตายโอ โมวกลีเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงไม่กล้าฆ่ามันเสียทั้ง ๒ ตัวเล่า”

หมาป่าทั้งสองตัวยังคงสู้กันต่อไปจนตัวหนึ่งวิ่งหนี โมวกลีจึงลงนั่งบนพื้นดินที่กระจุยกระจายเปื้อนเปรอะไปด้วยเลือดหมาป่า ทำตาปริบ ๆ จ้องดูมิดของมัน แขนขาอ่อนล้าไปด้วยความไม่สบายใจ แต่ไม่รู้ว่าเกิดขึ้นเพราะเหตุใด ความไม่สบายนั้นท่วมล้นหัวใจมัน เปรียบเหมือนน้ำไหลท่วมซุง

คืนนั้นโมวกลีรีบฆ่าสัตว์กินแต่หัวค่ำ แต่ก็กินได้นิดเดียว มันฝันใจกินเพื่อให้มีแรงขึ้นบ้างเท่านั้น อาหารมือนั้นมันกินคนเดียว เพราะพวกพ้องของมันมัวไปร้องเพลงเกริ่นกันบ้าง ไปต่อสู้กันเสียบ้าง คืนนั้นเดือนหงายเต็มที่ พวกสัตว์ป่าเรียกว่าคืนขาว พืชพันธุ์ต่าง ๆ จำเริญมาราวกับงอกได้ตั้งเดือน นับจากเช้าวันที่ย่างเข้าวสันตฤดู กิ่งไม้ซึ่งเมื่อก่อนแห้งจนเป็นสีเหลืองก็เกิดมียางเมื่อโมวกลีหักกิ่งดู หย้าชนิดต่าง ๆ กิ่งอกและขดตัวหนาจนคลุมตัวโมวกลี หย้าอ่อนก็แตกใบงามเต็มที่ ตามใบไม่มีรอยคมบาดเท่าเลยเสียงสัตว์ก็แซ่แซ่ไปทั้งป่าเหมือนพระจันทร์มาถึงสายฝนให้ดังขึ้น..... พระจันทร์วันเพ็ญผู้ให้โอกาสแก่การพูดตามฤดูของสัตว์.....พระจันทร์ดวงนั้นก็ส่องแสงสว่างอย่างเต็มที่ ส่องไปตามหิน ตามบ่อตามต้นไม้และตามเถาวัลย์ มันกรองแสงลงไประหว่างใบไม้ตั้งหลายล้านใบ แม้โมวกลีผู้ไม่มีความผาสุกก็ยังร้องเพลงแสดงความร่าเริง ขณะที่ออกวิ่งไปในคืนเช่นนั้น เห็นจะเหมือนบินมากกว่าวิ่ง โมวกลีลงไปตามเนินซึ่งเป็นทางไปบึงฝ่ายเหนือ ตัดทางตรงไปกลางป่าทีเดียว มันวิ่งไปโดยไม่มีเสียงเลย เพราะหย้าขึ้นใหม่เต็มไปหมด

ถ้าคนที่ฝึกสอนมาอย่างคน เมื่อเดินทางใหม่ที่ไม่สม่ำเสมอในเวลากลางคืน ก็คงสะดุดล้มบ่อย ๆ แต่กล้ามเนื้อของโมวกลีผู้ได้รับความชำนาญในป่ามาแล้วเป็นปี ๆ วิ่งไปง่ายเหมือนชนนกปลิว ถึงหากจะมีต้นไม้ล้มมีหินขวางทางมันก็ข้ามไปได้โดยไม่ต้องก้มดูทางข้างหน้า ครั้นเมื่อเดินไปตามพื้นดิน มันก็กระโดดอย่างลื่นขึ้นไปเกาะเถาวัลย์เหนียว ๆ แล้วก็โหนตัวไปตามเถาวัลย์ พุดว่าลอยไปเห็นจะเหมาะกว่าบินไปตามกิ่งไม้ แล้วมันก็โหนไปตามทางบนต้นไม้จนเบื่อก็เปลี่ยนเป็นกระโจนลงดินแล้ววิ่งไปใหม่ ตามทางในป่าบางที่ก็มีแอ่งน้ำก้อนหินล้อมรอบ ณ

ที่นั่นไมวกลีหายใจไม่ค่อยสะดวก เพราะดอกไม้บานเวลากลางคืนส่งกลิ่นแรงนัก ต้นไม้เลื้อยก็มีดอกชูช่อสลอน ตามหว่างต้นไม้เป็นทางยาวซึ่งเคยมีดื้อก็ยังมีแสงพระจันทร์ส่องลงมาเห็นดินเป็นสีขาว เหมือนหินอ่อนปูทางเดินระหว่างที่นั่งในโบสถ์ ส่วนใต้ต้นไม้ใหญ่ ๆ ก็มีต้นไม้ขึ้นใหม่สูงขนาดดอกไม้วกลี ยืนก้มมากระบันเอวมัน บนเขาเตี้ย ๆ มีหินแตกอยู่บนยอดหว่างเขาเหล่านั้นไมวกลีกระโดดข้ามไป ใต้หว่างเขาเป็นที่อยู่ของพวกหมาจึงจอกผู้ตกใจเพราะช็อกแล้ว บางทีไมวกลีได้ยินเสียงมาจากทางไกล เป็นเสียงหมาป่าลับเขี้ยวของมัน ต่อไปอีกหน่อยก็มาพบหมาป่าตัวใหญ่นั้นเข้า หมาป่ากำลังเข้าฉีกตะกุกเปื้อนดอกไม้มียางแดงสีสด ๆ กระจุยไป ปากมันพุน้ำลายตากก็ลุกเหมือนเปลวไฟ บางทีไมวกลีต้องเหลียวไปฟังเสียงเจ้าเขากระทบกัน คือเสียงร้องเวลาเข้าต่อสู้ของพวกงูหนึ่ง มันกำลังกัมหวัชวิดกันตามตัวของตัวเมียมีรอยขีดเลือดไหลเป็นทาง ๆ เห็นได้ถนัดในแสงเดือนว่าเป็นทางดำ ๆ บางทีก็ผ่านไปตามแอ่งน้ำขังตื้น ๆ ไมวกลีได้ยินเสียงจาคาลา (จระเข้) ร้องเหมือนวัวตัวผู้ บางทีไมวกลีก็ทำให้งูพิษที่ขดรวมกันอยู่ตกใจ แต่งูพิษยังไม่มีเวลาฉกไมวกลีก็วิ่งเข้าป่าเลยไปเสีย

ไมวกลีวิ่งร้องตะโกนไปบ้าง บางทีก็ร้องเพลงไปคนเดียว ในคืนนั้นมันเป็นผู้ร่าเริงกว่าใคร ๆ ที่ในป่า มันวิ่งไปจนได้กลิ่นดอกไม้หอม จึงรู้ว่าถึงบึงมาไกลจากแหล่งที่มันเคยหากินมาก

ตอนนี้ก็อีกเหมือนกัน ถ้าคนที่ได้รับความฝึกฝนอย่างคน ก็คงต้องหกละเมนหัวดำดินตั้ง ๓ กลับ แต่ไมวกลีนั่นจะว่ามีตาอยู่ที่ตีนก็คงไม่ผิด เพราะเมื่อไปถึงที่ ๆ จะต้องกระโดดข้ามไปที่ไร่มันก็กระโดดข้ามได้สะดวกเช่นทางหินเล็กหรือหย่อมไม้เป็นต้น มันไม่ต้องดูทางเสียก่อนเลย ไมวกลีวิ่งไปจนถึงตอนกลางบึงทำให้ฝูงเป็ดตกใจบ้างเวลามันวิ่งผ่านไป ถึงแล้วมันก็นั่งลงบนลำต้นไม้ลำหนึ่ง ลำต้นไม้ใหญ่ชะโงกลงไปในบึง สัตว์พวกอาศัยอยู่ในบึงยังตื่นอยู่ทั้งนั้นเพราะในฤดูวสันต์นกนอนไวเป็นที่สุด นกบางเหล่าก็บินไปบินมาเป็นฝูง ๆ แทบตลอดรุ่ง

แต่ไม่มีสักตัวเดียว สังเกตเห็นโมวกลีผู้นั่งอยู่กลางวงต้นอ้อต้นยาว ๆ ล้อมรอบ ทำเสียงครางเป็นทำนองเพลงอยู่ในลำคอแต่ไม่เป็นคำกำลังถอนหนามออกจากฝ่าตีน ความไม่ผาสุกที่โมวกลีเคยรู้สึกเมื่ออยู่ในป่าโน้น ดูเหมือนมันได้ทิ้งไว้ที่นั่นหมด มันรู้สึกสบายใจจึงเริ่มร้องเพลงขึ้นดัง ๆ แต่ไม่ช้าก็กลับรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาอีก ยิ่งกลักร้ายกว่าเก่าตั้ง ๑๐ เท่าเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้นก็เพราะพระจันทร์เริ่มจะตกเสียแล้ว คราวนี้โมวกลีถึงกลับเกิดกลัว จึงตะโกนดัง ๆ ขึ้นว่า “มันมาอีกแล้ว ! มันตามมาอีกแล้ว !” แล้วก็หันหลังเหลียวไปดูว่า “มัน” นั้นยืนอยู่ข้างหลังหรือเปล่าแล้วกลับบ่นว่า “ไม่มีใครสักคนเดียว” เสียงในบึงเวลานั้นยังคงดังก้อง แต่ก็ไม่มีนกหรือสัตว์สักตัวเดียวมาทักทาย ความรู้สึกว่าเหว้จึงเกิดขึ้นอีกในใจของโมวกลี

โมวกลีพูดเป็นเชิงตกใจว่า “ข้ากินยาพิษเข้าไปแน่ ข้าคงเดินเล่อกินเข้าไป กำลังแรงจึงหมดไปจากตัวข้า ข้าหนีกลัว แต่ก็ไม่ใช่ตัวข้าผู้ที่กลัว ข้ากลัวเมื่อเห็นหมาป่า ๒ ตัวสู้กัน ถ้าอเกละหรือแม่แต่เฟาก็คงห้ามให้มันหยุดได้แต่เหตุไรข้าจึงกลัวมันก็ไม่รู้ ข้อนั้นเป็นเรื่องหมายอันแน่นอนว่าข้ากินยาพิษเข้าไป พวกสัตว์ป่าจะเดือดร้อนแทนข้าทำไม มันต่างไปร้องเพลงไปนอนและไปกัดกัน แล้วก็ชวนกันวิ่งไปได้แสงพระจันทร์เป็นกลุ่ม ๆ ส่วนตัวข้า ข้าก็คงตายอยู่ในบึงนี้ตายด้วยยาพิษที่ข้ากินเข้าไป” ตอนนีโมวกลีสงสารตัวเองจนเกือบร้องให้ มันบ่นว่า “แล้วทีหลังมันก็คงมาพบข้านอนตายอยู่ในที่มืด ๆ นือย่าเลย ข้าจะกลับไปป่าของข้า จะไปตายอยู่บนลานซุ่มนุ่ แล้วบาซีระผู้ซึ่งข้ารัก ถ้ามันไม่มัวไปร้องเพลงอยู่ตามหุบเขา บาซีระนี่แหละ บางทีจะมาเฝ้าซากเล็กน้อยของข้าที่เหลืออยู่ ไม่ให้จิลใช้ข้าเหมือนใช้ซากศพอเกละเป็นอาหารของมัน”

น้ำตาหยดโต ๆ อุ่น ๆ ก็ไหลลงถูกหัวเข้าโมวกลี ถึงหากมันว่าเหว้ในเวลา นั้น มันก็กลับสบายใจที่มันรู้สึกแห่งความว่าเหว้ ถ้าท่านอ่านความสบายใจของมัน หกคะเมนกลับเสีย ท่านคงเข้าใจความหมายของมันได้บ้าง มันพูดซ้ำ ๆ ว่า “เหมือน

จิลใช้ซากศพอเกละให้เป็นประโยชน์แก่ตัวมันในคืนที่ข้าช่วยไขลงให้พ้นภัยจากหมาแดง” โมวกลีหยุดนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วย้อนนึกถึงคำพูดของอเกละซึ่งท่านคงยังจำได้ “เออ อเกละบอกข้าอย่างโจ่ง ๆ หลายอย่างเมื่อก่อนมันตาย เมื่อเราตายท้องของเรามักเปลี่ยนไป มันว่า.....ถึงกระนั้นก็ดี ข้าก็เป็นสัตว์ป่า”

โมวกลีย้อนนึกถึงคราวที่สู้กับหมาแดงที่ฝั่งแม่น้ำไวคองคา มันจึงตะโกนคำพูดคำสุดท้ายของมันดังขึ้น จนควายตัวเมียที่อยู่ในกอธ้อกระโดดขึ้นยืน ๒ ขาร้องว่า “แ่นะมนุษย์”

โมยสะควายตัวผู้ร้องตอบว่า “อู !” โมวกลีได้ยินมันร้องและกลับตัวอยู่ในโคลนแฉะ ไม่ใช่มนุษย์ดอก นั่นแหละหมาป่าตัวไม่มีขนในโขลงสีโอไนในคืนอย่างนี้มันวิ่งไปวิ่งมา”

ควายตัวเมียร้องตอบมันไป “อูว ยังงั้นหรือ”

โมยสะ “ข้าว่าไม่ใช่ โอแ่นะ โมวกลี มีอันตรายเกิดขึ้นหรือโมวกลี” โมวกลีล่อมัน “โอแ่นะ จะมีอันตรายหรือโมวกลี โมยสะมันก็คิดได้เพียงเท่านั้น มันถามว่ามีอันตรายเกิดขึ้นหรือ แต่โมวกลีเคยไปเที่ยวในป่าเวลากลางคืนอยู่เสมอ เจ้าวิตกแทนข้าด้วยหรือ”

ควายตัวเมีย “แหม มันพูดดังจริง”

โมยสะ “มันพูดดังอย่างนี้แหละ อ้ายพวกถอนต้นหญ้าขึ้นมาแล้วก็กินไม่เป็น”

โมวกลีครางกับตัวเอง แล้วบ่นต่อ “เมื่อฝนก่อนมันवादดียังไม่ถึงเท่านี้เสียอีก ข้ายังเอามิดทิมอ้ายโมยสะขึ้นจากบึงแล้วชี้ เอาต้นธ้อเผียนให้มันข้ามบึงไป” โมวกลีเอื้อมมือจะไปหักต้นธ้อมาต้นหนึ่ง แต่กลับหกดมือเสียแล้วถอนใจใหญ่ โมยสะกำลังเคี้ยวเอื้องอยู่ ตัวเมียก็กินหญ้าเรื่อยไป โมวกลีพูดอย่างโกรธ “ข้าไม่ยอมตายอยู่ที่นี้ อ้ายโมยสะผู้เป็นเลือดเนื้อเดียวกับจะเข้และหมูป่าจะเหยียหยันข้าได้ ข้าต้องไปทางเหนือบึง ไปทางโน้นคว้ามืออะไรที่นั่นอีกบ้างข้าไม่เคยวิ่งในฤดูวสันต์ ไม่เคยรู้สึกทั้งร้อนทั้งหนาวเช่นนี้เลย ลูกขึ้นเถิดโมวกลี”

ไมวกสืออดใจไว้ไม่ได้ก็แอบข้ามพงอ้อไปข้างตัวไมยสะ แล้วเอาปลายมิดแทงสี่ข้างมัน ครั้นถูกแทง ไมยสะควายตัวใหญ่ก็กระโดดอย่างตกใจขึ้นจากโคลนเหมือนกระเด็นเพราะถูกระเบิด

ไมวกสือร้องบอกไมยสะ “บอกอีกชื่อว่าหมาป่าตัวไม่มีขนโขลงสีโอนี่นี่แหละที่เคยต้อนเจ้าจนกระโดด”

ไมยสะกระที่บดินลงบนโคลนอย่างแสนเคือง “เจ้านะหรือ สัตว์ป่าทั้งหมดรู้แต่ว่าเจ้าเคยต้อนสัตว์เขื่อง ๆ มนุษย์มีป่าที่เคยร้องตะโกนอยู่ในผืนข้างทุ่งนาที่อยู่ตอนนี้ไปนะหรือ เจ้านายป่า พรานชนิดไรจึงลงกลานเหมือนงูปนไปกับลิงเป็นตัวตลกอยู่ในโคลน ทำตลกเหมือนหมาในทำ มิน่าข้ายังมาทำให้ข้าได้อายต่อหน้าตัวเมียของข้าอีก เฮ้ย ขึ้นมาบนดินแห้งซี ข้าจะได้ จะได้.....” ไมยสะน้ำลายเป็นฟองด้วยความโกรธ ควายเป็นสัตว์โทโสร้ายยิ่งกว่าสัตว์ป่าทั้งหมด

ไมวกสือเฝ้าดูไมยสะพ่นลมหายใจด้วยความโกรธ ครั้นไมยสะหยุดเอ็ดตะโรแล้ว ไมวกสือจึงถามมันว่า “โขลงมนุษย์พวกไหน ไมยสะ ที่มาดั่งบ้านเรือนอยู่ข้างบึงนี้ ป่าแห่งนี้เป็นที่ ๆ ข้าไม่เคยมา ข้าจึงไม่รู้”

ไมยสะยังไม่หายโกรธแท้ “เอ็งไปทางเหนือเสียเถอะ” ไมยสะร้องดั่งหนักขึ้นเพราะไมวกสือแทงมันเจ็บ ๆ อีก “นี่แหละ ตลกอย่างที่อ้ายตัวไม่มีขนทำละ ช่วยไปเที่ยวเล่าให้พวกมนุษย์ที่อยู่ในหมู่บ้านตามบึงรู้หน่อยเถิด”

ไมวกสือ “โขลงมนุษย์ไม่ชอบฟังเล่าเรื่องปาดอกไมยสะ ข้าคิดว่าแผลมากหรือน้อยบนหลังของเจ้าคงไม่เป็นเรื่องสำคัญแก่ที่ประชุม แต่ข้าจะเข้าไปดูในหมู่บ้านเอง จริง ๆ ด้วย ข้าจะไปดู เวลานี้เจ้าพูดค่อย ๆ ก็ได้ นายป่าจะไม่มาต้อนเจ้าทุกคืนดอกนะ”

แล้วไมวกสือก็ก้าวมาตามชายบึงซึ่งข้างล่างเป็นหล่ม รู้ดีว่าไมยสะคงไม่กล้าวิ่งไล่ตาม มันวิ่งพลางหัวเราะพลาง เมื่อนึกถึงความโกรธของควายตัวผู้ตัวนั้น

ไมวกสือ “กำลังแรงของข้ายังไม่หมดแท้ อาจเป็นเพราะยาพิษยังซึมเข้าไปไม่ถึงกระดูกก็ได้ บนฟ้าดาวย้อยอยู่ต่ำ ๆ มันเอามือปิดหน้าครึ่งหนึ่งพิจารณาดู

รอบ ๆ แล้วว่า “ขออ้างวัวที่ซื้อชีวิตเข้ามา คาวนั่นคือดอกไม้แดง (ไฟ) ที่ข้าเคยนอนอยู่ใกล้ ๆ เมื่อ.....เมื่อก่อนที่ข้าไปอยู่กับโฆลงสิโอนี่ครั้งแรกข้าเห็นมันแล้วจะต้องหยุดวิ่งเสียที”

หมดเขตบึงก็ถึงที่ว่างซึ่งมีแสงไฟ มีมานานแล้วตั้งแต่โมวกสิเคยติดต่อกับมนุษย์ แต่คืนนี้แสงดอกไม้แดงกลับดึงดูดให้มันเข้าไปใกล้มนุษย์ เหมือนกับมีสัตว์ที่จะฆ่าแปลกใหม่มาอยู่ใกล้ ๆ

โมวกสิรำพึงว่า “ข้าจะไปดู จะได้ว่าว่าโฆลงมนุษย์เปลี่ยนไปสักเพียงไหน”

โมวกสิลึมนึกว่ามันไม่ได้อยู่ในป่าซึ่งเป็นเขตของมัน จะทำอะไรทำได้ตามชอบใจ มันวิ่งเหยาะไปตามหญ้าที่ชุ่มน้ำค้าง จนมาถึงกระท่อมที่มีแสงไฟหมาในหมู่บ้าน ๓ หรือ ๔ ตัวเห่าขึ้นตอนที่โมวกสิมาถึงขอบบริเวณหมู่บ้าน

“โฮ !” โมวกสินั่งลงแล้วร้องอย่างเสียงหมาป่า เพื่อจะห้ามหมาบ้านให้หยุดเห่า “จะเกิดอะไรขึ้นอีกก็ยอมละ โมวกสิ แต่เจ้ามาเกี่ยวข้องกับที่อยู่ของมนุษย์ทำไมอีกเล่า” มันบ่นดังนั้นแล้วก็คลำปากของมัน มันจำได้ว่าก่อนหินเคยโดนปากมันฉีกหลายปีมาแล้ว เมื่อโฆลงมนุษย์อีกโฆลงหนึ่งไล่มันออกไป

สักครู่หนึ่งประตูกระท่อมก็เปิดออก มีหญิงคนหนึ่งโผล่มามองดูในที่มืด ๆ นอกประตู แล้วได้ยินเสียงเด็กร้องไห้ ผู้หญิงนั้นจึงหันเข้าไปบอกว่า “นอนหลับเสียเถิด ไม่มีอะไรหรอก คงเป็นเสียงหมาใน หมาบ้านจึงตื่นขึ้นเห่าประเดี๋ยวก็สว่าง”

โมวกสิซึ่งแอบอยู่ในหญ้ารก เกิดตัวสั่นขึ้นมาเหมือนเป็นไข้ มันจำเสียงนั้นได้ มันประหลาดใจที่มันยังเข้าใจภาษามนุษย์ได้ดียิ่งขึ้น เพื่อให้เป็นการแน่นอนยิ่งขึ้น มันจึงร้องไปว่า “เมซซัว โอ เมซซัว”

ผู้หญิงคนนั้นตกใจเสียงลั่น ร้องถามว่า “อะ ! นั่นใครเรียกข้า”

โมวกสิคอแห้งผาก แต่อดสละห์ตามไปว่า “ลิมข้าเสียแล้วหรือ”

“ถ้าเป็นเจ้า ข้าเคยเรียกชื่อเจ้าว่ากระไรบอกมาสิ” ผู้หญิงกลับจับประตูล็อกห้องหนึ่ง มือกุมทรวงอกแสดงว่าตกใจ

“นาทู ! นาทู ! ” โมวกลีบอกแก ผู้อ่านคงยังจำได้ ว่านาทูเป็นชื่อที่เมฆชั่วเคยเรียกโมวกลี เมื่อครั้งโมวกลีกลับไปอยู่กับมนุษย์ในหมู่บ้าน

“ฉันก็เข้ามาสิ ลูกของข้า” เมฆชั่วเรียกมัน โมวกลีก็เข้าไปในแสงสว่างไปยืนอยู่ตรงหน้าเมฆชั่วผู้เคยเมตตา มัน ซึ่งช่วยให้รอดพ้นจากน้ำมือมนุษย์ผู้คิดร้ายกับแกนานมาแล้ว เมฆชั่วดูแก่ไปและผมหงอก แต่ดวงตาหรือน้ำเสียงของแกไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เมฆชั่วนึกอย่างผู้หญิง ๆ ว่า โมวกลีครั้งโน้นโตเท่าไรก็จะโตอยู่เท่านั้น ไม่นึกว่ามันโตขึ้นอีก แกจึงมองดูอย่างฉงนสนเท่ห์ ดูตั้งแต่อกไปถึงหัวซึ่งบัดนี้สูงจดยอดประตู ดูกลับไปกลับมาหลายครั้งเพื่อให้แน่ใจ

เมฆชั่วพิศดูจนพอใจแล้ว จึงพูดตะกุกตะกักว่า “ลูกของข้าจริง ๆ แหละ” แกพบบนตื้นโมวกลี “แต่เจ้าไม่ใช่เป็นลูกของข้าอีกแล้ว เจ้าเป็นเจ้าป่าไปเสียแล้ว”

เมื่อโมวกลียืนอยู่ในแสงไฟตะเกียงน้ำมัน ร่างกายแข็งแรงกล้ามเนื้อสูงเป็นสง่าหน้าตาก็สะสวย ผมหยาวยาวประปราย มีดขนวนแกว่งไกวอยู่ที่คอ บนหัวมีข้อพุกชดชดเป็นวงสวมอยู่ รูปร่างของมันเป็นสง่าเช่นนั้น เมฆชั่วอาจเห็นเป็นเจ้าป่าได้ง่าย เด็กที่นอนยังไม่หลับอยู่ในเปลก็ลุกขึ้นยืน ร้องไห้ดังเพราะตกใจกลัว เมฆชั่วจึงหันไปปlobber โมวกลียืนจ้องดูหม้อใส่น้ำหม้อหุงต้มกับหีบเก็บอาหาร รวมทั้งเครื่องใช้ของมนุษย์อย่างอื่น ๆ ที่มันยังจำได้

เมฆชั่วหันมาถามโมวกลีว่า “เจ้าจะกินหรือดื่มอะไรก็ตามใจ ทุก ๆ สิ่งในนี้เป็นของเจ้า เพราะเราเป็นหนี้ชีวิตแก่เจ้า แต่บอกตรง ๆ เกิดว่าเจ้าเป็นคนที่ย้ายเคยเรียกว่านาทู หรือเจ้าเป็นเจ้าป่า”

โมวกลี “ข้าเป็นนาทู ข้ามาไกลจากที่อยู่ของข้า มาเห็นแสงไฟนี้เข้า จึงตามมาถึงนี้ ข้าไม่รู้ว่าจะมาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่นี้เลย”

เมฆชั่วเล่าเรื่องอย่างกระดาก ๆ “เมื่อเรามาถึงบ้านหิวระแล้ว พวกอังกฤษเกือบได้ช่วยป้องกันเรา ไม่ยอมให้พวกชาวบ้านทางโน้นข่มเหงเรา เจ้ายังจำเรื่องได้หรือลืมเสียหมดแล้ว”

โมวกลี “ข้ายังจำได้ ข้ายังไม่ลืมดอก”

เมฆชั่ว “แต่ครั้นอังกฤษเตรียมแล้วเสร็จ เราก็ไปที่หมู่บ้านคนใจร้ายเหล่านั้น แต่หาหมู่บ้านไม่พบ”

โมวกลีทำจมูกย่น “เรื่องนั้น ข้ายังจำได้ดี”

เมฆชั่ว “แล้วผิวของข้าก็ทำมาหากินไปอีก เพราะแกลเป็นคนแข็งแรง เรามาซื้อที่นาไม่ใหญ่นักอยู่ที่นี้ พื้นดินที่นี่ไม่ดีเหมือนพื้นดินที่หมู่บ้านเก่า แต่เราก็ไม่ต้องการเงินทองมากนัก เราอยู่ด้วยกัน ๒ คนเท่านั้น”

โมวกลี “ผิวของแกลที่ขูดดินไม่ได้หยุด เมื่อเกิดกลัวขึ้นมาในคืนนั้นอยู่ที่ไหนเล่า”

เมฆชั่ว “แกลตายไปได้ปีหนึ่งแล้ว”

โมวกลีชี้มือไปที่เด็ก “แล้วก็เด็กนั้นล่ะ”

เมฆชั่ว “เด็กนั้นเป็นลูกของข้า เกิดมาได้ ๒ ฝนแล้ว ถ้าเจ้าเป็นเจ้าป่าก็จะช่วยให้ป่าคุ้มครองมันเสียด้วย มันจะได้ไม่เป็นอันตรายด้วยพวกสัตว์ป่าที่เป็นลูกสมุนของเจ้า เหมือนดังเราพ้นอันตรายในปามาในคืนนั้น”

พูดเช่นนั้นแล้วเมฆชั่วก็อุ้มเด็กซึ่งเวลานี้ลืมกแล้ว มาส่งให้โมวกลี เด็กเอื้อมมือเล่นมิดที่ห้อยอยู่ที่อก โมวกลีจึงค่อย ๆ ดึงมือเด็กออกจากมิด

เมฆชั่วพูดต่อไป “ถ้าเจ้าเป็นนาทูที่เสียดาไปจริง เด็กนี้ก็คือน้องของเจ้า จงอวยพรอย่างพี่ชายอวยพรน้องเสียเถิด”

โมวกลี “ข้าไม่รู้จักว่าพรนั้นอะไร ข้าไม่ได้เป็นเจ้าป่าและไม่ได้เป็นพี่ชายมัน โอ แม่เจ้าข้าหนักอยู่ในใจข้า” โมวกลีหนาวสั่น รีบส่งเด็กคืนให้เมฆชั่ว

เมฆชั่วเดินวนอยู่กับหม้อหุงต้ม บอกว่า “อย่างนี้แหละ เกิดจากเจ้าวิ่งไปตามบึง เวลากลางคืน ไม่ต้องสงสัยเลย ความเข้คงเข้าไปซุ่มอยู่ในไขกระดูกของ

เจ้าแล้ว” โมวกลียิ้มคิดหนึ่งเมื่อคิดว่ามีสิ่งใดบ้างในปาที่จะทำให้มันเป็นอันตราย เมชชัวว่า “ข้าจะติดไฟอ่อนนมวัวให้เจ้ากิน เอาช่อดอกไม้ออกจากหัวเสียเถิด ในนี้คับแคบ ดอกไม้กลั่นแรงทำให้หายใจไม่ออก”

โมวกลีนั่งเอามือปิดหน้า ปากบ่นพึมพำ ตอนนี้นันรู้สึกถึงอาการแปลก เปลี่ยนขึ้นมาอีก เหมือนกับมันถูกวางยาพิษไม่มีผิด มันรู้สึกเวียนหัวคลื่นไส้มัน จึงกินนมวัวอุ่นจนหมด เมชชัวก็เข้าลูบไหล่เป็นการปลอบเอาใจมัน ทั้งที่แกไม่แน่ใจว่าโมวกลีเป็นนาทูของแก หรือเป็นพละยาที่น่าพิศวง แต่แกยืนดูอยู่อย่างหนึ่ง คือว่าโมวกลีเป็นคนมีเลือดเนื้อ ไม่ใช่ผีปาเป็นแน่

เมชชัวมีดวงตาที่เต็มไปด้วยความปลื้มใจ พู่ว่า “ลูกเอ๋ย มีใครเคยบอกเจ้ามั่งแล้วหรือยังว่าเจ้าสวยกว่าผู้ชายทั้งหมด”

โมวกลี ตอบว่า “ฮา” เพราะมันไม่เคยได้ยินใครพูดกับมันอย่างนี้มาก่อนเลย เมชชัวหัวเราะคิกคักอย่างเป็นสุข ดวงหน้าอันสวยงามของโมวกลีเป็นที่พอใจแกยิ่งนัก

แกพูดว่า “จันเข้าเป็นคนแรกที่บอกเจ้าเป็นแน่ ถูกแล้ว คงไม่สู้บ่อยนักที่แม่จะบอกลูกถึงเรื่องดี ๆ อย่างนี้ เจ้าสวยหนักหนา ข้ายังไม่เคยเห็นผู้ชายคนใดสวยอย่างเจ้าเลย”

โมวกลีหันหน้าไปมองข้ามปา เห็นเมชชัวหัวเราะ และยังหัวเราะอยู่อีกนาน มันไม่เคยเข้าใจว่าแกหัวเราะเรื่องอะไร มันก็เลยหัวเราะตามอย่างแกบ้าง เด็กที่วิ่งไป ๆ มา ๆ อยู่ระหว่างโมวกลีและเมชชัวก็ช่วยหัวเราะด้วย

เมชชัวรับเด็กไปกอดไว้แนบบอก บ่นว่า “เจ้าหนู อย่าหัวเราะเยาะพี่ของเจ้าซี ถ้าเจ้าโตขึ้น สวยได้ครึ่งหนึ่งของพี่เจ้า แม่จะแต่งงานเจ้ากับลูกสุดท้องของเจ้าแผ่นดิน เจ้าจะได้ขี่ช้างตัวใหญ่ ๆ ”

คำที่เมชชัวพูดโมวกลีเข้าใจไม่ถึงหนึ่งในสามส่วน แต่นมอุ่นเป็นผลแก่มันเมื่อวิ่งมาตั้ง ๔๐ ไมล์ มันจึงลงนอนขดตัวคุดคุ อืดใจเดียวก็หลับไปเมชชัว

ค่อย ๆ บัดผมที่คลุมตาให้ไมวกลี เอาผ้ามาห่มให้เพื่อให้มันนอนให้สบายมันหลับสนิทอย่างเดียวกับมันนอนอยู่ในป่า คือนอนหลับไปตลอดคืนแล้วหลับต่อไปอีกทั้งวัน เพราะความรู้สึกในใจของมันบอกว่าไม่ต้องกลัวอะไร ครั้นตื่นขึ้น ไมวกลีก็ลุกขึ้นกระโดดทั้งยังนอน ทำให้กระต๋อมเขย่าไปหมด ด้วยผ้าห่มที่คลุมหน้าทำให้มันผ่นถึงกับตก มันจึงลุกขึ้นกระโดดเมื่อรู้สึกตัว มือคว้ามิดทันทันที่มันนอนหลับตอนนี้อ้อมจนรู้สึกหนักหลังตา จึงเกิดมีริ้วแรงพร้อมที่จะเข้าต่อสู้ได้อีกต่อไป เมชชัวเห็นดังนั้นก็หัวเราะ แล้วรีบไปจัดอาหารมือเย็นมาให้มันกินมีขนมแข็ง ๆ เหมือนกลืนคว้นไฟ ๒ - ๓ อัน มีข้าว มีมะขามเปียกเชื่อมน้ำตาลก้อนหนึ่ง อาหารเพียงเท่านี้คงพอประทังความหิวไปได้จนกว่ามันจะไปฆ่าสัตว์กินในตอนเย็น กลืนน้ำค้างตามบึงทำให้ไมวกลีหิวและกระสับกระส่ายมันต้องการจะออกไปวิ่งอีกพักหนึ่ง แต่เด็กอยากให้มันอ้อมขึ้นนั่งบนแขน เมชชัวบอกมันว่า ผมยาวดำจนเป็นสีน้ำเงินแก่ของมันนั้น ควรจะสา่งให้หมดสังกะตังเสียสักที เมชชัวจึงหิวผมให้มัน ร้องเพลงไปด้วย แต่เป็นทำนองเพลงกล่อมเด็กตอนนี้แกเรียกไมวกลีว่า ลูกของแก ขอให้ไมวกลีให้อ่านาจป่าแก่เด็ก ประตูกะท่อมเวลานี้ปิด แต่ไมวกลีได้ยินเสียงที่มันรู้จักดี เมชชัวเห็นเข้าก็กลัวจนอ้าปากค้างเพราะมีตีนใหญ่สีเทาสดเข้ามาได้ประตู คือตีนของพีเทา ตัวอยู่ข้างนอกกระต๋อม พีเทาร้องคำรามด้วยความไม่สบายใจ

ไมวกลีใช้ภาษาปาพูดโดยไม่ได้เหลียวหน้าไปดูทางประตู สั่งว่า “ไปคอยอยู่ที่อื่นเสียก่อน” สั่งดังนั้นแล้วตีนใหญ่สีเทาจึงหดหายไป

เมชชัว “เจ้าอย่า อย่าเอาบ่าวของเจ้ามาด้วยเลย ข้า..... เราเคยอยู่เป็นสุขอย่างเจียบ ๆ กับปามานานแล้ว”

ไมวกลีลุกขึ้นยืน บอกว่า “ก็เป็นสุขนะซี แกคิดถึงคินนั้นบางซี คินที่เดินทางในป่าจนถึงข่านหิวระ มีสัตว์จำพวกนี้เป็นฝูงทั้งข้างหน้าข้างหลังแกข้าเห็นละ ว่าแม้ในฤดูวสันต์สัตว์ป่าก็ไม่ลืมน่าย ๆ แม้จำ ข้าจะไปละ”

เมฆชั่วจึงหลีกทางให้โมวกลี แก่คิดในใจ มันเป็นเจ้าของป่าเป็นแน่ แต่พอโมวกลี
 ดึงจะเปิดประตู ความที่เคยเป็นแม่จูงใจให้เมฆชั่วโอบแขนไปกอดคอโมวกลีกระซิบ
 บอกมันว่า

“แล้วเจ้ากลับมาอีกนะ ลูกหรือไม่ใช่ลูกก็กลับมาเถิด ข้ารักเจ้า ดูน้อง
 ก็เศร้าโศกไม่อยากให้เจ้าไป”

เด็กร้องให้จ้า คนมีมิดคมเป็นเงาจะไปเสียแล้ว

เมฆชั่วกำชับว่า “แล้วเจ้ากลับมาอีกนะ กลางคืนหรือกลางวัน ประตู
 นี้คอยเปิดรับเจ้าอยู่เสมอ”

ลูกกระเดือกของโมวกลีเต้นเหมือนเส้นเชือกในคอตึงขึ้น ๆ ลง ๆ มันตอบ
 เมฆชั่วด้วยเสียงแหบแห้งว่า “ข้าจะกลับมาอีกเป็นแน่”

โมวกลีออกจากเรือนไปแล้ว พี่เทาก็เอาหัวมาเกยหัน แต่มันผลักหัวให้พัน
 ไปเสียพ้อว่า “นี่แน่ะ ข้าร้องเรียกเจ้า ทำไมเจ้าถึงไม่มา เจ้าทั้ง ๔ ตัวข้าเรียก
 เจ้านานมาแล้ว”

พี่เทาว์ว่า “นานแล้วเมื่อไหร่ เจ้าเรียกข้าเมื่อคืนนี้เอง เวลานั้นข้า.....เรา
 ไปมัวร้องเพลงเกริ่นอยู่ในป่า เป็นเพลงใหม่ เพราะเวลานี้เป็นเวลาพูดอย่างใหม่
 ตามฤดูของสัตว์ เจ้าจำไม่ได้หรือ”

โมวกลี “จริง จริงดังนั้น”

พี่เทาคูตามตรงว่า “และเมื่อเราร้องเกริ่นกันแล้ว เราก็รีบวิ่งตามรอย
 เจ้ามา ข้าวิ่งหนีมาจากตัวอื่น ๆ วิ่งตามเจ้ามาอย่างรีบร้อน แต่เจ้าน้องน้อยเอ๋ยเจ้า
 ไปทำอะไรมา ไปกินไปนอนกับโขลงมนุษย์มาอีกแล้วหรือ”

โมวกลีวิ่งเร็วขึ้นอีก “ถ้าเจ้ามาเมื่อข้าเรียก ก็คงไม่เป็นเช่นนั้น”

พี่เทา “ที่นี่เจ้าจะทำอะไรต่อไป”

โมวกลีกำลังจะตอบพี่เทา แต่เผอิญเด็กหญิงห่มขาวทั้งตัวเดินมาจากหมู่บ้าน
 พี่เทาก็หลบไปเสียโดยเร็ว ส่วนโมวกลีถอยเจี๊ยบ ๆ เข้าไปแอบตัวอยู่ในนาซึ่ง

มีพืชผลแห่งฤดูวสันต์ขึ้นเต็มไปหมด มันอาจเอื้อมมือแตะต้องหญิงคนนั้นก็ได้ เพราะมันอยู่ใกล้เพียงมีต้นข้าวบังหน้าอยู่เท่านั้น แต่มันหลบซ่อนเสียในกลุ่มต้นข้าว เหมือนผีหายตัวอยู่ไว ๆ เด็กหญิงจึงร้องกรีดกันว่าผีหลอกแต่ครั้นมองไม่เห็นมืออะไร เด็กหญิงก็ถอนใจใหญ่รีบเดินกลับบ้าน โมวกลีเอามือแหวกต้นข้าว จ้องดูจนเด็กหญิงคนนั้นเดินลับไปกับตา

ที่นี้ถึงคราวโมวกลี มันถอนใจใหญ่ พุดแก่ก็เอ่ยกับพี่เทาว่า “เวลานี้ข้าก็ไม่รู้จะทำอย่างไรต่อไป เหตุไรเจ้าจึงไม่มาเมื่อข้าเรียกเจ้า”

พี่เทาแอบเข้าไปเสียด้านดินโมวกลีพลงบนพื้นพม่า “เราก็จะตามเจ้า แล้วเราก็จะตามเจ้า เราจะตามเจ้าเสมอไป เว้นแต่ เวลาพุดกันตามฤดูของสัตว์”

โมวกลีกระซิบถามมันอีกว่า “แล้วเจ้าจะตามข้าจนข้าไปถึงโขลงมนุษย์ เทียวหรือ”

พี่เทา “ข้าไม่เคยตามเจ้าในคืนที่โขลงมนุษย์โขลงเก่าไล่เจ้าดอกหรือใครเล่าเป็นผู้ปลุกเจ้า เมื่อครั้งเจ้านอนหลับอยู่ในหมู่ต้นข้าว”

โมวกลี “ถูกละ ต่อไปนี้เจ้าจะตามข้าอีกไหม”

พี่เทา “คืนนี้ข้าก็ไม่ได้ตามเจ้ามาดอกหรือ”

โมวกลี “ถูกแล้ว เจ้าคงตามข้าเรื่อยไป และอาจตามไปอีก จริงไหม พี่เทา”

พี่เทาไม่ตอบว่าอะไร เมื่อมันพุดขึ้นอีก มันก็พุดอยู่ในลำคอของมัน “เจ้าตัวดำ (บาผีระ) พุดถูก”

โมวกลี “มันพุดว่าอะไร”

พี่เทา “มันว่า ในตอนสุดท้าย มนุษย์ก็ต้องกลับไปหามนุษย์ รากษะแม่ของเราก็เคยว่า.....”

โมวกลีบ่น “อเกละก็เคยว่าเช่นนั้น ในคืนที่สู้รบกับหมาแดง”

พี่เทา “ถ้ามันก็เคยว่าดังนั้น ถ้ากัฉลาดกว่าพวกเราทั้งหมด”

โมวกลี “แล้วเจ้าว่าอะไรเล่า พี่เทา”

พี่เทา “โขลงมนุษย์เคยไล่เจ้าครั้งหนึ่งแล้ว พุดกับเจ้าด้วยถ้อยคำหยาบคาย แล้วมันยังทำให้ปากเจ้าฉีกด้วยก้อนหิน มันใช้ให้ตาพรานบัลเดโอไปฆ่าเจ้าเกือบจะเอาเจ้าโยนลงในดอกไม้แดง (ไฟ) เจ้าเองไม่ใช่ข้า เคยบอกข้าว่าโขลงมนุษย์ชั่วร้ายและไม่มีความคิด เจ้าเองไม่ใช่ข้า....ข้าตามพวกข้าไป แล้วพาให้ป่าเข้าไปในหมู่บ้านของมนุษย์ เจ้าเองหาใช่ข้าไม่ได้ร้องเพลงคำมันอย่างเจ็บแสบร้ายแรงยิ่งกว่าเพลงที่เราร้องคำอ้ายพวกหมาแดงไปอีก”

โมวกลี “ข้าขอถามหน่อย ว่านี่เจ้าบ่นเพื่อเจ้อถึงอะไร”

โมวกลีกับหมาป่าพุดกันในเวลาที่ยังกลับหมู่บ้านฝ่ายเหนือ พี่เทาวิ่งตามไปด้วย ในระหว่างที่วิ่งเหยียบกันไปพักหนึ่งแล้ว พี่เทาก็เอยขึ้นในขณะที่กระโดดข้ามตอไม้หรือหินที่ยืนสูงขึ้นมาเหนือดิน “เจ้าลูกมนุษย์ผู้เป็นนายป่าผู้เป็นลูกของรากษะ ผู้เป็นน้องที่เคยอยู่ถ้าเดียวกับข้า ถึงหากว่าวันตฤดูทำให้ลืมความหลังชั่วคราว รอยตีนของเจ้าก็คงเป็นรอยตีนของข้า การฆ่าของเจ้าก็คือการฆ่าของข้า การต่อสู้จนถึงชีวิตของเจ้า ก็เหมือนกับการต่อสู้ถึงตายของข้า ข้าพุดแทนเจ้าน้อง ๆ ทั้ง ๓ ตัวด้วย เจ้าจะไปบอกกับสัตว์ในป่าว่าอะไร”

โมวกลี “เจ้าคิดถึงข้อนั้นก็ดีแล้ว ตามธรรมดาพอมองเห็นสัตว์ที่จะฆ่าจะรอช้าไว้ไม่ได้ จะทำอะไรต้องรีบทำ เจ้าวิ่งล่วงหน้าไปก่อนดีกว่า จงไปร้องบอกโขลงที่ลานชุมนุม เพราะเวลานี้เป็นเวลาพุดกันตามฤดูของสัตว์ โขลงอาจลืมข้าเสียแล้ว”

พี่เทาเหลียวมาดูเมื่อมันตั้งท่าจะออกวิ่งหือ ย้อนถามโมวกลีอีกว่า “เจ้านะไม่ลืมอะไรบ้างหรือ” โมวกลีจึงวิ่งตามมันไปพลางนึกไปพลาง

ถ้าเป็นฤดูอื่น ชาวเข่นนี้คงทำให้โขลงหมาป่าทุกตัวรีบไปฟังที่ลานชุมนุม ต่างตัวคงทำคอแข็งขนชันขึ้นพร้อมกันเมื่อรู้เรื่อง แต่ฤดูนี้หมาป่าทุกตัวในโขลงต่างยุ่งอยู่กับเรื่องหากิน สู้กันฆ่ากัน และร้องเพลงเกริ่นเรียกหากัน พี่เทาก็วิ่งจากหมาป่า

ตัวนี้ไปบอกหมาป่าตัวโน้น ร้องบอกว่า “นายป่าจะกลับไปหามนุษย์เสียแล้ว จงมาฟังข่าวที่ลานชุมนุมเถิด”

พวกหมาป่าตอบว่า “มันไปแล้วก็จะกลับมาอีกในหน้าร้อน ฝนจะไล่มันไปเข้าถ้ำ พี่เทา เจ้ามาวิ่งร้องเพลงกับพวกเราเสียก่อนเถิด”

พี่เทาบอกมันซ้ำอีก “แต่นายป่าจะกลับไปอยู่กับมนุษย์เสียแล้ว”

มันกลับพากันตอบว่า “เวลาพูดกันตามฤดูของสัตว์ประเสริฐน้อยกว่าข่าวที่เจ้าบอกหรือ”

ดังนั้นไมวกลีจึงขึ้นมาที่ลานชุมนุมด้วยความหนักใจ มันยังจำที่ ๆ มันถูกพามาเข้าโขลงได้ดี แต่มันก็กลับมาพบหมาป่าคอยอยู่ที่นั่นเพียง ๔ ตัว กับภาลูที่ตาจนจะบอดด้วยความชรา กาก์ผู้มีเลือดเย็นแต่น้ำใจหนักมาก ขดวงอยู่รอบที่ซึ่งอเกละเคยนั่ง มีผู้มาเพียงนั่นเอง

กาก์ถามไมวกลี เมื่อมันโถมตัวลงนั่ง เอามือปิดหน้า “รอยของเจ้าจะสิ้นสุดลงละหรือ เจ้าลูกมนุษย์ ตอบซี เราเป็นเลือดเนื้ออันเดียวกัน เจ้ากับข้า มนุษย์กับงูด้วยกัน”

ไมวกลีทำท่าทางกระสับกระส่าย ร้องดังขึ้นว่า “เหตุไรข้าจึงไม่ถูกอ้ายหมาแดงฉีกขาออกเป็น ๒ ท่อนเสียนะ แรงของข้าหายไปจากตัวข้าหมดแล้วไม่ใช่เป็นเพราะยาพิษ ทั้งกลางวันกลางคืนข้าได้ยินเสียงผีตีน ๒ ตีนเดินมาตามข้า ครั้นข้าเหลียวไปดูก็คล้ายกับผีตีนนั้นรีบหนีไปซ่อนเสียไม่ให้ข้าเห็นตัว ข้าก็ตามไปหาดูตามต้นไม้ ก็ไม่พบอะไร ข้าก็ร้องเรียก ก็ไม่มีเสียงขานตอบราวกับมีผู้ได้ยินเสียงข้า แต่ไม่ยอมตอบ ข้าก็กลับไปนอนแต่ก็นอนไม่หลับ ข้าจึงวิ่งไปตามธรรมเนียมในฤดูวสันต์ แต่ใจของเขาก็ไม่ยอมสงบ ข้าลงไปอาบน้ำก็ไม่รู้สึกเย็น เวลาฆ่าสัตว์ข้าก็รู้สึกเบื่อหน่าย ไม่มีใจจะต่อสู้นอกจากตรงเข้าฆ่าดื้อ ๆ ดอกไม้—แดงบานอยู่ในตัวข้าเป็นแน่ กระดูกของข้ากลายเป็นน้ำไปหมดแล้วแล้วข้าก็ไม่รู้ว่าข้ารู้อะไร”

ภาณุพูดซ้ำ ๆ หันหน้าไปทางโมวกลี “ป่วยการพูด อเกละก็เคยบอกแล้ว ที่ริมแม่น้ำ ว่าโมวกลีจะไล่โมวกลีกลับไปโขลงมนุษย์ ข้าก็ได้ว่าเช่นนั้นแต่เดี๋ยวนี้อาณูแก่แล้ว ใครจะฟังเสียงภาณุ บาฉีระก็อีกตัวหนึ่ง คินนี่บาฉีระมันไปอยู่ไหนเสีย บาฉีระรู้ดีเหมือนกัน มันเป็นกฎข้อหนึ่ง”

กาห์ว่า “เมื่อเราพบกันที่วังเย็น เจ้าลูกมนุษย์ ข้าก็รู้แล้ว” กาห์ขยับตัวให้แคบเข้า แล้วพูดต่อไป “มนุษย์ต้องกลับไปหามนุษย์ในที่สุด ถึงหากปาไม่ได้ไล่มันไป มันก็จะไปของมันเอง”

หมาป่า ๔ ตัวมองดูตากัน แล้วหันไปจ้องโมวกลีพร้อมกัน ทำท่าลังเลแต่ยังไม่ยอมตามเคย

โมวกลีก็อีกอึกว่า “ปาไม่ได้ไล่ข้าไม่ใช่หรือ”

ที่เท่ากับหมาป่า ๓ ตัวคำรามขึ้นพร้อมกัน “ถ้าข้ามีชีวิตอยู่ตราบใดจะไม่มีการไล่เจ้าออกไปจากป่าได้เป็นอันขาด.....” มันพูดยังไม่ทันจบ ภาณูก็กห้ามมันเสีย

ภาณุ “ข้าเป็นผู้สอนกฎให้เจ้า ข้าควรพูด ถึงหากข้ามองไม่เห็นหินที่อยู่ตรงหน้าข้า ข้าก็ยังเห็นไกล ๆ ได้ เจ้าลูกกบ จงไปตามรอยของเจ้าเถิด ไปหาถ้าอยู่กับมนุษย์ที่เป็นเลือดเนื้อ โขลงและชาติเดียวกับเจ้า แต่ถ้าถึงคราวจะต้องการความช่วยเหลือจากดิน จากเขี้ยว หรือจากตากก็ส่งข่าวมาบอกเร็ว ๆ ในเวลากลางคืน จงจำไว้ เจ้านายป่า ว่าปาเป็นของเจ้าเสมอ จะเรียกใช้เมื่อไรเป็นได้เมื่อนั้น”

กาห์ “ป่าภาคกลางก็เป็นของเจ้าด้วย เจ้าน้องน้อย ข้าพูดแทนสัตว์ไม่น้อยเลย”

โมวกลียกแขนแล้วกลับทิ้งลงอีก มันสะอื้นพลางพูดพลางว่า “พวกพี่ทั้งหลายของข้า ข้าไม่รู้สิ่งที่ควรจะรู้ ข้าไม่ควรจะกลับไป แต่ข้าถูกอ้าย ๒ ดินลากข้าไป ข้าจะทิ้งกลางคืนในป่าเสียอย่างไรได้เล่า”

ภาณุ “อย่าพูดออกไป เจ้าน้องน้อย แหงนหน้ามองดูข้าเดียว ไม่เห็นควรต้องอับอายในเรื่องอย่างนี้ เราकिनผั่งหมตรงแล้วเราก็กั้รงผั่งเสีย”

ทาก “เมื่อลอกคราบแล้วเราก็ไม่ยอมคลานกลับเข้าไปในคราบสด ๆ อีก มันเป็นกฎ”

ภาลู “ฟังข้าก่อน เจ้าผู้เป็นที่รักยิ่งที่รักทั้งหลายของข้า ไม่มีถ้อยคำหรือน้ำใจในที่นี้ที่จะรังใจไว้ได้ แขนงหน้าขึ้นซี ใครจะกล้าค้านนายปาได้ ข้าเคยเห็นเจ้าเล่นก่อนกรวดอยู่ตรงนั้น มาตั้งแต่เจ้าเป็นลูกกบตัวเล็ก ๆ และบาฟีระ ผู้ซื้อชีวิตเจ้าไว้ด้วยวัวหนุ่มซึ่งมันเพิ่งฆ่าตายใหม่ ๆ ก็เห็นเจ้ามาด้วย ผู้ที่เคยเห็นเจ้ามาแต่เล็กแต่น้อย คือเราทั้ง ๒ บาฟีระกับข้าเท่านั้นที่ยังไม่ตายรากชะแมงของเจ้านั้นเล่า ก็ตายตามพ่อเจ้าไปเสียแล้ว ไชลงหมาปาดังเดิมก็ตายไปหมดนานแล้ว เจ้ารู้ว่าเขี่ยข่านไปทางไหน และอเกละก็ตายในสงครามหมาแดง ถ้าไม่ได้ปัญญาและกำลังแรงของเจ้าแล้ว ไชลงหมาปาไชลงสีโอนี่ที่ ๒ ก็คงตายไปอีกทั้งไชลงจะเหลืออยู่ที่แต่กระดูกเก่า ๆ จะไม่นานเท่าใดที่ลูกมนุษย์จะต้องขอลาไปจากไชลงไปเป็นนายปาผู้จะเปลี่ยนรอยใหม่ ผู้ใดจะกล้าค้านมนุษย์ในเรื่องทางเดินของมัน”

ไมวกลี “แต่ข้าขอสาบานต่อหน้าบาฟีระและต่อหน้าวัวที่ซื้อชีวิตข้าไว้ว่าข้าคงจะไม่.....”

ไมวกลีพูดค้างอยู่เพียงนั้น ก็ต้องหยุดชะงักเพราะเสียงแกรกรากในป่าที่ตื่นเขา แล้วบาฟีระตัวเบาแต่ยังแข็งแรง รูปร่างน่ากลัวก็โผล่เหือกขึ้นมาที่ลานชุมนุม

บาฟีระ “เพราะอายนี้” มันยืนตีนขวาซึ่งเป็นแผลเลือดไหลโถมออกให้ดู “ข้าจึงมาเข้าไป ข้าออกไปไล่มันอยู่เป็นนาน แต่เดี๋ยวนี้มันนอนตายอยู่ในซุ่มไม้แน่นแล้ว อ้ายวัวรุ่นหนุ่ม ๒ ปี วัวที่เคยซื้อชีวิตให้เจ้ารอดตาย เจ้าน้องน้อยหนี้สินทั้งสิ้นได้ใช้กันไปหมดแล้ว นอกจากนั้นถ้อยคำของข้าก็คือถ้อยคำของภาลูนั่นเอง” แล้วบาฟีระก็ก้มลงเลียตีนไมวกลี “จำไว้ว่าบาฟีระจะรักเจ้า” พูดเท่านั้นแล้วบาฟีระก็กระโจนไป เมื่อไปถึงตีนเขาลานชุมนุมมันร้องขึ้นอีกว่า “หากินสะดวกตามรอยใหม่ของเจ้าเถิด เจ้านายปา จงจำไว้ว่าบาฟีระรักเจ้า”

ภาลูลว่า “เจ้าไ้ไ้ยนแล้วเป็นแน่ ไ้มีอะไรอีกแล้ว จงไปเกิด แต่มาหาข้า
ก่อน เจ้าลูกกบผู้ฉลาดเลิศ มาหาข้าก่อน”

โมวกลีสะอื่นฮักๆ เข้าซุกตัวอยู่ข้างตัวหมีตาบอด มือกอดคอภาลูลไว้แน่น
ภาลูลก็พยายามจะก้มลงเลียตีนมัน

กาก็ว่า “การลอกคราบลำบากเสมอ”

พี่เทาชะเง้อขึ้นสุดลมเข้ามิด กล่าววว่า “ดาวบนฟ้าบางไปแล้ว วันนี้เรา
จะไปอาศัยอยู่ถ้ำไหน เพราะตั้งแต่นี้ต่อไป เราจะต้องเดินตามรอยใหม่”

เรื่องของโมวกลีจบเพียงนี้

ศิกรษำภันท์พาณิซย์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายวิชัย พย์คณโส ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๒

“ระเบียบวินัยดี เป็นสิ่งชี้ความเจริญ” จากพระ-
บรมราชาวาทในพิธีพระราชทานกระบี่ ประิญาบัตร และ
ประกาศนียบัตร แก่นักเรียนนายร้อยผู้สำเร็จการศึกษาจาก
โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน
๒๕๑๓

ISBN 974-01-1582-9 ***

9 789740 115823

ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายวิรัช พัทธคณิต ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

๔๒๐๐๔๕๖

